

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rule #5

THE NEVER SAY NEVER SERIES

NEVER BARGAIN WITH THE BOSS

WALL STREET JOURNAL & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LAUREN
LANDISH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ASLA PATRONLA PAZARLIK YAPMA

LAUREN LANDISH

İÇİNDEKİLER

Önsöz __

1. Cameron
2. Riley.
3. Cameron
4. Riley.
5. Cameron
6. Riley.
7. Cameron
8. Riley.
9. Cameron
10. Riley.
11. Cameron
12. Riley.
13. Cameron
14. Riley.
15. Cameron
16. Riley.
17. Cameron
18. Riley.
19. Cameron
20. Cameron
21. Riley.
22. Cameron
23. Riley.
24. Cameron
25. Riley.
26. Cameron
27. Riley.

28. [Cameron](#)

29. [Riley](#)

30. [Riley](#)

31. [Cameron](#)

[Sonsöz](#)

[Sosyal Medya](#)

[Lauren Landish tarafından da](#)

PROLOGUE

G yarış Marie
Harrington

BU KADIN CİDDİ OLAMAZ.

Beatrice. Adı bu. Sanki 1800'lerden kalma bir çiftlik sahibi gibi, gerçek aşkını bekliyor. Ama değil. O benim dadım.

Ve tamamen, tamamen saçma, içimden bir göz devirmeyle düşünüyorum. Kimse böyle bir kadına aşık olmaz zaten.

Oops, Beatrice'in yüz ifadesine bakılırsa, gerçekten gözlerimi devirmiş olabilirim. Önemli değil.

"Her şey için elinden gelenin en iyisini yapmalısın. Hepimizin kaderinde mükemmellik var ama bu öylece senin bekleyen ellerine düşmeyecek. Hazır olmak için ruhunu çalıştırmalısın, yıldızlar mükemmel bir şekilde hizalanmalı ve evrenin hediyeleri sana geldiğinde onları almak için açık bir kalbe ve zihne ihtiyacın var." Her iki elini de göğsünün üzerine koyuyor, sanki kalbi sadece açık değil, herkesin erişimine açılmış gibi. "Doğum günün neydi? Burcunu öğrenebiliriz, böylece iyi ve kötü şeylerin ne zaman karşına çıkacağını bilir ve en gerçek potansiyeline ulaşabilirsin." Sesi, mutfak adasında oturuyor ve fritözde pişmiş tavuk nugget'tan daha metafizik bir şey kavramıyor olsa da, gerçekten bir şey için geriniyormuş gibi yükseliyor.

Beatrice bana ciddi bir bakış atıyor, sanki yaptığı moral konuşmasının hayatımın tüm gidişatını değiştireceğinden eminmiş gibi ve telefonunda bir uygulamayı açıyor, sanırım sihirli bir şekilde her şeyimi düzeltmesi gereken doğum günümü yazmak için parmağını kaldırmış bekliyor.

Ama ben iyiyim. Aslında, şu anda bir sorunum var. Kontratında uyuşturucu testi de var mı? Çünkü eminim ki Kyle Amcam

büyük bir yolculukta olduğunu söyleyebilirim.

Matematik sınavından kaldım, konuyu anlamadığım için değil, Bayan Vanderlicker'a -gerçek adı bu değil ama biz ona böyle diyoruz- sınıfımıza gerçekten bir şeyler öğrettiğini düşünme tatminini yaşatmayı reddettiğim için. Doğrusal eşitsizliklerin grafiğinden anladığım her şeyi babamdan öğrendim. Ama bunun bir önemi yok. Bu bir sınav, dünyanın sonu değil ama Beatrice'e göre bu, hayatımı en iyi şekilde yaşamadığımın bir işareti.

"Eğer hepimizin kaderinde büyüklük varsa," diye başlıyorum, fal kağıdındaki cümleyi alıntılıyorum ve o da gerçekten bir şey yaptığını düşünerek gülümsüyor. "O zaman yaptığın işi büyüklük olarak görüyor musun? Yani, beni gezdirmek, ben binicilik dersi alırken Instagram'da gezinmek ve erkek arkadaşın hakkında şikayet etmek... kaderinde olan gerçek büyüklük bu mu?"

Şu anda parmaklarımın arasında tuttuğum tavuk nugget'ını ağızıma atıyorum, sanki ben de bu soru hakkında çok düşünüyormuşum gibi düşünceli bir şekilde çiğniyorum. Beatrice'in gözleri açılıyor ve ağzı ahududu renginde mükemmel bir O yapıyor. Ahududu, rengini sevdiği ama tadından nefret ettiği meyve değil, dudak parlaticısı gibi. Uzun bir süre düşündükten sonra gözlerini kırıştırıyor ve "Bu çok kabaydı Grace" diyor. Ayağa kalkıyor, sandalyesinin ayakları yerde gıcırıyor, ama gitmeden önce ekliyor, "Seni daha iyi hissettirmeye çalışıyordum çünkü matematiğin ne kadar zor olabileceğini biliyorum."

"Matematik senin için zor olabilir ama benim için değil" gibi kaba bir şey söyleyebilirdim. Ama söylemedim. İncitici sözleri tavuk nugget'ımın geri kalanıyla birlikte yutuyorum, çünkü ben tam bir kaltak değilim.

Bununla birlikte, on iki yaşında bir kızım, bunun getirdiği tüm hormonal öfkeyle birlikte, artı beni burcumun haritasını çıkarmanın ortaokul cehennemini daha iyi hale getireceğini düşünen bir dadıya rehin bırakan biraz devamsız bir babayım, oysa ona hiç yardımcı olmadı çünkü erkek arkadaşı -İki ay önce başka bir "O" olmasına rağmen "O" olduğunu söylediği *kişi*, diğer kızların Instagram paylaşımlarına 'heyyy *mama*' gibi iğrenç yorumlar yapmaya devam ediyor.

Beatrice'in kapısını çarpıp dramatik bir şekilde ağlamaya başladığını duyduğumda bile ağızımı kapalı tutuyorum. Onun abartılı tiyatrosuna kapılmadan, okul sonrası atıştırmalıklarımızı temizliyorum, fritözün kapağını atıyorum, tabaklarımızı bulaşık makinesine koyuyorum ve ödevimi çıkarıp başlarken şimdi ne olacağını merak ediyorum.

Birkaç dakika sonra telefonum çaldığında cevabımı alıyorum.

"Selam, baba."

"Genç bayan, beni hayal kırıklığına uğrattınız." Babamın sesi derin ve ciddi, kaşlarını çatmış yüzünü sanki buradaymış gibi hayal edebiliyorum. Tabii ki burada değil. Her zamanki gibi işte.

"Pekâlâ. Cezalı mıyım, değil miyim?" Gözlerimi devirerek söylüyorum çünkü ne yapacak ki? Telefonumu mu alacak? Asla almaz, çünkü beni bu şekilde takip ediyor. Atım Pegasus'a binmeme izin vermez mi? Dersleri ve atımın ahır ücretini her halükarda o ödüyor ve bu benim ana faaliyetim, bu yüzden bunu da yapacağını sanmıyorum.

Yani, ders o zaman. Ya da en kötü ihtimalle okuldan sonra birkaç gün odamda takılırım. Hayır, isteğe bağlı Netflix'in dehşeti. Çünkü kötü ya da yanlış bir şey yapmadım. Beatrice'in duygularını inciten bir şey söyledim. Kaba, ama affedilebilir, özellikle de şartlar göz önüne alındığında. Ve bu ailede kaba iğnelemeler, genetik bir sanat formuna dönüştürülmüş, tercih edilen iletişim biçimidir.

Babam benim görüşümü sorduğu için değil. Nadiren sorar. Beatrice'in versiyonunu duydu ve doğrudan ders verme moduna ve hayal kırıklığına uğramış baba rutinine geçti.

"Bir toplantıya gidiyorum ama bunu daha sonra konuşacağız. Şimdilik, Beatrice derhal geçerli olmak üzere istifa ediyor." İç geçiriyor ve bu kısmı acıtıyor. Bu konuda bana yine kızgın olmasından nefret ediyorum çünkü Beatrice benim bakıcım olarak görevinden ayrılan ilk dadı değil. O sadece en sonuncusu. Bununla tekrar uğraşmak zorunda kalmanın onu strese soktuğunu biliyorum, ama kendimi savunmam gerekirse, *onunla her* gün uğraşmak zorunda kaldım, bu yüzden burada kazıklanan kişinin ben olduğumdan oldukça eminim.

"Pekâlâ. Eve döndüğünde yemeğini ısıtmış olurum. Sekiz ya da dokuz gibi mi düşünüyorsun?" Yaklaşan tartışmadan önce babamın gözüne girmeye çalışarak teklif ediyorum.

Kuru bir kahkaha attı. "Asla olmaz. Evde yalnız kalmayacaksın.

Kyle Amca birazdan seni almak için orada olacak."

"Baba," diye mırıldanıyorum, fazladan iki ya da üç hece çıkararak. "Artık on iki yaşındayım. Neredeyse ergenlik çağındayım. Bebek bakıcısına ihtiyacım yok. İki eyalet dışında her yerde bakıcı olabilirim."

"Kyle yakında orada olacak. Toplantımdan sonra seni onun evinden alırım. Anlaşıldı mı?"

Bu sefer kazanamayacağımı bildiğim için başımı öne eğdim.

"Evet, efendim." "Güzel. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum ve telefonu kapatırken yine gözlerimi deviriyorum.

En azından Kyle benim en eğlenceli amcam.

CAMERON

"Grace! Acele et yoksa kahvaltı için vaktin olmayacak!" Merdivenlerden yukarı sesleniyorum, saatimi kontrol ediyorum. Yine. Ve kızımın 'neredeysse hazır olduğunu' ilan etmesinden bu yana geçen dakikaların çokluğundan homurdanıyorum. Bunun aptalca bir hüsnükuruntu olduğunu biliyordum, ama gerçekten bunu kastetmiş olmasını umuyordum.

"MeeMaw H beni okula giderken Starbucks'tan alacak," diye sesleniyor, "Böylece evde yemek yememe gerek kalmayacak."

Gözlerimi devirerek başımı sallıyorum. İtiraf etmiyorum ama bu çirkin alışkanlığı o mu benden aldı, ben mi ondan aldım emin değilim. Her ikisi de gayet makul çünkü on iki yaşında bir kızla yaşayıp da gözlerini devirmeyen biri bana sorarsanız robot olmalı. Kızımı deli gibi seviyorum ama bazen beni çıldırtıyor.

"Hayır, değil," diyorum bu konuda hiçbir tartışmayı davet etmeyen bir ses tonuyla. "Kahvaltıda Frappuccino içmeyeceksin. Bundan daha sağlıklı bir şeye ihtiyacın var." Nefesimin altında, "Ve kesinlikle kafeinli değil" diye mırıldanıyorum.

Kızım üst kattaki yatak odasının kapısından çıkarken beliriyor. Annesinin tıpatıp aynısı, ki bu denklemin doğa kısmı, ama tavrı? Tamamen benim ve tamamen yetiştirme kısmından. Uzun süre sadece benim huysuzluğuma maruz kaldığı için, buzdağı mavisi gözleri meydan okumayla dolu ve benim şu anki hayal kırıklığı durumumla eşleşiyor. "Kahvaltı için Frappuccino almıyorum. Onlar okul sonrası atıştırmalıklar ve ikramlar için." Her kelimesinde bir 'duh' iması var. "Kahvaltı balkabağı baharatlı latte, tek shot, üstüne tarçınlı şeker serpilmiş ve bir dilim balkabağı ekmeği. Çünkü *sonbahar*, baba."

Sol gözümün hemen arkasından keskin, bıçak gibi bir ağrı saplanıyor başıma.

"Daha Eylül bile gelmedi," diye itiraz ediyorum, saatime bakıp Eylül'ün altısı olduğunu teyit ediyorum. Ama saniye ibresinin tik takları bana asıl meseleyi hatırlatıyor. "Ve okuldan önce Starbucks yok. Hadi gidelim. Kahvaltı masada hazır." Elimle havada bir daire çizip onu acele etmeye teşvik ederken, annemle kızıma espresso içirmek konusunda sert bir tartışma yapmak için aklıma bir not alıyorum. Tek bir shot olsa bile Grace'in bu yaşta kafeine ihtiyacı yok - yanılmıyorsa büyüme engelliyor ama emin olmadığım için bunu araştırmayı da aklıma not ediyorum. Ne olursa olsun, okuldan önce o kadar çok işlenmiş şekere ihtiyacı yok. Ya da hiçbir zaman.

Eğer sadece bana bağlı olsaydı, Grace Starbucks'ın ne olduğunu bile bilmezdi. Ancak yoğun programımızı yönetmek için başkalarına bağımlı olduğumda gerçek bu değil ve bir dadıya -ya da anneme- Grace ile birlikteyken kahve içmemelerini söyleyemem. İsyan çıkar ve bununla uğraşacak ne zamanım ne de enerjim var. Ayrıca, okulundaki yedinci sınıfların yaklaşık yarısının ilk derse kahve, enerji içeceği ya da daha kötüsüyle girdiğinin de farkındayım. Starbucks, Dunkin' ve Dutch Bros'un hararetli savunucuları arasında hangi arabaya servisin en iyisi olduğu tartışılıyor.

Grace yatak odasına geri dönmeden önce hayal kırıklığına uğramış gibi hırıltılı bir ses çıkarıyor, orada ayak sesleri duyuyorum, bu yüzden en azından hazırlandığını biliyorum. Ve muhtemelen bana da büyü yapıyor. Son zamanlarda ona ne oldu bilmiyorum.

Bariz olanın ötesinde yani. On iki yaşındayken de bu kadar baş belası mıydım, sürekli yirmi beş yaşındaymışım ve yetişkinmişim gibi davranıyor muydum? Muhtemelen, ama öyle görünmediği kesin.

Bekar bir baba olarak, onunla ergenlik konuşmaları yaptım, hormonların nasıl dalgalanabileceğini ve göz açıp kapayıncaya kadar onu ağlatabileceğini, mutlu hissettirebileceğini ve çıplak elleriyle birini öldürmek isteyebileceğini tartıştım. Ortaokula başlamasıyla birlikte arkadaşları, erkekler ve önemli olan şeylere, yani derslerine ve notlarına odaklanması hakkında konuştuk. Elimden geldiğince ilgili, özenli ve baba cephesine odaklanmış durumdayım. Yine de Grace'in bana baba diyen küçük kızıdan şimdi baba diyen ergenlik çağındaki çocuğa dönüşmesi ve arada sırada fazladan üç 'a' hecesi kullanması beni hâlâ şaşırtıyor.

Sırtına binmek için yalvaran ve sadece bahçede at gibi dörtnala koştuğumda tatmin olan o boş dişli çocuğa ne oldu?

Küçük bacaklarını tekmelerken kişnemesini mi istiyordu?

Ona bir at aldın, aptal.

Evet, bu doğru. Bunu yaptım ve sırtta at gezintileri de aynı zamanda durdu, yani sanırım bu benim suçum. Diğer her şey gibi.

Mutfakta, Grace'in mikrodalgada pişirdiği kreplerin üzerine iyi niyet göstergesi olarak biraz pudra şekeri serpiyorum ve çantamı hazırlarken bir yandan da öğle yemeğine kadar beni idare edecek bir protein karışımı içiyorum.

"Baba?" Grace'in sesi yumuşadı ve ona döndüğümde mutfak kapısında duruyor, kararsız görünüyor ve birkaç dakika öncesine göre çok daha genç görünüyor.

Donup kalıyorum, ses tonundaki bir şey kırılmış hareketlerimi durduruyor ve zihnim anında yarışmaya başlıyor. Regl olmaya mı başladı? Bebeklerin nereden geldiği konusunda kafası mı karışık? Bir matematik sınavından daha mı kaldı? Kusmak üzere mi? Ben mi?

"Evet mi?" Yapmadığım bir şey olan aşırı tepki verdiğimi düşünerek dua ediyorum. Yaptığımı düşünmediğim bir şey. Ailem bu konuda çelişkili fikirlere sahip olabilir ama bu yargıyı kendilerine saklasınlar, umurumda değil.

"Saçım kıvrıcık mı görünüyor?" Eleştirel bir gözle bakarken doğal buklelerinden uzun bir tutamı parmağının etrafında döndürmeye başlıyor.

Yemin ederim, neredeyse gülecektim. Saçı mı? Ses tonu bununla mı ilgili, ergenlikle ilgili bir felaketle değil? Neyse ki, küçümseyici küçümseme dudaklarımdan dökülmeden önce kendimi tutuyorum.

Bu bir an. Okuduğum sayısız kitapta hakkında uyarıldığım anlardan biri. Bana göre saçları iyi görünüyor. Her zamanki gibi. Ona göre bu soru, saçtan daha büyük bir şeylerin olduğunun işareti.

Elimi başının üzerinde gezdirip onu şefkatle okşuyorum. "Hiç de değil. Sağlıklı ve temiz görünüyor ve buklelerin muhteşem. Bence omuzlarından iyi sarkıyorlar. Neden?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

Parmağına doladığı kilidi serbest bırakıyor, omuz silkerken arkasına atıyor. "Bilmiyorum. Hannah kıvrıcık olmaması için düzeltmem gerektiğini söyledi." Ellerini başının iki yanında oynatıyor, sanki saçları mükemmel bukleler halinde sırtından aşağı dökülmüyormuş da çılgınca duruyormuş gibi.

"Ah," diyorum, kızımın saçlarına tekrar bakarken bilgece başımı sallıyorum, bahse girerim bu sabah geç kalmasının nedeni budur. Ama bu saçla ilgili değil, gerçekten değil. Grace ve en iyi arkadaşı Hannah hakkında. "Bu pek de

güzeldi, değil mi?" Başını asık suratla sallıyor. "Ona söylediklerinin seni incittiğini söyledin mi? Eminim fark etse özür dilerdi."

Kızlar altıncı sınıfın ilk gününden beri arkadaşlar ve ergenlik yıllarıyla ilgili okuduğum kitaplara ve kendi sağduyuma göre, ortaokulun zor günlerinde yanınızda birinin olması olumlu bir deneyim yaşamak için son derece önemli. Grace ve Hannah birbirleri için bunu yaptılar, daha büyük arkadaş gruplarının içinde bile birbirlerine kenetlendiler.

"Hayır, ona hiçbir şey söylemedim," diye oflayıp puflayarak adaya oturuyor ve hızlı bir tempoyla krepleri ağzına atmaya başlıyor. Onları çiğnediğinden ve oturma odasındaki halı için kullandığımız Dyson gibi bütün parçaları emmediğinden bile emin değilim. Her iki durumda da, benim pudra şekeri barış teklifimi kesinlikle umursamıyor.

"Yapmalısın," diye öneriyorum.

Homurdanıyor, sesi her zamanki konuşkan halinden ziyade garip bir şekilde benim gibi çıkıyor.

Neredeyse bir dakika sonra ön tarafta bir korna çalıyor. "Bu MeeMaw, gitmeliyim!"

Grace sanki acele eden oymuş da ben onu geri tutuyormuşum gibi konuşuyor, tam tersi değil, ama sorun değil. Kapıdan çıktığı, okula gittiği ve başını belaya sokmadığı sürece her şey yolunda gidecek.

Bir süre daha.

Ama bir dadı bulmam lazım. Grace sonuncusundan yaklaşık iki hafta önce kaçtı ve ajansın gönderdiği adayların hiçbiri doğru çıkmadı, bu yüzden arayışım devam ediyor. Ve itiraf etmekten nefret etsem de, yardıma ihtiyacım var. Blue Lake Assets'te yönetmem gereken koca bir bölüm, denetlemem gereken milyarlarca dolarlık yatırım ve beladan uzak tutmam gereken, programı kraliçeninkine benzeyen bir kızım var.

"Sırt çantanı al."

"Evet." Çantayı adadan alıp ön kapıya doğru ilerliyor. Kalbim kıkımın içine düşüyor. *Unutmuş muydu?*

Her zamanki vedalaşma geleneğimiz olmadan gideceği zamanın yaklaştığını biliyorum, ama o gün geldiğinde, kesinlikle içim parçalanacak. Tabii ki bunu ona söylemedim. Geleneklerimizin yükünü taşımak ona düşmez. Benim görevim. Hepsini ben taşıyorum çünkü dünyaya karşı sadece ben ve Grace varız. Grace'i okula götürmek için bekleyen annem ve ailemizin geri kalanı gibi yardıma ihtiyacımız olan her konuda benimle birlikte hareket eden kişiler var ama günün sonunda sadece ben ve Grace varız.

Neyse ki durdu ve gözlerinde bir parıltıyla arkasını döndü. "Unuttuğumu sandın, değil mi?"

Unuttum. Gerçekten sandım ama yüzüme zorla parlak bir gülümseme yapıştırdım. "Yok artık. Buraya gel," diye alaycı bir şekilde homurdanıyorum, ona doğru giderken bile yaklaşması için başımı sallıyorum. Adanın kenarında buluşuyoruz ve veda öpücüğü için başını bana doğru eğiyor. "Okulda iyi günler," diyorum sevgiyle, sonra daha kararlı bir şekilde ekliyorum, "ve Hannah'yla konuş."

Son bir lokma krep ağzına atarken gülümsüyor ama gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Teşekkürler baba. Unutma, senin de büyük öğle yemeği toplantın var. Sıkıcı tavuk ve sebzelerden başka bir şey ye. Belki çılgınlık yapıp... *makarna* yiyebilirsin." Bir müşteriyle ya da iş ortağıyla yemek yerken asla böyle pis bir şey yapmayacağımı bildiği için yüzünü dehşetle buruşturdu.

"Har-har," diye kestirip atıyorum. Bana birden fazla kez tutucu denmişti, genellikle de kız kardeşim Kayla tarafından, anlaşılan o ki sevgili kızıma da bulaşmış. Ama Grace'in benim programımı en az benim onunkini bildiğim kadar iyi bildiği de dikkatimden kaçmıyor. Biz iki kişilik bir ekibiz ve her gün dünyayı kasıp kavuruyoruz.

Grace bana bir kez daha sırtıyor, her zamanki neşeli haline daha çok benziyor, sonra o bir gün daha okula gidiyor ve ben de işe gidiyorum.

RILEY

Elimdeki kartvizite bakıyorum, ağır, beyaz keten kart stoğu üzerine kalın, siyah blok baskı ile kabartılmış numarayı aramayı düşündüğüme tamamen inanamıyorum. Bunu neden sakladığımdan bile emin değilim ama bir süredir cüzdanımda duruyordu. Sararmış, kırıkmış kenarlarına bakılırsa en azından birkaç yıldır.

Bunu bana veren adam soğuk ve ürkütücü bir şekilde nazikti. Ama yanındaki kadın sıcak ve şefkatliydi. Belki de bu yüzden sakladım. Onun için... onun için değil.

Ama bu numarayı çevirirsem Cole Harrington'a ulaşacağım.

Bir şeye ihtiyacım olursa onu arayabileceğime ve yardım edeceğine söz vermişti. İstisna yok, soru yok, yargılama yok. Ama onun yardımına ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim. Ne de olsa o üst sınıf bir özel dedektifti ve ben de onun benimle ilgilenmesini gerektirecek bir suç ve gizem hayatı yaşamıyordum. Babamı araştırırken tanışmıştık ve babamla ilk kez birkaç hafta önce tanıştığım için Cole beni takip ederek ani vefatını haber verdi.

Ki bu çok hoştu, kendime hatırlatırım.

İyi biriydi. Ve neden aradığımı açıklarsam yine olabilir.

"Tabii ki anlıyorum. Jordan için çok mutluyum ve onunla gurur duyuyorum."

Son iki yıldır bakımını üstlendiğim genç kadına bakıyorum. Dün ehliyet sınavını geçerek ehliyet almaya hak kazandı ve artık okula ve voleybol antrenmanlarına kendi başına gidebilecek. Ayrıca lise üçüncü sınıfta ve kendi yarı zamanlı işinde çalışıyor, yani artık dadısı olarak bana ihtiyacı yok.

İşimi yaptım, iyi yaptım ve artık sonuna geldim.

"Aceleye gerek yok Riley," diyor Bianca, patronum -hayır, eski patronum- bana tekrar. "Sen ailenin bir parçasısın, bu yüzden seni

Kapı. Kendinize uygun başka bir aile bulmak için acele etmeyin. Belki bu konuda yardımcı olabilirim?"

Bu cömert bir teklif ama kabul edemem.

Jordan'la geçirdiğim zaman çok özeldi ve Bianca harika bir patrondan çok daha fazlasıydı. O iyi bir arkadaş, ama benim için devam etme zamanı. Bunun olacağını biliyordum ve yeni bir başlangıç için bu fırsatla nereye gitmek isteyebileceğimi düşünüyordum.

Austin'in seni takip etmediği bir yere.

Zihinsel olarak serseri düşünceye katılıyorum ama bunun nerede olabileceğine karar veremedim. Sahil... dağlar... şehir? Başka bir dadılık işi mi, yoksa tamamen başka bir şey mi? Belki Cole bu konuda bana yardımcı olabilir -yeni, güvenli bir yere gitmek.

Karta o kadar uzun süredir bakıyorum ki rakamlar bulanıklaştı ve görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırıştırıyorum. Gerçekten tamamen yabancı birinden yardım isteyecek miyim? Bu hiç benim tarzım değil. Kendime güvenmek, tek kişilik parti, daha çok benim tarzım. Birçok nedenden dolayı yıllardır böyleyim.

Ne tür bir yardım sağlayabileceğini ya da ne tür bir yardıma ihtiyacım olabileceğini bile bilmiyorum. Çoğunlukla, Austin'in her zamanki kahve dükkanında, sık sık gittiğim spor salonunda ve alışveriş yapmaktan hoşlandığım vintage ikinci el mağazasında ortaya çıktığı bu bölgeden çıkmam gerektiğini biliyorum. Genelde kaderin beni olmam gereken yere götürmesine izin vererek akışına bıraksam da, bu sefer biraz daha kasıtlı olmam gerektiğini hissediyorum.

Ya da belki tam olarak kasıtlı değil, sadece daha uzakta... ve daha anonim.

İç çekerek, telefonumu elime almadan kartı çantama atıyorum.

Ama aramayı düşündüğümü biliyormuş gibi, hain telefonum Tesla sedanımın bardak tutucusunda çalışıyor. Telefona bakıyorum ve ekranda 'Numara Engellendi' yazsa da arayanın kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Her zamanki gibi 'merhaba' demek yerine ısrarak, "Austin, beni rahat bırak," diyorum.

"Hadi ama Rye. Böyle yapma." Bana böyle hitap etmesinden nefret ediyorum, sanki sadece konserve sığır eti ve hardalla tolere edilebilen iğrenç bir ekmek değil de sevimli bir lakapmış gibi. "Eve gel. O zengin veletle işin bittiğinden beri zamanın geldiğini biliyorsun. O parayı da eve getirebilirsin. Çocukların okul için yeni ayakkabılara ihtiyacı olabilir." Austin'in sesi on beş yaşıma bastığım günkü gibi ve hakime

Hayatım boyunca özlediğim, sahte bir ciddiyet ve kolay güvenle dolu, istikrarlı bir baba figürü olmak istiyordum.

Ev mi? Evinin benim için olduğunu mu sanıyor? Kesinlikle değil. Ama söylediklerinin geri kalanı aklıma geldikçe kalbim mideme iniyor. Bianca'nın bana zaten cömert olan maaşımın bir ayına eşit bir kıdem tazminatı paketi verdiğini biliyor mu?

Hayır, bilmesine imkân yok. Yine de, bankamdaki bir veznedarla kucaklaşıp ondan bazı bilgiler koparması için onu geçmezdim. Austin işine geldiğinde çekici olabiliyor. Ve para, özellikle de uğruna çalışmak zorunda olmadığı para, ona her zaman hizmet eder.

"O zaman onları satın almalısın," diye cevap veriyorum, sesimi alıştırma yaptığım şekilde sabit ve sakin tutarak.

Almayacak. Koşuuları için para harcamak Austin'in çalışma şekli değil. Evlatlık çocukları alır, çekleri bozdurur ve çoğunlukla kendi başlarının çaresine bakmalarına izin verir, sadece devlet geldiğinde şefkatli baba rolünü oynar. On dakikalık temizlik işini kaç kez yapmak zorunda kaldığımın sayısını unuttum ve o evden ayrıldıktan sonra kurtulmak zorunda kaldığım gaslighting miktarı bir ders kitabını iki kez yazmaya yeter.

Bütün koruyucu aileler böyle değildir. Aslında çoğu öyle değil.

Annem ben beş yaşındayken öldükten sonra neredeyse on yıl boyunca aileden aileye dolaştım. Bazen şansım yaver gitti ve gerçekten iyi yerlere yerleştirildim; şefkatli koruyucu aileler, yeterince yemek ve gerçekten uyan ayakkabılar gibi tüm o tatlı güzellikler vardı. Her ne sebeple olursa olsun bunlardan ayrılmak her zaman en kötüsüydü.

Austin'in evi onlardan biri değildi.

"Kıçını kaldır da eve git Riley. Burada sorumlulukların var." Austin tükürüyor, onun otoritesine boyun eğmediğimde tüm sıcaklığı ve karizması buharlaşıyor.

Neden boyun eğceğimi düşündüğünü bilmiyorum. Yıllar önce evini terk ettim, beni evlat edindikten ancak bir yıl sonra kaçtım ve lisenin geri kalanını onun parmağı altında yaşamak yerine arkadaşlarımla kanepelerinde geçirdim, çünkü sahip olduğumu söylediği sorumluluklar... onlar onun, benim değil. Ne kadar benimmiş gibi göstermeye çalışsa da hiçbir zaman benim olmadılar.

"Asla geri dönmeyeceğim," diyorum ona bininci kez. "Neden umursadığını bile bilmiyorum. Beni tanıyorsun bile."

"Yeterince tanıyorum. Sen her zaman güzel küçük bir şey oldun. Kendi iyiliğin için fazla akıllısın." Sanki bu eğlenceliymiş gibi kendi kendine kıkırdıyor. "Ama *çok güzel*." Son kısmı vurgulayarak ve kaygı verici bir anlam yükleyerek söylüyor.

Bu ima karşısında omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Austin onunla yaşadığım kısa süre boyunca bana karşı hiç uygunsuz davranmadı ve bildiğim kadarıyla diğer bakıcılardan hiçbirine karşı çizgiyi aşmadı ama ben artık çocuk değilim. Ben yetişkin bir insanım ve her türden sürünge var, hatta sürekli değişen saçları, sivrisinek ısırtığı büyüklüğünde memeleri, geniş kalçaları, beynim onu durduramadan çalışan bir ağzı ve bir fili sakinleştirici bir ok gibi düşürecek kadar travması olan kadınlardan hoşlananlar bile var. Ve eğer bir zaafım varsa, o da insanların beni manipüle etmek için travmamı kullanmalarına izin vermemdir, ancak bunun üzerinde çalışıyorum ve çok daha iyiye gidiyorum. İyileştiğimin kanıtı Austin'le yaptığım bu konuşmada bile işimin başında durmam ve onun beni zaten hissetmemem gereken bir suçluluk duygusuyla yönlendirmesine izin vermemem.

Ama ya yanılıyorsam?

Kendim için endişelenmiyorum, kendime bakabilirim, her zaman baktım ve bakacağım, ama Austin tarafından incitilen bir çocuk olsaydı kendimle yaşayamazdım. Yani, bariz sınırda ihmalin ötesinde, ama üzülererek söylüyorum ki, girip çıktığım diğer bazı evler düşünüldüğünde bu o kadar da kötü değil. İhmal idare edilebilir. Trajik olsa da ihmal güvenlidir. Ve muhtemelen benim gibi bakıcılık yapması için görevlendirilmiş daha büyük bir çocuk vardır.

Bu da ideal bir durum değil. Benim gibi bir çocuksa, sorun olmayabilir. Ben umursardım ve diğerlerine iyi bakardım. Ama kesinlikle benim gibi *olmayan* biri de olabilir. Evlatlık çocuklar her zaman en iyi bakıcılar değildir çünkü muhtemelen bu konuda rol modelleri olmamıştır, yoksa içinde bulundukları durumda olmazlardı.

Austin'in oynadığı oyun bu. Bazılarını bizzat kurduğu düğmelerimi biliyor ve onlara basmaktan keyif alıyor. Çocukları ne kadar önemsemişimi çok iyi biliyor, bu yüzden bana ihtiyaçları varmış gibi davranırsa koşarak gelme olasılığım artıyor. Bu bir oyun, bu kadar basit.

Kendimi bundan vazgeçiremeden, sertçe yutkunuyorum ve "Beni rahat bırak" diye hırslıyorum. Ama bu istediğim kadar agresif değil ve yalvarmaya daha yakın, özellikle de sesim çatladığında.

"Yoksa ne olur?" diye alay ederek sözümü kesti. "Hiçbir şey yapmayacaksın." Buna ikna olmuş görünüyor. Yanılıyor.

Fazla bir şey söylemiyorum - oksijen israfı, gerçekten - ama telefonu yüzüne kapatıyorum. Ekranı bakıyorum, nefesim kesilirken kalbim kulaklarımda çarpıyor. Uygulamalarla dolu ana ekrana döner dönmez, Cole'un kartvizitine bakarken ezberlediğim numarayı çeviriyorum.

Çaldığında neredeyse kapatacaktım ama kapatmadım. Tehlikede olan çocuklar olabilir. Ya da hiçbir şey olmayabilir. Birine kontrol ettirmeden bilemeyeceğim ve Austin'in ya da evinin yakınına gitmeyeceğim. Eğer gidersem, birilerine ihtiyacı olan çocuklar ve herkes için o birileri olma dürtüsüyle yine orada kapana kısılmış olurum.

Aniden, hattın diğer ucundaki asık suratlı bir ses homurdanıyor, "Bu çok önemli olsa iyi olur çünkü oğlumu uyandırdınız."

"Oh, üzgünüm... üzgünüm." Ben de Cole'un yüzüne telefonu kapatmaya gidiyorum, onu arama kararından şimdiden pişmanlık duyuyorum çünkü arka planda bir bebeğin keskin ağlama sesini duyuyorum. Kendime engel olamayıp son anda atılıyorum: "Eğer her zamanki şeyleri yaptıysan -besleme ve bez değiştirme- bu genellikle gazdır. Bacaklarını birkaç kez bisiklete bindirin, düz bir şekilde dışarı çekin ve sonra karnına doğru katlayın ve itin-itin-itin. Aksi takdirde tekrar gazını çıkarın. Onu dizinize yatırın, başını çenesinin altından destekleyin ve elinizin serçe parmağınızı omurgasında gezdirin. Dik oturmalıdır, bu da gazın dışarı çıkmasını sağlayacaktır. Her iki şekilde de birkaç deneme gerekebilir. Tekrar özür dilerim!"

Aramayı yaptığımı çok pişman olarak olabildiğince hızlı bir şekilde Bitir düğmesine basıyorum ve telefonumu bir yılan dönüşü ben ısıracakmış gibi yolcu koltuğuna fırlatıyorum. Cole'un huysuzluğu yüzünden kalbim şimdi daha da hızlı atıyor, ama aynı zamanda Austin konusunda ne yapacağımı bilemediğim için. Koltuğa çöküp arabanın cam tavanının diğer tarafındaki mavi, bulutsuz gökyüzüne bakarken yavaşça nefes alıyorum ve sonra gözlerimi kapatırken nefes veriyorum. Kalbimi kontrol altına almak için bunu üç kez daha tekrarlıyorum.

Bip-bip-bip!

"Kahretsin!" Sarsılarak doğruluyorum ve direksiyonun yanındaki *Gelen Arama* yazan ekrana bakıyorum. Numara yok ama arayanın kim olduğuna dair şüphelerim var. Arabanın ekranından cevap vermek yerine, telefonumu tekrar elime alıyorum ve bana yanıldığımı söyleyecekmiş gibi bakıyorum. Cevap verirken dudaklarımı yalıyorum, "Alo?"

"İşe yaradı. Karım teşekkür ediyor." Arka planda bir şapırtı duyuyorum ve özür dilercesine homurdanıyor. "Yani, teşekkür ediyoruz. Ve boğazına atladığım için özür dilerim. Ne istiyorsunuz?"

Bir an için Cole'un sesi neredeyse... insan gibi çıkmıştı, sonra tekrar huysuzlaştı.

"Ah, boş ver. Ben... Ben kendim hallederim. Tekrar özür dilerim."

Telefonu kapatmak üzereydim çünkü Cole Harrington'ın ne kadar korkunç biri olabileceği hızla aklıma geliyordu ve bunu nasıl unuttuğumdan ya da hafızamda nasıl önemsizleştirdiğimden emin değildim.

"Riley, günlerdir uyumadım ve oyalanacak vaktim yok. Kahretsin... Yani, dalga geçmeye. Kahretsin, yani... vur." Ağır ağır iç geçiriyor, sesi bitkin geliyor ve tek bir kelimeyi bile anlamayan bir bebek yüzünden dilini düzeltmesi beni gülümsetiyor.

"Ben olduğumu nereden anladın?" diye soruyorum, çünkü adımlı söylediğini tamamen fark ettim. Muhtemelen kimin aradığına bakmaksızın arayanın kimliğini veren bir özel dedektif, süper teknoloji uygulaması vardır. Ya da belki sesimi tanıdı?

"Bu daha önce kullandığınız numarayla aynı. Ezberledim."

Cevabı kısa ve öz. Ama sonuçları hiç de öyle değil. "Telefon numaramı yıllar önce ezberledin ve benim aramamı mı bekliyordun?"

Homurdanıyor. Bunun evet mi hayır mı olduğundan emin değilim ama vereceği tek cevap bu gibi görünüyor. "Ne istiyorsun?" diye tekrarlıyor, bu sefer daha güçlü bir şekilde.

"Oh, uhm..." Kekeliyorum, artık bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.

Austin'in koltuğunda oturduğu, Beth'in ön verandada sigara içtiği ve en büyük çocuk akşam yemeği pişirirken yanlarında kalan çocukların mutfak masasında ödev yaptığı bir görüntü aklımdan geçiyor. Eğer hepsi buysa, sorun yok. Ama ya hepsi bu değilse? Gururumu bir kenara bırakıp yardım istiyorum, yapmaktan nefret ettiğim bir şey. Yapmadığım, hiç yapmadığım bir şey.

"Sizden ufacık bir iyilik isteyebilir miyim acaba?" Tehditkâr adamı kabul etmeye teşvik etmek için sesimin doğal tınısının birkaç oktav üzerine çıkmasına izin verdim.

"Ne istersen," diye anında cevap verdi. "Sana söylemiştim."

Biraz rahatladım. Bunu bana, biyolojik babamın onunla ilk tanışmamdan birkaç gün sonra kalp krizinden öldüğünü ve bu dünyadaki son genetik bağımın da tıpkı annem gibi yok olduğunu açıkça söyledikten hemen sonra söylemişti.

"Koruyucu ailedeyken," diye başladım, telefon numaramı ezberlediğine göre muhtemelen geçmişimi de hatırlıyordur diye düşünerek, "Austin ve Beth Collins tarafından evlat edinildim. Yaklaşık bir yıl sonra kaçtım ama Austin arada bir beni buluyor. Bu gece beni aradı, eve gelmemi ve dadılık işim sona erdiği için aldığım kıdem tazminatını ona getirmemi söyledi. Ona hayır dedim elbette ama sonra beni endişelendiren bir şey söyledi..." Austin'in sözlerini kafamda tekrarlarken başparmağımdaki tırnak etini kemiriyorum.

"Güvende misin?"

"Ha?" Başımı sallıyorum, yeniden odaklanıyorum. "Evet, ben iyiyim. Onun yanındaki çocuklar için endişeleniyorum ve bir şekilde onları kontrol edip edemeyeceğini merak ediyorum. İhmal edilmediklerinden ya da daha kötüye gitmediklerinden emin ol." Bunun havada asılı kalmasına izin verdim, en kötü senaryoda neler olabileceğini dile getirmek istemiyordum.

"Sence onlara zarar mı veriyor?" Cole homurdanıyor, sesi dehşet verici geliyor.

"Hayır, hayır, hayır," demek için acele ediyorum ama sonra yutkunuyorum. "Austin ve Beth öyle tipler değil. Ya da değillerdi. Ama içimde kötü bir his var ve ön kapıya gidip çocuklara baktıklarına dair kanıt isteyemem. Üzgün olmaksızın kontrol etmek daha iyi."

"Neden devlete sosyal yardım kontrolü için başvurmuyorsunuz?" Cole kesin bir dille soruyor.

Mırıldanıyorum, şimdi makul bir öneri gibi görünen şeyi düşünürken dudağımı çiğniyorum. "Çünkü eğer olağan bir ihmal söz konusuysa, çocuklar gönderilecekleri yerden daha iyi durumda olabilirler. Austin ve Beth peri vaftiz ebeveynleri değiller ama en kötüsü de değiller ve Austin'in tehditlerine aşırı tepki verirsem bunun bedelini çocukların ödemesini istemem."

"Seni tehdit mi etti?"

Cole'un sesi buz gibi bir gümbürtüden başka bir şey değil ve beni görememesine rağmen başımı sallıyorum. "Bana 'güzel küçük şey' dedi." Bunun kötü bir şey olmadığını biliyorum. Sokaktaki erkeklerden daha kötü sözler duymuştum ama bir zamanlar babam olmak istediğini iddia eden bir adamdan duymak daha iğrenç geldi. Devlete göre aslında benim üvey babam. "Ve son zamanlarda gittiğim yerlerde ortaya çıkıyor. Bunun gibi şeyler işte. Ama ben iyiyim. Kendim halledebilirim. Sadece benim için çocukları kontrol et, tamam mı?"

"Tamam," diye kabul ediyor ve içimdeki düğüm çözülüyor. Cole iyi olduklarını söylerse, iyi olduklarını bileceğim. Çocukları tehlikede ya da herhangi bir kabataslak durumda bırakmayacak. Korkunç biri ama özünde iyi biri.

İnsanları okumak birçok süper gücümünden biri, birkaç kez kıcıımı kurtardı, bu yüzden içgüdülerime dolaylı olarak güveniyorum ve bana Cole'un huysuz cephesine rağmen iyi adamlardan biri olduğunu söylüyorlar.

"Teşekkürler."

"Bir şartla," diye ekliyor ve nefesim kesiliyor. "Birkaç günlüğüne gelip oğluma yardım edebilir misin?" diye sorarken sesi kısılıyor. Janey harika, Emmett de harika ama ben tam bir beceriksizim. Yani, fudge-up. Ve belli ki ne yaptığını biliyorsun çünkü gaz numarası işe yaradı. Ve işinin bittiğini söyledin, yani müsaitsin. Normal ücretin neyse iki katını öderim."

Bu tipik kaba adamdan neredeyse uzun, aceleci, koşuşturmalı bir kelime yığını ve kendimi gülmekten alamıyorum. "Yardıma olacaksa biraz gelebilirim."

Anında, içgüdüsel olarak, çoğu şeye karar verdiğim gibi karar veriyorum, hayatın beni olmam gereken yere götürmesine izin veriyorum. Bazı insanlar buna uçarılık der. Ben buna, hayatın hiç beklemediğiniz anda karşınıza çıkan falsolu toparlarla dolu olduğunu, dolayısıyla taşta kazınmış bir planla yaşamaya çalışmanın bir faydası olmadığını, çünkü kesin olan tek şeyin ölüm, vergiler ve değişim olduğunu anlamak diyorum.

"Sana adresi gönderirim."

Telefonum elimde çınlıyor ve Cole'dan gelen mesaja bakmak için elimden çekiyorum. Çok uzak değil, en fazla birkaç saatlik yol, bu da bana ihtiyacım olan dikkat dağınıklığını ve Austin'den uzaklaşmayı sağlayacak. "Burayı toparlamam için bana iki gün ver, orada olacağım."

"Geldiğinde Austin hakkında sana bir cevabım olacak."

Vedalaştıktan sonra arabanın cam tavanından gökyüzüne bakmaya devam ediyorum. Sadece birkaç beyaz bulutun olduğu güzel, berrak bir mavi ve yakındaki ağacın yaprakları çoktan dönmeye başlamış. Ufuktaki değişimin bir başka işareti.

Koltuğuma yaslanıp düşünüyorum. Yeni bir bebeği kucaklamak için birkaç gün güzel olacak, özellikle de çift maaşla. Bu, Austin'in evlatlık çocukları konusunda vicdanım rahat bir şekilde bir sonraki adımın ne olacağına karar vermem için bana biraz zaman kazandıracak.

CAMERON

Janey Teyze ve bebek Emmett ile Cole Amca'dayım.

Grace'den gelen okul sonrası mesajı uzun iş günümde hoş bir dikkat dağıtıcı oldu ve beraberindeki resim daha da hoşuma gitti. Resimde Grace bir kanepenin köşesine kıvrılmış, bebek kuzenini kucağına almış ve ona usulca gülümsüyor. Harika bir kuzen ve onunla her birlikte olduğunda harika bir iş çıkarıyor.

Ofisteki işimin bitmesine saatler kaldı, bu yüzden Grace'in erkek kardeşim ve yengemle emin ellerde olmasından memnunum. Üç aylık bir bebekleri olduğu için buna hazır olacaklarından emin değildim ama Cole sorduğumda evet demekte tereddüt etmedi. Ailemin, Grace'in ya da benim ihtiyacımız olan her konuda yardıma hazır olmasından dolayı son derece minnettarım.

Onun bana öğrettiği gibi kalp gözlü bir emoji ile yanıt veriyorum, sonra telefonuma bakıyorum, zihnimde söylemek istediğim her şeyi anlatan bir metin oluşturun.

Sen de ödevlerini yaptığından emin ol.

Emmett'in ilgilenilmesi gereken tek kişi olmadığını hatırlamasını ve tüm öğleden sonrasını kuzenine sokularak geçirmek yerine kendisine de öncelik vermesi gerektiğini umarak mesajı geri gönderiyorum.

En çok da, ebeveyn olarak yeni rollerine alışmaya çalışan Cole ve Janey'nin işlerine engel olmamasını istiyorum.

Janey harika olacak. Kardeşim Cole? Jüri hala kararını vermedi. Düşüncelerinde biraz katı ve muhtemelen bebeğin ağlamasını nasıl durduracağına dair bir kontrol listesi var. Tek sorun şu ki bebekler kontrol listesine göre hareket etmezler. Grace'i yeni doğmuş bir bebekken kucağıma aldığımı hatırlıyorum. Çok şirin, çok tatlı bir kızdı ama ciğerleri bir heavy metal konserindeki çığlıklara rakip olabilirdi.

Bu mutlu anıyla yüzümde bir gülümseme belirliyor, sonra o resmin geri kalanı kafamda belirliyor: Grace'in annesi, eşim *Michelle*...

Gülümsemem anında eriyip gidiyor, karanlıklar düşüncelerimi boğmakla tehdit ediyor. Hayır, şu anda bunu yapmayacağım. Ya da hiçbir zaman. O görüntüler bir kutunun içinde, şifresini unuttuğum bir kilitte emniyete alınmış, koli bandıyla sarılmış ve zihnimin girintilerinde karanlık bir köşeye itilmiş durumda.

Hafızamı ve daha da önemlisi onunla birlikte kabarmaya çalışan istenmeyen duyguları bastırıyorum ve dikkatimi tekrar bilgisayarına veriyorum. Son rakamlara baktığımda, mevcut varlıklarımızdan bazılarını elden çıkarma zamanının geldiğini görüyorum. Bu yönde hızlı bir not yazıp yatırım müdürlerimden birine gönderiyorum ve her zaman yaptığım gibi kendimi işe veriyorum.

İş... şey, mutlu olduğum yer diyebilirdim, ama gerçekten *mutlu* değilim, bu yüzden daha çok güvenli alanım gibi. Zihnimi o kadar meşgul ediyor ki eskiden kalbimin bulunduğu göğsümdeki siyah boşluğu düşünecek vaktim olmuyor.

Saat yedide Cole ve Janey'nin evine varıyorum. Akşam yemeğini yemeye, Gracie kızımın takılmaya ve onun makul bir saatte yattığından emin olmaya hazırım.

Oldukça kolay bir akşam olacak, diye düşünüyorum kendi kendime.

Tabii ki evren buna gülüyor. Çünkü şimdiye kadar bilmem gereken bir şey varsa o da beklentilerin kaosa davetiye çıkardığıdır ve ben ve kaos arkadaş değiliz. Hiç olmadık, olmayacağız da. Bu benim kişiliğimin zıttı.

Cole kapıyı açtığında Emmett kucağındaydı ve yüzünde bitkin bir ifade vardı. Ama gülümsüyor, bu iyiye işaret. Arkasında kızım sehpanın üzerinde duruyor ve kendini kanepenin üzerine atmaya hazırlanıyor. "Fıstık Ezmesi! Geri ver onu bana!"

"Ne-"

Cole, ben daha küfretmeden beni sert bir şekilde düzelterek, "Fudge," diye tersliyor ve ben de ona tuhaf bir bakış atıyorum. Çocuğumun küfürlü konuşması konusunda ciddi endişeleniyor mu...

"Grace Marie!" Bağırıyorum, "Yere yat!"

Bir anlığına donup kalıyor ve sonra kanepenin üzerinden değil, yanından diğer tarafa atlıyor ve hemen diğer kardeşim Kyle'ın asi köpeğini kovalamaya başlıyor. Kahverengi, pofuduk canavar, elinde bir tahta parçasıyla oturma odasının etrafında hızlı turlar atarak

Ağzında beyaz kağıt. Köpeklerin bundan kurtulması gerektiğini sanırdım ama PB'nin durumunda öyle olmadığı anlaşılıyor.

"Geri ver onu!" Grace, Peanut Butter'a bağıyor. Bana da "O benim matematik ödevim ve eğer onu yerse bir daha yapmam" diye ekliyor.

Bence *yeterince adil*. Dürüst olmak gerekirse, Grace matematikte çok iyi, bu yüzden bir ödevden sıfır alması dünyanın sonu değil. Konuyu anladığı sürece, bir kereye mahsus olduğu ve olağan bir şey olmadığı sürece benim için yeterince iyi. Ancak yakın zamanda bir sınavı bombaladığı düşünülürse, notunun sıfıra dayanabileceğinden emin değilim, bu yüzden köpeği hızlıca yakaladım ve kağıdı ağzından dikkatlice çözmeyi başardım. "Al," diyorum Grace'e kaba bir şekilde, buruşuk ve salyalı ödevi ona doğru iterek.

Gülümseyen köpeğe pis bir bakış atıyor. Evet, Kyle'ın köpeği gerçekten de gülümsemeyi biliyor. Gözlerini de devirebiliyor. Böyle tuhaf biri ama ağabeyimin de çok becerikli olduğu düşünülürse bu şaşırtıcı değil.

"Evde sakın bir akşam mı?" Cole'a alaycı bir tavırla takılıyorum ve o da omuz silkiyor, dikkati bebeğinin sevimli yumağından hiç ayrılmıyor.

Emmett Nash Harrington, Cole ve Janey'nin evlenmesinden kısa bir süre sonra geniş ailemize katılan en son çocuk ve ikinci torun olarak önünde şımartılacağı bir ömür var. Sadece anne-babası ve büyükanne-büyükbabası tarafından değil, en sevilen amca olmak için mücadele edecek olan biz Harrington kardeşler tarafından da. Grace doğduğunda en sevilen teyze olmayı garantileyen kız kardeşim Kayla'nın şimdi baldızlarımla rekabeti var, yani bunu izlemek eğlenceli olacak. Yine de, gerçekçi olalım. Kayla kazanacak. O her zaman kazanır.

"Fena değil aslında," diye cevaplıyor Cole. "Riley burada olduğu için Janey ve ben bugün duş aldık, uyuduk ve yemek yedik, bu yüzden bu geceki uykusuz çılgınlık için hazırız. *Botlar ve kediler, botlar ve kediler*." Bebek derin uykuda olmasına rağmen Emmett'i dans ediyormuş gibi zıplatıyor.

"Riley?" Ben de yankılıyorum ama daha çok izolasyonist kardeşimi gerçek bir partide hayal ediyorum. Bu onun en kötü kâbusunun hayata geçmesi olurdu, ki buna tanık olmak son derece eğlenceli olsa da, beatbox yapma girişimi de oldukça eğlenceli. Dudaklarım neredeyse seğiriyor, bu nadir görülen bir şey.

Cole gözlerini Emmett'ten ayırıyor. "Evet, aslında ben de seninle onun hakkında konuşacaktım. O bir dadı."

İroni karşısında homurdanmaktan kendimi alamıyorum. "Benden önce bir dadı mı tuttu?"

Şaka yapıyor olmalısın."

Cole bir insan değil. Bir insan nasılsa onun tam tersi. Huysuz, aksi ve kaba, ki bu da çoğu insanı uzaklaştırmaya yetiyor, bir de buna Janey'i ve şimdi de Emmett'i saplantılı bir şekilde korumasını eklediğinizde, insanların onlara yaklaşması için çok fazla alan kalmıyor. Gerçek ya da mecazi anlamda. Dolayısıyla, bir yabancının evine girmesine izin vermesi, bebeğini teslim etmesi ve ardından biraz kestirmesi fikri düpedüz saçmalık.

"Onu ben işe almadım. Pek sayılmaz. Benden bir iyilik istedi, o da karşılığında benim için bir iyilik yapıyor - birkaç günlüğüne Emmett'e bakacak. Ama o işi yeni bitmiş deneyimli bir dadı ve yeni bir iş arıyor olabilir. Onunla tanışmak isteyebileceğini düşündüm."

İyi mi davranıyor? Bu fikir bile ensemdeki tüyleri diken diken ediyor çünkü bu Cole için çok tuhaf bir şey. Titiz standartlarım var, gülünç derecede yüksek standartlar, birkaç kişi tarafından söylendi, ama şu anda seçici bir dilenci olacak durumda değilim. Bir noktada, ailemin bana karşı sabrı - Grace'e değil, ona asla - sınırına ulaşacak ve ben, bilmiyorum, bu dadı durumunu çözene kadar işten izin almak zorunda kalacağım. Başka bir seçenek olmadığı sürece bunu yapmak istemiyorum, bu yüzden Cole'un sunduğu hediye şükranla kabul etme eğilimindeyim. Ama sorgusuz sualsiz değil.

"Bakabileceğim özgeçmiş var mı? Hangi ajansla çalışıyor? Deneyimi var mı?" Her zamanki nitelik taleplerimi sıralıyorum ve Cole başını eğerek keskin kaşlarının altından bana sert bir bakış atıyor.

"Çocuğumu teslim ettim ve biraz kestirdim. Daha ne bilmen gerekiyor?"

Haklı olduğu bir nokta var. Son derece geçerli bir nokta, çünkü Cole bunu yaparken kendini rahat hissediyorsa, zaten Pentagon'a rakip olacak bir geçmiş araştırması yapmış, ayrıca kadın hakkındaki kendi izlenimlerini de kontrol etmiştir. Ve ben Cole'un içgüdülerine güvenirim. "Bu adil. En azından onunla görüşmeye hazırım."

"Bu konuda-"

Koridordan oturma odasına gelen iki kadın tarafından kesildi. Biri baldızım Janey, kırmızı bukleleri ve gri gözleriyle yeni anne olduğu için şaşırtıcı derecede parlak görünüyor.

Diğeri genç, belki yirmili yaşlarının başında ve klasik olarak güzel olduğunu s ö y l e y e m e s e m de ilginç görünümlü. Saçları sanki

Pamuk şekeri, soluk pembe ve ince telli saçları, tüylü parçaların başının ve omuzlarının her tarafına yayılmasına neden olacak şekilde kesilmiş. Gri gölge ve özenle çekilmiş siyah kedi gözü kalem ile çevrelenmiş geniş mavi gözleri var ve peri burnunun bir burun deliğinde küçük bir halka var. Kalın tabanlı tenis ayakkabılarının üzerinde dağınık bir şekilde duran, paçaları yıpranmış bol bir kot pantolon, göbeğinin küçük bir kısmını gösterecek şekilde katlanmış ve yukarı doğru kıvrılmış büyük boy bir tişört ve boynunda asılı olan en az beş kolyeyle eşleşen kalın bileziklerle dolu iki bilek giyiyor.

Gözlerim neredeyse onun üzerinde zıplıyor, odaklanacak tek bir şey bulmaya çalışıyorum, ama o kadar çok şey var ki, sanki varlığı odanın öbür ucundan bana bağıyor. Ve onun bakışlarına bakılırsa, muhtemelen kaşlarımı çatıyorum, ki bunu kişisel olarak algılamamalı. Bu benim varsayılan yüz ifadem.

"Riley, bitirdim!" Grace yeni geleni taramamı yarıda kesti. Kızım zafer kazanmış bir edayla Peanut Butter'dan aldığım kâğıt parçasını pembe saçlı kadına uzatıyor, o da gözlerini ışılatan bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Güzel," diye cevap veriyor Grace, yumruğunu havaya kaldırarak.

Cole ile Janey arasında bir bakışmanın geçtiğini görüyorum ve sonra Janey bana el sallayarak, "Hey Grace, çocuk odasında bana biraz yardım edebilir misin?" diyor. Grace cevap vermeden kızımı odadan çıkardı, beni kardeşimle ve diğer kadınla baş başa bıraktı, görünüşe göre Riley, şu anda görüştüğüm dadı... değil mi?

Cole, "Janey'nin hakkını vermek lazım, çok yumuşak başlı," diye mırıldanıyor.

Şakaları mı var? Ne zamandan beri? Belki Janey kafasına vurmuştur ya da ayağı takılıp düşmüştür? Tek açıklaması bu.

Riley elini uzatarak kolayca bana yaklaşıyor. "Merhaba, ben Riley Stefano. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Cameron Harrington, ben de seninle," diye yanıtlıyorum elini sıkarak. Bir aşağı bir yukarı hareket ederken bilezikleri uyumsuz bir melodiyle şingirdiyor.

"Bunu şimdi ya da hiç yapmak istemiyorsan endişelenme. Cole bir dadıya ihtiyacın olduğundan bahsetti ve ne tesadüftür ki" -ellerini kendini takdim edercesine geniş tutuyor ve gülümsüyor- "ben bir dadıyım. Ama baskı yok."

Cole bana kesinlikle baskı dolu bir bakış fırlatıyor.

"Hayır, birini işe almam gerekiyor. Sadece emin değilim..." Pembe saçlarına, kıyafetine ve kesinlikle genç görünümüne bir kez daha bakıyorum ve kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. "Grace bazen çok fazla olabilir." Bunu neredeyse fısıldayarak söylüyorum.

Bu yüzden kızımın beni duyma ihtimali yok, gerçek olsa bile. "Yıllar içinde birkaç dadı değiştirdik."

Cole boğuluyor ama kuru bir şekilde "*Birkaç* mı?" diye tekrarlamadan önce öksürerek bunu örtmeye çalışıyor.

Tamam, şu anda hatırlayabildiğimden daha fazla dadı değiştirdik, ancak bu dokuz yıl boyunca kümülatif ve hepsi Grace yüzünden ayrılmadı. Bazıları benim yüzümden ayrıldı. Diğerleri ise kendi hayatlarının farklı bir aşamasına geçtikleri için ayrıldılar.

Ama gerçekten de her zaman sevimsiz olmayan, sözünü sakınmayan kızım yüzünden ayrılanlar oldu.

Riley durumu yumuşatmaya çalışmama gülüyor. "Bak, senin hiç genç bir kız yetiştirmediğini tahmin ediyorum, değil mi?" Duraksıyor, benim de aynı fikirde olmamı bekliyor, ben de başımı hafifçe sallayarak bunu yapıyorum. "Ben mi? Ben beş tane büyüttüm - kendim, ergenken üç tane ve son işim Jordan'la oldu, on altı yaşına yeni girdi, notları hep A, yıldız bir voleybol oyuncusu, ona araba kullanmayı öğrettikten sonra ehliyetini aldı ve artık bir dadıya ihtiyacı yok. İstersen annesi Bianca'yı arayabilirsin, çok iyi bir referans olacaktır. Size numarasını verebilirim." Jordan'ın başarılarını gururla sıralıyor, sanki kızın bu etkileyici başarı listesine ulaşmasında kendisinin de payı varmış gibi.

Cole, Emmett'e sırtıyor ama tepkisinin kucağındaki hareketsiz, ifadesiz kundakla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum ve bunun yerine her şeyin Riley'nin beni ustaca idare etmesiyle ve benim önyargılı yargılarımla ilgisi var çünkü her şeyi fark ediyor ve Riley'nin görünüşüne bakıp kafamda bile olsa eleştirel olmamı kaçırmadı. Üniforma giyen ve basmakalıp kalıplara uyan bir dadıya ihtiyacım olduğundan değil, ama karşımdaki kadın kıyafeti ve saçıyla bakıcılık becerilerine tam olarak güven vermiyor. Yani, pembe mi? Ciddi mi bu kadın?

"Her ne olursa olsun, size birkaç soru sormak istiyorum." "Elbette, benim de size soracaklarım var. Soralım mı?"

Riley bir sandalyeye doğru ilerliyor, kanepeyi işaret ediyor ve sanki buna hakkı varmış gibi beni kendi kardeşimin evinde oturmaya davet ediyor. Oturduğunda, bir iş görüşmesinde olması gerektiği gibi düzgün ve resmi bir şekilde oturmuyor. Bunun yerine bacaklarını önünde çaprazlıyor, dizlerini sandalyenin iç kollarına dayıyor ve tenis ayakkabılarını mobilyanın üzerine koyuyor. Tek kaşımın altından onun pozisyonuna bakıyorum ve Cole'un onu düzeltmesini bekliyorum çünkü bu onun

Eve. Ama ona doğru baktığımda, kızın terbiyesiz tavırlarından hiç etkilenmemiş görünüyor.

"Sanırım Janey'nin bardağını yeniden dolduracağım. Hâlâ kafein alımına dikkat ettiği için çilekli-kayısılı Red Bull bağımlılığını çilekli-kayısılı buzlu suyla değiştirdi," diyor Cole ve Riley'yle konuşmama kulak misafiri olabileceği mutfaka gidiyor.

"Temel şeylerle başlamamı ister misin?" Riley teklif ediyor.

Yardım edemiyorum ama biraz rahatlıyorum. Bu işi kolaylaştırıyor ve önümüzdeki üç cümle içinde onu dikkate alınmaktan çıkaracak bir şey söylemesini bekliyorum. İtiraz etmeyince şaşırtıcı bir 'hakkımda' konuşmasına başlıyor.

"Ben de bir yaşımdan beri çocuklarla ilgileniyorum, beş yaşındayken koruyucu aile yanına gittim ve bu durumların birçoğunda birincil bakıcı oldum. Çok sayıda ebeveynlik tekniği gördüm -bazıları iyi, bazıları pek iyi değil, bazıları düpedüz berbat- ve hepsinden bir şeyler öğrendim. On altı yaşında kaçtım -uzun hikaye- ve kendi kendimi yetiştirdim, liseyi bitirirken aynı zamanda okul sonrası programı olan bir kreşte çalıştım, böylece on iki yaşına kadar yeni doğanlarla çalıştım. O zamandan beri en iyi olduğum işi yapıyorum.

-Yoğun programları, yüksek beklentileri ve karmaşık durumları olan aileler için dadılık. Diplomam yok ama bir sürü çocuk gelişimi dersi aldım, ayrıca CPR ve ilk yardım sertifikalarım var. Mükemmel bir şoförüm, ev ödevlerine yardımcı olabilirim, mutfakta iyi iş çıkarabilirim ve sahip olduğunuz diğer personel ile koordinasyonu sağlayabilirim." Söylediklerini tekrar ediyormuş, dudaklarından döküldükten sonra iyice düşünüyormuş gibi yana bakıyor ve sonra sanki şimdi onaylıyormuş gibi başını sallıyor.

Biraz endişe verici. Ancak...

"Etkileyici," diyorum, çünkü 'bana kendinden bahset' konuşması kesinlikle öyle.

Son iki hafta içinde mülakat yaptığım diğer bazı ajans çalışanlarından çok daha iyi biri; örneğin bana çocukların sıkı bir disipline ihtiyacı olduğunu yoksa vahşileşeceklerini söyleyen kadın (haber bülteni: Grace zaten tehlikeli bir şekilde yakın), ya da mülakat boyunca yüksek sesle sakızını patlatan (annem bu kabalık karşısında incilerini dökerdi), ya da bana açıkça şeker bebek teklifinde bulunan, sonra da şaka yaptığını ama üç aylık değerlendirmesinde bu konuyu tekrar ele almaktan mutluluk duyacağını söyleyerek geri adım atmaya çalışan (hayır, sadece hayır). Son iki haftadır sahip olduğum en iyi seçenek karşımda oturuyor, bana beklenti içinde bakıyor, uzun, karanlık

Göz kırparken kirpikleri dalgalanıyor. Ve aniden, saçının ne renk olduğunu umursadığımdan emin değilim. Ya da en azından o kadar umursamıyorum.

"Sıra sende," diyor parmağıyla beni göstererek. Kısa tırnaklarının saçıyla aynı renkte olduğunu fark ediyorum. Bu, düzenli bir zihnin bilinçdışı bir işareti, takdir edebileceğim bir şey. "Ben de seninle röportaj yapıyorum."

Bu beni kısa kesiyor. Ciddi olamaz. Benim için çalışacak ve Grace'e bakacak herkes çok şanslı olurdu.

Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?

Tamam, bu konuda kendi saçmalıklarına bile inanmıyorum ama mikroskop altında olan benmişim gibi hissettirilmeyi sevmiyorum. Bu benim hamlem.

Diğer odadan Cole'un bir kahkahayı bastırmaya çalışır gibi homurdandığını duyuyorum ve sonra Janey'nin içkisini karıştırırken metalin metale çarpma sesi geliyor. Evet, dinliyor ve muhtemelen ben bu gece garaj yolundan çıkmadan önce tüm bu konuşmayı kardeş grup sohbetimize rapor etmiş olacak. Şimdi saçma sapan konuşmaları hayal edebiliyorum ve omurgamı diken diken ediyor.

Boğazımı temizliyorum. "Üç yaşından beri Grace'le birlikteyiz," diyorum, belli ki 'daha fazlasını isteme' anlamına gelen ifadesini kullanarak. "On iki yaşında, yirmi beşine yaklaşıyor, yedinci sınıfta, birkaç ders dışı programı var ama zamanının çoğunu binicilik derslerinde ya da ahırda ev işleri yaparak geçiriyor ve muhtemelen ben de dahil olmak üzere tüm ailem tarafından biraz şımartılıyor."

Riley ben kendi listemi okurken başını sallıyor ve sonra soruyor: "Ya sen?"

"Ben mi, ne?" Kaşlarım birbirine çatılırken söylüyorum. Bana aptalmışım gibi bakıyor ki bu hiç hoşuma gitmiyor ve kaşlarımı sertçe çatıyorum. O zaman ne sorduğunu anlıyorum. "Oh, ben mi?" Elimi umursamazca sallıyorum çünkü burada benim bir önemim yok. Grace önemli. "Aile şirketimiz Blue Lake Assets'te C-seviyesinde bir yöneticiyim. Ofiste ve evde uzun saatler çalışıyorum ama Grace benim önceliğim. Her zaman. Onun en iyi bakımı almasını istiyorum çünkü dadılarıyla oldukça fazla zaman geçiriyor, bu yüzden uyumlu olduğu birinin olması benim için önemli."

Onaylarcasına gülümsüyor ve kendimi itaatiyle kurabiye kazanmış bir çocuk gibi hissetmeme neden oluyor. Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum, umarım ben zorunda kalmadan bu saçmalığı keser. Ancak dudaklarını büzdüğünde, onayının aslında sorusuna itaatkâr bir şekilde cevap verdiğim için değil, Grace için iyi bir uyum bulma konusundaki kararlılığım için olabileceğini anlıyorum.

Hay sikeyim. Sanırım her gün olduğu gibi bugün de bir pislik olarak ün kazanıyorum.

"Uzun saatler," diye tekrarladı. "Ne demek bu? İkiniz için tipik bir gün neye benziyor ve ben bunun neresinde çalışacağım?"

Burada kim kiminle görüşüyor?

Cevabın ne olması gerektiğini biliyorum ama birden ona tek bir soru bile sormadığımı fark ediyorum. O bana gönüllü olarak bilgi verdi ve sorular sordu, ama ben hiçbirine karşılık vermedim, bu da beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor.

Odadaki en güçlü adam olmaya alışkınım. Yönetim kurulu odalarına girdiğimde insanlar titrer, ruh halime göre beni etkilemek ya da görünmez olmak isterler. Varlığım saygı uyandırır, duruşum otorite sahibidir ve çoğu kişi benimle ters düşmek bir yana, bana meydan okumaya bile cesaret edemez. Evde bile pek sık rahatladığımı söylenemez. Ben ciddiyetin ve rutinin adamıyım, Riley Stefano'nun hayatında hiç olmadığı hissine kapıldığım iki şey.

Beni sinirlendirmesine rağmen cevap veriyorum: "Erken kalkıyorum, spor yapıyorum ve piyasaları kontrol ediyorum. Grace okul günlerinde altı buçukta uyanıyor, hazırlanıyor ve kahvaltı için aşağıya iniyor, dadı genellikle onun için hazırlıyor ama süslü bir şey olması gerekmiyor. Son zamanlarda donmuş krep yemeye başladı," diye itiraf ediyorum. "Saat yedi buçuk gibi dadı onu okula bırakır, ben de işe giderim. Gün boyunca sen kendi işlerini yapabilirsin, gerçi benim yapmam gereken ev işleri var; market alışverişi, çamaşır yıkama, okul malzemeleri alma gibi şeyler. Grace saat dörtte çıkıyor ve kesinlikle onu Starbucks'a götürmeniz için sizinle konuşmaya çalışacaktır, ki bunu haftada iki kez yapabilirsiniz. Ev ödevini yapar ya da ahıra gider ve sonra ev ödevini yapar ve ondan sonra televizyon, arkadaşlar ya da her neyse onun için boş zamanı olur. Arada bir akşam yemeği hazırlarsın ve ben eve geldiğimde, ki bu genellikle saat yedi civarı olur, seni görevlerinden alırım, böylece Grace ve ben yemek yiyebilir, birlikte vakit geçirebilir ve yatma rutinini yapabiliriz."

Her şeyi sıralarken 'dadı' gibi genel bir ifade kullanmam dikkatimden kaçmadı ama sonunda açıkça 'sen' dedim, yani Riley. Sanırım düşündüğümünden daha çaresizim. Ama günlerimizi hiç bu kadar kelimesi kelimesine sıraladığımı sanmıyorum ve anlatımın sonunda bitkin düştüm. Ve aslında, her gün bunu yaşıyorum. Harika günler ama yine de uzun günler.

Riley dikkatle dinliyordu ve şimdi tüm söylediklerimi düşünüyormuş gibi alt dudağını kemiriyor, ama o bir şey söyleyemeden Grace ve Janey koşarak oturma odasına geri geliyorlar. Grace koşuyor.

Janey her zamanki gibi yüzünde bir gülümsemeyle arkasından yürüyor. Muhtemelen her an dünyadaki en mutlu insandır. Cole onun her zaman böyle olmadığını ama onu ailemize getirdiğinden beri sürekli gülümsediğini söylüyor.

Janey yürümeye devam ediyor, Cole ve yeni oğlunu mutfakta bekliyor ve üçümüzü oturma odasında bırakıyor.

"Onu işe aldın mı?" Grace heyecandan neredeyse zıplayarak ve sanki her şey tamamlanmış gibi bir sesle bana soruyor.

"Ne?" Mırıldanıyorum, kesinlikle öyle düşünmüyorum. En azından henüz değil, sadece beş dakikalık bir konuşmadan sonra, Riley'nin şaşırtıcı derecede dikkat çekici özgeçmişine rağmen. Özellikle de benim hoşuma gitmeyecek kadar otoriter davrandığı düşünülürse.

"Bir dakikaya ihtiyacınız var mı?" Riley büyüyen gülümsemesini gizlemek için başarısız bir mücadele vererek teklif ediyor.

"Evet," diyorum kararlılıkla.

Aynı anda hem Grace hem de Cole "Hayır" der.

"Onu işe almamakla aptallık etmiş olursun," diyor Cole, özür dileyen bakışları Emmett'a kayıyor, sanki bebek onun neredeyse lanetinden rahatsız olacakmış gibi. Sessiz kalsa da Janey'nin düşüncesi yüzünden okunuyor ve o da kocasına katılıyor.

Asla olmadığım bir şey varsa, o da aptal olduğumdur. Sonuna kadar analitik biriyim ve sonuç olarak Cole, Janey ve Grace, Riley'nin dilimlenmiş ekmekten ve önceden dilimlenmiş ekmek dahiyane bir pazarlama hilesi haline gelmeden önce doğmuş olan Betty White'dan sonraki en iyi şey olduğuna karar vermiş olsalar bile, bu onu öyle yapmaz.

"Onu sevdim baba," diyor Grace, Riley'e sanki bu işi halletmiş gibi bir başparmak işareti yaparak. Yani ben.

"Ne?" Acayip bir dünyaya mı girdim? İnsanlardan -tüm insanlardan- nefret etmesiyle ünlü kardeşim bu kadını işe aldığım için bana bok atıyor. Ve daha dün bana bir dadiya ihtiyacı olmadığını söyleyen kızım, şimdi görünüşe göre bir dadiya razı. Riley olduğu sürece. Şaşırmadığım tek tepki Janey'ninki. O herkesi sever, bunun da farklı olması için bir neden yok. "Burada neler oluyor?" Özel olarak kimseye sormuyorum, ama Cole'dan Grace'e bana bir cevap verebileceklermiş gibi bakıyorum. Hatta Riley'ye bile bir şeyler biliyormuş gibi bakıyorum ama o sanki birdenbire olağanüstü bir hal almış gibi titizlikle tavana bakıyor.

İlginç, ama dudaklarının kenarlarında sanki bu durum onu çok eğlendiriyormuş gibi alaycı bir gülümseme var.

"Bir dadıyla görüşüyorsunuz. Burcumu anlamaya çalışmayan ya da görülmediğim ve duyulmadığım için beni cezalandırmayan biri, yani o kadar da kötü olamaz," diye homurdanıyor Grace.

Önceki iki dadı ile ilgili hatırlatma beni duraksattı. Yıllardır çalıştığım ajanstan gelmişlerdi, mükemmel referansları vardı ve iyi bir mülakat yapmışlardı, bu yüzden her zaman yaptığım gibi kararlı ve proaktif davranmış ve onları hemen işe almıştım. Ne yazık ki uzun vadede en iyi seçim onlar değilmiş, yoksa şu anda bu durumda olmazdım.

Ayağa kalktım, kızımın göz hizasına gelmek için koltuğun koluna tünedim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ondan hoşlanıyor musun?" Emin olmak için tekrarlıyorum.

"O' tam burada," diye hatırlatıyor Riley elini kaldırarak. Sesinde bariz bir kahkaha tınısı var, sanki kızımın benim aramda yaşanan hesaplaşmaya karşı kıkırdama krizine girmiş gibi.

Sanki bunu onun önünde yaptığımızı unutmuşum gibi. Evet, kolay bir akşam beklentim pembe saçlı kadınla birlikte sona erdi. Bunun için teşekkürler evren.

Grace başını sallıyor ve sırtıyor, şimdiden galibiyetinin kokusunu almış.

"Sanırım tecrübesiyle, daha çok 'genç kız' olarak bilinen hayvanın ruhuna dair oldukça iyi içgörülere sahip olabilir." Grace'in burnuna vuruyorum, o da parmağımı ısıracaktı gibi yaparak dişlerini gıcırdatıyor. Hâlâ bu hareket tarzından emin değilim, "Peki. Bakalım bir şeyler ayarlayabilecek miyiz?" diyorum. Riley'ye uyarın bir bakış atıyorum çünkü ailemiz için dadılık rolünü tartışırken kendimi büyük bir dezavantaja soktuğumu biliyorum ve umarım bundan faydalanacak kadar becerikli değildir ya da bunu yapmayacak kadar ilkelidir.

"Teşekkürler, baba!" Grace kollarını bana dolamak için ayağa fırlayarak bağırıyor. "Her gün ödevimi tartışmadan yapacağıma ve odamı temiz tutacağıma söz veriyorum."

Grace'i geri itiyorum ve neredeyse burun buruna gelecek şekilde eğiliyorum. "Sen kimsin ve kızıma ne yaptın?" Sahte bir sertlikle soruyorum. "Uzaylı bir ceset hırsızı gördüğümde tanırım." Başını yana çevirip beynini görebilecekmişim gibi kulağının içine bakıyorum. "Kesinlikle benim Gracie kızım değil."

Gülüyor, sonra ayılıyor ve gözlerini boşluğa diyor. Robot gibi konuşarak, "Ben. Senin. Kızınızım. Ha. Ha. Ha."

Bunun üzerine ona nadir gülümsemelerimden birini atıyorum. Bunu hak etti çünkü yirmi beş yaşında şımarık bir çocuk gibi davranmadığında gerçekten komik bir çocuk olabiliyor.

"Hey, Peanut Butter'ın arkada yaptığı şeyi bana gösterebilir misin?" Cole aniden Janey'e sorar, Janey sorduğu soru karşısında tamamen şaşkın görünmektedir - muhtemelen köpeğin bahçede yatmaktan başka bir şey yapmamasının nedeni, onun yakalamaca oynayamayacak kadar aptal olduğunu bilmesidir. Ama Cole onu ve Grace'i fiziksel olarak dışarı çıkarıp Riley ve beni oturma odasında bıraktığında anlayışlı davranıyor.

Evet, düzgün olmayan Janey, kardeşim.

Gözlerimi kapatarak burnumun kenarını sıkıyor ve derin bir iç çekiyorum. Bugün zaten çok yorucuydu ve şimdi de bu boktan durumla baş başa kaldım - ailemi kastediyorum, tüm bunlardan hiç rahatsız olmamış gibi görünen Riley'yi değil. Dikkatimi tekrar ona verdiğimde, nedenini bilmesem de gülümsüyordu bile.

"Yani, bu... *biziz*," diyorum alaycı bir tavırla, herkesin ortadan kaybolduğu arka kapıyı işaret ederek ve bu anlaşmayı kapatmak için beni bırakarak.

"Sürünerek geri geleceğini biliyordum," diye şımarık bir sırıtişla alay ediyor Riley, yorumun ardından eklediği rahat omuz silkmeye rağmen kendinden emin.

Ben sürünmüyorum. Ben böyle itaatkâr şeyler yapmam. Genelde insanların etkilemek için kendilerini paralıdıkları kişi ben olurum, tersi değil. Ama tekrar karşısına oturuyorum, ki bu da aynı şey olabilir, bu yüzden bir bileğimi diğer dizimin üzerine koyuyorum, kanepede olabildiğince fazla yer kaplarken rahat ama buyurgan olmayı hedefliyorum.

Sandalyede arkasına yaslanırken tamamen rahat görünen Riley hafifçe kıkırdıyor. "Grace seni parmağında oynatıyor, ha?"

Gözlerimi kırıştıyorum, hedefi tam on ikiden vurmasına şaşırıyorum. "Belki biraz," diye itiraf ediyorum ve o daha sert gülüyor. Eliyle ağzını kapattığını fark ediyorum ve nedenini merak ediyorum. Çok hoş bir gülümsemesi var, düz beyaz dişleri ve sağda minicik bir bebek dişine benzeyen biraz daha uzun bir köpek dişi var. Gülümsemesi de kendisi gibi tuhaf ve ilginç görünüyor.

"Ergenler, değil mi?" diye soruyor ve her fırsatta kafamı karıştıran ve beni hayrete düşüren bir çocukla yaşamının nasıl bir şey olduğunu anlayan biri olduğu için biraz rahatlıyorum. Daha ciddi bir şekilde devam ediyor: "Grace ve ben iyi anlaşıyoruz."

Harika ve onunla daha fazla zaman geçirmeyi çok isterim, ama hepsi bu değil. İkimizin de birlikte çalışması gerekiyor çünkü bir dadının çocuğunuzla uzun saatler geçirmesi büyük bir mesele. Güvendiğiniz biri olmalı." Konuşurken elleri sürekli hareket halinde, bilezikleri hareket ettikçe adeta bir melodi çalıyor. Elini kısa bir an için kalbinin üzerine koyarak, "Eğer sizin için uygun değilsem, sorun değil" diyor. Aynı elini havalı bir şekilde sallıyor ve neredeyse her kelimeyle birlikte jest yapmaya geri dönüyor. "Eninde sonunda sana uygun dadıyı bulacaksın."

Gülümsemesi olabildiğince rahat, sanki bu işi kabul edebilir ya da bırakabilirmiş ve her iki durumda da onun için sorun olmazmış gibi. Dürüst olmak gerekirse bu rahatsız edici. CEO'larla, yatırımcılarla ve bana kur yapmaya çalışan ya da bir anlaşma için peşinden koştuğum güçlü, varlıklı insanlarla konferans masalarında oturmaya alışkını. Ne düşündüğümü hiç umursamıyor gibi görünen bu kadın karşısında kendimi hiç bu kadar dengesiz hissetmemiştim.

"Hala emin değilim ama Grace..." Arka kapıya doğru bakıyorum, kızımın Peanut Butter ile top getirmece oynadığını görüyorum, ama kızım sadece topu fırlatmakla kalmıyor. Onu kovalıyor da. Bu sırada köpek boş gözlerle ve yüzünde bir gülümsemeye onu izliyor, dili yavaşça daha uzun süre dışarı sarkıyor.

"Cole zor durumda olduğunu söyledi, peki şuna ne dersin? Sen mükemmel Mary Poppins'i ararken ben Grace'in dadısı olacağım. Eğer onu bulursan, harika. Bulamazsan, üç ay sonra tekrar görüşürüz."

"Bir deneme mi?" Teklifini düşünerek zetliyorum.

"Evet, tam bir Riley Stefano deneyimi," diyor parlak bir sesle, ellerini sanki adı ışıklı bir tabeladaymış gibi açarak. "Evde kalacağım, Grace'le sabah işlerini halledeceğim, evdeki ayak işlerini yapacağım ve okuldan sonra aktiviteler ve ödevler için onu alacağım. İkinizin birlikte mümkün olduğunca çok zaman geçirebilmesi için akşam yemeği hazırlamaktan mutluluk duyarım." Duraklıyor ve tüm konuşması boyunca başımı sallayarak onayladığını fark ediyorum.

"Kulağa mükemmel geliyor," diye itiraf ediyorum, aradığımı söylediğim şeyi neredeyse bana aynen aktardığını biliyorum.

O şirin kk dişini göstererek muzaffer bir gülümseme takınıyor. "Güzel. Tabii ki sözleşme fiyatıyla. Cole, Emmett ile geçirdiğim zaman için günlük cretimin iki katını ödüyor. Bence bu adil, düşününce..." Sesinde kk bir alay iması var, sonra ağzını kapatıyor ve tekrar pazarlık yapmamı bekliyor.

Durumun hızlı bir değerlendirmesini yapıyorum. Bir, Cole Riley'e onay verdi ki bu nadir bir tavsiyedir. İki, Grace Riley'yi gerçekten dadı olarak istiyor, bu da birçok tartışmanın önünü kesebilir. Ve üç, ben çaresizim ve Riley de bunu biliyor, yani ortada zor bir durum yok. Bu daha çok bataklık tarafından yutuluyormuşum ve onunla savaşmayı bırakabilirmişim gibi.

"Tamam, anlaştık. Sıkı bir pazarlık yapıyorsunuz Bayan Stefano." İltifat gerçek. Masaya ne getirdiğini biliyor, kendine değer veriyor ve istediği her şeyi ödeyeceğimi bilecek kadar beni iyi okuyor. Hatta isteseydi daha fazlasını da öderdim. "Ne zaman başlayabilirsin?"

"Yarın mı?"

İçimi bir rahatlama kaplıyor. Son dadıdan beri yapmak zorunda kaldığım gibi ailemden ekstra talepte bulunmadan yine yardım alacağım.

"Sabah işlerini ben hallederim, sen de Grace'i saat dörtte okuldan alırsın, olur mu?" Kendi programımı, Grace'in rutinini ve dadının geleneksel olarak nerede devreye girdiğini planlayarak onaylıyorum. "Seni alma listesine ekleyebilirim."

"Mükemmel," diye kabul ediyor. "Sizinle iş yapmak bir zevkti." Dramatik bir şekilde göz kırpmıyor ve neyse ki bu flörtöz değil komik bir hareket gibi görünüyor, yoksa ele almamız gereken tamamen farklı bir konu olurdu.

Karşımdaki kadına bakıyorum, tüm bu olanların nasıl geliştiği beni tamamen şaşırtıyor. Müzakere masasında dalga geçilecek biri değilimdir ve genellikle her anlaşmadan üstünlükle kalkarım. Ama kesinlikle oyuna gelmiş gibi hissediyorum.

Genç, pembe saçlı, yıpranmış kıyafetler giyen bir dadı tarafından.

"Grace'e hangi büyüü yaptın bilmiyorum ama yarın ondan büyük bir tantana bekleyebilirsin." Kızımı idare edişini övmek, beni zekice idare edişini övmekten daha güvenli. Bunu düşünmek bile beni kızdırıyor. Ben yönetilmem. Ben başkalarını yönetirim, özellikle de çalışanlarımı.

"Sihirli büyüler yok. Sadece ben, kendim ve ben. Ayrıca ondan ben de hoşlanıyorum, bu yüzden eğlenceli olacak." Gözlerini yana kaydırıp bir omzunu kaldırıyor ve sanki sırlarımızı paylaşıyormuşuz gibi sessizce soruyor: "Biraz tantanayı kim sevmez ki? Sence konfeti olacak mı? Konfetilere bayılırım." Ellerini sessizce çırpıyor ama bilezikleri yine de gürültülü bir şekilde şarkı söylüyor.

Kim konfeti sever ki? Dağınıktır, sinir bozucudur, her yere bulaşır ve dağınık olduğundan bahsetmiş miydin?

"Sanırım okulda balonlar ve çiçeklerle birlikte buna da karşı bir kural var, bu yüzden neşeli bir merhaba ve tokalaşmayla yetinmek zorunda kalabilirsiniz," diye alay ediyorum.

"Sabırsızlanıyorum. Bu konuda içimde iyi bir his var." "Hissetmek mi?"

Bu fikir gülünç. Kararlar duygulara dayalı olarak verilmemelidir. Artıların ve eksilerin, risklere karşı ödüllerin ve tanımlanmış hedeflere doğru ilerlemenin kapsamlı bir analizini gerektirir.

"Evet, bilirsiniz, midenizin çukurunda sizi bir yöne ya da başka bir yöne götüren bir his vardır. Ben her zaman bu içgüdüleri dinlerim. Beni hiç yanlış yönlendirmediler."

Ona bakıyorum, neredeyse gülmesini ve şaka yaptığını söylemesini bekliyorum çünkü İngilizce konuşmasına rağmen kelimelerin dizilişi mantıklı zihnime hiçbir anlam ifade etmiyor. "İçgüdülerinizi mi kullanıyorsunuz?" Bir yankı odası gibi ses çıkarıyorum, söylediklerini tekrar ediyorum, kesinlikle küstah bir tonla da olsa, ama gerçekten bu kadar yabancı bir kavramı anlamaya çalışıyorum.

"Beni buraya onlar getirdi, değil mi? Şimdiye kadar çok iyiydim." Parlak bir şekilde sırtıyor, ama Cole's'da işlerin iyi olduğunu mu yoksa benim için çalışacağı bu potansiyel yeni pozisyonu mu kastettiğinden emin değilim. Ya da belki ikisi de? "Grace'e söylemek ister misin? Yoksa ben söyleyebilir miyim?"

Şaşırmış bir halde sessiz kalıyorum, o da bunu canı ne isterse onu yapma izni olarak algılıyor. Görünüşe göre arka kapıdan içeri dalıyor, ayaklarını avluya uzatıyor ve kollarını zaferle havaya kaldırıyor. "Grace, ben varım! Sen ve ben, kızım!"

Kızım öyle bir mutluluk çılgılığı atıyor ki yüzümde otomatik bir gülümseme beliriyor. Onu mutlu etmek için neredeyse her şeyi yaparım ve bu onun parmağında oynamam anlamına geliyorsa, öyle olsun. Elbette, bazen aşırıya kaçıyor ve çok sık pes ediyorum, ama şımarık bir şekilde şımarık değil ve hiçbir şeye hakkı olduğunu düşünmüyor. O sadece onu koşulsuz seven ve geliştiğini görmek isteyen bir adamın çocuğu.

Cole omzunun üzerinden geriye bakıyor ve bakışlarımla buluşuyor. Çenesini bir kez eğiyor. Bunun onun 'önerisine' uymamı onaylamak mı yoksa her şeyin yolunda gittiğinden emin olacağına dair bir yemin mi olduğundan emin değilim. Her halükarda onu takdir ediyorum. Nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmediğimiz yıllar boyunca onun için çok endişelendim.

Ailesinin evi burası, sanırım işler tersine döndü ve biz kardeşleri için endişelenmeye başladı. Özellikle de benim için. Kimsenin endişelenmesine ihtiyacım olduğundan değil - *iyiyim* - *ama* hayatım iki şey etrafında dönüyor. İş ve Grace. Henüz anlamadığı şey, bunun tasarım gereği olduğu ve ben bundan oldukça memnunum.

Gürültülü bir kahkaha korusu dikkatimi çekiyor ve sesi takip ettiğimde Grace ve Riley'nin çimlerde yuvarlandığını görüyorum. Yüzlerinde geniş ve neşeli bir gülümseme var ve Peanut Butter sanki oyun arkadaşlarıymış gibi etraflarında zıplarken bacakları ve kolları havada sallanıyor.

"Ben değil, Pee-Bee. Riley'i getir!" Grace sanki köpek gerçekten talimatlara uyacakmış gibi bağırıyor.

"Al oğlum," diye şarkı söylüyor Riley, sakladığı topu havaya kaldırarak. Sonra düzgün bir kolla topu bahçenin derinliklerine fırlatıyor ve Peanut Butter'a "Yakala onu" diyor.

Şok olmuştum, köpek topun peşinden koşmaya başladı. Görünüşe göre o da yeni dadının hayranı ve adadaki tek erkek benim.

Kendimi neyin içine soktum ben?

RILEY

"Merhaba. Ben Riley Stefano. Bay Harrington beni Grace Harrington'ın dosyasına eklemek için gerekli evrakları göndereceğini söyledi." Okulun ofis kapısının hemen içindeki masada oturan kadına soruyorum.

"Siz başka bir dadı mısınız yoksa başka bir baldız mı?" Kıvrılmış kahverengi saçlarını omzunun üzerinden savuruyor, dudaklarını yalıyor ve söylediği şey tamamen açık olduğu halde sinsice bir şey ima ediyormuş gibi bana kendini beğenmiş bir sırıtiş fırlatıyor.

"Dadı."

Kadın, Bayan Flanders, masanın üzerindeki tabelaya göre ofis sekreteri, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Tekrar ediyorum. Pahalı bir özel okul olarak, eminim ki okula bırakma ve okuldan alma işlerini yapmak üzere işe alınmış yardımcıları vardır, ama olduğumdan daha genç görünüyorum ve çoğu dadı gibi giyinmiyorum, bu yüzden eleştirisi tamamen beklenmedik değil. Yine de kabalık biraz fazla.

"Onunla asla bilemeyiz." Üzgün görünmeye çalışsa da eleştiriye daha yakın bir yerde duruyor. "Grace'in onaylı listesine sürekli birilerini ekleyip çıkarıyor ve onu her gün başka bir amcası, teyzesi ya da büyükannesi alıyor. Zavallı kızın hayatında biraz istikrara ihtiyacı var. Cameron'ın da öyle."

Boğucu bir sesle 'Cameron' deyişine bakılırsa, sanırım tam olarak nasıl bir istikrar sunmak istediğini biliyorum. Onun gibi görünen bekâr bir baba -Uzun boylu, geniş omuzlu, keskin çene hatlarına ve şok edici mavi gözlere sahip -Maaşla birlikte gelen güçlü bir pozisyon ve sert, otoriter bir varlık, muhtemelen bu okuldaki öğretmenler, yöneticiler ve görünüşe göre ofis personeli arasında en sıcak metadır. Bunu anlayabiliyorum. Ciddi ve 'kıcıncı kaldıran' tiplerden hoşlanıyorsanız kesinlikle çekici, ki neyse ki ben hoşlanmıyorum çünkü Bayan Flanders, Cameron'ın hayatındaki yeni kadın olarak benim rolüm konusunda biraz bölgeci hissediyor gibi görünüyor. İşin iyi yanı, ben onun hayatında değilim. Grace'in hayatındayım.

"Okul hayatına dahil olmak isteyen sevgi dolu bir aileye sahip olduğu için şanslı gibi görünüyor. Bu muhtemelen burada oldukça sıra dışı bir durum, değil mi?" Dikkatle arkama, çok az sayıda ebeveynin ve öğrencileri almaya gelen epeyce ev görevlisinin bulunduğu koridora bakan pencereden dışarı bakıyorum.

"Hmm." Durumu iyimser bir çerçeveye oturtmamdan hoşnutsuzluk duyarak burnunu kırıstırıyor. "Grace seninle burada buluşacağını biliyor mu?"

Kapı uçarak açıldı ve arkasındaki duvara büyük bir gürültüyle çarptı. "Riley!" Grace ofise girerken çığlık atıyor. "Gelmişsin! Starbucks'a gidebilir miyiz?"

Her kelimesi bir öncekinin hemen ardından geliyor ve sesi daha da yükseliyor, bu da gülümsememi artırıyor. O bir tabanca ve ben buna bayılıyorum.

"Öyle," diyorum Bayan Flanders'a memnuniyet duygusuyla. "Selam Grace," diyerek onu sıcak bir şekilde selamlıyorum ve yumruğumu havaya kaldırıyorum, o da hemen karşılık veriyor. "Evet, buradayım. Ve hayır, Starbucks'a gidemeyiz."

Starbucks'a hayır dediğimde Grace'in gülümsemesi komik bir surat asmaya dönüşüyor ama kaşımı kaldırdığımda muzip bir parıltıyla geri dönüyor. "Denemek zorundaydım, biliyor musun?"

Gülüyorum. "Biliyorum."

"Grace?" Bayan Flanders onun dikkatini çekmek için, sesi benimle konuştuğu zamankinden çok daha dostça, "Babana selamımı söyle, tamam mı? Güz Balosu'nda bana bir dans ayırsın. Şaperonluk yapacak, değil mi?"

Kız o kadar çok güldü ki burnundan soludu. "Gerçekten umursamayacak. Adınızı bile bilmiyor Bayan Flanders. Riley'nin evraklarını size gönderebilmesi için ona hatırlatmak zorunda kaldım. Ve biliyorsunuz her zaman şaperonluk yapar ama asla dans etmez. *Blech*." Dilini dışarı çıkarıyor ve babasını halı keserken görmek limon emmekten daha kötüymüş gibi yüzünü buruşturuyor. "Eğer deneseydi utancımdan ölürdüm."

Sekreterin gülümsemesi kayboldu, gözleri donuklaştı ve sanki kışında süpürge sapı varmış gibi biraz daha dik oturuyor. Grace bana bir adım daha yaklaşıyor ve ben bile onun filtresiz dürüstlüğünden biraz geri tepmeye hazırlanıyorum. "Hazır mısın Riley?" Grace özgürlüğe kaçmaya ya da en azından Bayan Flanders'tan uzaklaşmaya hazırmış gibi gözlerini kapıya dikerek soruyor.

Grace'in kadının bariz flörtünü reddetmesine gülmek için dudağımı dişliyorum. Dirseğimi uzatarak, "Hazır." diye cevap veriyorum.

Grace elini uzatıyor ve sanki ona ön kapıdan çıkarken değil de koridorda eşlik ediyormuşum gibi birlikte dışarı çıkıyoruz.

Dışarı çıktığımızda Grace elini bırakıyor ve dramatik bir şekilde tüm vücudunu ürpertiyor. "Tüylerimi diken diken ediyor." Ama ben daha gülemeden, meraklı bir bakışla beni iğneliyor ve soruyor: "Neden böyle tuhaf bir şekilde 'baba' dedi? Ben on iki yaşındayım, beş değil. Ona artık baba demiyorum. O baba."

Hayır, ona on metrelik sopayla bile dokunmam. Kesinlikle uygunsuzdu, ama Bayan Flanders'ın babasının bir DILF olduğunu düşünmesini açıklamayacağım, özellikle de ilk günümde ve Cameron hala kızı için en iyi seçim olduğuma tam olarak ikna olmamışken. "Emin değilim. Şimdilik gidelim."

Onu arabama götürüyorum ve o da ön koltuğa tırmanıp otomatik olarak kemerini bağlıyor.

"Araba kuralları," diyorum emin olmak için, "her zaman emniyet kemerinizi takın, sormadan kontrol paneline dokunmayın ve indiğimizde çöpünüzü temizlediğiniz sürece içecek ve yiyeceğe izin var. Kulağa hoş geliyor mu?"

Park yerinden çıkıp GPS'in Cameron'ın evleri için verdiği adresi tarif etmesini izlerken Grace başını sallıyor ama bir yandan da "Müziği kim kontrol edecek?" diye soruyor.

"Ya anlaşırsız ya da sırayla gideriz. İlk sen başlayabilirsin."

Nazik davranıyorum ama müzik zevklerine bakarak da bir insan hakkında çok şey öğrenebilirsiniz. Grace'den son Taylor Swift albümünün tam bir dökümünü bekliyorum. Onun yerine, telefonunu müzik setiyle eşleştirdikten sonra bir K-pop şarkısı başlıyor ve ardından Grace şarkı söylemeye başlıyor... Korece.

Şaşıarak, "Korece biliyor musun?" diye soruyorum.

Gururla sırtlıyor ama beni düzeltiyor, "Keşke ama hayır. Sadece şarkıları ezberledim. En sevdiğim Stray Kids."

Arabanın ekranında kayan bilgilere bakarak grubun adının bu olduğunu ve gerçek kayıp çocuklardan hoşlanmadığını anlıyorum.

Bir zamanlar ben de öyle düşünülürdüm. Kayıp bir çocuk, hatta belki de kayıp bir dava. Benim gibi yetiştirilip de zarar görmeden kurtulan pek kimse yoktur. Ben kesinlikle öyle değilim. Derin yaralar ve geri alınamayacak hasarlar var, ancak yaşadıklarımın en iyi şekilde yararlandım ve kendim için yarattığım bağısız hayattan zevk almaya başladım.

Özellikle de bugün, çünkü beni buraya getirdi. Grace'e.

"Bu hala etkileyici," diye övüyorum.

"*La-la-la-la, la-la-la-la.*" Kendini tamamen şarkıya kaptırmış, hatta koltuğunda dans koreografisi hareketleri yapıyor ve yaptığı her şey için duyduğu coşkuyu takdir etmekten kendimi alamıyorum.

Yolun geri kalanında dans edip şarkı söylüyor ve GPS'in beni yönlendirdiği araba yoluna döndüğümde önümdeki eve hayranlıkla bakıyorum. "Vay be. Grace, evin çok büyük."

"Ha?" Sanki o okuldayken evi sihirli bir şekilde süper büyümüş gibi ön camdan dışarı bakıyor. "Burası sadece ev."

Hayır, değil. Ben parası olan aileler için çalışıyorum. Aksi takdirde, özel bir dadı tutmaya, özellikle de yatılı bir dadı tutmaya güçleri yetmez. Artı, hizmetlerim çok pahalı çünkü buna değerim. Ancak Harrington'ların evi Bianca'nın evinden üç kat daha büyük ve ben de büyük olduğumu düşünüyordum. "Babandan daha fazla para istemeliydim," diye fısıldıyorum, o da gülüyor. "*Çok* daha fazla para."

"Gel hadi. Sana odanın yerini göstereyim," diyor Grace, arabamı park eder etmez kemerini çözüp dışarı fırlıyor.

Ön kapıya doğru hızla ilerliyor, elektronik güvenlik sisteminin kilidini açmak için telefonundaki bir düğmeye basıyor ve ardından kapı zili kamerasına el sallıyor. "Selam, baba!" Bana, "Ben eve geldiğimde babama uyarı gidiyor." diye açıklıyor.

İçeri giriyoruz ve ben etrafıma bakarken kapıyı arkamdan kapatıyor. Antreden resmi bir oturma odası ve şık bir yemek odası görüyorum, ikisi de el değmemiş gibi görünüyor, bu yüzden sık kullanılmadıklarını tahmin ediyorum. Grace merdivenleri koşarak geçiyor ve ben de onu takip ederek aile odası, mutfak ve kahvaltı köşesini barındıran yüksek tavanlı geniş bir açık alana giriyorum, gerçi bu alandan daha küçük restoranlarda bulunduğum için 'köşe' muhtemelen yanlış bir isim. Kanepelerdeki uyumlu yastık grupları, masadaki süslü mumlar ve duvarlardaki güzel ama genel sanat eserleri ile bir dekoratör tarafından yapıldığı belli olmasına rağmen, kullanım ve keyif duygusu ile daha yaşanmış görünüyor.

Grace sırt çantasını adaya bırakıyor ve buzdolabını açıyor. "Açlıktan ölüyorum!" diyerek bir çekmeceyi karıştırıyor ve bir peynir çubuğu çıkarıyor. "Bir tane ister misin?"

"Tabii, teşekkürler."

İkimiz de peynir çubuklarını atıştırdıktan sonra, sanki bu tur rehberliği işini daha önce yapmış gibi konuşarak bana evin geri kalanını gezdiriyor.

"Aşağıda babamın ofisi ve yatak odası var." Resmi oturma odasının arkasındaki koridorda bulunan iki kapalı kapıyı işaret ediyor, sonra parmağını evin diğer tarafına doğru sallıyor. "Şurada da spor salonu, çamur odası, garaj ve misafir yatak odası var. Merdivenlerin altında da bir banyo var." Merdivenlere yöneliyor ve onu takip etmem için el sallıyor. "Burası medya odası."

Bir ucunda büyük bir ekran ve iki sıra uzun, siyah deri, uzanmış kanepeler bulunan koyu gri boyalı bir odanın kapısını açıyor. Çeşitli içecekler ve atıştırılabilirlerle dolu cam cepheli bir buzdolabı, ayrıca ikramlarla dolu görünen küçük bir mini mutfak var.

Koridorun hemen karşısındaki bir sonraki kapıda, "Benim odam" diyor.

Allık pembe duvarları, altın rengi vurguları ve kabarık suni kürkten püsküllü kadifeye kadar çeşitli dokularda pembe tonlarında yastıkları olan beyaz yatak takımıyla açıkça genç bir kızın odasını gösteriyor. Ayrıca bir çalışma masası, bir şifonyer ve muhtemelen üzerine üç kişinin sığabileceği bir puf koltuğun önünde bir televizyon var.

"Çok güzel," diyorum ve o da beğendiğime memnun olmuş gibi gülümsüyor.

"Ve burası da senin odan." Koridorun en ucundaki kapıyı açıyor, sonra geri çekilip önce benim girmeme izin veriyor. Oda, evin ölçeği düşünüldüğünde bile beklediğimden daha büyük. Yüksek tavan ve dört duvarın tamamı soluk bir boz kahverengi ile boyanmış, orta boy yatak sade ama pahalı görünen beyaz nevresimlerle kaplı ve televizyona bakan bir kanepenin bulunduğu bir oturma alanı var. Pencere kenarında da bir koltuk var, kitap okumak ya da bir fincan çay yudumlarken yağın yağmuru izlemek için rahat bir yer gibi görünüyor. Kişilikten yoksun ama bunu bekliyordum. Yine de... çok hoş.

"Nasıl istersen öyle dekore edebilirsin. Babamın diğer dadılara bunu söylediğini duydum ama Beatrice -bu sonuncusu- bavulunu kanepeye koymaktan başka bir şey yapmadı. Yine de kıyafetleri her yere dağıldı." Gözlerini deviriyor ve Grace'in son dadısı hakkında neler hissettiğine dair küçük bir fikir ediniyorum. Cameron'a orada tam olarak ne olduğunu sormak için aklıma bir not alıyorum.

"Çok süslü bir şeye ihtiyacım yok," diyorum Grace'e, hâlâ etrafa bakınıp büyük bir duşakabin, uzun bir makyaj masası ve çocukluğumda sahip olduğum yatak odalarından daha büyük bir dolabı olan ekli banyoyu buluyorum. "Ama kıyafetlerimi kesinlikle yerden uzak tutacağım. Hazineleme böyle kötü davranmam." Yeleğimi çekiştirerek en iyi katalog modellerine layık bir poz veriyorum.

"Hazineler mi?" diye sessizce yankılamadan önce kıyafetimi şüpheyle tarıyor. Neredeyse babasının mini-me'i gibi, aşırı eleştirel incelemesi dün benimle tanıştığında verdiği tepkinin bir tekrarı.

"Evet, bu kıyafetler alışveriş merkezindeki sıradan bir mağazadan alınmadı. Bunların hepsi *otantik* vintage. Bu görünümü elde etmek için bulabildiğim her ikinci el mağazasında raf raf aramak zorundayım." Yerimde dönüyorum, eteğim bacaklarımın etrafında dönüyor ve sonra başka bir poz veriyorum. "Daha güzel mağazalara param yetmediği için başladığım şey bir takıntıya dönüştü. Alışveriş yapmayı, kıyafet yapmayı ve hatta internetten bir şeyler satmayı seviyorum."

"Bu harika!" Grace hızlı bir geri dönüş yaparak, nakit akışından çok eğlence için yaptığım bu yan işi desteklediğini ilan ediyor, her ne kadar bu işten iyi para kazansam da. "Belki ben de seninle yapabilirim?"

"Nasıl istersen," diyorum omuz silkerek, "ama mecbur değilsin. Genellikle okul saatlerinde alışverişe çıkarım ama hafta sonu ya da binicilik dersin yoksa okuldan sonra gidebiliriz ve ödevini bitirebilirsin." "Bırak ben yapayım o zaman!" Grace çoktan merdivenlerden aşağı koşmaya başlamıştı ve onu takip ettiğimde mutfığa geri döndüğünü gördüm. sırt çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı. "Bu gece sadece biraz işim var."

"Dur bakalım, aceleci davranmayalım. Bu gece beni eve yerleştirmeye, ödevlerini yapmaya ve babanla sana akşam yemeği hazırlamaya odaklanmaya ne dersin? Bölgedeki en iyi ikinci el mağazalarını araştırdıktan sonra da bir alışveriş gezisi planlayabiliriz."

"Oh." Hayal kırıklığına uğramış görünüyor, ama bir an düşündükten sonra tekrar parlıyor. "Belki alışveriş yaparız ve Starbucks'a da gideriz?"

Başımı sallarken gülmekten kendimi alamıyorum. "Kızım, Starbies bağımlısı olabilirsin ama evet, kulağa hoş geliyor. Hadi, eşyalarımı taşımama yardım et."

İkimizin birlikte çalışmasıyla, bavulumu arabadan alıp her şeyi içeri getirmek uzun sürmüyor. Grace giysilerimi dolaptaki tahta askılara asmama yardım ediyor, çeşitli parçalara hayranlıkla bakıyor ve ona benim için ekstra özel olanları anlattığımda dikkatle dinliyor, örneğin renkli ütülü yamaları olan vintage Levi's'lar, sanki benim için yapılmış gibi oturan ipek leopar eteğim - küçük belim ve kıvrımlı kalçalarımın küçük bir başarı değil- ve topladığım orijinal grup gömlekleri. Ona da söylediğim gibi, vintage kıyafetlerimin hiçbirisi sahte değil.

Dolabımı ve banyo malzemelerimi yerleştirdikten sonra etrafına bakınıyor ve "Sahip olduğun her şey bu kadar mı?" diye soruyor. Sesi

Bu fikir karşısında belli belirsiz dehşete kapıldı. "Yoksa eşyalarını evde bırakıp sadece ihtiyacın olanları mı işe götürüyorsun?"

Eşyalarımı yanımda götürecek bir çöp torbam olduğu için bir zamanlar şanslı olduğum düşünülürse, eşyalarımın fazlasıyla memnun bir şekilde alanı tarıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, çöp torbası asla dolu olmazdı. Tüm hayatımı bir sırt çantasına koyabilir ve dakikalar içinde başka bir yerde yaşıyor olabilirdim. Bu benim için hayatın bir gerçeğiydi, bu yüzden büyük boy bir bavul artı bir spor çantası gülünç derecede maksimalist görünüyor.

Ama Grace'in bunları bilmesine gerek yok, o yüzden gülümsüyorum. "Bu her şeyim. Ve burası da evimiz."

"Evet, şimdilik."

Sesi bıkkın geliyor ve Cameron'la olan deneme anlaşmamdan mı yoksa sahip olduğu dadıların döner kapısından mı bahsettiğinden emin değilim, ama her iki durumda da berbat. Grace'in yaşadığı lüks ile benim çocukluğumda yaşadığım yoksulluk göz önüne alındığında dışarıdan bakış çok farklı görünebilir ama belirsizlik benzer. Eve döndüğünüzde kimin orada olacağını ya da kalıp kalmayacağını bilmemek. Benim durumumda taşınan bendim. Grace'in durumunda ise insanlar her seferinde onu terk ediyor.

"Bazen elimizdeki tek şey şimdiki zamandır, o yüzden bunu en iyi şekilde değerlendirelim." "Nasıl?" Grace soruyor, gözlerinde ilgi çiçekleri açıyor. "Ev ödevi. Akşam yemeği." Önce onu sonra da kendimi işaret ediyorum.

Planımdan kesinlikle heyecan duymuyor ama tartışmadan kabul ediyor. Bu yeni oyuncak teorisi. Parıltısı geçtikten ve ona ödevini yapmasını tekrar tekrar hatırlatan sinir bozucu kişi haline geldikten sonra, isyana geçecektir. Bu zaman aşımına uğramış bir süreç ve her yeni işe başladığımda aynı şey oluyor. Ama bugünlük kabul etti.

Mutfakta, ben buzdolabını açıp mevcut yiyeceklerin envanterini çıkarırken o da dizüstü bilgisayarıyla adaya oturuyor. "Genelde ne yersiniz? Bilmem gereken bir alerjin var mı?"

"Sanırım alt raftaki tavuk bu akşam için. Babam genelde fırına atar, üzerine de dolaptan bir şeyler serper." Arkasında bir dizi baharat bulduğum bir kapıyı işaret ediyor. "Yanına da sebze, pilav ya da erişte yapar. Alerjim yok ama çok baharatlı şeyleri sevmiyorum."

"Tamam. Sen ödevlerine başla, ben de burada neler yapabileceğime bir bakayım."

İkimiz de çalışmaya başladık ve kısa sürede ödevlerini bitirdi ve akşam yemeği için adayı hazırlamama yardım etmeye başladı, çünkü orada

genellikle yemek yediklerini söylüyor.

"Lezzetli bir şeyler kokuyor," diyor sert bir ses.

Cameron takım elbise ceketini koluna geçirmiş, kravatını gevşetmiş ve gömleğinin üst düğmesini açmış bir şekilde mutfığa geliyor. Anında daha insani ve daha az sert görünüyor, ama odayı en ufak bir bakışla titizlikle incelemesi gözümünden kaçmıyor. Sanki Grace'i aldığımdan bu yana geçen üç saat içinde neyi berbat ettiğimi arıyor, çünkü Cameron için önemli olan yapıp yapmadığım değil, *nasıl* yaptığım.

"Baba! Eve gelmişsin!" Grace'in Cameron'ı günlerdir ya da haftalardır görmediğini söyleseydiniz, ona koşarkenki enerjisine bakarak size inanırdım ama bu sabah birlikte kahvaltı ettiklerini biliyorum, bu da onun heyecanını bir şekilde daha da tatlı kılıyor.

"Hey, Gracie kızım." Kızının başının tepesine hızlıca bir öpücük konduruyor ama gözleri benim üzerimde. "Tekrar merhaba Riley."

Bilmesem, oracıkta pes edip ön kapıdan çıkıp gitmemi beklediğine yemin edebilirdim. Nedenini tam olarak bilmiyorum. Bugün şu ana kadar harika geçti. Grace ve ben çok iyi anlaştık ve şimdi akşamın da aynı şekilde geçmesini umuyorum.

"Merhaba, Bay Harrington."

"Bay Harrington unvanını ofiste bırakmayı tercih ederim."

Buna inanmakta zorlanıyorum. Onunla ilgili her şey resmi ve uygun diye bağıyor, ama sözüne güveniyorum. "Tamam... Cameron," diyorum, adını ilk kez yüzüne karşı yüksek sesle söyleyerek. "Cam? Cammy? Cama-lama-ding-dong?" O kaşlarını çattıkça sırtışım katlanarak büyüyor.

"Cameron." İfadesi kesin, gözleri kısılmış ve yanağında yeni bir seğirme var. Sonunda Cam'den kurtulabilirim, ama Cama-lama-ding-dong kesinlikle pencerenin dışında.

Yanak seğirmesinin sinirlenmeye eşit olduğunu katalogladım. Çünkü bana kesinlikle kızgın.

İnsanları neyin harekete geçirdiğini öğrenmek ve söylediklerini deşifre etmek benim bir alışkanlığım, güvenlik ihtiyacından doğan ama anlayışla birlikte öngörülebilirlik geldiği için devam eden bir alışkanlık. Ve biri, tepkilerini ve davranışlarını doğru bir şekilde tahmin edebildiğim noktaya kadar öngörülebilir olduğunda, hiç bitmeyen bir güvence döngüsü gibi kendimi güvende hissediyorum.

Bu, çocukluk yıllarımı merak ederek, endişelenerek ve dileyerek geçirmemin bir sonucu mu? Kesinlikle öyle. Ama ben kendimi kırılmış olarak görmektense başkalarına gösterdiğim ilgiyi şefkat olarak görmeyi tercih ediyorum.

"Yeterince adil, Cameron. Yemek hazır." Bu kez adını eski arkadaşmışız gibi söylüyorum, daha önce yüzlerce kez söylediğim gibi dilimden dökülmesine izin veriyorum. Sıradan ve soğukkanlı. Yanaklarında bir seğirme olmadığını fark ettim. Şimdilik iyi bir anlaşma.

"Biber dolgulu tavuk yaptık," diyor Grace ona, sanki bir ekip çalışmasıymış gibi. Çoğunlukla, ben sebzeleri doğrayıp sotelerken o ev ödevini yaptı, terbiyeli tavuk göğüslerini yağlayıp doldurdu ve pişirmeden önce üzerlerini beyaz peynir ve kremayla süsledi.

"Kulağa çok güzel geliyor," diye mırıldandı Cameron, karnını sıvazlarken. "Öğle yemeğini atladım."

"Baba!" Grace onu azarlıyor, ellerini kalçalarına koymuş, hayal kırıklığına uğramış bir bakışla onu süzüyor.

Onun azarlamasına aldırmadan, özür dilemeden, "Bir toplantım vardı," diye cevap veriyor. Daha fazla açıklama yapmadan havayı kokluyor, öğle yemeği planları ne olursa olsun, geldiğinde ev yapımı bir yemeğin hazır olmasını takdir ediyor gibi görünüyor.

İkisi hızla yerlerine otururken ben de güveç kabını fırından çıkarıp adanın ortasındaki sacayağının üzerine koyuyorum. İkisi de öne eğilmiş, yüksek sesle ve derin derin nefes alıyorlar. Grace emin görünmüyor ama Cameron her şeyi mideye indirmeye hazır görünüyor, ben de elimden geldiğince hızlı bir şekilde pilav üstü tavuk dolmasını tabaklayıp her birinin önüne birer tane koyuyorum.

Grace aceleyle "Sen de," diyor.

Buna izin verilip verilmediğinden emin olamadan Cameron'a bakıyorum ama o da benim kadar kararsız görünüyor, kaşları kalkık ve dudakları düz bir çizgi halinde bastırılmış. Bunun 'defol git buradan' mı yoksa 'otur ve yemeğini ye' anlamına mı gelmesi gerekiyor? Hiçbir fikrim yok, bu yüzden yavaşça dolaptan başka bir tabak almak için hareket ediyorum, ona bana hayır demesi için her fırsatı veriyorum, ama sessiz kalıyor. Grace'in davetini geri çevirmeyeceğim, bu yüzden tabağımı dolduruyorum ve adanın diğer ucuna oturuyorum, Grace, Cameron ve benim aramda.

Önce onların bir ısırık almasını bekleyerek yaptıklarımı beğenmeleri için dua ediyorum. Cameron'a karşı hâlâ bir galibiyete ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Benden emin değil - bu çok açık - ama Grace'le geçirdiğim bir günden sonra umarım bana ısınır çünkü ondan çok hoşlanıyorum.

Neyse ki, tavuğu nazıkçe kesip ağzına küçük bir lokma attıktan sonra, Cameron çiğnerken neredeyse gülümsüyor ve ağzına büyük bir lokma daha atıp tam bir memnuniyet sesi çıkarıyor. "Bu çok lezzetli."

"Teşekkür ederim," diyorum rahat bir iç çekerek, iltifatına karışan şoktan alınmamayı seçerek. "Aşçı falan değilim ama birkaç şey hazırlayabilirim."

Cameron'ın tepkisi Grace'i de yemeğe yumulmaya ikna etmiş gibi görünüyor, ancak Grace bu konuda babasından kesinlikle daha az hassas. "Hey, bu iyi!" Şaşkınlığı gözlerinden okunuyor, çığnerken gözleri açılıyor ve dudakları kapalı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Yemek yerken Cameron Grace'e gününün nasıl geçtiğini soruyor, ben de baba-kız zamanlarına daha fazla müdahale etmemek için sessiz kalıyorum. Ayrıca yeni işverenimi daha iyi tanımak için.

"Bugün okul nasıldı?" Cameron soruyor.

Grace başını arkaya atar ve inler. "Çok uzun ama tarih sınavından 92 aldım."

"Harika iş çıkardın!" Cameron övüyor. "Tebrikler tatlım. Matematik notunu da mı yükselttin?"

"Evet."

Bakışlarımın ağırlığını hissediyormuş gibi Grace'in başının üzerinden gözlerime bakıyor ve ben de ona gülümsüyorum. İşine bağlı, ilgili bir baba olduğu çok açık ve sadece son birkaç dakika içinde gözümde birkaç basamak yükseldi. Sanki onun hakkındaki düşüncelerimi okuyabiliyor gibi, çünkü kaşlarını kaldırıp bana ukalaca bakıyor.

Yemekten sonra Cameron, Grace duşa girerken bulaşıkları yıkamayı teklif ediyor. "Sen yemek yaptın. En azından temizlik yapabilirim." Ona ağzım açık bakıyorum ve o da kaşlarını çatıyor. "Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok. Ben tam bir pislik değilim."

"Ben toplam demedim," diye itiraz ediyorum, pislik kısmına itiraz etmiyorum, ama darbeyi küçük bir gülümsemeyle yumuşatıyorum ve biraz kıkırdıyor, bu da ciddi bir adamdan büyük bir kazanç gibi geliyor. "Artan yemekleri yer misin? Tavuğun geri kalanını yarın öğle yemeğin için paketleyebilirim, böylece tekrar aç kalmazsın?" Şaşkın şaşkın bakma sırası onda. "Çok nazıksınız ama bunu yarınki öğle yemeğinize saklayın. Jeannie, asistanım, genelde bana bir şeyler sipariş eder. Bugün elimden kaçtı."

Yan yana çalışıp her şeyi yerleştirdikten sonra tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturuyor. Sorgulamanın başladığını hissedebiliyorum ve bana vurmak üzere olduğu şeye karşı omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Kaçıyor musun, çığlık atıyor musun?"

Şaşkınlıkla cevap veriyorum, "Tabii ki hayır. Senin için kim çalışıyor?"

Gerçekten kafam karıştı. Evet, o gergin ve evet, Grace coşkulu ama henüz bana kaçmamı söyleyen alevli kırmızı bayraklar yok. Ve ben bunları fark etmekte gerçekten iyiyimdir, ince ya da gizli olsalar bile.

"Son dadının adı Beatrice'di. En iyi ajanslardan birinden harika referanslarla gelmişti. Matematik sınavında başarısız olduğu için Grace'in kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışıyordu ama Grace ona şoförlük yapmanın, saatlerce Instagram'da gezinmenin ve onu aldatan erkek arkadaşı hakkında sızlanmanın onun mükemmellik tanımı olup olmadığını sorduğunda oracıkta işi bıraktı." Çenem düştüğünde ekliyor: "Bu gerçek bir alıntı, abartı değil." "Ne oluyor be?" Mırıldanıyorum, kelimeler düşmeden önce onları durduramıyorum.

dudaklarımın arasından geçti. "Dün Cole'larda birlikte takıldığım ve bugün yardımsever, nazik ve komik olan tatlı küçük kız mı yaptı bunu?" Sanki başka bir çocuktan bahsediyormuş gibi Grace'in kaybolduğu merdivenleri işaret ediyorum.

Belki de şeytani bir ikizi vardır?

Cameron başını sallayarak Grace'in kaybolduğu yere doğru bakıyor. "Evet, kızım harika biri. Buna hiç şüphe yok. Ama aynı zamanda zayıflar için de değil." O kadar küçük bir gülümseme ki, gülümseme olarak nitelendirilebileceğinden bile emin değilim, dudaklarını kaldırıyor ve Grace'in kim olduğundan oldukça memnun görünüyor. Bu da mantıklı, çünkü kulağa eski taştan bir çip gibi geliyor. İş i hemen bırakmadığımda, kollarını savunmacı bir şekilde yerleştirmeyi bırakıyor ve onunla sadece üç saat çalıştıktan sonra kaçmadığım için rahatlamış görünüyor.

"Görünüşe göre ben de öyle. Cole'un sana iyi davranmam konusunda benimle epey konuştuğunu bilmekten memnun olacaksın."

Cole hakkında haklı olduğumu biliyordum. Korkutucu ama nazik. Azrail'in içine hapsolmuş bir Care Bear gibi, bir Scare Bear, isterseniz. Bunu ona söylersem muhtemelen beni öldürürdü, bu yüzden bunu kendime saklayacağıma yemin ettim. Ya da Grace'e söyleyip onun Cole'a söylemesine izin verebilirim. Grace'in saçının teline bile zarar vermeyeceği kesin.

"Minnettarım Cameron ama buna gerek yok. Ben sert biriyimdir. Zor bir görüşmeyi kaldırabilirim ve zor bir ebeveynle başa çıkabilirim." Az önce havaya fırlattığım meşin yuvarlağı nasıl karşılayacağını görmek için kaşlarımı çatıyorum.

Başını eğip merakla bana bakıyor ve varlığımı bir hesap tablosundaki sayıların toplamıymışım gibi hesapladığını neredeyse hissedebiliyorum. "İlk başta şüphelendiğim gibi değilsin."

"Daha iyi mi?" Başını eğişini kendiminkiyle taklit ederek ve kirpiklerimi kırıştırarak ona takılıyorum. Çünkü bariz olumsuz yargılarından sonra, kendimi daha iyi hissediyorum.

adamdan birkaç övgü kazandım. Kızını hem bir öğleden sonra hem de bir akşam boyunca hayatta tuttum ve onu salmonella-tavukla birazcık bile zehirlemedim.

"Daha iyi." Böylesine titiz bir adamdan büyük bir övgü gibi görünüyor ve 'ben sana söylemiştim' demek yerine sadece sırtıyorum. Kabul ediyorum, bu bok yiyen bir sırtış, bu yüzden ne düşündüğüm oldukça açık, ama aslında söylemiyorum, bu da hala mükemmelliğime burnunu sürtmemek olarak sayılıyor. En azından benim kitabımda. "Kendini savunmak gerekirse, Cole çoğunlukla seni kaçırmadığımdan emin olmak istiyor çünkü Emmett konusunda yardımını takdir ediyor. Bebeğini sana teslim etmesinin ne kadar büyük bir olay olduğunun farkında mısın bilmiyorum."

"Elbette farkındayım," diye haykırıyorum, geri çekilerek. "Bu her ebeveyn için büyük bir olaydır." "Evet, ama Cole... Cole işte."

Bunun yeterli bir açıklama olduğunu düşünüyor gibi görünüyor ve bir bakıma öyle de. Pek çok ebeveynle uğraştım ama Cole birlikte çalıştıklarım arasında en yoğun olanlardan biri. "Ve sen... sensin," diye meydan okuyorum. "Aile bağları çok derin."

"Touché."

Alınmış görünmüyor, daha ziyade onunla başa baş mücadele etme isteğim karşısında şaşkına dönmüş görünüyor, bu da herkesin onun önünde canavar gibi sinmesine alışkın olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Eğer öyleyse, benimle ilgili başka bir şeyi var. Ben ne sinerim ne de zayıflık gösteririm. Dik dururum ve canavarlarla yüzleşirim.

Onun duruşuna uyarak adaya yaslanıyorum ve gülümsüyorum. "Açık olmak gerekirse, birlikte çalışma talihsizliğine uğradığım en zor ebeveynler arasında ilk beşte bile değilsiniz."

Bunun üzerine kaşlarını çatı. "Oyunumu mu geliştirmeliyim yoksa o insanları mı takip etmeliyim emin değilim."

Bu bir şaka mıydı?

Kesinlikle değil. Şaka olup olmadığını anlamak için yüzünü okumaya çalışıyorum ama her zamanki gibi poker suratlı.

"Endişelenme. Cole bu işi halledecek," diyorum düşünmeden. Kaşları düştüğünde, "Uzun hikâye" diye ekliyorum.

Cole bana Austin hakkında bilgi verdi ve endişelenecek bir şey olmadığına dair güvence verdi. O ve Beth'in şu anda yanlarında daha büyük çocukları var, ki bu iyi bir şey çünkü özellikle sistemde bir süre kalmışlarsa genellikle kendi kendilerine daha yeterli oluyorlar ve Cole'un bulduğu hiçbir şey ona çocuklar hakkında acil bir endişe vermedi, ki benim asıl endişem de buydu. Ayrıca

Orada hiçbir şeyin değişmediğinden emin olmak için sık sık kontroller yapacağına söz verdi, ki bunu takdir ediyorum. Bununla birlikte, Austin'in bana karşı davranışıyla ilgili önemli bir sorunu vardı, ancak ona Austin'in saçmalıklarıyla başa çıkabileceğime dair güvence verdim. Bu noktada bunu yıllardır yapıyorum. Cole, Austin'in benimle oynadığını söyledi ki bunu zaten biliyordum çünkü Austin açgözlü, çıkarıcı bir pislik. Hep öyleydi, hep öyle olacak ama mesafesini koruduğu sürece bana bir şey olmaz. Burada olmak buna yardımcı oluyor... beni tekrar bulana kadar.

Ama şimdilik iyiyim ve Austin'in artık üzerimde hiçbir gücü yok, öyle olduğunu düşünmesine rağmen.

Ayrıca Cole, Cameron'la olan geçmişimi paylaşmamış gibi görünüyor, ki bunu takdir ediyorum, ancak endişesi belirginleştikçe kaşları daha da derinleşiyor ve kendi koca ağzıyla çok fazla şey söylediğimi ve çok fazla soru sorduğumu fark ediyorum, ki bu o kadar da alışılmadık bir durum değil. "Ben iyiyim. Grace benimle iyi. Söz veriyorum."

Cameron sözlerim karşısında gözlerini kısıyor ve daha fazlasını talep ederek beni dürtmesini bekliyorum ama bunun yerine bir süre sonra sol serçe parmağını uzatıyor. "Serçe parmağıyla söz vermek burada önemli bir şeydir. Onları ciddiye alırız, özellikle de Grace'i. İyi olduğuna ve Grace'in seninle güvende olduğuna yemin eder misin?"

Sadece kızı hakkında değil, benim hakkımda da soru sorması beklenmedik bir şeydi. Ben onun için bir hiçim, Mary Poppins'ini bulana kadar geçici bir dadıyım ve her şeye rağmen Grace onun her şeyi.

Parmağına bakıyorum. Uzun, bronzlaşmış, tırnakları temiz ve kütikülleri kesilmiş. Piyano çalabilecek parmaklara benziyorlar. Ama beni en çok etkileyen şey, yanındaki yüzük parmağının da aynı şekilde bronzlaşmış olması ve alyansın olması gereken yerde soluk bir daire bulunmaması. Cameron, Grace'le üç yaşından beri, yani dokuz yıldır birlikte olduklarını söyledi ve parmağında herhangi bir işaret olmaması bana onun da kalbinde bu şekilde olduğunu söylüyor. Ya da en azından insanların böyle düşünmesini istiyor.

Parmağımı onunkine doluyorum. "Pinky söz veriyorum," diyorum ona ciddiyetle.

KAMERON

Ertesi sabah, antrenmanımdan sonra Riley'yi mutfakta, pencereden arka bahçeye bakarken buluyorum.

"İyi misin?" Ben soruyorum, o da bir adım sıçırıyor, bir yandan da dönüyor. Hava.

Sadece benim olduğumu görünce elini göğsüne götürdü. Gözleri hâlâ korkudan kocaman. "Ödümü kopardın," diyor kendi kendine gülerek. "Nasıl bu kadar sessizsin?"

Tenis ayakkabılarıma bakıp omuz silkiyorum. "Öyle olmaya çalışmıyordum." Tekrar kafamı kaldırdığımda Riley bana bakıyordu. Daha doğrusu göğsümden aşağı akan boncuk boncuk tere.

Çıplak göğsüme.

Ağzından belli belirsiz 'vay be' gibi bir şey çıktı.

"Kahretsin. Özür dilerim." Normalde evde biri varken üzerimde tişört olmadan dolaşmam, bu kişi işe alınan personel olsa bile. Bu ikimiz için de uygun değil. Ama saat o kadar erken ki Riley'nin çoktan aşağıya inmiş olacağını düşünmemiştim, üstelik bugün için giyinmiş de değildi, çünkü benim atletik şortum ve tenis ayakkabılarımdan aksine Riley'nin üzerinde, yıpranma payından kalçalarının hatırı sayılır bir kısmını gösteren siyah bir kot pantolon, kaburgalarının hemen altına kadar kırpılmış beyaz bir sweatshirt ve kalın tabanlı savaş botları vardı. Ve tabii ki mücevherleri. Birden kendimi çok az giyinmiş, hatta çıplak gibi hissettim. "Gidip giyineyim."

"Sorun değil. Burası senin evin ve ben havuzda daha fazlasını gördüm," diyor ve elini sallayarak bileziklerini şingirdatıyor ama aynı zamanda göbeğini biraz daha ortaya çıkarıyor. *Pek* fark ettiğim söylenemez. "Sadece elimden geldiğince hazır olmak ve rutinlerinizin neler olduğunu öğrenmek istedim. Sizin için kahvaltı hazırlayabilir miyim ya da yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Bunun için buradayım... yardım, yardım, yardım." Bu son kısım benim zevkime göre biraz şarkı söylüyor, sanki *Müziğin Sesi*'ndeki Julie Andrews gibi.

Gözlerimi zaten olmaması gereken belinden çekip onunkilerle buluşturuyorum. Hayatımda bu kadar hazırlıklı olan tek kişi, on yılı aşkın süredir benimle birlikte olan ve beni benden daha iyi tanıyan ofisteki asistanım Jeannie. Riley'nin bu kadar hazırlıklı olmasına imkân yok, özellikle de ikinci günde. Daha doğrusu birinci günün beşinci günü.

Ona cevap vermediğimde ve sessizlik rahatsız edici bir şekilde uzadığında, tereddütle "Sorun olur mu?" diye soruyor.

"Evet, evet. Teşekkürler. Bu harika olur," demek için acele ediyorum. "Grace donmuş krep isteyecektir. Ben genelde protein shake yaparım. İstersen sana nasıl yapıldığını gösterebilirim?"

Başını sallıyor, ben de buzdolabına doğru ilerliyorum ama o da aynı şeyi yapıyor ve buzdolabının önünde buluşuyoruz, ikimiz de aynı anda tutamağa uzanıyoruz. Ellerimiz birbirine çarptığında ikimiz de refleks olarak geri çekiliyoruz. "Lütfen, devam et," diyor aniden geri çekilerek.

Homurdanıyorum, kendi lanet mutfağında kendimi yabancı hissediyorum ve kolu çektiğimde, kapı çok sert bir şekilde açılıyor ve baharatlar takırdıyor. "Badem sütü, süzme yoğurt, ıspanak." Her bir ürünü çıkarıp tezgâha çarpıyorum. Dondurucudan donmuş bir muz alıp sıraya ekliyorum.

Malzemeleri sessizce blendera ekliyorum, ayrıca bir kaşık çikolata aromalı protein tozu, makul bir kaşık toz fıstık ezmesi ve yukarıdaki dolaptan küçük bir kaşık yeşillik süper gıda tozu ekliyorum. Riley her hareketimi yakından izliyor, bu da beni onun yakınlığının aşırı farkında yapıyor. Ve benim göreceli çıplaklığımın.

Muzu doğrayan blenderın vızıltısı garip sessizlikte normalden daha yüksek görünüyor. Karışımı uzun bir bardağa boşaltıyorum ve değerlendirmesi için yukarı kaldırıyorum.

"*Bunu* her sabah mı içiyorsun?" Burnu hoşnutsuzlukla kırışıyor, küçük çemberin olduğu taraf biraz daha yukarı kalkıyor.

"Fena değil. Aslında oldukça iyi ve senin için de iyi," diye savunmacı bir şekilde cevap veriyorum.

"Sen öyle diyorsan," diye dalga geçiyor, parmaklarını X şeklinde kaldırarak sağlıklı kahvaltım küfrediyor. Sanki gerçek bir kediymiş gibi tıslıyor da.

Blender'da kalan az miktardaki karışımı başka bir bardağa boşaltıyorum ve ona uzatıyorum. "Dene bakalım." Anında ve şiddetle başını sallıyor. Ben de kendiminkinden büyük bir yudum alıyorum ve sonra dramatik bir şekilde inliyorum.

Şimdiye kadar yediğim en lezzetli şey, bir yandan da diğer bardağı ona doğru sallıyorum, sanki bu onu pes etmeye ikna edebilirmiş gibi.

Açık bir meydan okumayla kaşlarımı kaldırdığımda gözlerini kısıyor. "İyi ama gıda zehirlenmesinden ölürsem Cole sana çok kızar." Küstahlığına rağmen, bana dokunmamaya dikkat ederek bardağı alıyor ve sonra kalın sıvı üzerine sıçrayacakmış gibi içine bakıyor. Kokluyor ve kaşları çatılıyor.

"Çikolata gibi kokuyor." Bu küçük galibiyet benim hatırı sayılır egomu okşamadan önce ekliyor, "Ve çimen. Çim kokusundan nefret ederim." Henüz bir şey içmemiş olmasına rağmen öğürüyormuş gibi dilini dışarı çıkarıyor.

Yeni biçilmiş bir bahçenin kokusundan kim nefret eder ki? Baharın özlü kokusudur. Ama Riley sanki sağlıklı bir içecek içiyormuş gibi değil de tadı iğrenç bir ilaç alıyormuş gibi burnunu sıkıyor. Yine de yapıyor, ucuz bir viski içer gibi yutuyor.

Burnunu bıraktıktan sonra dili dışarı çıkıyor, dudaklarını nazikçe yalıyor ve gözlerim pembe uca odaklanıp hâlâ dudaklarında olan shake çizgisini izliyor. Ama kaybolduğunda kaşlarını çatıyor. "Aslında bu beklediğim kadar kötü değil."

Başımı eğip ona 'sana söylemiştim' der gibi bir bakış attıktan sonra kendi içkimden bir yudum daha alıyorum. "Ahh." Dudaklarımı şapırdatıyorum, denemesini ve beğendiğini itiraf etmesini sağladığım için kendimden memnunum. "İstersen duble yapabilirsin, bir tane sana bir tane de bana."

Fincanındaki kalıntılara baktı. "Göreceğiz bakalım."

Bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar uzun süredir ebeveynlik yapıyorum -hayır. "O zaman senin yapmana gerek yok. Ben yapabilirim."

Sözcükler ağızından çıkmadan önce başını onaylamaz bir şekilde sallamaya başlamıştı bile. "Ben yaparım. Krep. Protein karışımı. Her sabah." Zihnine not alıyormuş gibi şakağına vuruyor, ancak orada karaladığı bir beyaz tahtası olduğundan ciddi şekilde şüpheliyim. Ben olsaydım, telefonuma günlük hatırlatıcı olarak kullanılmak üzere alarmlı uyarılar koyardım. Riley kesinlikle bunu yapmıyor ama "Oldu bil." diyor.

Blender sürahisini kaptığı gibi lavaboya doğru ilerliyor, bana arkasını dönüyor ama pencerenin yansımasından beni izleyen gözlerini yakalıyorum.

"Tamam. Teşekkürler," diye kekeliyorum ve yapılacaklar listesine bu görevi eklemekle ilgili bir şeyler hissedip hissetmediğini anlamak için omuzlarının duruşunu ölçüyorum. Tecrübelerime göre, kadınlar kızgın, sinirli ya da üzgün olduklarında size dönerler

ve bunu senden saklamak istiyor. Ama Riley sürahiyi normal bir şekilde ovuyor, çok sert değil ve suyu  ıpır  ıpır sıçratarak bo a harcamıyor.

İnsanlar benim için bir şeyler yapıyor. Olduğum kişi olmanın faydalarından biri de bu. Ofiste, insanlara benim için angarya i ler yapmaları için para  odeni or -hatta bu fırsat için kavga ediyorlar. Evde, tuvaletleri fırçalaması ve süpürmesi, arabamı yıkaması ve evet, çocuğuma bakması için birine para  od yorum.

Tüm bunları bana kahvaltı hazırlamaya gönüllü olan son kişiyi hatırlamadığımı söylemek için söylüyorum. Bayan Doubtfire'a benzettiğim, biraz dramatik, çokça eski kafalı ve nihayetinde Grace'in programına ayak uyduramayan dad  olmalıydı. Sanırım onu asıl bitiren ahırda geçirdiği zaman oldu. Ama diğerleri? Grace'le ilgilenip beni kendi ba ımın çaresine bakmaya bıraktılar, çünkü onlar dad  olarak i e alınmı lard , ev yöneticisi olarak değil.

Riley bunu yapmakta kararlı görünüyor ve onu durdurmayacağım, özellikle de hizmetleri için  dediğim parayla. Eğer ev yöneticisi seviyesinde bir i  üstlenmek istiyorsa, ona kesinlikle izin vereceğim ve bunu yatırımdımın olumlu bir getirisi olarak göreceğim.

Bu anla ma hakkında kendimi daha iyi hissederek, i e gitmek için hazırlanmaya bahane buluyorum, o da bunu çenesini hafifçe kaldırarak onaylıyor ve bana doğru bir bakış bile atmıyor.

Banyoya girip aynada kendimi gördüğümde lanet ediyorum. Yeni dadının önünde gömleksiz olmam bir yana, soğuk buzdolabının önünde durup shake yapmak ve buz gibi i eceğimi içmek için harcadığım zaman göğsümdeki tüm teri kurutmu  ve meme uçlarını sertle tirmi ti. Ayrıca,  ortumun belindeki ter halkası, polyester kumaşın içinde ne olduğuna dair hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor. Neyse ki soğuktan b z  m   olsam bile pek de k  k sayılmam.

 nemli olduğundan değil. Zaten bu konuda endi elenmemeliydim.

Çünkü Riley yeni dadımız, başka bir şey değil. Mikro penisim olduğunu ya da  ortumun içinde bir canavar olduğunu düşünmesi umurumda değil çünkü aramızdaki şey tamamen profesyonel. Grace'e bakmak için burada, hepsi bu.

Ama bu bana neden bu kadar bariz baktığını açıklıyor.

"Aferin sana, g t herif. İlk tam güne k  k bir cinsel tacizle ba la, ne dersin?" Yansımda h rlıyorum ama o merhamet etmiyor.

RILEY

Okuldan sonra GPS'i takip ederek Grace'in binicilik dersi aldığı ahıra gidiyorum ve arabayı park ettiğimde bana nereye park etmem gerektiğini söylüyor. "İstersen arabanda oturabilirsin. Ya da izleyebilirsin?" Bunu kayıtsızca söylüyor ama gözlerini uzakta görebildiğim çitlerle çevrili bir alana diyor. Beni orada istiyor.

"Seni izlemeyi çok isterim," diye onu içtenlikle temin ediyorum. "Bana nereye gideceğimi söyle ve nelerin olduğunu göster." Bunu zaten son birkaç gündür yapıyordu ama ahıra gitmek için duyduğu heyecana bakılırsa Grace'in yeni bir yönünü göreceğimi hissediyorum ve sabırsızlanıyorum.

"Gerçekten mi?" Gülümsemesi geniş ve neşe dolu ve neredeyse arabadan atlayacak. "Hadi gel! Atım Pegasus ve ahır kedisi Cricket ile tanışabilirsin. Bir keresinde Pegasus'un sırtına binmeye çalışmıştı ve çok komikti. Pegasus adını böyle aldı, çünkü Cricket'i üzerinden atmaya çalışırken kelimenin tam anlamıyla uçuyordu."

Onun coşkulu konuşması bizi geniş bir koridorun iki yanında sıra sıra yarım kapılar gördüğüm büyük bir ahıra taşıyor. Grace bir ahıra doğru koşuyor ve duruyor. "Hey, Pegasus," diye mırıldanıyor, tüm enerjisi değişiyor ve sesi sakinleşiyor, ona kişneyerek cevap veren atı selamlıyor. "Bu Riley. Benim yeni dadım. Evet, bir tane daha." Pegasus'la bu konuşmayı daha önce sayısız kez yapmış gibi gözlerini deviriyor.

Grace'in yanındaki kapıya geldiğimde atı ilk kez görüyorum. Pegasus kocaman, ya da bana öyle geliyor, ama hiç atların etrafında bulunmadım, o yüzden ne bilebilirim ki? Çok güzel, koyu kahverengi, dört bacağı da beyaz çoraplar var, uzun siyah yelesi ve kuyruğu var ve burnu kıpırdıyor, havayı kokluyor. Elimi uzatıp atın beni de koklamasına izin veriyorum. Dostça görünüyor, bu yüzden bir süre sonra burnunun üstünü hafifçe ovalama riskini alıyorum. Dokunduğumda nefesim kesiliyor, kendimi Disney prensesi gibi hissediyorum. "Sanırım benden hoşlandı," diye fısıldıyorum Grace'e.

"Herkesten hoşlanıyor sayılır," diyerek fantezimi mahvediyor. Atın yanında tamamen rahat, boynunu okşuyor ve ona, "Seni buradan çıkaracağım, tamam mı? Ama önce Riley'e nereye oturacağını göstereyim." Onu takip etmem için el sallıyor, ben de ediyorum ama o koşarken ben de yürüyorum.

Dışarıda beni beyaz çitlerle çevrili büyük bir ringin yanındaki tribünlere götürdü. "Buraya oturabilirsin." Söylediği gibi yapıyorum, her şeyi görebileceğim kadar yüksek bir yere oturuyorum. Grace başıyla onaylıyor. "Üzerimi değiştirmem ve Pegasus'u dersime hazırlamam gerekiyor. Bu sorumluluklarımın bir parçası."

Heyecanına gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Sen işini yap. Ben hemen geliyorum."

O tekrar ahırın içinde kaybolduğunda gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, yüzüme vuran ılık güneşin ve havadaki sonbaharın ilk ipuçlarının tadını çıkarıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor bir ses.

Gözlerimi açtığımda solmuş kot pantolon, mavi tişört ve kovboy şapkası giymiş bir adam görüyorum. Yüzü güneşte çok vakit geçirmiş gibi bronzlaşmış ama yine de yirmili yaşlarda olduğunu tahmin ediyorum. Çizmeli bir ayağını tribünün kenarına dayamış, burada ne aradığını anlamaya çalışıyormuş gibi dostça bakışlarını üzerimde gezdiriyor; leopar desenli eteğim ve tenis ayakkabılarım onun tozlu, iş kıyafetinin yüksek sesle ve net bir şekilde 'kovboy' dediği gibi 'kovboy kız' diye bağırmadığı için bu anlaşılabilir bir durum.

"Merhaba. Ben Riley, Grace'in yeni dadısıyım."

Şapkasını eğerek, "Tanıştığımıza memnun oldum Riley. Ben Miller, Grace'in koçuyum."

"Ben de memnun oldum. Birazdan Pegasus'la birlikte dönecek. Onu derse hazırlamanın işinin bir parçası olduğu konusunda çok açıktı."

Ahıra doğru bakarken kıkırdıyor. "Öyle." Gözleri tekrar beni bulduğunda, "Tatildeydim ama Grace'in ailesinin onu derse getirdiğini duydum. Sanırım bir dadı daha toz oldu?" Sorusunda alaycı bir ton var, sanki her şeyi daha önce görmüş gibi.

"Öyle görünüyor," diye cevap veriyorum, "çünkü şimdi buradayım."

Dudaklarını yavaşça yalıyor, ağzının bir kenarında bir gülümseme belirliyor. "Aynen öyle. Ne yazık ki Harrington'lar benim bir cuma gecesi altı paket birayı bitirmemden daha hızlı bir şekilde işe eleman alıyorlar." Düz karnını sıvazlıyor ve bira göbeği olmamasına rağmen, altılı paketi indirebileceği hissine kapılıyorum.

"Ben de öyle duydum," diyorum, iyi huylu bir şekilde önceki işe alımları ve işten çıkarılmalarıyla ilgili gerçeği kabul ederek.

"Miller! Dönmüşsün!" Grace ikimizin de dikkatini çekerek bağırıyor.

Şapka yerine kask takması dışında Miller'a benzer şekilde giyinmiş. Pegasus'u tasmaından tutmuş götürürken yüzü gülüyor. Tamam, adının bu olmadığından eminim ama gerçek adını bilmiyorum. Atın üzerinde mavi bir battaniye, sırtında kahverengi bir eyer, burnunun üzerinde ve başının etrafında da kahverengi deri kayışlar var.

Bunları düşünürken, Grace için bu kadar önemliyse atlar hakkında öğrenmem gereken çok şey olduğunu fark ediyorum. Jordan takıma girmeden önce voleybol hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama onun en büyük amigosu olacağıma hiç şüphe yoktu, bu yüzden öğrenmek için çaba sarf ettim ve aynısını Grace için de yapacağım.

Sadece birkaç aylığına olsa bile.

Grace koşmaya başlıyor ve Pegasus da onun peşinden tırıs tırıs gidiyor. "Riley ile tanıştın mı?"

Miller bana parlak bir gülümseme attı. "Yaptım. Şimdiden Beatrice'ten daha iyi. Doğum günümü sormadı" -sesini alçaltarak ağzının kenarından konuşuyor- "On yedinci Mayıs." Normal tonuna dönerek, "Ya da bir kovboyun ne kadar kazandığını? Ya bekârsam?" Tekrar alçalarak mırıldanıyor, "Yeterli değil. Ve Cuma günü bira içmek istersen Pringle olarak." Grace'e dönmeden önce bu kayıtsız davete bir de göz kırpmıyor. "Belki bunu biraz daha uzun tutmayı deneyebilirsin? Pembeyi severim." Gözlerini saçlarına dikeyyor ve bilinçsizce uzanıp saçlarını kulağının arkasına itiyorum.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum ama beni ve Grace'i aynı anda kolayca etkiliyor. Hatta "Elimden geleni yapacağım" diye söz verirken kahaahalarla gülüyor. Hadi, sen yokken Shana'nın bana ne öğrettiğini sana göstermek istiyorum. Dörtlale koşuşumu görene kadar bekle."

Dörtlalın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama Grace bunu koçuna göstermek istiyorsa ben de görmek istiyorum.

"O zaman içeri gir ve ısın," diye talimat veriyor Miller, eliyle ringi işaret ederek.

Grace ringe girse de Miller yanımdan ayrılmıyor, ikimiz de çitlerin etrafında yavaşça dönmeye başlamasını izliyoruz.

"Şu ana kadar ne düşünüyorsun?" Gözlerimi Grace'den ayırıp şaşkınlıkla Miller'a baktığımda, "Harringtonlar hakkında" diye açıklıyor.

Bu yüklü bir soru gibi geliyor ama Cameron için istihbarat toplayan bir casus mu yoksa patron hakkında bilgi vermek isteyen bir Harrington çalışanı mı emin değilim. Her iki şekilde de olabilir, ama dürüstlük her zaman iyi bir politikaadır. Mizah da öyle.

"Grace'in aurası mavi ve ışıltılı, tıpkı gözleri gibi. Cameron'ınki ise daha kömür grisi, tıpkı ağırbaşlı bir takım elbise gibi." Şapkasını indirmiş olsa bile Miller'ın kaşlarının yukarı kalktığını görebiliyorum ve kıkırdıyorum. "Anladım. Auralar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama son dadının yıldız burcu bir kız olduğunu duydum."

"Çok şükür. Bir an için seni Beatrice 2.0 sandım." Gülüyor, iyi huylu bir şekilde alay ediyor. "Bir keresinde bana bir parça gül kuvarısı vermeye çalıştı, bunun aşkın sembolü olduğunu söyledi." Buna hazır olduğumdan emin olmak için dramatik bir şekilde duraklıyor ve sonra sırtıyor. "Tek sorun, atların tuz yalamalarından birinin bir parçasıydı, kristal ya da taş değildi. Bunu ona söylediğimde pek mutlu olmadı." Başını sallıyor, üzölmüş gibi yapıyor ama dudaklarını kaldıran sırıtışı gizlemekte pek başarılı olamıyor.

"Muhtemelen seninle flört etmeye çalıştığı içindir. Demek istediğim, etrafta dolaşıp herkese gül kuvarısı vermiyorsun. En azından ben öyle sanıyorum. Aslında bilemem."

"Bir puan, Riley." Havaya bir çetele işareti çiziyor ve sonra ikimiz de dikkatimizi tekrar Grace'e çeviriyoruz. "İyi görünüyorsun. Tırısı geç ama omuzlarını biraz düşür, sabit tut."

Grace'in duruşunu düzeltmesini ve Pegasus'u daha hızlı bir yürüyüşe yönlendirmesini izliyorum. "Ciddi misin? Harringtonlar mı?" Miller soruyor, belli ki

Bu yüzden biraz daha açıklamaya karar verdim.

"Grace tam bir cümbüş. Enerjisi bulaşıcı ve her konuda çok hareketli." Onu izlerken yüzümde oluşan gülümsemeyi hissedebiliyorum. Sanki Pegasus'la bütünleşiyor ve yanımızdan geçtiklerinde ona el sallayıp iki baş parmağını kaldırıyorum. "Al bakalım, kızım!"

"Peki ya Bay Harrington?"

"Cameron da harika," diye cevap veriyorum, gözlerimi ona doğru çeviriyorum çünkü belirli bir cevap arıyormuş gibi hissediyorum ama ne olduğundan tam olarak emin değilim.

Miller'ın dudakları hafifçe bükölüyor. "Ah, anladım. Sen de onlardan birisin." Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor. Ama nedenini bilmiyorum.

"Neyden biri?" Dikkatlice soruyorum.

"Dadılar konuşur, biliyor musun?" Gülömsüyor, ama zoraki ve boş bir gülümseme, daha önce verdiği dostça gülümseme gibi değil ve konuşurken

Gözlerini Grace'den ayırmadan bana baktı. "İşe Pollyannalar gibi büyük umutlarla ve gözlerinde saf yıldızlarla başlıyorlar ama çok geçmeden Harrington'ın soğuk, talepkâr, yirmi dört, yedi, üç, altmış beş onun emrinde olmanızı bekleyen ve size asla tek bir iltifat, övgü ya da zam yapmayacak bir patron olduğunu öğreniyorlar. Grace ne kadar vahşi olursa olsun, dadıların ayrılmaya devam etmesinin ana nedeni o."

Miller'ın sesi bu konuda kızgın değil, daha çok bana yeni işimin perdelerinin arkasına gizlice bakıyormuş gibi geliyor, böylece bunun rahat bir anlaşma olduğu yanılsamasına kapılmayayım. Ve haddim olmasa da, onunla ve Grace'le ilk tanıştığımda benzer bir düşünceye sahip olmama rağmen Cameron'ı savunma ihtiyacı hissediyorum. "Uyarın için teşekkürler ama seni temin ederim ki Pollyanna'dan olabildiğince uzağım. Cameron *henüz* ne kadar harika biri olduğumu ballandıra ballandıra anlatmasa da..." diyorum ve bunu vurguluyorum, "sadece birkaç gün oldu, yani benim muhteşemliğimi gerçekten takdir edecek zamanı var."

Miller yavaşça başını sallıyor, sonra bana doğru eğilerek çok nazik bir şekilde ekliyor, "Ayrıca yardımla dalga geçmiyor."

Öfkeli bir ses çıkarıp, "O zaman, sanırım bunu aramıyor olmam iyi bir şey" diye kestirip atıyorum. Ses tonumdaki her türlü dostluk görüntüsü buharlaştı çünkü patronumu becerecek bir tip olduğumu düşünmeye nasıl cüret eder.

İnanmaz bir şekilde sırtıyor. "Kendilerini Warbucks Baba'ya atmadan hemen önce hepsi böyle der. Kim bilir, birkaç tanesinin onun buz gibi mavi gözleri ve göz korkutucu göt deliğinden bahsettiğini dinledim, belli ki bu bazı kadınlar için seksi bir şey." Sanki çılgınca bir şeymiş gibi parmağını başının yanında döndürüyor. "Sonra onlar da kendilerinden öncekiler *gibi* yok olup gidiyorlar. Harrington ne gerçek ne de mecazi anlamda dalga geçmez."

"Ben bunun için burada değilim."

Çizgiyi aştığını anlayacak kadar zeki bir şekilde tribünleri itti. "Tanıştığımıza memnun oldum Riley. Umarım burada kalırsın... en azından bir süre." Beni etkisiz hale getirerek uzaklaştı ve Grace'e seslendi, "Pekâlâ, bana bu yeni ve geliştirilmiş dörtnalını göster."

"Ve RILEY tüm dersimi izledi. En azından çoğunu." Grace, Cameron'a akşam yemeğinden sonra ahırda geçirdiğimiz öğleden sonrayı anlatmaya devam ediyor.

Bugün çizdiği tabloya bakıp sırtımdan edemiyorum. Tüm dersini neredeyse gerçek zamanlı olarak, dakika dakika, biniciliğinin derinlemesine analizi, Pegasus'un liderliğine verdiği tepki ve yaklaşan yıl sonu gösterisi için planlarıyla birlikte aktardı. Cameron tüm bunları dikkatle dinledi, sorular sordu ve doğru noktalarda onu teşvik etti.

Gerçekten çok sevimli.

Cameron'ın ceketi çoktan gitmiş, gömleğinin kolları kıvrılmış ve tüm dikkatini Grace'e verirken gözleri parlarken, daha önce hiç bu kadar sevimli olduğunu sanmıyorum. Bunu ona söyleyecek değilim. Ya da garip bir nedenden ötürü, şirinliğin beynimde birdenbire kafa karıştırıcı bir şekilde seksiliğe yakın hissettirdiğini.

Miller'a bunu önerdiği için bile lanet olsun. Kafamı karıştırmış olmalı çünkü burada Harringtonlar için çalışmamın nedeni kesinlikle bu değil. Ben bir profesyonelim ve aşılmaması gereken çizgiler var. Patronla yatmak kesinlikle bunlardan biri ve kovulmak için tek yönlü bir bilet.

Ama vücudumun belli bir kısmı bunu savunurken, neyse ki beynim Grace'in monoloğuna ayak uyduruyor, lavaboda sabun köpüklerine gömülmüş bileğimle, "Hey! Hepsini izledim." demek için ovalamaya ara veriyorum.

"Evet, sen Miller'la *konusmazken*," diye dalga geçiyor, çenesini eğiyor ve kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor. Cameron'a, "Konuşmaktan kastım flört etmek" diye açıklıyor.

Tencerenin ıslanmasına izin vermeye karar vererek suyu kapattım ve ne kadar yanıldığına gülerek Grace'e, "Binicilik koçunuzla flört etmiyordum. Evet, konuşuyorduk ama tüm zaman boyunca seni izledim, hem senin hem de Pegasus'un ısınmasından soğumasına kadar."

Ellerimi bir havluya kurularıp arkamı döndüğümde Grace sırtıyor olsa da Cameron hiç gülmüyordu. Yüz ifadesi sert, çenesi gergin, gözleri buz gibi ve bana kilitlenmiş. Birkaç kelimelik bir zaman diliminde rahatlıktan sertliğe geçen, değişkenliğin tanımı gibi.

Ama ben ona Grace'e karşı gözetim görevimi yerine getirmediğime dair güvence veremedim, "O sana gülümsüyordu, sen de ona gülümsüyordun ve ikiniz de gülüyordunuz. Birinin senden hoşlandığını böyle anlarsın." Bir ergenin toplayabileceği tüm kesinlikte başını sallıyor. "Ve pembe saçlarını beğendiğini söyledi ve Cuma günü sana bira içmeye çıkma teklif etti. Riley, bu tam anlamıyla flörtün tanımı."

"Tamam, evet, bu konuda haklısın," diye itiraf ediyorum, "ama Miller sadece yeni kıza karşı arkadaşça ve hoşgörölü davranıyordu." Gerçekte, etek giyen herhangi bir kıza altına girip giremeyeceğini soruyor olması daha muhtemel ama bunu ona söylemek yaşına uygun değil. "Hepsi bu, ciddi bir şey değil."

"Neden olmasın? Çok tatlı, değil mi?" diye soruyor, kemiği olan inatçı bir köpek gibi.

Cameron'ın dişlerini gıcırdattığını duyduğuma yemin edebilirim ama ona yan gözle baktığımda kıpırdamadığını ve yüzünün tamamen boş olduğunu görüyorum, belki de hayal görmüşümdür.

Sevgili koçu hakkındaki hislerimi açıklarken dikkatli davranarak, "Miller yakışıklı bir adam" diye başlıyorum. Grace'in tüm yüzü aydınlandı, ben de aceleyle devam ettim: "Ama benim tipim değil. Aslında bir tipim olduğundan bile emin değilim çünkü pek kimseyle çıkmıyorum."

"Ah." Bunu duyunca cesareti kırılmışa benziyor. "Neden olmasın?"

Bu cehennem gibi garip. Bir çocuğa, istikrarı arzulayan ama asla tam olarak yerleşemeyen bir serseri olduğumu ve insanların beni her zaman terk ettiğini, bu yüzden ikimizi de acıdan kurtarmak için yanlış yönlendirilmiş bir girişimde bulunma şansı bulmadan önce kayıplarımı kesme eğiliminde olduğumu nasıl açıklayabilirim? Benimki gibi bir hayatın karmaşasını ve sonuçlarını açıklamaya yardımcı olacak sevimli, tüylü oyuncak ayılarla dolu bir çocuk kitabı versiyonu yok.

"Her zaman çok fazla yer değiştirdim sanırım. Ayrıca herkes pembe saçlı tuhaf tiplerden hoşlanmıyor, biliyor musun? Peki ya saçlarım mavi olsaydı? Ya da gökkuşaağı? O zaman tamamen farklı bir senaryo olurdu." Cameron'a alaycı bir göz kırpması gönderiyorum, o da kaşlarını çatarak cevap veriyor.

"Yani erkek arkadaşın yok ama Miller'la çıkmak istemiyorsun öyle mi?" Grace'in kafası hâlâ karışık görünüyor ama en azından TED konuşmamın ana noktalarını kavlıyor.

Başımı sallayarak tekrar ediyorum: "Erkek arkadaşım yok ve Miller'la çıkmak istemiyorum." Anlayabilmesi için her kelimenin net ve açık olduğundan emin oluyorum.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda Miller'a kızgınlım.

Eğer flörtöz ve çekici olmasaydı, Grace ile tamamen anlamsız olan bu konuşmayı yapıyor olmazdım ve Cameron ile kaydettiğim ilerlemeyi kaybetmezdim.

Ve daha da önemlisi, Miller Cameron hakkındaki fikirlerini kendine saklasaydı, hangi dadıların yeni patronumun peşinden koştuğunu merak etmiyor olacaktım. Çünkü bugünden önce

Cameron'ın dadısıyla yatan ya da yatmayan bir adam olup olmadığı pek de umurunda değildi. Ben öyle bir kız olmadığım için önemi yoktu.

Bazen aptalca, dikkatsizce, çılgınca şeyler yaparım; örneğin bir tanıdığa yardım etmekten başka hiçbir planım olmadan birkaç gün önceden haber vererek eyaletin öbür ucuna taşınmak gibi. Ya da kaçmak gibi. Ya da hangi işi kabul edeceğim ya da reddedeceğim konusunda içgüdülerimi dinlemek gibi.

Ama patronumla yatmak? Hayır, bunu yapmayacağım. Kafamın içinde Miller'a benzeyen o küçük ses çenesini kapatabilir çünkü kovulmayacağım.

Kendimi Cameron'a attığım için değil. Başka bir şey için mi? Belki de. Hatta muhtemelen.

Grace omuz silkerek beyanımı kabul ediyor. "En iyisi de bu olabilir zaten. Sanırım Shana ondan hoşlanıyor çünkü geçen hafta nerede olduğunu bilip bilmediğimi sordu ve ona rodeoya gittiğini söylediğimde böyle gülümsedi." Yüzüne aşk dolu, boş gözlü bir gülümseme yayılıyor ve sonra insanlar birbirlerinden hoşlandıklarında çok aptal olurlarmış gibi gülüyor. Gözlerini kırıştırıyor, yüzü küçük kız mutluluğuna geri dönüyor. "Biraz daha peynirli makarna alabilir miyim?"

Ve böylece gariplik sona ermiş olur. Grace artık beni binicilik koçunun üzerine atmaya çalışmıyor ya da dersi sırasında onun bacağını beceriyormuşum gibi konuşmuyor.

Ama Cameron hâlâ bana yanlış bir şey yapmışım gibi bakıyor. Ben de tam bir profesyonel gibi ona ters ters bakıyorum ve bu konuda tek kelime etmesine meydan okuyorum. Çünkü yüzü çok şey anlatsa da, ağzı tüm bu olanlar boyunca düpedüz sessizdi. Grace'i aşk-seks hayatımı kurcalamaktan alıkoymaya bile çalışmadı ve beni kendi başımın çaresine bakmak zorunda bıraktı. Bununla başa çıkabilirim ama bahse girerim Cameron'ı Bayan Flanders'a bağlamaya çalışsaydı, bu işi hemen bitirirdi.

"Aklıma gelmişken, Bayan Flanders bu yıl da Güz Balosu'na eşlik edeceğinizden emin olmak istedi." Cameron'a saf masumiyet dolu bir bakış atıyorum, sanki söylediklerimin neden yanaklarını seğirttiği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi.

"Oh, evet!" Grace bağırıyor. "Geleceksin, değil mi?"

Eğer bakışlar öldürseydi, ölü bir kadın olurum. *İpucu* kartlarında şöyle yazardı: *Bakışla cinayet, mutfakta, yazan Cameron Harrington.*

Ama Grace'in tabağına bir kaşık daha peynirli makarna koyarken sırtıtıyorum.

Ne de olsa oyun adil bir oyundur.

"Evet, kesinlikle gitmen gerekiyor. Bayan Flanders ona bir dans ayırmamı söyledi. Dans ediyorsun, değil mi?" Grace'in Bayan Flanders'a her zaman katıldığını ama asla dans pistine adım atmadığını hatırlattığını unutmadım. Aslında, muhtemelen bu yüzden bu özel vidayı çeviriyorum.

"Tabii ki dans ediyor," diyor Grace, bir önceki açıklamasına karşı çıkarak ve şu anda bana ters ters bakan babası adına konuşarak.

Bir adamın bakışında bu kadar çok ateş derecesi olabileceğini düşünmezdim, ama Cameron'ın kaşlarını çatmaktan çatık kaşlara, ters ters bakmaktan öfkelenmeye kadar uzanan bir skalası var. Acaba bundan sonra ne geliyor? Bunu öğrenmek benim yeni görevim olabilir.

CAMERON

Dadı olmadan nasıl yaşıyordum? Daha spesifik olarak, Riley olmadan? Mutfağa girerken kendime *pek iyi olmadığımı* hatırlatıyorum.

Riley'ye sabah shake'imi nasıl yaptığımı daha geçen hafta göstermiştim ama yine de burada duruyor ve beni bekliyor. Grace'in krepleri, bir kutu krem şanti ve bir tutam tarçınlı şeker ve balkabağı turtası baharatı ile adanın taburelerinden birinde bekliyor. Riley de odanın içinde mırıldanarak dolaşıyor. Sürekli hareket ediyor, hiç durmuyor ve her zaman bileziklerinin şingirtısı eşlik ediyor, sanki hareket halindeki bir müzik gibi. Grace'in öğle yemeğini hazırladığını, dolaptan bir kap, kilerden bir şey aldığını ve sonra başka bir şey için buzdolabını karıştırdığını fark edene kadar hareketleri tamamen rastgele görünüyor.

Oh, hayır. Görünüşe göre buzdolabına peynir çubuğu almak için uğramış, çünkü yarısını ağzına almış bir şekilde tekrar ortaya çıkıyor. Görünüşe göre Grace'den aldığı bir atıştırma alışkanlığı. Sanırım çiğnemedi bir ısırık yutuyor ve sonra "Vitaminler. Shake. Evrak çantası." Sanki her sabah nerede olduklarını unutuyormuşum gibi her bir öğeyi işaret ediyor, sonra merdivenlerden yukarı sesleniyor, "On dakika uyarısı."

"Geliyorum!" Grace'in de bağırdığını duyuyorum.

Riley kısa sürede evimizin düzenini sağlamanın ayrılmaz bir parçası haline geldi ve daha önce ne kadar bocaladığımızı ancak şimdi görebiliyorum. Sadece ben yaparken değil, Riley kadar verimli, yetenekli ve cana yakın olmayan son birkaç dadı ile de.

Hatalı olduğumu kabul etmekten hoşlanmıyorum ve bunun çok nadir olduğunu düşünürsek, bu konuda çok fazla deneyimim yok, ancak Riley'nin Grace ve benim için uygun olmayacağını düşünerek hata yapmış olma ihtimalim oldukça yüksek. Sorunsuz bir şekilde aramıza katıldı ve şimdiden onun burada olmasından dolayı büyük bir rahatlama hissediyorum.

"Bugün ne yapıyorsun?" diye soruyorum. Nezaketen sorduğumu söylemek isterdim ama gerçek şu ki, onun bir programının ve planlamasının olmayışını tamamen yabancı buluyorum ve bir şeyden diğerine sistemsiz bir şekilde akıp gitmesi, yine de her zaman tam olarak nerede ve ne zaman olması gerekiyorsa oraya varması ve yapması gereken her şeyi tamamlamış olması ilgimi çekiyor. Hiç mantıklı gelmiyor.

Dün bana şehir merkezinde dolaşacağını ve ruh halinin onu nereye götüreceğine bakacağını söyledi. Ona ilgilenebileceği restoran ve mağazalar için bazı önerilerde bulunmaya çalıştım, ancak avucunu yüzüme doğru tutarak beni durdurdu ve aklında bir hedef olmadan keşfetmek istediğini söyledi.

Bu ne tür bir delilik? Gerçekten beynimi acıttı ve küçük bir parçam tüm öğleden sonra onun grafitilere bakmak için girdiği bir arka sokaktan kaçırılmış olabileceğinden endişelendi. Ve bu spekülasyon değil. Aslında şehrin sanatını takdir etmeyi sevdiğini söyledi. Ona bir müzeyi ziyaret etmesini önerdim ve hatta kendi çapında gerçek bir sanat dehası olan ve aynı zamanda zengin bir koleksiyoncu için büyük bir koleksiyon yöneten baldızım Luna'yı aramayı teklif ettim. Riley teklifimi takdir ettiğini ama sadece gezmek istediğini söyledi.

Ve bir şekilde hoşuna giden şeyler buldu, bunu kanıtlayacak resimler de vardı, yine de Grace'i okuldan zamanında aldı. Dün akşam yemekte Grace, Riley'nin vitrin fotoğrafları, ağaçların değişen renkleri ve evet, spreyle boyanmış birkaç duvar resminden -bazıları resmi bazıları değil- büyülenmişti.

Doğrusu ben de aynı şekilde büyülenmiştim ama daha çok Riley'nin şehirde bir güne yaklaşımından etkilenmiştim. Şehir merkezinde hatırı sayılır bir zaman geçirmiş olmama rağmen kesinlikle daha önce hiç yaşamadığım bir deneyimdi. Aradaki fark, benim toplantılara ya da müşteri yemeklerine gidiyor olmam, Riley'nin ise amaçsızca dolaşıyor olmasıydı.

İnsanların özgür bir ruh olarak tanımlandığını duymuştum, ancak bu onun söz konusu olduğunda istediğim kadar doğru görünmüyor, bu yüzden Riley için bir etiketim olduğundan emin değilim. Kesinlikle kabarcıklı ve zeki, hayatı kaptırımları ve dürtüsellikle yönünü bulduğu sonsuz fırsatlarla dolu eğlenceli bir macera olarak görüyor, ama aynı zamanda detay odaklı, empatik ve ağzından çıkan şeyler şok edici derecede parlak. Zihnindeki ve kişiliğindeki kopukluk beni büyülüyor ama yine de onu uygun bir şekilde içine alabilecek bir kutu bulabilmeyi diliyorum. Ben böyle çalışıyorum ve onun bir kutuya sığmaması beni şaşırtıyor.

Ve beni deli gibi sinirlendiriyor.

"Bu öğleden sonra biraz Janey'lere gidip ev işlerine yardım edeceğim ve Emmett uyurken ona göz kulak olacağım."

Bu fikre şaşırarak, "Cole sana bebeği uyutman için para mı ödüyor?" diye açıklıyorum.

Bu basit soruya gülüyor ve başını sallıyor. "Kardeşinle tanıştın mı? Sanırım gelip bütün gece monitöre bakmamı istiyor, böylece o da biraz uyuyabilecek."

"Emmett iyi uyuyamıyor mu?" Cole bir şey söylemedi ama söyleyeceğinden de emin değilim. Oldukça ketum biri, gerçi Janey öncesi günlerdeki ketumluğuna kıyasla neredeyse açık bir kitap gibi.

Bana bir sır veriyormuş gibi elini ağzına götürüyor ve fısıldıyor: "Gördüğüm en iyi uyuyan bebek. Ama babası benim ilk beşime girebilir." Kaşlarını çatıyor ve en zor anlaştığı ebeveynler arasında ilk beşte olmadığımı söylediğini hatırlıyorum. Kardeşimle ilgili çok doğru değerlendirmesine alaycı bir kahkaha atıyorum ve o da hemen ekliyor: "Bunu söylediğimi ona söyleme."

Telefonumu kaldırıp ona karanlık ekranı gösteriyorum. "Kardeşler grup mesajına gönderdim bile." Göndermedim tabii ki. Ama gönderebilirdim.

"Berbatsın," diyor bana, sanki çok komikmişim gibi gülerek. Açık olmak gerekirse, değilim. Hem de hiç.

"Bu akşam Timmons toplantın var, değil mi?" diye soruyor ve Grace odaya girerken konuyu değiştiriyor. "Beş dakika," diyor kızıma, saat kadar mantıklı bir şeyin olmadığı ama birkaç bileziğin bulunduğu bileğine dokunarak.

Bu saatte bile Riley gün için giyinmiş oluyor. Bu sabah, bol kot pantolonu bir dua ile kalçalarından sarkıyor ve savaş botlarının üzerinde kıvrılmış koyu gri çoraplarını gösterecek şekilde kelepçeleniyor. Tişörtü bol ve bol olduğu için altına sütyen giyip giymediğini bile merak ediyorum. Ayrıca takıları, bazen taktığı ve aslında reçeteli olmadığını ve 'görünüşünün' bir parçası olduğunu anladığım siyah çerçeveli gözlükleri ve saçlarının yarısı yukarıda yarısı aşağıda, başının tepesinde belli belirsiz Mickey Mouse kulaklarına benzeyen iki küçük topuz var.

Ben her gün başka bir siyah, gri veya lacivert takım elbise giyip, sadece ince desenli veya düz bir kravat seçecek kadar çılgınlaşırken, onun hangi kombinasyonu göstereceğini merak ederken, onun kıyafetleri benim sabah eğlencem oluyor

bu zamanda ortaya çıktı. Neden bu kadar ilgi çekici hale geldi bilmiyorum ama geldi. Yine de bu ilginin ortaya çıkmasına kesinlikle izin vermezdim.

Riley'nin sorusuna "Evet, bu gece geç kalacağım," diye cevap veriyorum. "Akşam yemeği için pizza sipariş etmekten çekinmeyin ve bugün Cuma olduğu için belirli bir yatma saati yok."

"Yani duyduğum kadarıyla..." Adayı ve Grace'in taburesinin arkasını tutarak onu hapsediyor ve sonra yüzünde heyecanlı bir ifadeyle Grace'i sıkıştırıyor ve ben de kendimi onun ne söyleyeceğini duymak için en az Grace kadar hevesli buluyorum. "Pizza-film maratonu partisi!" diye haykırıyor, kulağa Superbowl ve Taylor Swift konseri bir arada gibi geliyor. Hatta kollarını havada sallayıp dans ediyor. Aslında dans ediyor gibi ama daha çok araba yıkamacıların şişme tüp adamlarına benziyor. Garip bir şekilde neredeyse sevimli.

"Pizza-film maratonu partisi!" Grace birkaç desibel daha yüksek sesle tekrarlıyor.

Ben onları dinlerken ve izlerken onlar hangi film serisini izleyeceklerini tartışıyorlar. Grace'in canlılığıyla boy ölçüşebilecek biriyle tanışmış mıydım bilmiyorum ama Riley öyle. Gözleri pırıl pırıl, gülümsemesi ışıltılı ve elleri tüm konuşma boyunca kızımınki kadar çılgınca hareket ediyor. İhtiyacım olduğunu fark ettiğimi sanmadığım bir şekilde güven verici ve moral verici. Bir zamanlar, 'mutlu eş, mutlu hayat' sloganıyla yaşadım ve bunun böyle olduğundan emin oldum, ancak bir süredir benim için 'mutlu Grace, mutlu hayat' oldu ve kızım Riley ile mutlu.

Sadece birkaç gün oldu. Hâlâ diğerleri gibi kaçabilir.

Doğru olsa da, bu hatırlatma önümdeki sahneyi takdir etmeme sadece hafif bir engel oluyor.

Ne olduğunu anlamadan Riley Grace'e gitme vaktinin geldiğini söylüyor, ben Grace'i alnından öpüyorum ve onlar kapıdan çıkıp okula gidiyorlar. Mutfaka bakıyorum, onların çıkışıyla enerjim yüzde doksan düşmüş gibi hissediyorum. Derin bir nefes alıyorum ve içime bir doğruluk hissi yerleşiyor.

Riley'nin bizim için doğru dadı olduğunu düşünmüyordum ama fikrimi değiştiriyorum. Hatta her zamanki tarzım olmasa da pizza-film maratonu partisine ben de katılmak isterdim. Ama Blue Lake'e satma kararını vermeden önce biraz yardıma ihtiyacı olan bir yatırımcıyla sıkıcı ve gereksiz bir akşam yemeğine gitmekten çok daha iyi olurdu. Evde olmak varken onun egosunu okşamak, süslü yemeğine ve viskisine para ödemek zaman kaybı olacak.

Keskin, bıçak gibi bir ağırlık ayağımdan kaval kemiğime doğru fırlıyor ve masanın altında sarsılıyorum. Benimle birlikte oturan diğer üç kişiye bakıyorum ve suçluyu kolayca buluyorum çünkü ayağıma ince topuklarını sokmaya cüret edebilecek sadece bir kişi var. Ve bu kişi ne mantıklı blok topuklu ayakkabılar giyen Bayan Timmons ne de Oxfords giyen Bay Timmons.

Dişlerimi sıkıp kaşlarımı çatıyorum ve kız kardeşim Kayla'ya bakıyorum, o da benim 'ne oluyor lan' bakışlarımdan rahatsız olmadan bana bakıyor. Aslında yüzü son derece sakın, gülümsemesi her zamanki gibi büyüleyici. Sadece gözleri bana kendimi toparlamam için bağılıyor... hemen.

Bay Timmons'ın söylediklerine kulak kabarttım, dikkatim dağıldığı için kendime kızdım. Böyle şeyler yapmam, özellikle de söz konusu olan benim kazancımsa.

"Sadece bir günün geleceğini hiç düşünmemiştim..."

Hay sikeyim. Hâlâ ofisinde yiyip, uyuyup, nefes alıp, öleceğini düşündüğünü ve sonunda Blue Lake gibi bir akbaba sermaye şirketine -öhöm, risk sermayesi demek istiyorum- hisselerini satacağını hiç hayal etmediğini mi anlatıyor?

Evet, öyle. Timmons kendini şirketine adayan ilk kişi olduğunu düşünüyor, sanki fedakârca şirket kurmayı ve büyük olasılıkla kapitalizmi keşfetmiş gibi.

Kokteyl, salata, ana yemek, tatlı, kahve ve şimdi de bir içki daha içerek saçmaladı ve bu onun için Büyük Anlaşma olsa da -evet, büyük harflerle- benim için sadece bir sonraki sözleşme, bir sonraki müzakere, bir sonraki anlaşma. Ve bundan sonra bir tane daha olacak, sonsuza kadar.

Neyse ki pahalı konyağının kalanını yudumluyor, yani bu yemek her an sona erebilir. Özellikle de benim bununla bir ilgim varsa.

"Para bozdurmanın zor olduğunu biliyorum ama çekin üzerindeki sıfırlar bunu biraz hafifletiyor," diyorum kuru bir sesle. Bay Timmons gözlerini kırıştırıyor, yüzü hareketsiz ve mizah girişimimin yersiz ve hoş karşılanmadığını fark ediyorum. Anı kurtarmaya çalışarak ekliyorum: "Sevgili eşiniz, aileniz ve bahsettiğiniz diğer potansiyel iş fırsatları gibi odaklanmak istediğiniz şeylere öncelik verme becerisi de öyle."

Bayan Timmons uzanıp yumuşak bir gülümsemeyle kocasının elini tutuyor. "Vakit geldi canım. Bay Harrington bunu biliyor, ben biliyorum ve kabul etmek istemesen de sen de biliyorsun."

Adam başparmağının elinin üzerinde ileri geri gezinişine bakar ve sonra iç çeker. "Tamam, Harrington. Bana sözleşmeyi gönder. İmzalayacağım."

Başımı salladım. "Bu gece gelen kutunda olacak. İnşa ettiğin şeye çok iyi bakacağız," diye söz veriyorum.

Gözlerimin içine korkusuzca bakarken ironik bir kahkaha atıyor. "Hayır, bakmayacaksınız. Onu soyacak, parçalarını satacak ve içini boşalttıktan sonra tamamen elden çıkaracaksın. Bunu biliyorum, bu yüzden bu güzel bir mülkiyet devri gibi davranmayalım. Ne yaptığını biliyorum."

Söylediklerinin gerçek olması dışında kendimi kırılmış hissederdim. Blue Lake Assets, Bay Timmons'tan satın aldığımız tekstil fabrikalarını işletme işinde değil. Finansal kurtarıcılar gibi gelip, çalışanlara bizim sahipliğimiz altında iş sahibi olacaklarına dair güvence vermeyeceğiz ve alıcılarla olan mevcut sözleşmelerini devralmayacağız. Tam olarak ne dediyse onu yapacağız.

-Kârımızı maksimize etmek için inşa ettiği şeyi bizim için en uygun şekilde kullanacağız ve işimiz bittiğinde Timmons Textiles'ın varlığı sona erecek.

Ama Bay Timmons zengin bir adam olacak. Çok zengin bir adam.

"Her ne olursa olsun, sizin ve şirketiniz için en iyisi bu," diye cevap veriyorum soğuk bir şekilde, "ve benim için."

Başıyla onaylıyor ve peçetesini masaya bırakıyor. Bayan Timmons da hemen onu takip ediyor, aynısını yapıyor ve Bay Timmons sandalyesini çekince ayağa kalkıyor. "Sizden haber bekliyor olacağım. Sözleşmeyi pazartesiye kadar geri alacaksınız."

Bu sözlerin ardından çift ayrıldı ve ben kız kardeşimin ani ve sert saldırısıyla baş etmek için yalnız kaldım. "O da neydi öyle Cam? Timmons şirketi için duygusal bir savunmanın ortasındaydı, neredeyse gözyaşları içindeydi ve sen hiç umurunda değilmiş gibi öylece çekip gittin öyle mi?" Tıslayarak söylediği sözler sessiz ama o kadar sertti ki yan masadaki insanlar - görünüşe bakılırsa yıldönümlerini kutlayan bir çift- aynı anda başlarını ona doğru salladılar.

"Ben yapmadım." Kesinlikle yaptım, ama içgüdüsel olarak inkar ettim, kız kardeşim sudaki kanın kokusunu almasın diye. Ya da düpedüz beni bıçaklasın da ben de kan dökeyim diye.

Garson yanımdan geçerken yavaşlıyor, muhtemelen bu baharatlı dramaya kulak misafiri olmaya çalışıyor ve Kayla ona sert bir bakış fırlatarak sözünü kesmesine fırsat vermeden onu korkutuyor. Koşarak uzaklaşırken, neredeyse onu geri çağıracaktım,

Ama küçük kız kardeşimle ve onun doğuştan gelen dizlerini kesme yeteneğiyle başa çıkmak için yardıma ihtiyacım olduğunu kabul edemeyecek kadar gururluyum.

Kayla gözlerini kısıyor, ahlaksız ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi bana bakıyor, ki dürüst olmak gerekirse bunu yapamayacağından emin değilim, bu yüzden önce bakışlarımı indiriyorum.

"Dökül bakalım. Şimdi," diye talep ediyor.

"Dökecek bir şey yok. Ben iyiyim. Harikayım aslında. Anlaşmayı yaptım. Bir dadı tuttum. Grace harika. Ben iyiyim." Her şeyin yolunda gittiği tüm yolları sıralamak için acele ederken sesimdeki yalanı ben bile duyabiliyorum, bu yüzden Kayla kesinlikle yakalayacaktır.

Üniversiteden mezun olduğundan beri resmi olarak Blue Lake Assets'te çalışıyor ve benim yaptığım gibi o da iş stajlarını orada yaptı. Ancak profesyonel hayatlarımızdaki paralellikler burada sona eriyor. Blue Lake'i bir canavardan küresel pazarda bir canavara dönüştürürken ben babamın dizinin dibinde büyüdüm. Kayla işe başladığında, mitolojik iblislerle okyanusun en derin yerlerinde yüzmek zorunda kalmıştı. Boğulmalıydı, kaçmalıydı, kesinlikle başarısız olmalıydı, ama hiç kimse Kayla'ya bunun üstesinden gelemeyeceğini söyleme zahmetine girmedi, bu yüzden o sadece... *yaptı*. Ve bunu oldukça iyi başardı. Babam gerçekten resmi olarak emekli olduğunda ve meşaleyi devrettiğinde, Kayla'nın yanında onu devralmaktan gurur duyacağım.

İş zekâsına rağmen Kayla'nın asıl süper gücü annemizden aldığı zekâsı. Her ikisi de bir durumu, bir kişinin niyetini ve lanet olası geleceği sanki küçük çantalarında kristal bir küre varmış gibi okuyabilir.

Kayla bu yeteneklerini şimdi benim üzerimde kullanıyor.

"Bana dadıdan bahset. Janey onun harika olduğunu söylüyor." Kayla su bardağını aldı ve zarif bir yudum aldı. Şarabını yemekle birlikte bitireli bir saatten fazla oldu, yani ayık ve en iyi halinde olacak, bu da düşünceli bir şekilde cevap vermem gerektiği anlamına geliyor.

"Riley de harika." Kısa ve öz, yoruma yer bırakmayacak şekilde. *İyi iş Cameron*, diye düşünüyorum kendi kendime.

Peki neden kız kardeşimin dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirliyor? "Riley." Basitçe adını tekrarlıyor ama sanki iki hecenin özel bir önemi varmış gibi konuşuyor.

"Evet, Riley. Başta ondan emin değildim ama görünüşe göre Cole, Janey ve Grace haklıymış. Bu sefer." Başımı eğiyorum, onların alışılmadık

onu işe almamı sağlamak için bir araya geldiler.

"Gülümsüyorsun," diyor Kayla bana.

Dudaklarımı kaşlarımı çatmaya zorluyorum. "Hayır, gülümsemiyorum." Ama gerçekten de gülümsemeyi bıraktığımda ağzımın pozisyonunun değiştiğini hissettim. "Yeniden yardım almak güzel," diyorum açıklama olarak. "Ve Riley düşündüğümünden daha iyi."

Kayla'nın kusursuz kaşları benimkilerle aynı mavi gözlerin üzerine düşüyor. "Neden iyi olmayacağını düşündün ki? Janey hayatı boyunca çocuklarla çalıştığını söyledi."

Homurdanıyorum, kız kardeşime yaptığım ani varsayımları itiraf etmem gerektiğinden emin değilim. 'Bir kitabı kapağına göre yargılamayın' gibi basmakalıp bir saçmalıkla beni bir kez daha azarlayacak, oysa hepimiz kitap kapaklarının tam da bunun için yapıldığını biliyoruz.

Garsonun dikkatini çekmek için elini havaya kaldırarak "Bize bir içki daha getireyim mi?" diye soruyor. Sesi huzurun resmiydi, sanki tatlı bir kardeşlik gösterisiyle teklif ediyormuş gibi.

"Hayır," diye tersliyorum, kolunu aşağı itiyorum. Gözleriyle tekrar karşılaştığımda, oradaki neşeyi görebiliyorum. Benimle tam bir profesyonel gibi oynadı. Tabii ki hem annemden hem de babamdan öğrenmişti, o yüzden şaşırmadım. "Bir içki daha istemiyorum. O yatmadan önce eve gidip Grace'i görmek istiyorum."

"Onun için endişeleniyor musun?" diye soruyor, zaferi yerini endişeye bırakıyor.

Boyun eğdim, iç çektim. "Hayır, Grace gerçekten iyi durumda. Dürüst olmak gerekirse uzun zamandır olmadığı kadar iyi. Ve Riley... Onun hakkında emin değildim çünkü o genç ve biraz..." Onu nasıl tanımlayacağımdan emin değilim, bu yüzden bir tanım aradıktan ve elim boş döndükten sonra sonunda omuz silkiyorum ve sadece "devreye girdi ve adım attı, evdeki her şeyin olduğundan daha iyi çalışmasını sağladı, ancak bunu nasıl yaptığından emin değilim. Yemin ederim sinek kuşu gibi bir işten diğerine koşturuyor ama bir şekilde her şeyi hallediyor." Kafamı şaşkınlıkla sallıyorum çünkü Riley'nin sıfır takvim, saat ve programla nasıl çalıştığını ve bir sonraki anı umursamadan her anın içinde nasıl var olduğunu gerçekten anlamıyorum. "Bu akşam pizza-film maratonu partisi veriyorlar ve akşam yemeğinin yarısını Timmons'ın alacağı en iyi satın alma teklifi hakkında inleyip sızlanmasını dinlemek yerine orada olmayı dileyerek geçirdim."

Evde çocuğumla birlikte olmayı istemek utanılacak bir şey değil. Grace benim önceliğimdir ve toplantıları yeniden düzenledim, işleri devrettim ve

Yıllar boyunca birçok kez onun için iş görüşmelerine gitmedim. Harrington olmanın ve işimde çok iyi olmanın faydalarından biri de bu.

"Akşam yemeğinin *çoğu*," diye düzeltti Kayla. "Peki Grace iyiye ve dadı da iyiye, neden acilen gitmek istiyorsun?"

Cevap vermek için ağzım açık kalıyor ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Sonunda ağzımı kapatıyorum -büyükannem 'sinekleri yakalamamak için' derdi- ve beyaz masa örtüsüne bakıyorum.

"Sorun yok, Cam. Hadi seni eve götürelim." Masadan kalkarken sinsice ekledi, "Grace'e."

Kayla'nın söylediklerinde garip bir duraklama varmış gibi geldi ama muhtemelen ayağa kalktığı içindi.

"Evet, geç oluyor ve sözleşmeyi bu gece Timmons'a göndermem gerekiyor," diyorum ona tamamen katılarak.

Restorandan çıktık ve valelere biletlerimizi uzattık. Arabalarımızla dönmelerini beklerken Kayla bana sarılıyor. Ekstra sıkı bir sıkımayla bitiriyor. "Bu Grace için. Benden iletmeyi unutma."

"İleteceğim," diye söz veriyorum. O uzaklaşırken ekliyorum: "Ve bu gece beni kendimden kurtardığın için teşekkürler. O sözleşmeyi imzalamak için Timmons'a ihtiyacım vardı."

Omuz silkiyor. "Zaten imzalayacaktı. Sadece önce birinin ona küçük bir keman çalmasını istedi." Baş ve işaret parmaklarını birbirine sürtüyor ve vahşi bir sırıtışla göz kırpmıyor. Mavi Göl'de birlikte yüzdüklerimiz kadar iblis gibi.

Sarı saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve arabasına doğru yürüyor. Bir vale kapısında duruyor ve kapıyı onun için açık tutuyor. Benim arabamla dönen diğer vale ona kibarca gülümsüyor ama o geçerken gözlerini kışına diyor, karnını doyurmaya bakıyor. Boğazımı dikkatle temizliyorum ve gözleri benimkilere kaydığında kaşlarımı sertçe kaldırarak onu sessizce azarlıyorum.

"Özür dilerim efendim. Arabanız," diye kekeliyor.

Dudaklarımı sert bir çizgi halinde bastırıyorum. Kız kardeşim çok güzel ama aynı zamanda bu pisliğin boyunu aşıyor ve bunu ikimiz de biliyoruz.

Elimdeki yirmiliği cebime geri koyuyorum ve onun bu hareketi gördüğünden emin oluyorum. "Uygunsuz ve kabul edilemez."

"Özür dilerim, efendim."

"Gören ben olduğum için şanslısın, bu yüzden sadece bahşış kaybediyorsun. Eğer o olsaydı, seni kovdurur, açık ateşte kızartır ve asla gelmeyecek bir kurtuluş için dua ederdi."

Çenesini saygıyla eğiyor ama sırtışı saf şeytani. "Bunu umursayacağımdan emin değilim... eğer o olsaydı."

Taşaklı salak ne istediğini bilmiyor ve onu aydınlatmak anlamsız, bu yüzden başımı onaylamaz bir şekilde sallıyorum ve arabama biniyorum. Bu gece olmam gereken daha iyi yerler var. Yani, kızımın film izlemek.

Yol boyunca kendime bunu söyledim.

RILEY

Grace mutfağa girdiğinde saat sekizi geçiyordu. "Bunu yapmaya hazır mıyız?"

Sadece bugünkü ikinci el mağazası gezisi için değil, genel olarak hayat için duyduğu coşku karşısında sırtıtmaktan kendimi alamıyorum.

"Tabii ki hazırım. Bu şeyler için yaşıyorum. Asıl soru... sen hazır mısın?" Ona bir kez daha bakarak cevap veriyorum.

Kıyafetini inceleyebilmem için kollarını uzattı. Daha önce de konuştuğumuz gibi, ucuzluk mağazasında alışveriş yapmak için önceden planlama ve hazırlık yapmak gerekiyor, çünkü çoğu zaman deneme odaları bulunmuyor, bu yüzden denemeler koridorlarda yapılıyor. Grace'in kıyafeti benimkine uyuyor: siyah tayt, dar bir atlet, kırpılmış bir hırka, kolayca giyilip çıkarılabilen ayakkabılar ve iyi çoraplar. Böyle ciddi gezilerde takılarımı bile evde bırakıyorum, bu yüzden boynum ve bileklerim alışılmadık şekilde çıplak.

"İyi görünüyor," diyorum ve o da seviniyor. Adayı işaret ederek, "Yemeğini ye ve çikalım. Dükkân dokuzda açılıyor."

"O zaman babamı uyandırayım. Hazırlanması lazım ki geç kalmayalım!"

Cehennemden fırlamış bir yarasa gibi, resmi oturma odasından geçip Cameron'ın koridorunda, bu saatte aç karnına mümkün olandan daha hızlı bir şekilde ilerliyor. Çoğu genç böyle yapardı. Grace mi? Her zamanki gibi hiper modda.

"Grace!" Onu olabildiğince hızlı takip ederek tıslıyorum. "Bizimle geleceğini sanmıyorum. Bırak uyusun."

Cameron bugün bizimle geleceğinden bahsetmemiştir. Aslında dün akşam iş yemeğinden eve döndüğünde Grace'in yanındaki kanepeye çökmüş, elini patlamış mısır kasesine sokmuş ve derin bir iç çektikten sonra "Ne izliyoruz?" diye sormuştu. Ama aynı zamanda Grace'in burnuna

Ceketinde parfüm var. Ki bu iyi bir şey. O bekar bir baba ve istediği zaman istediği kişiyle çıkmakta özgür. Bugünkü gibi. Grace ve ben alışveriş yaparken, o... çıkabilir, çalışabilir ya da spor yapabilir.

Ya da uyuyabilir.

Çünkü adam bir makine. Her sabah gün doğmadan kalkıp evdeki spor salonuna gidiyor. Koşu bandındaki ayak sesleri sabah çalışmamın eşlik eden şarkısı haline geldi ve shake'ini almak için içeri girdiğinde çoktan telefonuna sarılmış, piyasaları kontrol ediyor. Bütün gün dışarıda ve eve geldiğinde Grace'le birlikte olduğu sürece üzerinden silkelediği bir yorgunluk havası var. Ama onu yatırdıktan sonra ya telefonla konuşarak ya da dizüstü bilgisayarına tıklayarak işine geri dönüyor.

Hiç rahatladığını sanmıyorum. Sürekli çalışıyor, çalışıyor, çalışıyor ve bence fişini çekmek, gevşemek ve rahatlamak için bir güne ihtiyacı var.

Bugün bunun için mükemmel bir fırsat. Tabii Grace altı buçuktan sonra uyuduğu tek gün onu uyandırmazsa.

Yine de onu yakalamak için çok geç kaldım ve koridordan Cameron'ın yatağının üzerine eğildiğini gördüm. Odası da tıpkı kendisi gibi ciddi ve net, koyu lacivert ve parlak beyaz, minimalist ve gösterişsiz, her şeyin bir amacı ve yeri var.

"Hadi baba. Giyin," diye fısıldıyor Grace. Onun için bu bir fısıltı. Çoğu insan için bu normal bir sesle konuşmak sayılır. Ayrıca parmağını babamın kaburgalarına sokarak onu çabucak uyandırıyor.

"Sorun ne?" diye homurdanıyor uykuda pürüzlü bir sesle ve bir kolunu gözlerinin üzerine atıyor.

Ürperiyorum. Onu rahatsız ettiği için değil, çarşaflar beline dolandığı, göğsünü çıplak bıraktığı ve kolu gözlerinin üzerindeyken pazıları müstehcen bir şekilde şiştiği için. Ben öyle düşünmezdim ama Cameron özel dikim gömlek ve takım elbiselerinin altında kusursuz bir vücuda sahip. Kesik karın kasları, genellikle sabahları giydiğini gördüğüm spor şortunun altında kaybolan V çizgileri, geniş omuzları ve kaslı kollarıyla şu mermer heykellerden birinin modeli olabilirdi. Belli ki koşu bandından daha fazlasını yapıyor, ön kolları porno malzemesi gibi ve ofiste hiç kollarını sıvayıp sıvamadığını merak ediyorum. Eğer öyleyse, Blue Lake Assets'teki tüm kadınları okul sekreteri kadar ateşli ve rahatsız ettiğinden eminim.

İyi ki ben o kadınlardan biri değilim.

Hayır, ben fark etmedim. Bu sabah onu hiç fark etmedim, saçları dağınık ve yüzünde koyu sarı bir çizikle çiğ seks gibi görünüyordu ve

onun için çalıştığım son bir hafta boyunca. Patronumdan hiç etkilenmedim ve aklımdan geçen tek bir kirli fantezi bile yok. Ve eğer buna inanıyorsanız, Nebraska'da hiçbir yerin tam ortasında size satabileceğim okyanus kenarında bir mülküm var.

Bu düşüncelerle asla hareket etmem -ki hala Miller'ı bu aptal tohumu ektiği için suçluyorum- ama Cameron'ı fark etmeden edemiyorum. Yani herkes fark ederdi, bu yüzden önceki dadıların -ve Tri-State bölgesindeki diğer tüm kadınların- neden kendilerini ona atmak isteyebileceklerini kesinlikle anlıyorum.

Ama ben değil. Hayır efendim, Riley Lynn Stefano değil, arkadaş canlısı ama geçici, yalnız dadı. Sadece biraz aval aval bakacağım, daha sonra kullanmak üzere birkaç zihinsel fotoğraf çekeceğim ve işime devam edeceğim.

Gitmeliyim. Mutfığa geri dönüp bakmayı bırakmalıyım. Ama ayaklarım çalışmıyor gibi.

"Giyin. Starbucks'a gidip alışveriş yapacağız," diyor Grace, Cameron'a çok bariz bir şeyi hatırlatıyormuş gibi davranarak.

Cameron tek gözünü kırarak açıyor, mavi küre ona bakıyor. Bu adam için yaygın bir ifadedir ama genellikle sevgili kızına böyle bakmaz. "Ne?"

"Starbucks. Alışveriş. Ben. Sen. Riley." Her kelimeyi sanki tam bir cümlemiş gibi söylüyor ve uykusu kaçmış beyni için basitleştiriyor.

"Riley ikinizin alışverişe gittiğini söyledi ama ben gitmiyorum." Artık sadece uyanık değil, aynı zamanda tüm silindirleri ateşliyor gibi görünüyor.

"Evet, gidiyorsun. Otuz dakika. Giyin." İyi bir önlem için bir kez daha kaburgalarını dürtüyor ve sonra dönerek kapıya doğru geliyor. "Gördün mü? Sana bizimle geleceğini söylemiştim," diyor.

Cameron'ın kafası yukarı fırlıyor ve gözleri anında benimkileri buluyor. Belindeki beyaz çarşafı çekiştirerek yer değiştirmesini izliyorum ve gözleri beni bir şeyle suçluyormuş gibi kararıyor.

Kahretsin. Burada bir sapık gibi dikilip patronum yarı çıplak uyurken ona bakarak tamamen yakalandım. Belki de tamamen çıplaktım, çünkü yıkadığım çamaşırlar arasında o kadar çok iç çamaşırı görmemiştim. Saydığımından değil ama Cameron'ın tasarımcı işi, hortum tarzı külotlar giydiğini fark etmiş olabilirim çünkü onun çamaşırlarını katlamak uzun zamandır sekse en çok yaklaştığım andı. Ve evet, bunun kulağa ne kadar acınası geldiğinin acı bir şekilde farkındayım.

Arkamda bir yerden Grace, "Yirmi dokuz!" diye bağırıyor.

Dönüyorum, Cameron'ın kapısından neredeyse koşarak uzaklaşıyorum ve sadece rahat bir sabah uykusu çekmesine izin vermeye çalışırken röntgenci moduna girdiğim için kovulmamayı umuyorum.

"Geliyorum!" Cameron bağırarak Grace'e cevap veriyor. Ama sanırım bir saniye sonra olası çifte göndermenin farkına varmış olmalı çünkü sesi sinirli geliyor ve ekliyor: "Bensiz gitme."

Dudaklarımı birbirine bastırıp sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü Cameron gibi bir adamın gerçekten orgazm olduğunda 'geliyorum' diye anons etmesine imkan yok. Muhtemelen sessiz bir tiptir, zar zor bir homurtu çıkarır. Buna kıkırdıyorum. Gerçekten çok gergin.

Mutfağa döndüğümüzde Grace yemek yiyor ama çiğnerken bile ağzı kendinden memnun bir gülümsemeyle açık. "Bizimle geleceğini söylemiştim."

Cameron'a istediği her şeyi yaptırabileceğine olan inancı karşısında gözlerimi kırıştırıyorum. "Korkunçsun Grace."

Bu tam olarak bir iltifat sayılmaz ama o bunu iltifat olarak kabul ediyor ve dudaklarını şapırdatarak "Biliyorum" diyor.

Yirmi dört dakika sonra Cameron mutfağa giriyor ve "Ben hazırım" diyor.

Ona özenle bakmıyorum, neredeyse solumakta olduğum granola barın ambalajına yoğun ilgi gösteriyormuş gibi yapıyorum. Ama yan gözle küçücük bir bakış bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Yeni duş almış ama tıraş olmamış ve sert hatlarını kabalaştıran saçları ona çok yakışıyor. Güzel bir kot pantolon, düğmesiz bir bluz ve bağcıklı Oxfords giyiyor. Bu onu gördüğüm en gündelik kıyafet - antrenman kıyafetleri dışında - ama ikinci el mağazasında değil, şehir kulübünde bir gün geçirmeye hazır görünüyor. Bununla ilgili her şeyden kesinlikle nefret edecek - kıyafetler, kazılar, her şeyin kullanılmış olduğu hissi. Umarım sonunda benden nefret etmez.

Çünkü şimdiden kaşlarını çatmış, gözleri çözeceği bir bulmacaymışım gibi bana kilitlenmiş durumda. Ama ona iyi şanslar. Eğer ben kendimi çözemediysem, başka kimse çözemez. Ve neden eğlenceli bir şeyler yaparak değerlendirmek varken tek bir anımı bile buna harcayayım ki?

Alışverişe gitmek gibi.

"Evet! Hadi gidelim!" Grace bağırır. "Starbucks'tan önce mi sonra mı?"

Cameron kızının neredeyse sürekli buzlu bir Frappuccino alma isteğine "Sonra," diye cevap veriyor.

Ben de aynı anda "Önce" diyorum.

Delici mavi gözlerini bana çevirdiğinde açıklıyorum: "Böylece alışveriş yapabilir ve yavaşça yudumlayabiliriz. Saatlerce çalıştıktan sonra yorgun düştüğümüz için emerek değil."

Önerimin ardındaki mantıklı gerekçeyi tamamen kaçırmış gibi görünüyor, söylediklerimin sadece bir kısmına odaklanıyor. "Saatlerce mi? Tek bir mağazaya gideceğimizi sanıyordum?"

Ona şeytani bir sırıtış attım. "Gideceğiz. Destansı olacak."

Hızlı bir mola, bir Frappuccino ve iki kahve -Cameron'inki sade, benimki kremalı ve şekerli- ve tam açıldığı anda ikinci el mağazasına varıyoruz. Erkenden alışveriş yapan yaklaşık yirmi kişiyle birlikte.

"Bir şeyler mi veriyorlar?" Cameron kuru bir şaka yapıyor. Ama naylon rüzgar kıyafeti giymiş yaşlı bir kadın sert bir omuz darbesiyle onu itip geçince kaşlarını çatıyor.

"Kıınılda, GQ," diye mırıldanarak çantalara doğru koşturuyor. Her adımına pantolonunun kaygan kumaşının *şıp şıp sıplaması* eşlik ediyor.

Cameron şaşkınlıkla sağa sola bakıyor, ben de güldüğümü gizlemiyorum.

"Thrifting rekabetçi bir iş ve bahse girerim yeni bir Sevkiyat," diye açıklıyorum. "Yaptığın iş her ne ise o olmayabilir..." Cameron'ın gerçekte ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama belli ki süslü ve akıllıca bir şey. "Ama acımasız olabiliyor."

Bana inanmış gibi görünmüyor, ben de çantaları işaret ediyorum. Tam zamanında dönüp Bayan Rüzgâr Elbiseli'nin başka bir kadınla tartıştığını görüyor, her ikisi de tek bir çantanın sapını ölümüne kavramış. Louis Vuitton gibi görünen ama muhtemelen sahte olan bir çanta için kavga ediyorlar ve Cameron Grace'e yaklaşıyor, sanki şu anda her ikisi de hiç bitmeyen bir döngüde 'önce ben aldım' cümlesini tekrarlayan kadınlar yüzünden ölümcül bir tehlikede olabilirmiş gibi kendini Grace ile kavganın arasına koyuyor.

"Beni takip edin," diyorum neşeyle ve neyse ki cüzdan meselesinin tam tersi olan giyim bölümüne doğru ilerliyorum. İlk rafta Grace'e "Beğendiysen al ama iyi durumda ya da kurtarılabilir olduğundan emin olmak için detaylı bir inceleme yapmadan aşık olma" diye hatırlatıyorum. Sanki bu basit talimatlarım son derece önemliymiş gibi başını sallıyor.

"Peki ya ben?" Cameron, parlak renkli giysi raflarına sanki dışarı fırlayıp kendisine saldıracaklarmış gibi bakarak soruyor. Aslında, sanki naftalin ve ter kokularından çok rahatsız olmuş gibi görünüyor.

burada çok uzun süre kalırsa etine nüfuz edebilir. Kabul etmek gerekir ki, burası Barney's ya da Sax'ın ticari sınıf hava temizleyicileri ve koku gidericileri gibi değil, ancak Lysol Sanitizer'in çamaşır makinesinde yıkanması, ikinci el eşyaların temizlenmesinde uzun bir yol kat edilmesini sağlayabilir ve bazılarımız için bu tür yerler bir gardırop alabilmemizin tek yolu.

Benim için uzun bir süre ikinci el mağazasından alışveriş yapmak bile imkanlarımın ötesinde bir lükstü. Şimdi, büyük mağazalardan alışveriş yapabilirim ama neden? Benzersiz parçalar bulmayı ve kendime has bir tarz yaratmayı tercih ederim. Ve evet, zamanımı geçmişi olan, bir bağış yığınının atılmış eşyaları seçerek ve onları sevecekleri bir yere yerleştirerek geçirdiğimin farkındayım, tıpkı eskiden evlatlık bir çocukken bana atanan sosyal hizmet görevlilerinin giyim versiyonu gibi. Uyumluyum ama geçmişimden zarar görmemiş değilim.

"Alışveriş arabası görevi," diye ilan ediyorum.

Ön kapıya ve sonra da Grace'e bakıyor, sanki iki nokta arasındaki mesafeyi ölçüyormuş gibi, sonra da hızlı adımlarla bir alışveriş arabası almaya gidiyor. Mağazayı geçerken bir gözüm onun üzerinde, kaçmayacağına tam olarak ikna olmuş değilim. Grace'i terk edeceğini sanmıyorum ama beni bir saniye bile düşünmeden ya da 'Sonra görüşürüz' demeden burada bırakacağı kesin.

Grace ve ben askıları metal çubuktan aşağı kaydırırken eşyaları karıştırmaya başladık. "Buna ne dersin?" diye sordu yaklaşık dört gömlek sonra.

Üzerinde çizgi film kedisi ve faresi olan batık, kırılmış tişörte bakıyorum. "*Tom ve Jerry*'yi sever misin?"

"Kimi?"

"Cidden mi?" Etiketli karakterleri işaret ederek soruyorum.

Kaşlarını çatıyor, tişörtü yerine koyuyor ve başka şeylere bakmaya devam ediyor. Cameron dönüyor ve ben de kahvemi ve bulduğum gömleği arabaya koyuyorum. "Ne alacağını nereden biliyorsun?"

Rafları karıştırmayı bırakmıyorum ama açıklıyorum: "İki şey için alışveriş yapıyorum; kendim ve ikinci el için. Kendim için, onu gerçekten sevmem gerekiyor. Hepsi bu. Yeniden satış için, Western markaları, tek dikişli tişörtler, özellikle konser veya grup ürünleri gibi yüksek talep gören şeylere bakıyorum ve şu anda en çok satılan 'büyükanne-büyükbaba şıklığı' parçaları."

"Büyük. Ebeveyn. Şık?" Kelimeleri sanki ona hiç yabancı gelmiyormuş gibi telaffuz ediyor.

"Mm-hmm, tığ işi parçalar, çiçekli kanepe kumaşına benzeyen etekler, büyükbaba tüvit pantolonları gibi." Cameron'ın gözlerini üzerimde hissediyorum ve kafamı kaldırdığımda bana bu açıklamanın en ufak bir yardımı olmamış gibi bakıyor. Aslında, kafasını daha da karıştırmış olabilir. "Göreceksin. Bulduğumda sana gösteririm." Yeterince dikkatli bakarsanız her zaman iyi bir şeyler bulursunuz ve ben de titiz ve deneyimli bir ikinci el alışverişçisiyim.

Ama ben alışveriş yaparken Grace amaçsızca kıyafetlere göz gezdiriyor, gözleri raftan bana doğru kayıyor ve beni taklit ettiğini fark ediyorum. Cameron'a baktığımda, onu telefonuna bakarken kahvesini yudumlarken buluyorum.

Hayır, bu olmaz. Benim gözetimimde olmaz. Eğlenceli bir gezintiye çıkıyoruz, bu işin hızla dönüştüğü şeye değil.

"Yeni oyun planı," diye anons ederek dikkatlerini çekiyorum. En yakın rafa geçiyorum ve Grace'e bakarak, "Bana ne zaman duracağımı söyle." diyorum. O hâlâ düşünürken, parmaklarımı askıların üzerinde teker teker gezdirmeye başlıyorum.

"Dur!" diyor, neyin peşinde olduğum hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen gülümseyerek.

Üzerinde *Jones Ailesi Buluşması 2013* yazan beyaz bir tişört çıkarıp uzatıyorum ve neredeyse zorla eline tutuşturuyorum. "Senin görevin bunu kullanarak bir kıyafet yaratmak."

Gülümsemesi anında kayboluyor. "Bu çok çirkin ve benim adım Jones değil."

Her iki konuda da haklı ama başımı eğip onu inceliyorum. "Bu eğlence için. Aptalca bir kıyafet yap, sevimli bir kıyafet, berbat bir kıyafet. Bunu daha iyi hale getirmek için neyle eşleştirebilirsin?" Sanki ikimiz de anında yarattığım oyuna karşı komplo kuruyormuşuz gibi sesimi fısıltıya düşürüyorum ve meydan okuyorum, "Ya da daha kötüsü?"

Bir kahkaha atıyor ve tişörtü eleştirel bir gözle inceliyor. "Hiçbir şeyin bunu daha kötü yapabileceğini sanmıyorum." Ama bir şeyler aramak için başka bir rafa yöneliyor.

Cameron bana doğru eğiliyor. "Hayal edebileceğin en çirkin kıyafeti yapacak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Belki." Omuz silkiyorum, dikkatini verdiği için memnunum. "Belki de değil. Sen de paçayı kurtarmış değilsin. Bana ne zaman duracağımı söyle." En azından onun ikinci el kıyafet yaratma yolculuğu için bir erkek kıyafeti rafi seçme nezaketini gösterdim. Ama ben askıları karıştırırken tek kelime etmiyor. Onun yerine, bu işe katılmıyormuş gibi meydan okurcasına başını sallıyor.

macera. Ama öyle, hoşuna gitsin ya da gitmesin. Onun için rastgele bir tane seçiyorum ve sanki onu ölçüyormuşum gibi tutuyorum. "İyi şanslar."

Gömleği göğsünün üzerine koyuyorum ve göğüs kaslarını okşuyorum, kasların kaya gibi sert olduğunu fark ediyorum, aynı zamanda ona bu şekilde dokunmanın -özellikle de bu sabahki dikiz şovundan sonra- tamamen uygunsuz olduğunu fark ediyorum ve hemen askıyı bırakıyorum. Neyse ki gömlek geniş omuzlarına yapışıp kalıyor ve ben de onu reddetmesi için cesaretlendiren bir bakışla sabitliyorum.

Bakışlarını yavaşça keten gömleğe indiriyor; kısa kollu, düğmeli, siyah zemin üzerine krem rengi dikey dikişli bir gömlek. Belli belirsiz bir tatil havası var ama tam olarak Hawaii havası değil. Açıkçası Grace'inkinden çok daha kolay bir görev ama ona verdiğim hediyeği takdir etmiş gibi görünmüyor. O kadar da kötü olmayan tişörtle alay ettiğinde şarkı söylüyorum, "Tekrar seçebilirim. Kesinlikle daha çirkin bir şey olmayacağına eminim." Bir parmağımla askıdaki neon desenli gömleğin üzerine hafifçe vuruyorum ve çok daha kötü bir akıbet vaat eden sinsî bir sırıtış atıyorum.

"Peki," diye mırıldanıyor ve gömleği düşmeden yakalıyor, ki bu iyi bir şey çünkü ikinci el mağazalarının zemini pek temiz sayılmaz ve Cameron da zaten burada olduğu için sümüklü davranıyor. Zeminin kirlettiği hiçbir şeye dokunacağını sanmıyorum.

Bu aptalca egzersiz hepimizin ihtiyacı olan buzları eritti çünkü birkaç dakika içinde Grace ve Cameron ellerinde tamamlanmış kıyafetlerle geri döndüler. Grace gerçekten de tişörtle uyumlu bir çift mavi ve yeşil ekose şort ve üzerinde kocaman mavi bir çiçek olan bir şapka buldu. Cameron kolay yolu seçti ve boz kahverengi keten pantolon getirdi, ama katılmış olması bile benim için bir kazanç.

Grace gözlerinde muzaffer bir ışıltıyla kıyafetini havaya kaldırıyor. Cameron biraz daha az kabız görünüyor, ama sadece çok az.

"Harika iş çıkardınız!" Onlara alkışlayarak ve imkânsız bir görevi başarmışlar gibi davranarak "Harika!" diyorum. "Şimdi biraz eğlenebilir miyiz?"

"Evet!" Grace gülümsemesini geri aldı. "Tişört berbat ama bu şortu beğendim. Onları arabaya koyabilir miyim?"

"Elbette."

Grace her bir parçayı düşünerek rafları tekrar karıştırmaya başladığında Cameron'a alaycı bir sırıtış atıyorum ve soruyorum: "Peki ya sen? Gömlek ya da pantolon *Cameron Harrington*'ı temsil ediyor gibi hissediyor musun?"

Tek kaşını kaldırıp bana ters ters bakıyor. "Hayır." Ama bir kalp atışı sonra bana doğru eğildi ve Grace'in duymayacağı kadar sessiz bir şekilde

"Keten pantolon yerine, sırf seninle dalga geçmek için yaşlı adamın golf pantolonunu almalıydım. Fildişi, siyah ve kırmızı ekoseliydi." Sanki var olabilecek en kötü şeymiş gibi titriyor, bu da benim bu harika pantolonları bulma isteğimi artırıyor.

Bilim için.

Ve belki Cameron'la biraz dalga geçmek için. Çünkü sanırım az önce onun espri anlayışına küçük bir bakış attım. Bir espri anlayışı olduğundan emin değildim. Ama belki de oradadır, tüm ciddiyetin altında derinlerde. *Çok* derinlerde, yaşadığı kuralların ve kısıtlamaların altında.

Bu teoriyi test ederek, "Hâlâ yapabilirsin. Hatta Pazartesi günü ofiste giyebilmen için yarın acele kuru temizleme bile yaptırabilirim."

"İnsanlar aklımı kaçırdığımı düşünür." Etrafımızdaki ikinci el mağazasına bakıyor ve ekliyor, "Muhtemelen haklı olurlar."

Ama şimdi yargılamasında aynı zehir yok. Neredeyse burası hakkındaki kendi varsayımlarıyla dalga geçiyor gibi görünüyor.

"Oldukça harika, değil mi?" Fısıldıyorum.

Yeni naftalin kokusu almış gibi yüzünü buruşturuyor. "*Harika* diyecek kadar ileri gidebileceğimi sanmıyorum. Belki beklenmedik bir şekilde tamamen korkunç değil?"

Ona tek bir sert baş sallama hareketi ve kazanan bir gülümseme veriyorum. "Kabul ediyorum."

Birkaç rafı daha gözden geçirdiğimizde, kendim için iki gömlek buldum -biri üzerinde sevimli bir kedi baskısı olan vintage bir tişört, diğeri ise büyük boy yeşil ve beyaz çizgili bir düğme-up- ve yeniden satış için üç tane.

Cameron'a seçim sürecimi açıklamam gerektiğini hissediyorum, böylece sadece Grace ile değil, yan işimle de yaptığım işte iyi olduğumu anlayacak. "Gördün mü? Bu bir Wrangler fırça popper. Kalın kumaşından anlayabilirsin." Kumaşı parmaklarımın arasında ovuşturuyorum ve bana çok tuhafmışım gibi baksa da gömleğe dokunuyor ve anlıyormuş gibi başını sallıyor. "Bunlar çok talep görüyor, özellikle de bunun gibi parlak renklerde ve desenlerde. Bir yamaya ihtiyacı var ama bu konuda yaratıcı olabilirim ve onu daha da cazip hale getirebilirim. Peki şu yakalı ve işlemeli çiçekli sweatshirt? Büyükanne şıklığı ve zaten listelediğim bir etekle uyumlu olacak, umarım birlikte satılırlar. Bu da Büyükbaba stiline giriyor." Son bulduğum kahverengi baklava desenli süveter yeleği elimde tutuyorum.

"Kepekli tostun üzerindeki yulaf ezmesine benziyor," diyor Cameron ama dudakları gülümsemeye çalışıyormuş gibi hafifçe titriyor. Ya da felç geçiriyor.

İkisinden biri olduğu kesin.

"Ooh, iyi pazarlama cümlesi," diye takılıyorum. "Bunu listede kullanmam gerekebilir. Bunun için neyiniz var?" Wrangler gömleği elime alıp turkuaz yeşili düğmelerini inceleyerek hiçbirinin eksik olmadığından emin oluyorum. Yama için de bu motifi kullanacağım, ekstra bir hava katacak.

"Korkutucu mu?" Cameron kuru bir sesle öneriyor ama ses tonunda küçük bir kahkaha daha var.

"Biraz *vay* be," diye onaylıyor Grace, gömleğin daha fazla yaklaşmasını engellemek istercesine elini uzatıyor.

"Göreceksiniz. En hızlı satan ürünüm olacak, garanti."

Birkaç dakika sonra Grace bir kot etek bulur. Onu görmem için havaya kaldırırken neredeyse gözlerinden kalpler fırlayacaktı. "Bak! Arkasında küçük bir toka var." Eteği çevirip belini bağlayan kemeri işaret ediyor.

"Çok sevimli." Öyle, ama etekle ilgili bir sorun olduğunu şimdiden görebiliyorum. Kısa, mikro-mini, kulübe giden, poster kızı elbisesi tarzında. "Kesinlikle olmaz," diye alay ediyor Cameron, sanki sözünün tutulmasını bekliyormuş gibi

Bu konuda son sözü söyleyecek kişi o olacaktı.

"*Kahretsin*," diye homurdanıyor Grace, adamın tamamen saçmaladığını düşünürcesine gözlerini devirerek.

"O bir etek değil. En iyi ihtimalle geniş bir kemer. Dedim ki-" Sesi her kelimede daha kırılmış ve sertleşiyor ve Grace'in heyecanının utanca dönüştüğünü görebiliyorum.

Elimden geldiğince kurnazca Cameron'ın kaburgalarına dirsek atıyorum, tıpkı Grace'in bu sabah yaptığı gibi. Manevraya aynı uykulu gözlü, tatlı tepkiyi alamıyorum. Bir *oof* ve 'ne oluyor lan' kaşlarını çatıyor, ki bunu hak etmiş olabilir, ama geri alamayacağı bir şey söylemek üzere olmasından korkuyorum.

Grace'e "Taytının üzerine geçir de nasıl durduğunu gör," diyorum ve içine girmeye başladığında gözlerimi keskin bir şekilde Cameron'a dikiyorum. Ona öyle bir bakış fırlatıyorum ki itiraz etmek yerine ağzı bir karış açık bana bakıyor. Ama bu sadece bir an sürüyor, sonra kim olduğunu ve benim kim olduğumu hatırlıyor. Yine de, Cameron'a bir saniye beklemesini söyleyerek bir parmağımı kaldırıyorum ve o da benim haddimi aşmam karşısında derin bir şekilde kaşlarını çatıyor.

Çünkü tam olarak öyle. Ama iyi bir amaç uğruna küçük bir hareket alanı umuyorum.

Grace kıpırdanarak eteğin içine girip düğmelerini ilikledikten sonra kumaşı kalçalarının üzerinde düzeltiyor. Yani en uç kısımlarını, çünkü etek o kadar uzun. "Ne düşünüyorsun?"

"*Sen* ne düşünüyorsun?" Onu uzun bir rafın ucundaki aynaya doğru yönlendirerek tekrarlıyorum.

Cameron patlamak üzere, düşünceleri yüzünden okunuyor.

Grace dönüp dönüp yansımasına bakıyor. "Uhm, biraz kısa," diyor sonunda ve yemin ederim mağazadaki herkes Cameron'ın rahatlatma sesini duyuyor.

"Kesinlikle çok kısa," diye onaylıyor.

Ama bu işin sonu değil. İşte burada parlıyorum. "Bu, yapman gereken bir seçim olduğu anlamına geliyor. Eğer senin olmaması gerektiğini düşünüyorsan, onu burada bırakırsın ve eninde sonunda ait olduğu yere gider. Eğer onu seviyorsanız, o zaman onu nasıl çalıştırabileceğinizi düşünürsünüz."

"Ne gibi?" Grace soruyor, kafası karışmış görünüyor ama hala aynada kendine bakıyor ve benim çok iyi bildiğim bir bakışla bakıyor. Bir kuşaktan ancak daha geniş olan kot parçasına aşık oluyor.

"Riley." Cameron'ın sabrını sınarken sesi sertleşiyor.

Hayatta kalma içgüdülerim birinci sınıftır, bir ömür boyu gereklilikten dolayı geliştirilmiş ve büyütülmüştür. Cameron'ın gerçekten bir şey yapacağını düşünseydim çenemi kapatırdım. Ama öyle olmadığı için onu tamamen görmezden geliyorum ve tüm dikkatimi Grace'e veriyorum.

"Kısa, o yüzden ya altına tayt gibi bir şey giy," diyorum, şu anda üzerindeki kıyafeti göstererek, "ya da eteğe kumaş ekle. İşte..." Üzerine masa örtüsü katlanmış bir askı alıyorum. "Kotun alt kısmına bir şey dikebilir ve eşsiz, sana özgü bir parça yapabilirsin." Ne demek istediğimi gözünde canlandırabilmesi için kumaşı eteğin kenarından tutup bacaklarının üzerinden sarkıtıyorum.

Grace elini uzatıyor, parmakları masa örtüsüne sürtünürken mırıldanıyor: "Ben dikiş dikemem."

"Ben dikebilirim."

Dikkati bana yöneliyor. "Bunu benim için yapar mısın?"

Güldüm. "Daha da iyisi, sana nasıl yapılacağını öğretirim."

Yüzümde şaka yaptığımı dair bir işaret ararken gözleri açılıyor ama bulamıyor. Ciddiyim, ona dikiş dikmeyi seve seve göstereceğim ve bu ilk projesinde ona rehberlik edeceğim. "Gerçekten mi?" Başımı salladığımda heyecanla ellerini çırpıyor. "Teşekkürler, Riley!" Ama sonra masa örtüsüne bir

şüpheli bir bakış. "Yine de bu kumaş olmak zorunda mı? Yoksa başka bir şey seçebilir miyim?"

"Ne istersen. Masa örtüleri ve çarşaf lar fiyatına göre en iyi kumaşlar ve muhtemelen bize birkaç kat ya da birkaç katman için yeterli kumaş sağlayacaktır." Cameron'a yan gözle bakıp beni duyduğundan emin oluyorum. "İstedığınız kadar uzun yapabiliriz."

Dişlerini sıkıyor, çenesi gergin, ama bana çevirdiğı mavi gözler bu kez soğuk görünmüyor. Derinliklerinde yanan bir ateş var, neredeyse... hayır, oraya gitmiyorum. Çok korkutucu.

Cameron'ın bana söylemek istediğı birçok şey olduğunu ve dilini tutan tek şeyin kızının varlığı olduğunu çok iyi bildiğim için yumuşak bir şekilde gülümsüyorum. Ve hiçbir zaman iyi kararlar vermekle suçlanmadığım için onu daha da kışkırtıyorum. "Hey, bahsettiğ in ekose pantolonu bana gösterebilir misin? Yeniden satış için iyi olup olmadıklarını görmek istiyorum."

"Evet, hemen şuradalar," diye sertçe cevap veriyor ve eliyle beni, mutlu bir şekilde habersiz olan ve muhtemelen yeni favori eteğ ine eklemek için kumaş arayan Grace'den uzaklaştırmak için işaret ediyor.

Koridorda yalnız kaldığımızda yüzümü tamamen ona dönüyorum ve onu en kötüsünü yapmaya davet ediyorum. "Devam et, bırak ben alayım."

Cameron eğiliyor, neredeyse üzerime geliyor ve "Ne. Bu da neydi? Bu da neydi?"

Tüm vücudu taş gibi sertleşti ve gözleri ruhuma dikildi. Korkmuyorum ve geri adım atmıyorum. Hatta birazcık eğilebilirim bile. Çünkü derin, karanlık bir seviyede, onun sınırının nerede olduğunu öğrenmek için onu test ediyorum. Herkesin bir sınırı vardır ve Cameron'inkinin nerede olduğunu bilirse m, ondan uzak durabilirim.

Ya da onu sınırın ötesine itebilirim.

Sesimi aramızda tutarak, "JT Morrison, dokuz yaşında" diyorum.

Anlamsız cevabım karşısında kaşları şaşkınlıkla aşağı indi. "Ne dedin?"

"Dokuz yaşındaydım, mutfakta durmuş su içiyordum çünkü bütün gün dışarıda oynamış tım ve sıcaktan bunalmış tım. 'Fahişe' kelimesini ilk kez o zaman duymuş tım." Sadece kısa bir süre sahip olduğ um üvey babamı taklit ederek sesimi yükselttim, "*O şort çok kısa kı zım. Kıcının yarısı bütün mahallenin görebileceğı bir fahişe gibi dışarı sarkıyor.*"

Söylediklerim karşısında refleks olarak gözlerini kırptırdı ama sonra gözlerini kıstı, bakışları sert ve inatçıydı. "Umarım kimseye, hele *de kızıma böyle* bir şey diyeceğimi ima etmiyorsunuzdur."

"Tabii ki hayır. Ama söylediklerinizin bir gücü var, özellikle de Grace için ve istenmeyen amaçlara hizmet edebilir."

Cameron sertçe yutkunuyor ve yemin ederim ki aklından binlerce soru geçiyor. Sonunda bir tane soruyor. "Sana zarar verdi mi? Sen iyi misin?"

Bunun onun endişesi olmasını beklemiyordum ve normalde, geçmişe takılıp kalmamaya çalıştığım için geçmişimi bu kadar çok kimseye, özellikle de patronumla paylaşmazdım. Ama bunu başlatan bendim, o yüzden ben de bitirebilirdim. "Evet, bunu uzun zaman önce hallettim." Her şeyi ait olduğu yerde, arkamda bırakarak elimi umursamaz bir şekilde sallıyorum. "O anda başka bir çocuğa bunun ne anlama geldiğini sordum ve o da bana söyledi. Dürüst olmak gerekirse, şort muhtemelen çok küçüktü ve muhtemelen cinsel bir şey kastetmemişti, ama sahip olduğum tek şort onlardı, bu yüzden yazın geri kalanında kot pantolonla kıcımlı terlettim. Artık nasıl görüldüğünü bile söyleyemem ama sözleri kafamda yankılanıyor ve bugün hala şort giymiyorum."

"Bunu yaşadığın için gerçekten üzgünüm, ama burada olan bu değil," diye ısırtıyor Cameron.

"Biliyorum," diye katılıyorum, yaklaşımımı yumuşatarak. "Ama bu Grace'e kendi kararını vermesi için yetki vermek için bir fırsattı, eteğin 'hayır' olduğunu öylece ilan etmek için değil, oysa bu onun karar verme becerilerine hiç güvenmediğinizi gösterir." Yapmaya *bu kadar yaklaştığı* şeyle ilgili suçlama gün gibi ortadadır.

Cameron'ın kafası sanki sözlerim bir tokatmış gibi geriye savruldu. "Sen onun ebeveyni değilsin. Ben ebeveyniyim."

"Katılıyorum." Bu konuyu burada bırakabilirdim ama tabii ki bırakmıyorum. Bu Grace için çok önemli. Ve Cameron için de. Yaptığım şeyi neden yaptığımı anlamasını ve belki beni de biraz daha anlamasını istiyorum. "Ama Grace büyüyor ve bunun bir parçası da kendine güvenmeyi öğrenmek. Bazen bu, işe yaraması için mucizeler yaratmanız gereken gülünç derecede küçük bir eteğe aşık olmakla başlar. Belki bir dahaki sefere daha kolay bir şey seçmeyi öğrenir ya da belki de sonucu sevdiğinde buna degeceğini öğrenir. Ve evet, bu genel olarak hayat için de harika bir ders, özellikle de insanlarla ilgili olarak." Ona burada harcadığım emeğe değip değmeyeceğine karar vermeye çalışır gibi bakıyorum ama içten içe degeceğinden eminim. Grace kesinlikle öyle. "Her iki durumda da dikiş dikmeyi öğrenecek, bu da işine yarayacak bir beceri."

Hayatının geri kalanında ona iyi gelecek." Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum ve sesimi sabit tutmak için mücadele ediyorum: "Ama en önemlisi, babasının ona acele etmeyecek kadar güvendiğini ve iyice düşünme fırsatı bile bulamadan onu geçersiz kılmadığını öğrenecek."

Nefes alışım o kadar hızlı ki neredeyse nefes nefese kalıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor ve az önce kendimi kovdurduğuma eminim. Yanıldığım için değil, Cameron'ın söylediklerimi duymaya hazır olduğundan emin olmadığım için. Anlıyorum... Grace onun için küçük kızı ve onu her şeyden korumak istiyor, kendinden bile.

Neredeyse burun buruna, bana bakıyor, gözleri soğuk bir öfkeyle dolu, ama söylediklerimi anladığını görebiliyorum. Söylediklerimi tamamen reddetmesi için hazırım. Grace söz konusu olduğunda benim fikrime kendi fikrinden daha fazla değer vermesi için hiçbir neden yok, en azından henüz ben onu, o da beni tanımyorken. Ama kızları, kadınları ve birinden diğerine geçmek için gereken süreci biliyorum.

"Lanet olsun," diye tıslıyor, başını arkaya atıp üstümüzdeki floresan ışığına bakıyor. Sanırım ilahi bir müdahale arıyor, ama bunun benimle mi yoksa kızıyla mı olduğundan emin değilim, ama bu onun katı cephesinin arkasına nadir bir bakış ve hatta belki de mükemmel zırhında en azından küçük bir çatlak olduğunun kabulü gibi geliyor. Uzun, ağır bir anın ardından elini yüzünde gezdiriyor. Kirli sakalının üzerindeki avucu kaşınma sesi çıkarıyor ve dikkatini tekrar bana verdiğinde gözleri adeta merhamet diliyor. "Ben sadece eteğinin çok kısa olduğunu düşünmüştüm."

"Etek olarak nitelendirilebileceğini bile sanmıyorum. Ben kuşak düşünüyordum." Parmağımı ve başparmağımı birbirinden on santim kadar uzak tutuyorum, bu da eteğin ne kadar kısa olduğunu abartıyor ama çok da değil. Yüzümdeki dehşet ifadesine şaşırması gibi bakıyor ve ben de gülüyorum. "Merak etme, o kumaş parçasıyla dışarı çıkmasına izin vermezdim. Sadece bunun uygunsuz olduğunu fark etmesini istedim. Bu şekilde öğreniyor."

Onunla kesinlikle aynı fikirde olduğumu duyduğunda Cameron'ın omuzlarından metrik tonlarca kaygının kalktığına yemin edebilirim. Başını eğerek, "Ona dikiş dikmeyi öğretmek senin için sorun olmaz değil mi?" diye soruyor.

"Hayır, o benim dikiş kaltağım olacak." Kaşları gözlerinin üzerine indiğinde, sırtışıımı gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Ona kesinlikle böyle hitap etmeyeceğim, çünkü bu uygunsuz bir dil olur," diyorum sertçe. Olabildiğince sert bir şekilde çünkü şu anda gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Cameron başını sallıyor. "Kyle'ın onun önünde ne dediğini duymalısın. Stitch bitch onun duyduğu en kötü şey değil."

Gözlerimiz buluşuyor ve sanki ikimiz de aynı sayfadaymışız gibi hissediyorum - Grace'in adının büyük, kalın, kabarcıklı harflerle en üstte olduğu bir sayfa. Ama paylaştığım şeyi hâlâ sindirmeye çalıştığını görebiliyorum. Böyle bir şeyin peşini bırakmaz, ben de tam olarak bu yüzden ona söyledim. O harika bir baba, ama büyüklük bile arada bir bocalayabilir ve o uzun zaman önce koruyucu babanın söyledikleri kafamda ne kadar yankılanıyorsa, Cameron'a söylediklerimin de onun kafasında yankılanacağını ve hem onun hem de Grace'in bunun için daha iyi olacağını düşünüyorum.

"*Peki ya* şu pantolonlar?" Aslında hiç umurumda değiller ama ortamı yumuşatmak istiyorum ve bu sözde pantolon vahşetinin Cameron'ı gülümseteceğini umuyorum. Bunu yaptığında tüm yüzü değişiyor ve tüm stresi ve ciddiyeti arasında bu küçük anlık mutluluk ceplerini hak ediyor.

Beyaz dişli bir sırtıyla ödüllendiriliyorum. Sanki güneşin doğuşunu izliyor gibiyim ve anında onu tekrar böyle gülümserken görmek istiyorum. "Buradalar ve muhtemelen benim tahmin ettiğimden daha da berbatlar."

Haklı. Kesinlikle korkunçlar, bu yüzden onları hemen satın alıyorum.

CAMERON

Grace ve Riley tüm öğleden sonrayı yeni eteği üzerinde çalışarak geçiriyor ve neyse ki sürecin sonunda denim kısım, Grace döndüğünde dönen orta baldır uzunluğunda bir eteğin üst kısmından başka bir şey olmuyor.

"Çok sevimli değil mi?" Grace ciyaklayarak en az beşinci kez soruyor.

"Şimdiye kadarkilerin en sevimlisi," diye katılıyorum ciddiyetle.

Artık tamamen uygun olan etekten daha şaşırtıcı olan şey ise tüm zamanımı onları izleyerek geçirmiş olmam. E-postalarımı kontrol etmek, işe giriş yapmak, spor salonuna gitmek ya da başka bir şey yapmak zorunda hissetmedim. Grace ve ben hafta sonlarımızı genellikle birlikte geçiririz, ancak o büyüdükçe, gençken olduğu gibi her zaman birbirimize bağlı değiliz, bu yüzden biraz birlikte zaman geçirmek ve biraz da kendi işlerimizi yapmak bizim normumuz. Birlikte film izliyoruz ama sonra o arkadaşlarıyla konuşmak için odasına çekiliyor, ben de koşu bandında uzun bir koşu yapmak ya da üzerinde çalıştığım projeyi derinlemesine incelemek gibi başka bir şey yapıyorum.

Ama bugün alışveriş yaptık, bir şeyler atıştırdık ve birlikte dikiş diktik. Aslında Grace dikiş dikti, ben de burada oturdum ama onun yeni bir şeyler öğrenmesini izlemekten keyif aldım, özellikle de Riley ona öğretirken.

Riley şapkadan tavşan çıkaran bir sihirbaz gibi bir yerlerden dikiş makinesi çıkarsaydı şaşırmazdım ama bunun yerine Grace'e kalın gümüş bir iğne ve biraz iplik verdi ve ipliği iğnenin gözünden nasıl geçireceğini gösterdi, bunu başarıyla yapmak için birkaç deneme, biraz hayal kırıklığı ve birkaç kıkırdama gerekti. Ardından, Grace'in seçtiği kumaşı kesmenin yollarını tartıştılar, 'iyi makas' ve tahıl hakkında bilgi edindiler ve nihayetinde kesilmiş kumaşı kotun üzerine iğnelediler.

İşte asıl iş o zaman başladı.

Grace'in birkaç dakika tekrarlayan aşağı yukarı, yukarı aşağı dikişten sonra ilgisini kaybedeceğini düşündüm ama kaybetmedi. Çünkü Riley

satın aldığı kedi tişörtü üzerine kendi projesini yapıyordu ve Grace ile yan yana çalışarak tüm süreç boyunca onu meşgul etti ve eğlendirdi.

Bence Riley Mary Poppins olabilir. Tabii ki kılık değiştirerek, ama kesinlikle beklenmedik bir şekilde içinden bir şeyler çıkardığı bir hile çantasına sahip gibi görünüyor.

Benim inişli çıkışlı kızımı saatlerce oturan, gülümseyen, konuşan ve şimdi aile odasında dönerek defile yapan bir kıza dönüştürmesinin tek açıklaması bu.

"Bayıldım," diye fısıldıyor Grace eteğe bakıp kendi elleriyle yarattığı dikiş dokunarak. "Teşekkürler Riley." Kucağında tamamladığı projesiyle hâlâ yerde oturmakta olan Riley'nin yanına koşuyor ve kollarını ona sımsıkı sarıyor.

Yemin ederim gözüme toz falan kaçmış olmalı. Gözlerimin aniden sulanmasının tek açıklaması bu.

"Sorun değil Grace. Bunun için bir vizyonun vardı. Ben sadece hayata geçirmene yardım ettim. Artık ne istersen yaratabilirsin."

"Evet, yapabilirim!"

Grace'in dikkati eteğiyle dağılmışken Riley gözlerimle buluşuyor. Bakışlarında 'ben sana demiştim' ifadesini görmeyi bekliyorum, çünkü bunu kesinlikle hak ediyorum, ama onun yerine bulduğum şey bir mutluluk ışıltısı ve bu beni neredeyse kızımın dikiş dikmeyi öğrenmeye verdiği tepki kadar gülümsetiyor.

Grace, Riley'nin kedi tişörtünü işaret ederek, "Sıra sende," diyor.

Riley'nin yanakları pembenin şaşırtıcı bir tonuna dönüşüyor, neredeyse saçlarıyla eşleşiyor. "Sorun değil," diye kekeliyor ama Grace'in buna tahammülü yok.

Hayır cevabını kabul edecek biri değil -ve bunu bilmeliydim- Grace Riley'yi ayağa kaldırıyor ve üstünü değiştirmesi için banyoya doğru itiyor. "Görmek istiyoruz. Değil mi baba?"

Gülmemek için kendimi zor tutarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Evet, tabii ki. Podyuma çık, Tyra." Grace'in üzerinde döndüğü halının kenarını işaret ediyorum.

"Tamam," diye kabul ediyor, bu konuda emin görünmüyor ama Grace'in iyiliği için devam etmeye razı.

Bir dakika sonra geri dönüyor ve ağzım pamuk gibi kuruyor. Kendimi temel, ilkel arzuları olan bir erkek olarak görmüyorum. Dış görünüşüne güvenen kadınlardan etkilenmiyorum ve hiçbir zaman T&A peşinde koşan biri olmadım. I

Başarılı ve yetenekli insanlara tepki veririm, ki Riley kesinlikle öyle, ama şu anda tepki verdiğim şey bu değil.

Riley hâlâ bugün giydiği siyah taytları giyiyor ama atletini kedi tişörtüyle değiştirmiş, ki bu gülünç ve hatta çocukça olmalı. Ama değil, ne onun üzerinde ne de şimdi. Etek ucuna ve kedi resminin etrafına kalın kırmızı dikişler eklediğini izledim ama tişört üzerinde yaptığı dikiş büyücülüğünün tam kapsamını fark etmedim, birkaç santim daha kısa keserek normalde olduğundan daha fazla göbeğini gösterdi. Ve yanımdan geçip gittiğinde, oturduğum yerden göğüslerinin alt kısmını görebiliyorum. Kesinlikle sütyen giymiyor.

Umursamamalıyım. Kahretsin, fark etmemeliydim bile. Ve kesinlikle aniden çok dar gelen kotumun içinde kaymamalı, fermuarımın sağlamayacağı bir rahatlama aramamalıyım.

Ama umurumda, fark ettim ve taş gibi oldum. Göğüslerine bir göz attım. Hepsini bile değil, sadece en ucunu, bu da beni bir şekilde daha fazlasını görmek için acıktırıyor.

Elini kalçasına koyan Riley, Grace ile kıkırdamaya başlamadan önce bir anlığına bir podyum modelinin şımarıklığını somutlaştırarak dönüyor. Her nasılsa, her şey çok seksi, ki bu çok yanlış.

O bir dadı. Genç. Benim çalışanım. Michelle değil.

"Sen ne düşünüyorsun?" Riley Grace'e soruyor.

"Mee-yow," diye yanıtlıyor Grace, parmaklarını kedi pençesi gibi kıvrıp sırtarak. "Sence de Riley sevimli görünmüyor mu baba?"

Riley'nin gözleri benimkilere kayıyor ve ben gülümsemeye çalışıyorum. Yemin ederim gülümsüyorum ama yüz ifademde gördüğü bir şey parlak sırtışının kaybolmasına neden oluyor ve bunun yerine aramızdaki hava koyulaşıyor.

Belki de bu sadece senin sikindir, göt herif.

Gülümse. Güzel bir şey söyle. Ona dokunmak ister gibi bakmayı bırak.

Onu.

"Evet, şirin." Sesim çakıllı, yalan boğazımda düğümleniyor. Riley hiç de sevimli görünmüyor. Becerilebilir görünüyor.

Karanlığımın mahvetmek istediğim pembe saçlı bir peri gibi.

Ve bu bir sorun. Büyük bir sorun.

Riley dudaklarını yalıyor ve gözlerim önce diline, sonra da yavaşça nefes alırken aralanmış dudaklarına odaklanıyor. Tam olarak ne düşündüğümü biliyor. Bu çok açık ve bana durumumuzu hatırlatacak sert bir şey söylemesini bekliyorum. Ya da en azından benim ürkütücü yaşlı sapık bakışlarımdan tiksintmesini.

Tek sorun, onun da bunu düşünüyor olması. Flört etmiyorum ya da oynamıyorum ama bir kadının bana Riley'nin baktığı gibi bakmasının ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum.

Ve bu daha da büyük bir sorun. Ben, kontrol edebilirim. Onun kendini bile kontrol edebildiğinden emin değilim, bu yüzden bunu başarılı bir şekilde yapma şansım olmadığından eminim.

Yavaş yavaş gülümsemesi geri gelmeye başlıyor ama bu biraz önceki aptal, hoppa gülümsemesi değil. Bunun yerine, bu... seks. Ve ona çok yakışıyor. "Tamam, Cameron... sıra sende."

"Pardon?"

"İçindeki kaplanın... yani *Tyra*'nın... ortaya çıkmasına izin vermek için." Bunun aslında yanlış bir ifade olduğundan emin değilim. Oldukça kasıtlı görünüyordu. Grace'in eteğini işaret etmeden önce gömleğinin alt kenarında gezdirdiği parmağı da öyle. Ne demek istediğini açıklıyorsa da ben hâlâ anlamış değilim. Bugün ya da daha önce hiçbir dikiş projesi yapmadım, bu yüzden onlar gibi sergileyecek bir şeyim yok.

Ama Riley'nin benim için planları var.

Bugünden kalma çantasını karıştırıyor ve ben önce tam önümde kalçalarının kıvrımını görünce, sonra da neyin peşinde olduğunu anlayınca inliyorum. "Yok artık. Daha yıkanmadılar bile," diye itiraz ediyorum, birçok toplantı odasında işime yaramış olan tartışmaya kapalı ses tonumu kullanarak.

Ama o iğrenç ekose pantolonu kaldırıp bana yalvaran bir bakış attığında işim bitti. Grace kadar beni de parmağında oynatıyor. Ve bu ikimiz için de tehlikeli. "Lütfen."

Bunu söylemeden önce boku yediğimi biliyordum ama şimdi kesin gibi. "Peki. Ver onları," diyorum, çok az sinirlenmiş olmama rağmen sesim sinirli çıkıyor.

Nedense Riley'nin gözleri yanağıma odaklanıyor ve sonra sanki kızgınlığımı abarttığımı biliyormuş gibi küçük bir gülümseme dudaklarını çalıyor, bu da sinir bozucu. Beni bu kadar kolay okuyacak kadar iyi tanımıyor. Kimse tanımıyor. Ruhumun sayfalarını düzenledim ve o kitabı uzun zaman önce kapattım. Ya da ben öyle sanıyordum.

Alt kattaki banyoda, umutsuzca istediğim okşamaya izin vermiyorum ve aynada kendime kesinlikle bakmıyorum, göreceğimden çok korkuyorum - önceliklerini bilen yaşlı bir adam ve bu öncelikler çok genç, çok seksi bir dadı ve etkilenebilir kıızıyla giydirme oyunu oynamak değil. Bunun yerine, bunu görmezden gelmeyi seçiyorum.

Geçmiş ya da geleceği sadece bir saniyeliğine. *Bunu hak ediyorum*, diyorum kendime, inandırıcı olmaya çalışıyorum ve başarısız oluyorum. Geçmiş ve gelecek sırasıyla kalbimin ve aklımın kaldığı yerlerdir.

Dışarı çıktığımda Grace ve Riley kanepede yan yana oturmuş, beklentiyle bana bakıyorlardı. Bana ne oluyor bilmiyorum
-Çünkü onların heyecanını gördüğümde, daha önce hiç olmadığı kadar kasıla kasıla yürüyorum.

Dümdüz ve metanetli bir şekilde, bir elim en az on santim kısa ve bel bandı on santim büyük olan saçma pantolonumun cebinde, sanki ısmarlama tasarımcı kıyafetiymiş gibi odanın içinde yürüyorum. Bu sırada Grace ve Riley sanki harika görünüyormuşum gibi beni alkışlıyor ve tezahürat yapıyorlar.

Çok aptalca. Eğlenceli. Tamamen saçma.

Ve en son ne zaman böyle hafif hissettiğimi hatırlamıyorum.

O AKŞAM, defilemiz bittikten ve normal kıyafetlerimize döndükten çok sonra -ki bu benim için kot pantolon, Grace için pijama ve Riley için ter demek- Grace sabahın erken saatlerinin onu yakaladığını söylüyor ve yatağa gideceğini bildiriyor. Ben daha çok akşam yemeğinde yediği pizzadan arta kalanlar yüzünden olduğunu düşünüyorum ama onu yatırmak için yukarı çıkıyorum.

Daha sonra, Riley içeri girdiğinde akşam yemeğini temizliyor, tabakları bulaşık makinesine yerleştiriyordum. "Biraz çay yapacağım. İster misin?" Dolabı açıyor, bir fincan çıkarıyor ve kaldırıp cevabımı bekliyor.

Ben çay içmem. Uzun bir süre boyunca, günlük gece içkim, hayatımın aldığı beklenmedik yön nedeniyle kendime acırken yudumladığım ağır bir viski ya da bazen iki viskiydi. Sonunda, Grace'in iyiliği için bunu azaltmam gerektiğini fark ettim ve son birkaç yıldır kendimi akşam yemeğinde ara sıra bir viskiyle ya da ailemle ve onların bitmek bilmeyen saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kaldığımda biraz daha fazlasıyla sınırladım.

"Elbette," diye cevap veriyorum, çay istediğimden değil, Riley ile konuşmak için bahane istediğimden. Bugünden sonra ona bir özür, açıklama ya da başka bir şey borçluymuşum gibi hissediyorum. Yemin ederim Grace o eteği giydiğinde neredeyse sinir krizi geçiriyordum ve Riley beni durdurmak için orada olmasaydı muhtemelen

kızıma bedeni, seçimleri ve kendisi hakkında bir kompleks vermiş olurdum ve bunu yaptığığım farkında bile olmazdım.

Ben iyi bir babayım. Bundan eminim. Ama Riley'nin bugün söyledikleri ve yaptıkları? Bu tamamen farklı bir seviyedeydi, varlığından bile haberdar olmadığım bir seviyedeydi. Ama artık bildiğime göre, çabalamam gereken yepyeni bir hedefim var ve yetenekli olduğum bir şey varsa o da hedeflerime ulaşmak ve onları aşmaktır. Bu işi ciddiye alıyorum.

Ayrıca gecenin geri kalanında önce parlayıp sonra sönen defile anı hakkında kendimle sert bir konuşma yapıyorum. Bu küçük baş başa görüşmenin kibar ve profesyonel kalması, her iki tarafın da uygunsuz hiçbir şey söylememesi veya yapmaması gerekir. Kurallar ve sorumluluklar oyunun adıdır.

Eşofmanının altına sütyen giydiğini mi düşünüyorsun?

Giymediğini biliyorsun.

Orospu çocuğu. Kapa çeneni Harrington. Kafanı kışından ya da daha doğrusu onun gömleğinden çıkar ve doğru şeylere odaklan -bugün için Riley'ye teşekkür et.

Bir kupa daha aldı, buzdolabından su doldurdu ve mikrodalgaya koyup iki dakikaya ayarladı. Tezgâha yaslanıp omuz silkti. "İdeal olmadığını biliyorum ama hiç su ısıtıcım olmadı ve suyu mikrodalgada ısıtmaya alıştım."

"Benim için sorun değil." Aradaki farkı anlayabileceğimden emin değilim zaten.

Sessizliği bozan sadece mikrodalganın vınlama sesi olurken bekliyoruz. Bip sesi duyulduğunda Riley sıçrayarak kapıyı açıyor ve önce bir bardağı, sonra diğerini dikkatlice çıkarıyor. "Papatya mı?"

Başım la onaylıyorum ve o da her bardağa bir poşet çay atıyor.

"Arkada oturmak ister misin?" Sürgülü kapının yanındaki düğmeyi çeviriyorum ve sundurma loş bir ışıkla aydınlanıyor.

Beni dışarıda takip ediyor ve kapıyı arkamızdan kaydırarak kapatıyorum, önce onun bir koltuk seçmesine izin veriyorum. Büyük seksiyonel kanepenin köşesine kıvrılıyor, bacaklarını altına sokuyor ve sokuluyor. Ben de diğer ucunu seçip olabildiğince uzağa oturuyorum. İkimizin de iyiliği için.

Çayına üflüyor, bardağının kenarından bana bakıyor ve ben de bir yudum alıyorum. Sıcak, dilimi haşlıyor ve boğazıma kadar yakıyor. Küçük bir acı parıltısı odaklanmama yardımcı oluyor ve itiraf ediyorum, "Bugün güzel bir gündü. Senin sayende."

Riley'nin dudaklarında minik bir gülümseme beliriyor ve "Yani beni buraya bağlamak için çağırmadın, öyle mi?" diye takılıyor.

Beklenmedik bir kahkaha atıyorum. "Hayır, kesinlikle hayır. Aksine, sana bir özür ve sonsuz minnettarlığımı borçluyum."

"Bugün önemli bir şey değildi," diyor omuz silkerek, ama ona bağırmadığım için rahatlamış görünüyor, bu beni şaşırtıyor çünkü böyle bir düşünce aklımdan hiç geçmemişti. Tam tersini düşünüyordum, başka birinin dadımız olduğu bir hayata geri dönebileceğimizi sanmıyorum. "Grace'in benimle alışverişe gelmesine izin verdiği için minnettarım. Seni uyandırdığı için üzgünüm" -gözleri farkında olmadan göğsüme düşüyor ve acaba o da benim gibi bu sabahı mı düşünüyor diye merak ediyorum- "ve seni de gelmeye zorladı. Uykuya ihtiyacın olabilirdi ve eminim yapacak başka işlerin de vardı."

Bazı insanlar bunu sorgulayıcı bir tonda söyler, sanki doğrudan sormadan hayatınızın kişisel ayrıntılarını istiyorlarmış gibi. Ama Riley bunu bir noktayla, basit bir ifadeyle, beni daha fazlası için sorgulamadan söylüyor ve bakışları sanki ona büyük bir açıklama yapmamı beklemiyormuş gibi eşit.

Bu bir şekilde daha ikna edici, bu yüzden paylaşıyorum, "Genellikle hafta sonları Grace ile takılıyorum. Oldukça sakiniyim."

"Sakin olduğunu mu düşünüyorsun?" Ses tonundaki inanmazlık belli oluyor ve ben başımı sallayınca kahkahayı basıyor. "Sen tanıdığım en soğuk insansın."

Nedenini tam olarak bilmesem de bu sözleri beni beklenmedik bir şekilde incitti. Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda olmamalı. Başkalarının ne düşündüğü de umurumda değil ve Riley'ye burada olması için para ödüyorum, bu yüzden onun fikrinin daha da az önemli olması gerekir.

Ama önemli, hem de çok.

"Hafta sonları genelde ne yaparsın? Dışarı çıkıp parti mi yaparsın?" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum çünkü Riley'nin kulübe yakışır bir elbise ve topuklu ayakkabılarla arkadaşlarıyla dışarı çıktığı, dans edip içtiği ve iyi vakit geçirdiği bir görüntü aklıma geliyor. Bu yaşta yapması gereken şey bu, ama nedense bana doğru gelmiyor. Muhtemelen imgelemde takılarından veya sıra dışı kıyafetlerinden hiçbirini giymediği ve bunun yerine bugün suç sayılacak kadar kısa bulduğum etekten çok daha uzun olmayan bir elbise giydiği içindir. Aradaki fark, Riley'nin kıvrımlarıyla böyle bir şeyin içinde iyi görünecek olması, çünkü küçük olsa da-

göğüslü, kalçaları ve poposu dolgun, yuvarlak ve kesinlikle kavranabilir ve son zamanlarda bir kış adamı olabileceğimi keşfettim.

Çok yakın zamanda keşfettim - bu sabah Riley'nin koridorda onu tam olarak saran siyah taytlarla koşuşturduğunu gördüğümde *olduğu gibi*. Yani, *yanlış!* Çünkü ben onu o şekilde görmüyorum. *Riley benim dadım, başka bir şey değil ve bu düşüncelerin nereden geldiğini bilmiyorum.*

Kanepede kayıyorum, ayak bileğimi dizime koyuyorum ve beynime uygun davranması için bağıriyorum.

"Ben hiç partici olmadım. Paramı öyle çarçur etme lüksüm olmadı," diyor, sesi acı değil ama belki biraz üzgün.

"Parti yapmak lüks değildir," diye cevap veriyorum. "Zaman kaybıdır, hayatınızı boşa harcamaktır ve evet, para kaybıdır."

Düşmanca tavrıma göz kırpmıyor, ben de iç çekiyorum, duygularımı kontrol altına almaya çalışıyorum ama neden bu kadar dağınık olduklarından da emin değilim.

Duygular mı? Sikini kastettiğine eminim, göt herif.

Ben yakışıklı bir adamım. Bunu biliyorum. Ve özellikle yaşıma göre çok formdayım. Bu, bir çalışandan başka bir şey olarak görmediğim bir kadının yanında rastgele, kontrol edilemez ereksiyonlar yaşamam gerektiği anlamına gelmez.

Belki de rahatlamaya ihtiyacım vardır? Son birkaç hafta her zamankinden daha fazla baskıyla doluydu ve her zamanki sabah mastürbasyon seansı alışkanlığımı sürdürsem de, bazen biraz daha fazlasına ihtiyacım oluyor. Bu sabah olduğu gibi, çünkü taytının içindeki kışına ek olarak, Riley'yi ağzı açık bir şekilde göğsümü süzerken yakalamak beni neredeyse duşa koşturdu. Ve şimdi, göğüslerine baktıktan sonra, yine gerginim ve muhtemelen uyumadan önce elimi becermem gerekecek.

Ama ben aletimle tartışırken Riley de parti konusunda neden bu kadar sert hissettiğimi açıklamamı bekliyor. Elbise görüşümü açıklayamadığım için başka bir gerçeğe devam ediyorum. "Üniversitede biraz fazla parti yaptım." Geçmişini düşündüğümde, "Evden ve altın çocuk olma baskısından ilk kez uzaklaşıyordum ve biraz fazla isyan ettim. Kendime çeki düzen vermezsem o tımarhaneye geri döneceğimi anlamam Şükran Günü'ne kadar sürdü."

"Üç ay boyunca isyan mı ettin?" diye soluk soluğa soruyor, elini dramatik bir şekilde göğsüne götürüyor ve elini kendi elimle değiştirmek, göğüs kafesinin düzlüğünde gezdirmek ve meme uçlarını koparmak için dolambaçlı yollara sapmak istiyorum. Acaba saçları kadar pembe mi? Haince dönüşümün farkında olmadan

"Dur tahmin edeyim, kardeşlik partilerinde fiçı standları, kız öğrenci birliğindeki kızlara bok gibi davranmak ve derslerinden kalmak mı? Oh, hayır, tam bir dehşet!"

"Onun gibi bir şey," diye itiraf ediyorum ve çayını kaldırırsa da dudaklarına yayılan küçük gülümsemeyi gizleyemiyor.

O kadar da kötü değilmiş gibi davranıyor ama söylediğinden çok daha kötüydü. Beni kurtaran tek şey, bunun yıllar önce, neredeyse bir ömür boyu sürmüş olması. Benim için öyle.

Onun için mi?

Merakla ona bakarak, "Kaç yaşında olduğunu sorabilir miyim?" diye soruyorum. Cevabı bilmek istediğimden emin değilim. Daha çok, sanırım bu bilgiyi kendime bağırarak ve ona karşı aniden gösterdiğim bu beklenmedik tepkiyi bastırmak için kullanmak istiyorum.

"Yirmi beş, ama onlar zor yıllar, ve ben yaşlı bir ruhla başladım, bu yüzden temelde köpek yılları olarak sayılırlar, bu da beni... *doo-doo-doo-doo...* 175 yaşında yapar. Ya sen?" Aslında hesap makinesi sesi çıkarıyor, zihinsel matematik yaparken sayıları havada yazıyor, bu da beni eğlendiriyor.

"Otuz yedi, ama son dokuzu zor geçti, yani bine eşdeğer."

Sanki bu ona çok mantıklı geliyormuş gibi başını sallıyor. "İki yaşlı bunak, bir Cumartesi günü saat dokuzda çay yudumluyorlar. Whoo-hoo!" diye şaka yapıyor ve elindeki bardağı havaya kaldırarak kadeh kaldırıyor. Koltuğun öbür ucundan ben de kendiminkini selamlamak için kaldırıyorum ve o da tekrar içmeden önce şingirdayan bir ses çıkarıyor.

Aramızdaki sessizlik şimdi daha rahat hissettiriyor ve birkaç dakika sonra soruyorum, "Yaşlı bir ruh olmak seni Grace ile bu kadar iyi yapan şey mi?"

Çayına bakıyor ve neredeyse sorduğuma pişman olacağım ama sonunda, "Hayır, zor yıllar geçirdiğim için çocuklarla aram iyi" diyor.

Üstüne gitmedim. İnsanların sırf merak ettikleri için en derin, en karanlık, en acı verici düşüncelerinizi ve duygularınızı sanki bunlara hakları varmış gibi talep etmelerinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ayrıca, bugün zaten ağır bir şey paylaştı ve bunun hala onu zorladığını tahmin ediyorum. Eski iskeletleri kazıp çıkardığınızda her zaman bir geri tepme olur, bu yüzden ben de onları gömülü bırakmayı seviyorum. "Üzgünüm, açıklamak zorunda değilsin."

Bacaklarını biraz daha sıkıca altına çekiyor, sanki kendini rahatlatmak için cenin pozisyonuna olabildiğince yaklaşıyor. "Sorun değil. **B**u konuda konuşabilirim ve sen de kimin seninle vakit geçirdiğini bilmeyi hak ediyorsun.

kızım." Ama sonra kelimeler ağzından çıkmayacakmış gibi kalın kalın yutkunuyor. Uzun bir dakikadan sonra şöyle diyor: "Büyürken hiç babam olmadı ve annem ben beş yaşındayken vefat etti. Sonraki on yılımı koruyucu aile yanında geçirdim ve bu süre içinde yaklaşık bir düzine yere yerleştirildim. Her birinde, küçükken bile, diğer çocuklarla ilgileniyordum. Sanki yapmam gereken şey buymuş gibi, anlıyor musun?"

Riley bunun onun için bir işten daha fazlası olduğunu anladığımdan emin olmak ister gibi bana bakıyor. Bu bir çağrı. Bakıcılık onun işi değil. Bu onun kim olduğu.

"Hepimiz biraz dağılmıştık," diyor esprisiz bir kahkaha atarak, sanki bu bir şekilde komikmiş gibi, "ama kendimi düzeltmek ve kendi hasarımı iyileştirmek için elimden geleni yaptım ve sonra diğerlerine yardım etmeye başladım. Ta ki artık yapamayana kadar." Çayına bakıyor ve iç çekiyor. "Kendimi kurtarmak zorundaydım. İşte o zaman birkaç çocuğu o evde bırakarak kaçtım. Kızgındılar, incinmişlerdi ve korkmuşlardı ve ben... onları terk ettiğim için *hala kendimi* suçlu hissediyorum ama orada kalamazdım." Sesi biraz titremiş olsa da, "Ama yardım etmeyi bırakmadım. Sadece farklı şekilde yaptım. Dadılıktaki olduğu gibi."

Çayından bir yudum alıyor, dudaklarını nazikçe yalıyor ve birden yirmi beş yaşından daha genç görünüyor. Sanki onu bir çocuk olarak hayal edebiliyorum, annesinin yasını tutarken kendisinden çok da büyük olmayan diğer çocukları teselli etmeye çalışıyor. Onun kaybı ile Grace'in kaybı arasındaki paralelliği de gözden kaçırmıyorum, belki de bu yüzden kalbim ikisi için de sızlıyor. Bencilce, Riley'nin Grace'in olası geleceğine, erken bir trajediden sonra ışıkla dolu bir geleceğe bir bakış olmasını umuyorum. Ben de kızım için bunu istiyorum, mutluluğu.

Paylaştığı her şeyin Riley Stefano'nun sadece en dış katmanı olduğunu hissediyorum ve onu bu kadar çabuk ve yanlış yargıladığım için pişmanım çünkü çok daha fazlası olduğunu şimdiden kanıtlıyor.

"Bu işte iyisin. Bedeli bu kadar ağır olduğu için üzgünüm ama sen tam bir profesyonelsin. Sadece şanslı çocukları değil, sıfır mantıklı aptal babaları da kurtarıyorum." Kendimi küçümsemek her zamanki tarzım değildir ama onun için ne olduğumu hatırlatmak

-Maaş çeklerini imzalayan ve başka bir şey yapmayan beceriksiz babasıyla konuşmak için tam zamanı.

Kızardı. Verandadaki loş ışıktaki kızardığından emin olamıyorum ama tepkisini görmemi istemiyormuş gibi çenesini eğiyor. "Teşekkür ederim. Sen de aptal değilsin. Sen harika bir babasın. Grace sana sahip olduğu için çok şanslı."

"Öyle mi?" Övgü karşısında irkilerek sordum. "Canım istemiyor."

Bu itiraf zor olmalı. Duygularımı bastırmaya, kaygılarımı saklamaya ve dünyaya tam bir güven cephesi göstermeye alışkınım. Sanırım bu yüzden Grace ile iyi bir iş çıkardığımdan emin olmak için bu kadar çok çalışıyorum - çünkü kimse benden bunu beklemiyordu. En azından kendimden. Ama o benim hayatımdaki en önemli şey. Benim için o.

Riley bana inanamayarak bakıyor ve kendisinden bu kadar çok şey paylaştığı, bunun onu ne kadar savunmasız hale getirdiğine aldırmadığı için kelimeler her zamankinden daha kolay geliyor.

"Çoğu zaman kristal mavisi, güzel bir suda yüzüyormuşum gibi hissediyorum, her şeyin yolunda olduğunu düşünüyorum, aslında peşimde beni lime lime edip canlı canlı yemeye hazır bir düzine pirananın, iki köpekbalığının ve katil balının olduğundan tamamen habersizim."

Riley gülüyor ve göğsümde sıcak bir his yayılıyor. Komik bir insan değilim, bu yüzden onu güldürmek büyük bir başarı gibi geliyor. "Grafik," diyor. "Ama iyi bir baba olduğunu biliyorsun, o yüzden iltifat beklemekten vazgeç." Riley bu aptalca kelime oyununu anlamamı beklerken kaşlarını kaldırıyor.

Şakacı biri değilimdir, bu yüzden bugün bana ne oldu emin değilim ama sorgulamadan önce olta atıp balık tutuyormuş gibi yapıyorum, sonra elimi 'bana bir şey ver, lütfen, herhangi bir şey' der gibi sallıyorum ve ne ile geri döneceğini görmek için hevesle bekliyorum.

Başını eğiyor, bana bakarken gözleri ciddileşiyor. Elini aramızda sallayarak, "Bu oldukça soğuk" diyor.

Kelimeler önemle yüklü ve kendimi bir anlaşma pazarlığından tamamen farklı bir şekilde başarılı hissettiriyor. Riley'nin incelemesi bir şekilde daha derin ve onayı zor kazanılmış.

Ve tabii ki haklı. Bu rahatlatıcı. Hatırladığım tüm cumartesilerden daha iyi bir cumartesi oldu. Aslında geçen cumartesiye hatırlamıyorum bile. Bugün benim yeni ölçütüm oldu.

"Senin sayende."

RILEY

"Günün nasıl geçti?"

Hafta ortası, akşam yemeğinden sonra, yani resmi olarak mesaide olmamam gerekiyor, ama bu yeni rutin maaş çekiyle ilgili değil. Bu normal. Cameron eve geliyor, ben de akşam yemeğini hazırlıyorum ve üçümüz birlikte yemeğe oturuyoruz. Daha sonra Grace arkadaşlarıyla konuşmak ve duş almak için üst kata çıkıyor, Cameron ve ben de temizlik yaptıktan sonra oturma odasına geçip günümüz hakkında konuşuyoruz. Genellikle şu anda olduğu gibi kanepenin iki ucunda oturur, konuşurken gözlerimiz birbirinin üzerinde gezinir.

Rahat ve kolay, gizliden gizliye hoşlandığım iki şey çünkü bana nadiren yaşadığım huzurlu bir sakinlik hissi veriyorlar. Ve evet, bu anların her birini küçük değerli taşlar gibi biriktiriyorum ki giderken yanımda taşıyabileyim. Bir sonraki adıma geçtiğimde, gözlerimi kapatıp bu anları tekrar yaşayacağım, Cameron ve Grace'i sevgiyle hatırlayacağım.

"Güzel. Grace'in dersi için ahıra gittik ve Miller ile Shana'nın Cuma günü takılacaklarını - yani 'çıkacaklarını' - bilmek seni mutlu edecek." Tırnak işareti koyuyorum ki gerçekten de ilkini kastettiğimi bilsin, ikinci düzeltmeyi değil.

Gözlerini devirerek cevap veriyor ve alaycı bir şekilde "Aşk kuşları sonsuza dek mutlu yaşasın" diyor.

"Ya da en azından Cumartesi sabahı utanç yürüyüşüne kadar," diye cevap veriyorum, başımı eğerek sivri bir bakışla. Miller ve Shana'nın uzun vadeli olamayacağını düşündüğümünden değil, ama ikisiyle de tanıştıktan sonra, ikisinin de aslında bunu istediğini sanmıyorum. "Ayrıca Frappuccino içmek için Starbucks'a gittik." Dramatik bir şekilde iç geçiriyorum ve Cameron geriliyor. "Şu kız," diyorum, mızızlanırken bile sırtarak endişesini yatıştırıyorum.

"Şimdi ne yaptı?" diye soruyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme. Sevgili kızının şimdi ne tür maskaralıklar yaptığını duymak için sabırsızlanıyor.

"Benimle tam bir tartışma moduna girdi, bugünün birinci mi yoksa ikinci ziyaret mi olduğunu tartıştı," diye bilgilendiriyorum onu. "Sonunda haftanın resmi olarak Pazartesi günü başlayacağı konusunda anlaşmaya vardık, bu yüzden Pazartesi ve Pazar günleri arasında iki frappe alacak ve birini kullanmazsa ziyaretler devretmeyecek ya da bir sonraki haftadan ödünç alamayacak."

Cameron dudaklarını birbirine bastırıyor ama bu kez bir öfke belirtisi olmaktan ziyade Grace'le yaptığım yüksek riskli pazarlıklara gülmek için kendini zor tutuyor gibi. "Adil bir karara benziyor," diyor sakın bir sesle. Ama gözleri parlıyor.

"Gerçekten bana gülüyor musun?" Talep ediyorum. "Onunla anlaşmak için ne kadar uğraştığımı tahmin bile edemezsin." Saçlarımı kulağımın arkasına itiyorum, kızmış gibi yapıyorum ama çok çabuk pes edip gülümsüyorum. "Ve böylece aynı sayfadayız... Haftanın bir numaralı ziyareti izin verilen faaliyetler listesinden işaretlendi. Aksi takdirde o kızın bizi birbirimize düşüreceğini biliyorsun."

"Öyle yapacak," diye kabul ediyor. "Peki ya sen? Bugün ne yaptın?"

"Bir çiftçi pazarına gittim ve bal hakkında her şeyi öğrendim. Hatta altı farklı çeşit denedim. En sevdiğim kır çiçeğiymiş ama karabuğdaylı olanını da aldım. İçeceklerine bir kaşık koymak istiyorum çünkü antioksidanlarla dolu olması gerekiyor. Ve yeşillik tozuna daha iyi dayanacağını düşündüm."

Pazar çok eğlenceliydi. Yaklaşık iki saat boyunca dolaştım, alışveriş yaptım ve tüm ürünlerini kendileri yapan insanlarla sohbet ettim. Arıcı hobisi konusunda son derece tutkuluydu ve istekli bir öğrenciyi eğitmeye hevesliydi, bu yüzden arılarının emeğinin meyvelerinden büyük bir kavanoz satın almaktan mutluluk duydum.

"Bana bal mı aldın?" Sesi kuşkulu geliyordu. Ya da dehşete düşmüş. Hangisi olduğundan emin değilim ama soruda bir kofluk var.

Başımı salladım. "Evet, olur mu? Eğer istemiyorsan denemek zorunda değilsin. için."

O cevap veremedi Grace odaya dalar. "Saçımı örer misin? Şimdi de saç mı?"

Anlam veremediğim bir gerginlik Cameron'a doğru fırlıyor ve "Örgü mü?" diyor.

Aniden keskinleşen ses tonuyla kafası karışan ben açıklıyorum: "Grace saçını örüp öremeyeceğimi sordu. Sorun olur mu?"

Boğazını temizliyor ve ben havada bir 'hayır' seziyorum ama sonra sertçe başını sallıyor. "Evet, tabii ki."

Ona merakla bakarak Grace'e, "Bir tarak, bir sprey şişesi su ve iki atkuyruğu getirebilir misin?" diyorum. Üç maddeyi parmaklarımla sayıyorum ve tırnaklarımı yeniden yaptırmam gerektiğini fark ediyorum. Saçımınla uyumlu olan sakız pembesi tırnaklarımın birkaçında yıpranmış ve biraz düzeltilmeye de ihtiyacım var.

"Tamamdır!" Grace yukarı fırlayarak bağıyor.

"Sorun ne?" Grace'in bizi duymayacak kadar uzaklaştığını düşündüğüm anda fısıldıyorum.

"Yok bir şey," diyor Cameron, sanki bir sorun varmış gibi. **L a f ı** dolandırmaya vaktim olmadığı için, talepkâr bir şekilde tıslıyorum, "Ne var. Ne oldu?"

Grace'in sihirli bir şekilde geri dönüp dönmediğini hızlıca kontrol ettikten sonra fısıldıyor, "Arkadaşı saçıyla ilgili bir şey söyledi. Umarım bununla bir ilgisi yoktur."

Grace odaya geri dönüp, "Al bakalım!" diye bağırmadan önce bu sözleri söylemeye ancak fırsat bulabildi.

Topladığı malzemeleri beni bekleyen ellerime tutuşturuyor ve eşyaları onayladıktan sonra hepsini sehpanın üzerine bırakıyorum. Grace önümde yere oturuyor, bacak bacak üstüne atıyor ve ben saçlarını taramaya başlıyorum, ortadan ikiye ayırıyorum, aklım Cameron'ın bana vereceği az miktardaki bilgiyle yarışıyor.

"Saçını çok sık ördürür müsün?" Neler olup bittiğini araştırırken ses tonumu hafif tutarak soruyorum.

"Hayır. Babam pek iyi yapamıyor, o yüzden genelde yıkar, fırçalar ve giderim. Eğer sabahları vahşi olursa, hepsini spreyleyim ve tekrar bukleler halinde taram." O konuşurken, çalışmadığım bölümün uçlarını parmağının etrafında döndürüyor ve eleştirel bir gözle bakıyor.

"İyi bir rutine benziyor. Buklelerin muhteşem."

"Hannah öyle düşünmüyor," diye mırıldanıyor, benden çok kendi saçına söylüyor bunu. Grace durgunlaştı ve sessizleşti; bu, canlı, enerjik kızın asla olmadığı iki şey; bu da bana arkadaşının başına gelenlerden ne kadar etkilendiğini gösteriyor.

Telaşla bakışlarımı Cameron'a kaldırıyorum. Çenesi sertleşmiş ve gözleri benimkilerle buluşarak 'gördün mü?' diyor.

"Senin gibi Stray Kids dinlediğini söylediğin arkadaşın bu, değil mi?" Soruyorum, parmaklarım Grace'in tepesinden kulağının hemen arkasına doğru ustalıkla ilerliyor ve arkalarında düzgün, hassas bir örgü bırakıyor.

Arkadaşlarından arada sırada bahsediyor, çoğunlukla da "Günün nasıl geçti?" sorusuna cevap verirken kurduğu devrik cümleler sırasında ama bu kızın kim olduğu ve Grace için ne ifade ettiği konusunda iyi bir fikre sahip olduğumu sanmıyorum.

"Evet, Felix'ten hoşlanıyor, grup elemanlarından biri."

Grace başka bir şey söylemeyince bir saniye sonra Cameron onun yerine konuşuyor. "Hannah, Grace'in en iyi arkadaşı. Son bir yıldır neredeyse kalçalarından yapışıklar, yatıya kalıyorlar, trambolin parkına gidiyorlar, oyun buluşmaları yapıyorlar, telefonda konuşuyorlar, aptalca videolar çekiyorlar ve daha pek çok şey. *En iyi arkadaşlar,*" diye vurguluyor, "ama geçen hafta Grace'e saçını düzeltmesini önerdi."

Grace'in omuzları kulaklarına doğru yükseliyor ama başını sallıyor. "Kıvrıkcık olmaması için düzleştirmem gerektiğini söyledi."

Nefesim kesildi. "Düzeltilmedi!"

Grace başını sallıyor ve ekliyor: "Ama öyle değil. Sabahları sprey sıkıyorum ve iyi görüldüğünden emin oluyorum." Sesi daha da yükseliyor ve bir arkadaşının yorumunun onu ne kadar etkilediğini gösteriyor.

İlk örgüyü bitirip ucunu sabitlediğimde arkasını dönüyor, gözleri elinden gelenin en iyisini yaptığını anlamam için yalvarıyor.

"Okula gittiğinde her zaman harika görünüyordu ve okuldan sonra arabaya bindiğinde de hala iyi görünüyor," diye onu temin ediyorum. Gözle görülür bir şekilde rahatlıyor, omuzları biraz düşüyor. "At binme kaskı sana hiç iyi gelmiyor ama kask saçının kimseye yakıştığını sanmıyorum." Ona bir göz kırpıyorum, tüm dürüstlüğü duyduğundan ve iltifatın da aynı derecede samimi olduğunu anladığından emin olmaya çalışıyorum.

"Konuştuğumuz gibi onunla konuştun mu?" Cameron ona soruyor. "Evet."

Bu doğru bir cevap, ama en iyi arkadaşıyla samimi bir konuşmadan sonra duymasını beklediğiniz rahatlama değil. Cameron'a daha fazlasını anlatma konusundaki isteksizliği yüzünden okunuyor ve Cameron eğilerek ona yaklaşıyor ve sesini yumuşatıyor. "Ne oldu?"

Grace dudağını kemiriyor ama sonunda "Güldü ve bana *bu kadar hassas olmayı bırakmamı* söyledi" diyor. Son kısmı söylerken sesini yükseltiyor, sanırım Hannah da ona aynen böyle söylemiş... saygısızca ve küçümseyici.

"O kaltak!" Kendimi durduramadan tükürdüm. Elimi ağzıma kapatıyorum, patlamama onlar kadar ben de şaşıyorum. Bunu sesli bir ifade olarak değil, içimden geçen bir düşünce olarak söylemişim, ama şimdi dışarıda olduğu için arkasındayım. Grace'in yemek tabağı büyüklüğündeki gözlerine ve Cameron'ın kaşlarını çatmasına rağmen omuz silkiyor ve mezarımı daha da derin kazıyorum. "Bu doğru."

Cameron derin bir iç çekiyor, sabır ve sakinlik arıyormuş gibi gözlerini deviriyor ve bunun benimle mi yoksa bu Hannah karakteriyle mi başa çıkmak için olduğundan emin değilim. Muhtemelen benimle. Kızına şöyle diyor: "Duyarlı davranmıyorsun. Hannah duygularını incitti ve duygular yanlış olamaz, sadece eylemler olabilir ve söylediği şey kabaydı."

Kulağa bir kişisel gelişim kitabı ya da şu psikobaz internet memlerinden biri gibi geliyor, ama tatlı bir şekilde. Grace'in duygularını önemsiyor ve omurgasının sertliğine bakılırsa, öfkesinin ortasında dengesini korumak için çok çalışıyor.

"Sanırım," diye mırıldanıyor Grace, buna Cameron'dan daha fazla inanıyor gibi görünmüyor.

Ergenlik çağındaki kızlarla çok tecrübem var ve onların vahşiliği bazen düpedüz dehşet verici olabiliyor. Zaman zaman filtrelerini kullanmamasına rağmen çok tatlı olan Grace'in de böyle olmasını istemiyorum. Ancak arkadaşlıklar, açıklanması zor ve özellikle de Grace'in gelişim çağında yol göstermesi daha da zor olan şekillerde inceliklidir. Bu karmaşık ilişkilerin nasıl ele alındığı bir kızın özgüvenini artırabilir veya azaltabilir, bu yüzden dikkatli adım atmam ve hassas bir şekilde rehberlik etmem gerekiyor. Ancak bu, aşikâr olandan kaçınmak anlamına gelmiyor. Bazen yüzleşmek en iyi hareket tarzıdır.

"İlk yorum kabaydı. İkincisi ise şirretçeydi. Onun kötü bir kız olmadığına emin misin?" Açıkça soruyorum.

Grace'in başı öne düşüyor ve yüzünü göremesem de lazerle tırnak etlerini koparmaya odaklanmış gibi görünüyor. "O benim arkadaşım," diye fısıldıyor neredeyse.

Cameron'a bir bakış atıyorum, çünkü kalbim küçük kızı için parçalara ayrılıyor. Onun gözleri de aynı acıyı yansıtıyor. Kaşlarımı kaldırıyorum ve sessizce bu konuyu ele almamın onun için sorun olup olmadığını sorguluyorum. Zaten bir kez haddimi aştım ve bu zaten onun hallettiği bir şey, ama daha bitmedi. Grace hala acı çekerken olmaz.

Uzun bir süre bana bakıyor, belirsizliği gün gibi ortada, ama hafif bir uyarıyla çenesini eğip izin veriyor. Bence bunun nedeni Grace'e yardım etmek için her şeyi yapabilecek kadar çaresiz olması.

umutsuz bir umutla beni ve koca ağzımı serbest bırakın.

"İkisi de doğru olabilir. Hannah hem kötü olabilir hem de arkadaşın olabilir, eğer istediğin buysa," diyorum nazikçe. "Ama arkadaşlık ettiğin kişiler sana da bulaşır, o yüzden akıllıca seçim yapmalısın."

Cameron, olabildiğince nazik bir şekilde söylemeye çalışmama rağmen sert ifadem karşısında keskin bir şekilde nefes alıyor, delici mavi gözleri adeta bana bağıyor. Grace burnunu çekiyor, ben de eğilip omuzlarına sarılıyorum.

"Sorun değil. Arkadaşlıklar bazen zordur ama bir yolunu bulacaksın. Sadece kendine karşı dürüst ol." Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi moral konuşması değildi, ama bazen gerçekler rah-rahlar ve ponponlarla gelmez. Acıtan, sonra da öğrenilen dersin izini bırakmadan önce kabuk bağlayan zor derslerle gelir. "Yine de ne zaman istersen saçını öreceğim," diye söz veriyorum, bunun küçük bir teselli olduğunu bilerek. "Hatta babana nasıl yapılacağını öğretilirim, böylece istediğin gün burada olmazsam o da sana yardım edebilir." Cameron'la göz göze geliyorum ve karşı çıkmasına cesaret ediyorum.

"Buna gerek yok-"

"Şuraya otur ki görebilesin." İşaret ederek yanımdaki kanepeye bakıyorum ve onu tam olarak nerede istediğimi söylüyorum.

Sadece sözünün kesilmesine değil, aynı zamanda ne yapması gerektiğinin söylenmesine verdiği tepki çok açık ve zaten gergin olan durumunu daha da gerginleştiriyor. Yanağındaki tik tekrar ortaya çıkıyor, gözleri soğuyor ve dudakları birbirine bastırmaktan neredeyse bembeyaz oluyor.

Emirlere uyan bir adam değil. İtaat edileceğini bilerek emir veren biri. Grace tarafından, iş yerindeki insanlar tarafından ve genellikle evdeki çalışanları tarafından itaat edileceğini. Benim gibi. Ben de çoğu konuda ona itaat ederim. Ama bu Grace için. Söylediklerim zihninde dönüp dururken bu dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacı var.

Cameron'a o etekle ilgili yorum yapmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığında söylediğim gibi, kelimelerin gücü vardır. Ve az önce söylediklerim de farklı değil. Ama hemen patlayan bombalar değil. Daha çok yavaş yavaş sızan, Grace'in düşüncelerinin topografyasını değiştirmesi umulan bombalar gibiler.

"Lütfen," diyorum sessizce, kendim ya da onun için değil, Grace için yalvarıyorum.

Ayağa kalkıp bana doğru geliyor, gözleri uyarı ışıkları gibi yanıp sönüyor. Yanımdaki kanepeye çöktüğünde, yanımda olmaya dayanamıyormuş gibi bir bakışla bacaklarımız arasındaki mesafeyi ölçtüğüne yemin edebilirim. Ama bu hafta sonu aramızda oluşan gerginlikle ilgili değil.

Bu mu? Her şey karşımızda ilk acı dersini almakta olan küçük kızla ilgili.

Cameron'a "İzle ve öğren," diyorum, odanın üzerinde asılı duran karanlığı hafifletmek için ses tonumu bilerek hafifletiyorum.

Grace'in saçının diğer kısmına da sprey sıkıyorum ve şakağından başlayıp başının üzerinden geçerek ensesine kadar uzanan Fransız örgüsünü hızlıca örüyorum; bileziklerim sessiz odada şingirdiyor. "O kısım için endişelenme. Sadece şuradan iki alçak at ile başla ve sonra düzenli olarak ör." Grace'in boynunda Fransız örgüsünden normal örgüye geçtiği yeri gösteriyorum. "Sol, orta ve sağ olmak üzere üç bölüm var. Gördün mü?"

Sarsılarak başını sallıyor, boş gözlerle Grace'in saçlarına bakıyor. Aslında daha çok bileziklerime baktığından eminim. Sanırım onlardan nefret ediyor. Her zaman kaşlarını çatıyor, özellikle de sabahları. Onu rahatsız eden özel bir şey olup olmadığını ya da genel olarak var olup olmadıklarını görmek için bilezik yığınlarımı değiştirmeye başladım. Görünüşe göre ikincisi.

Ona gösteriyorum, bir dış bölümü ortasından geçirip yanlarını değiştiriyorum ve o da izliyor. Ya da ben öyle sanıyorum. "Her geçişte sıkı tut ve acele etme. Denemek ister misin?" Parmaklarımı onunkilerle değiştirip ona pratik yapma fırsatı vermek için ellerimi yerinde tutarak donup kalıyorum ama o geri çekiliyor.

"Sorun değil. Ne yaptığını görebiliyorum. Teşekkür ederim." Eğer sözlükte "*curt*" kelimesinin anlamına baksaydınız, Cameron Harrington'ın kitabın ince sayfalarından size kaşlarını çatarak bakan bir resmi olurdu. Hatta ayağa kalktı, masadan telefonunu almaya giderken aramızda birkaç metre boşluk bıraktı. Ses çıkarmaması ve ekranın karanlık olması dışında. Bu kaçmak için bir bahane.

Ama benden mi yoksa örgüden mi? Bir çeşit örgü fobisi falan mı var? Belki de daha önce geçirdiği bir midilli saldırısı örgüleri iğrenç hale getirmiştir?

"Oooh-kay," diye mırıldanıyorum. Örgüyü bitiriyorum, bağlıyorum ve sonra Grace'in omzuna dokunuyorum. Bana dönüp baktığında ona ciddiyetle "Bitti. Saçların çok güzel; kıvrılmış, örülmüş ya da istediğin başka bir şekilde. Arkadaşın bile olsa kimsenin sana aksini söylemesine izin verme, tamam mı?"

Kararsızca çiğnediği alt dudağına dişlerini geçiriyor ama beni duyuyor. Umarım beni *duyuyordur*.

Başını salladığında cesaretle gülümsüyorum ve "Git bir bak" diyorum.

Saç örgülerini okşayarak odadan çıkıyor, hem Cameron'dan hem de benden işittiğine emin olduğum azardan kaçıyor ama geri dönüyor

"Teşekkürler Riley!" dedi.

Kaybolduğu kapıya bakıyoruz, ama sanki aynı programdaymışız gibi-ha/ *Ben, bir* programdayım. Gözlerimiz aynı anda birbirini buluyor. Bir fare kadar sessiz, fısıldıyorum, "Hannah'ya söylemek istediğim birkaç şey var. Hepsi çok güzel, yemin ederim. Olabildiğince tatlı." Alaycı olduğumu anladığından emin olmak için birkaç gölge boksu hareketi yapar gibi yapıyorum ve Elvisvari bir şekilde dudajımı hırıldatıyorum.

Ofluyor, 'şakama' tam olarak gülmüyor ama aşırı tepki verdiğimi de söylemiyor. "Ben de öyle. Bunun nereden çıktığını anlamıyorum. Çok iyi arkadaştlar, umarım sadece bir dil sürçmesidir."

"Evet, umarım öyledir," diyorum, kabul etmiyorum ama zorlamak da istemiyorum.

Hiç tanımadığım bir çocuk hakkında en kötüsünü düşündüğümünden değil. Ama deneyimlerim bana yorumunun Grace'in en iyi özelliklerinden birine planlı bir saldırı olduğunu söylüyor. Kıskançlık kokuyor, ama biraz daha bilgi alana kadar bu fikrimi şimdilik saklayacağım, ki bundan sonra okul sonrası sohbetlerimiz sırasında Grace'i kesinlikle pompalayacağım.

"Bana örgü örmeyi öğretmeye çalıştığın için teşekkür ederim ama az önce yaptığın şeyi asla yapamayacağım. Denedim, hatta YouTube videolarını bile izledim ama her seferinde düğümleniyorum." Örgü örmede ne kadar kötü olduğunu göstermek için parmaklarını birbirine çarparak biraz hareket ettiriyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum. Sanki bir suçu itiraf ediyormuş gibi sesini alçaltıyor. "Bir keresinde alttan o kadar büktüm ki düğümü kesip çıkarmak zorunda kaldık. Sanırım bu beni Grace'den daha çok sarstı ama bunu bir daha yapmak istemiyorum. Asla."

Örgü örememesine şaşırmadım ama iyi olmadığı bir şey olduğunu kabul etmesine şaşırdım. Kural olarak Cameron gibi erkekler zayıflıklarının altını çizmezler. Ama o hiç tereddüt etmeden bir tanesini bana gösteriyor.

"Tamam, o zaman Grace'e öğretmeyi görev edineceğim, böylece ben gittikten sonra kendi başına yapabilecek."

Bunun geçici bir iş olduğunu hatırlatan sözler ağzından kaçıyor ve aramızdaki havada ağır ağır oturuyor.

"Başka dadılarla görüşmüyorum," diye ağzından kaçırıyor Cameron ve bana bunu söylemek istemediğini hissediyorum. Sanki onun da dilinden kelimeler dökülüyor gibi, ki bu 'önce düşün, sonra konuş, belki de hiç konuşma' adamı için ilginç bir gelişme.

"Başka bir iş aramıyorum. Ya da olası tatiller," diye cevap veriyorum, çünkü bir paylaşım bir paylaşımı hak ediyor.

Cameron'ın dudaklarında yavaşça bir gülümseme beliriyor ve bu düpedüz göz kamaştırıcı. Sanırım benim yüzümdeki de onunla eşleşiyor.

"Çay ister misin? Ooh, yeni balla mı?" Mutfğa gitmek için yanından geçerken soruyorum. Cevap almak için dönüp baktığımda onu açıkça kıcıma bakarken buluyorum.

Onu yakaladığımı fark etmeden önce kafamı çeviriyorum. Yüzümdeki sırıtma şimdi tamamen farklı. Ve çok daha cüretkâr.

Çünkü Cameron Harrington'ın cazibeme karşı bağışıklığı olmadığını fark ettim. Bileziklerimdeki gerçek olanlardan değil - hala onlardan nefret ettiğinden oldukça eminim

-Ne de fiziksel olarak. Belki kişiliğimle ilgili olanlar da değil, çünkü Grace'le fazla içli dışlı olduğum için beni kapı dışarı etmek istemiyor.

Dolapta, ikinci raftan en sevdiğim kupaları almak için ayak parmaklarımın ucuna kadar uzanıyorum ve beklenmedik bir şekilde arkamdan geldiğini hissediyorum. Uzun kolu omzumun üzerinden uzanarak, "Dur, ben yapayım," diyor.

Ayaklarımın üzerine düşüyorum, sırtım göğsünün sert düzlemlerine sürtünüyor ve kığım pantolonundaki şişkinliğin üzerinden kayıyor. Ereksiyon halinde değil ama yumuşak bir haldeyken bile iri olduğu inkar edilemez.

Göbeğim sıkışırken içimde tanıdık bir sıcaklık dalgası yükseliyor ve bana uzun zaman geçtiğini hatırlatıyor. Çok uzun bir zaman.

Fincanları tezgâhın üzerine koyuyor ve sonra elleri beyaz taşın kenarını buluyor, kollarının kafesiyle çevrelendiğimde onu sıkıca kavıyor. Olduğum yerde donup kalırken nefesim kesiliyor ve yemin ederim derin derin nefes aldığını duyuyorum. Sanki beni kokluyor.

Yavaşça etrafımda oluşturduğu çembere döndüğümde gözbebeklerinin büyüdüğünü görüyorum ama bana kaşlarını çatarken ifadesi sert ve okunamaz.

Kızgın görünüyor.

Hayır, öyle değil. Yoğunluk aynı, ama gözlerindeki sıcaklık farklı ve bakışları gözlerimden yanaklarıma, oradan da ağzıma geçip tekrar gözlerime dönmesine rağmen kaşlarını çatması bana yönelmiş gibi görünmüyor.

Beni tezgâha yapııştırıp ağzımı mı alacak? Ya da beni kaldırıp tezgâha yaslayacak ve tam burada, mutfakta becerecek mi?

Bunlardan birini yapmasını istiyor muyum? İkisini de mi?

Kendi sorularımın cevaplarını incelemek istemediğimden kekeleyerek "Teşekkürler. Kupalar için."

An uzuyor, ikimiz de hareket etmiyoruz. O kadar yakınız ki öpüşmemiz kaçınılmaz görünüyor, ama o benden birkaç santim daha uzun, bu yüzden ikimizden birinin bunu ayarlaması gerekecek. Tek sorun şu ki... bu o olmayacak. Kısıtlamalarını demir yumruklu bir şekilde tutuyor ve hiçbir şey için bırakmıyor, kendi arzuları için bile. Ve bu ben olmayacağım. İçten içe arzuladığım her şey onda var -istikrarlı ve güvenilir- ama patronumla bu çizgiyi aşmayacağım, onun için bile. Schrödinger'in kedisi gibi, eğer benim girişimlerime karşılık verirse, bu onun sevdiğim yönünü, yani öngörülebilirliğini mahveder.

"Sanırım bu gece çay yerine viski içeceğim," diyerek sertçe uzaklaştı. "Sen de ister misin?"

Kendimi ha v a d a hissediyorum, sanki beni yerimde tutan tek şey onun çekim gücüymüş gibi ve şimdi o gittiğine göre sonsuzluğa doğru sürüklenebilirim.

Ama sözleri işledikçe içimden gülüyorum. Biraz viski siki umuyor olabilir mi? Az önce kıcımda hissettiğim şeyle, o kadar şanslı olacağını sanmıyorum.

Ama gözlerindeki ifadeye bakılırsa, ben de değilim. "Elbette."

CAMERON

Arka verandada, gazlı şömineyi yakmak için düğmeyi çeviriyorum ve kanepenin köşesinde her zamanki yerime oturuyorum. Birkaç hafta öncesine kadar burada nadiren otururken, burayı 'benim yerim' olarak düşünmek garip. Genellikle akşamlarım Grace'le ve çoğu zaman da o yattıktan sonra birkaç saat daha çalışarak geçiyordu.

Verandadaki bu yeni zaman geleneği, olabileceğini hiç hayal etmediğim bir şekilde rahatlatıcı.

Hepsi de misafirlerimiz sayesinde.

Riley kanepenin diğer ucuna oturdu, mutfaktaki o andan sonra bu alan hoş bir karşılama ve ihtiyaç duyulan bir tampon gibi hissettirdi. Ne halt ettiğimi bilmiyorum ve bu alışılmadık ve rahatsız edici bir his. Her zaman tanımlanmış bir hedefe doğru ilerliyorum, yol boyunca rota düzeltmesi için hedeflenen noktalarla önceden belirlenmiş bir görevdeyim.

Ama ona dokunmanın, onu öpmenin, onu becermenin eşiğindeyim. Ve bunların hiçbirisi olamaz. Kesinlikle olamazdı.

Bir ayağımı önümdeki masanın üzerine koydum, kalçalarımı bir arada tutarak sikimi biraz sıktım, hafif acının inmesine yardımcı olacağını umdum ve viskimden bir yudum aldım.

Neyse ki Riley'ye ne diyeceğimi düşünmeme gerek kalmıyor çünkü Grace arka kapıda yeniden beliriyor. "Harika görünüyorlar," diyor Riley'e, bir örgünün ucunu okşayarak. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. İhtiyaç duyarlarsa sabah rötuş yaparız, böylece okul için mükemmel görünürler."

Grace'in bakışları bir favori seçer gibi kanepenin iki ucundaki Riley ile benim aramda gidip geliyor ve yanıma oturduğunda en güzel ödülü, kızımın sevgisini kazandığımı hissediyorum. O sarıldı, ben de kolumu kanepenin arkasına uzattım. Eskiden böyle sarılırdı.

her zaman yanımdaydı. Bir süre sonra daha az rastlanır oldu, bu yüzden bu nadir olayın tadını çıkaracağım.

"Gel de şuna bak," diyor Riley'ye, onu yanına çağırıp telefonunu işaret ederek.

Riley'ye bakıyorum ama o tamamen Grace'in ekranına odaklanmış görünüyor ve bana yaklaşımdan rahatsız olmuyor. Ben de aynı umursamazlığı göstermeye çalışıyorum ama Grace'in diğer yanına yerleştğinde elim doğrudan Grace'in sırtına temas ediyor. Geri çekilmek garip olurdu, bu yüzden kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum, ama saçlarının elime ve koluma sürtünmesi pantolonumun içindeki duruma yardımcı olmuyor. Ve bunun değişmesi gerekiyor.

"Bize ne göstermek istiyordun?" Grace'e dikkatimi dağıtması için dua ederek soruyorum. Herhangi bir dikkat dağıtıcı. İsterse şu anda onu *Minecraft* oynarken izleyebilir ya da tüm Shein alışveriş sepetini satın alabilirdim. Riley'nin pembe saçlarının yumuşaklığı ve bir telini parmağımın etrafında döndürmek için duyduğum inkar edilemez arzusunun ötesinde bana bir odak noktası verecek herhangi bir şey.

Ya da elinizi içine sokun ve o gülünç pembe saçları yumruğunuzda kavrayın.

Neyse ki Grace'in telefonunda bunlardan hiçbirisi yok, daha ziyade bebeğiyle aptalca bir şarkı söyleyen bir kadının komik bir videosu var. "Bu büyük, büyük, büyük... bu küçük, küçük, küçük..."

"Bir dahaki sefere Cole Amca ve Janey Teyze'ye gittiğimde bunu Emmett'le birlikte yapmak istiyorum," diye açıklıyor.

Duygulanarak başımı salladım. "Eminim buna bayılacaktır." Emmett'in gerçekten umurunda olur mu bilmiyorum ama Grace onunla şarkı söyleyip oynamak istiyorsa, eminim bu hoş karşılanacaktır.

"Harika! Onlara mesaj atıp ne zaman gidebileceğimi soracağım, tamam mı?" Riley ile aramda çok küçük bir boşluk bırakarak ayağa kalkıyor ve ben de kalkmaya başlıyorum.

"Seni yatırmak için yukarı geleceğim," diye teklif ediyorum, çoğunlukla aklımdan geçen tehlikeli düşüncelerden kendimi kurtarmak için.

Ve aletin içinden.

"Sorun değil," diyor hemen, ayağa kalkmamı engellemek için elini uzatıyor. "Kendim de yapabilirim baba."

Kalbim göğsümde tekliyor. Bu da geleceğini bildiğim anlardan biriydi ama yatma zamanı rutinimizi sonlandırmaya hazır olmadan önce daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum. Neyse ki öpmek için bana doğru eğildi.

Bu geleneğimizin en önemli parçası, bu yüzden en azından bunu hâlâ kabul etmesine sevindim.

Şampuan kokusunu içime çekerek alnına bir öpücük konduruyorum. Bebek pudrası gibi koktuğu zamanları özleyorum, ama şimdi kafasındaki parfüm kokusu ezberlediğim başka bir şey. "İyi geceler tatlım," diyorum boğazımdaki düğümün etrafında.

"İyi geceler, baba. İyi geceler Riley."

Kapıyı arkasından kaydırarak kapatıyor ve sonra sadece Riley ve ben kalıyoruz, çok yakın oturuyoruz, elim tehlikeli bir şekilde saçlarına dolanmış durumda.

Hareket etmeliyim, aramıza en azından business class koltukların mesafesini koymalıyım çünkü bu tehlikeli derecede samimi hissettiriyor. *Dadılarla olan ilişkilerimin kibar ve profesyonel olmasını tercih ettiğimi* kendime hatırlatıyorum. Ve bu fikre gülen aletimle.

Ben de tüm ilişkilerimi bu şekilde seviyorum - herkes bir kol mesafesinde, işime karışmıyor ve kesinlikle bilemediğim mükemmel pürüzsüz kenarları pürüzlendirmiyor, böylece herkes kayıp gidiyor. Böylesi hem benim hem de onlar için daha iyi. Ama kısa bir süre sonra, Riley bana zımpara kağıdıyla saldırıyor ve her şeyi pürüzlendiriyor, hala var olduğunu bilmediğim kuytu köşelere kendini yapııştırıyor. Ve bundan nefret ettiğimi söyleyemem. Etmeliyim ama etmiyorum.

Bu yüzden hiç hareket etmiyorum.

"İyi misin?" diye fısıldıyor, başını bana doğru çevirerek. Küçük bir hareketle saçları parmaklarıma değiyor ve sanki çenemden tüm düşüncelerimi okuyormuş gibi dikkatli gözlerinin üzerimde gezindiğini hissedebiliyorum. Muhtemelen diğer şaşırtıcı becerilerinin yanı sıra bunu da gerçekten yapabiliyor. "Bu bir babanın kalbine sert bir darbe."

Az önce olan şeyin büyüklüğünü anlıyor. Yıllar boyunca Grace'i yatırmadığım geceler oldu, ama bunun nedeni geceyi ailemde ya da bir arkadaşımın evinde geçiriyor olmasıydı, bunu yapmamı istemediği için değil, bu yüzden bu gece geleceğini bildiğim ama yine de tamamen hazırlıksız olduğum bir eşikti.

Tüm bunlar bir yana, dikkatimi çeken ve odağımı Grace'den uzaklaştıran şey Riley'nin bana baba demesi oldu. Bana böyle seslenen sadece bir kadın var, özellikle de Grace'le ilgili olarak. Ve birden, verandada sadece ikimiz yokuz.

Burada bizimle birlikte bir hayalet var. Karanlıkta, yanımda çekici bir kadınla otururken, ereksiyon halindeyken, olmamam gereken bir pozisyondayım.

yeniden yükselmeye çalışıyor ve her zaman güvenilir olan mantığım her içkide daha da bulanıklaşıyor.

Eskiden karımdan başka bir kadın düşündüğümde hissettiğim suçluluk duygusunun beni ele geçirmesini bekliyorum, ama uzun zaman sonra öyle olmuyor. Yıllar boyunca birileriyle çıktım. Ciddi bir şey olmadı ve kesinlikle Grace'i tanıştıracığım biri de olmadı ama burada birkaç akşam yemeği ve orada birkaç sıradan sevişme şenliği yaşadım. Ben bir aziz ya da keşiş değilim ve arkadaşlığa ihtiyacım vardı, özellikle de yalnızlığımı bir saniyeliğine bile olsa giderecek bir şey -herhangi bir şey- istediğim o ilk günlerde.

Ancak o keskin acı ve kayıp hissi uzun zamandır azaldı.

Asla tamamen geçmeyecek. Her zaman kalbimin derinliklerinde, güzel zamanları örten karanlık, gölgeli bir sis gibi kalacak. Ama tekrar hayattayım ya da öyle olduğumu sanıyordum. Ta ki Riley kendisinde olmadığını söylediği sihirle ortaya çıkıp daha fazlası olup olamayacağını merak etmemi sağlayana kadar. Ya da lanet olsun, eğer kendimi buna açarsam olabileceğini bana gösterene kadar.

Ama yapmamalıyım. Açamam. Ne onunla, ne de başkasıyla.

Ben ve Grace, iki silahşör. Tek istediğim, tek ihtiyacım olan bu.

Aletim bu noktayı savunuyor, ihtiyacım olan şeyin sıcak, yumuşak, istekli bir vücut olduğunu ve hiçbir şarta bağlı olmadığını söylüyor. Hepsi bu.

Bu doğru olabilir ama Riley öyle biri değil. O benim evimde yaşayan, çocuğumla vakit geçiren ve her geçen gün hayatıma daha fazla dahil olan bir kadın.

Sınırların dışında. İşte bu o.

Kolumu hareket ettiriyorum, göğsümde kavernöz bir boşluk açılırken bile aramıza fiziksel bir mesafe koyuyorum. "Evet, ben iyiyim. Çok hızlı büyüyor ama eminim her ebeveyn böyle hissediyordur."

"Muhtemelen öyle," diye kabul ediyor, viskisinden ölçülü bir yudum alıyor ve hareketlerim hakkında yorum yapmasa da, aletimle olan savaşım sanki onun yaptığı gibi ifşa olmuş gibi hissediyorum. "Ama onun yönlendirmesine izin vererek iyi idare ettin." Sanki alkolle birlikte başka yorumlar da yutuyormuş gibi geliyor.

"Ne?" Tükürüyorum, çoğunlukla kendime kızgınım ama bunu uygun olan her hedeften çıkarıyorum. "Söyleyecek daha çok şeyin varsa, devam et. Daha önce hiç durmadığın gibi," diyorum, viskimden sağlıklı bir yudum alarak çünkü dudaklarından geçmek üzere olan şeyi tamponlamak için buna ihtiyacım olacağını düşünüyorum.

"Annesi nerede?"

Soruyu yumuşak ve olabildiğince nazik bir şekilde soruyor. Bu önemli değil. Doğrudan kalbime çarpıyor, ki o da gümbür gümbür atıyor. Dudaklarımı yalıyorum, sonra dişlerimi sıkarak onları birbirine bastırıyorum.

Bu konu hakkında konuşmuyorum. Michelle hakkında. Asla. Kimseyle. Grace'le bile. Onları birbirine bağlayan tek kişi o.

Benden başka.

Ama benim bağlarım Grace'inkiler gibi genetik değil. Benimkiler çok derin ve duygusal.

"Sorun değil, bu konuda konuşmak zorunda değilsin. Özür dilerim," demek için acele ediyor Riley, sorusunun üzerimde yarattığı baskıyı geri almaya çalışıyor. Bacaklarını yukarı doğru kıvrıyor, sanki içimden akan gerilimi hissediyor ve kendini bundan korumak istiyor, ama dizleri kalçama değiyor ve ben farkına bile varmadan elim oraya iniyor, onun telaşını ve kıpırdanışını durduruyor.

Dokunuşumla anında donup kalıyor, soluduğu nefes o anın havasını emiyor. Nefes mi alıyor? Bilmiyorum. Ben alıyor muyum? Kesinlikle hayır.

Elime bakıyorum. Eskiden altın bir yüzük taktığım sol elime ama o yüzük yıllardır yatak odamdaki mücevher kutusunda duruyor, kendimi onsuz görmeye onunla görmeye göre daha alışkın olduğum kadar uzun bir süredir. Parmaklarım Riley'nin kot kaplı dizinin üzerinde, ama kotta orta parmağımın yumuşak tenine değmesine izin veren bir yarık var. Orada tüylerim diken diken oluyor ve bunun serin gece havasından mı yoksa benim dokunuşumdan mı kaynaklandığını merak ediyorum.

Yutkunuyorum, dokuz yıldır konuşmayı reddettiğim kelimeleri nasıl söyleyeceğimden emin değilim ama sonunda geliyorlar. "Michelle öldü. Araba kazasında." Sesim çakıllı, kelimeler yavaş ve metodik, sanki onları tadıyormuşum, ilk kez söylüyormuşum gibi. Belki de öyleyimdir? Son dokuz yıl içinde bir ara bunu birine söylemiş olabilir miyim? Ama beynimi zorladığımda, bunu gerçekten söylediğim tek bir zamanı bile hatırlayamıyorum.

Annem ve babam kardeşlerime söylemiş, ben söylemediğim sürece konuyu açmamaları konusunda uyarılmışlar. İş yerinde babam herkesi hazırladı ve o zamandan beri yeni işe alınanların uyarıldığını tahmin ediyorum çünkü kimse sormadı. Arkadaşlarımıza, Michelle'in iş yerine ya da başka birine kim söyledi bilmiyorum. Herkes *biliyordu* ve benim söylememe gerek kalmadı. Şimdiye kadar.

"Aman Tanrım, Cameron," diye nefesi kesildi Riley'nin. "Çok özür dilerim. Bunu yapmamalıydım-"

Refleks olarak dizini sıkıyorum ve o da sakinleşiyor, çılgınca hareketlerini bir kez daha durduruyor. "Sorun yok. Sorun yok." Ve bir şekilde, sanki

Tekrar tekrar söyleyince öyle oluyor. "Uzun zaman önceydi. Bazen bir ömür önceymiş gibi geliyor, ya da belki sadece farklı bir ömür," diye düşünüyorum. "Bunun hakkında konuşmuyorum."

"Elbette. Konuşmak zorunda değilsin. Sormamalıydım."

Önümdeki karanlık geceye bakıyorum ve neredeyse yalnızmışım, beni duyacak kimse yokmuş gibi davranabiliyorum. Elimin altında Riley'i hissetmem dışında. O burada, gerçek ve her kelimeme asılıyor. Bunun beni susturması, ağzımı kapattırması ve dokuz yıldır yaptığım gibi tüm bu konuşmadan kaçmamı sağlaması gerekirdi. Ama yapmıyor.

Belki de zamanı geldiği içindir. Belki de o olduğu içindir. Ama her ne sebeple olursa olsun, kelimeler geliyor.

"Yüksek lisansımı tamamladıktan hemen sonra evlendik. Yirmi beş yaşındaydık ve balayımızdan eve döndüğümüzde Grace'e hamileydi." Michelle'in elinde pozitif hamilelik testini tutarken mutlulukla ağladığını hatırlayınca dudaklarımın bir tarafının gülümsediğini hissediyorum. "Çok heyecanlıydık. Sanki her şey plana uygun gidiyordu. Ve planı ne kadar sevdiğimi bilirsin." Neredeyse bir şaka olmasına rağmen, yine de düz düşüyor.

Bu iyi kısmı. Her şey burada bitiyor.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, kendimi o güne, acıya geri dönmeye hazırlıyorum, bunun öfke, kafa karışıklığı, keder ve bunca zaman sonra bile sevgiyle birlikte geldiğini biliyorum. Çünkü Michelle'i sevmiştim. Bir bakıma hala seviyorum. Sadece şimdi farklı, bir yankı gibi, içi boş ve kalbimde aktif bir his olmaktan çok hatırlanan.

"Sıradan bir Salı günüydü. Ben ofise gittim, Michelle Grace'i anaokuluna bıraktı ve işe giderken refüjden geçen bir kamyon ona kafa üstü çarptı. Güneşe doğru gidiyordu ve çok geç olana kadar yanlışı şeritte olduğunu fark etmemişti. Bu bir kazaydı, ama o öylece gitmişti." Parmaklarımı şıklattım. "Ve ben yalnızdım, Grace'le ilgilenmem gerekiyordu."

O günün dehşetiyle oyalanmak istemediğim için zihinsel olarak geçmişe dönüyorum ve kendimi geri kalanını hatırlamaya zorluyorum. "O ilk yıllar ilgili pek çok şeyi unuttum. Sarhoş, depresif ve sisin içinde tökezleyerek çok fazla zaman geçirdim. Önce sarhoşken sonra ayıkken yasın tüm aşamalarından geçtim - deli, üzgün, pazarlık, inkar, bolca suçluluk duygusu - ve bunlar bana ne kazandırdı? Hiçbir şey. O asla geri dönmedi. Ve şimdi onun neye dönüştüğümü görmesini istemiyorum - bir erkek kabuğuna, çünkü içim bomboş." Sertçe yutkunuyorum, bunu kabul etmenin verdiği acı yumruk yemiş kadar gerçek. Bir bakıma Michelle'in ölümü de böyle bir yumruktu.

"Ama sonunda Grace için bundan kurtuldum. Yeterince çabuk değil ama mecburdum. Bana ihtiyacı vardı. Ya da belki benim ona ihtiyacım vardı?" İç çekiyorum, omuz silkiyorum çünkü ne olduğundan emin değilim ama o karanlık yerde daha fazla kalmadığım için memnunum. "Kendimi içinde bulduğum yeni gerçeklikten kaçınmak için içip kendimi unutmak çok cazipti ve bir süre öyle yaptım ama bir gece Grace annesiyle paylaştığım yatağa girip yüzüme dokundu ve o küçük sesiyle bana gülümsememi söyledi. Ben de gülümsedim. Çok sahteydi ama yaptım. O an iyileşmeye başladığım andı."

Çok fazla şey hatırlamıyorum ama o gece uyurken küçük kızımı kucağıma aldığımı çok net hatırlıyorum. O zamanlar karanlıktan korktuğu için banyo kapısındaki aralıktan aydınlanan tavana bakmıştım ve kendimi toparlamam gerektiğini fark etmiştim. Annesini kaybetmişti. Babasını da kaybetmeyi hak etmiyordu.

"Her şey değişti. Geleceğe dair kurduğum hayaller, umut ettiğim ve planladığım şeyler yok oldu. Arkadaşlarım ne diyeceklerini bilemedikleri için benden uzaklaştılar. Annem, babam ve kardeşlerim bana ve Grace'e göz kulak oldular... Kahretsin, hâlâ bize göz kulak oluyorlar... Kısacası bizi dengede tutmak için ellerinden geleni yapıyorlar, bir yandan da o kara deliğe geri düşmememi sağlamaya çalışıyorlar çünkü Grace benim her şeyim. O benim için her şey."

Söylediklerim yüzünden boğazım düğüm düğüm oldu ama zorlukla, "Yaptığım her şey onun için. Önce Grace."

Riley'ye bakma riskini göze alıp gözlerinde acıma görmemek için dua ediyorum. Bu bakıştan nefret ediyorum ve yıllar içinde çok aşına olduğum bir bakış haline geldi.

O bekâr bir baba, biliyor musun?

Zavallı kız, sadece babası var, annesi yok.

Sanki annesinin ölümünü telâfi edecekmiş gibi kızı şımartıyor.

Ama bulduğum şey acıma değil. Anlayış. Teselli. "Gerçekten üzgünüm. Michelle harika bir kadın, eş ve anne olmalı ki onu bu kadar çok seviyorsun. Grace de senin sayende çok iyi durumda, bu yüzden onun için o karanlık yerden çıkacak gücü bulmana gerçekten çok sevindim."

İnsanlar, ister yeni ister uzun zaman önce olsun, bir kaybın ardından genellikle ne söyleyeceklerini bilemezler. 'Seni öldürmeyen şey güçlendirir' ve 'Her şeyin bir nedeni vardır' ya da en kötüsü 'Artık daha iyi bir yerdeler' gibi basmakalıp sözler söyleyerek bu olayı geçiştirmek ya da bir şekilde küçümsemek istiyorlar. Bu klişelerin her biri, kazadan sonraki haftalarda, kendimi güçlü hissetmediğim ve ortada iyi bir neden yokken beni öfkeliendirdi,

Michelle'in yeri ise Grace ve benim evimdi. Dürüst olmak gerekirse, tembel teselli girişimleri içeren senaryo dolu sempati kartları gibi gelmeleri beni hala kızdırıyor.

Ama Riley bunların hiçbirini söylemiyor. Bunun yerine, içten sözleri eşimin var olduğunu, benim için önemli olduğunu ve kaybının her zaman iyileşmeyen bir yara olacağını kabul ediyor. Elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen kızım için yeterince şey yapmadığıma dair ruhumdaki derin şüpheleri yatıştırıyor, çünkü Grace'in bunca yıldır annesine sahip olsaydı daha iyi durumda olacağını inkar etmek mümkün değil. Ama o olağanüstü biri ve ben de onun bu hale gelmesinde oynadığım küçük rolle gurur duyuyorum.

Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi söylüyorum. "Teşekkür ederim."

Beni dinlediğin için, kaybın karanlık çirkinliğinden kaçmadığın için, o ilk günlerde bununla nasıl başa çıktığın için beni yargılamadığın için teşekkür ederim. Çoğunlukla, sadece kendisi olduğu için bir teşekkür, Riley. Çünkü o aydınlıkta ve anı yaşarken, karanlıktan geçti ve geçmişinde de acılar var.

"Grace'e çok fazla yüklenme yine de. Sadece onun için var olan değil, yaşayan bir babayı hak ediyor. Bir gün büyüyecek ve kanatlarını açmak isteyecek. Sahip olduğun tek şey o olduğu için kendini kapana kısılmış hissetmesini istemezsin."

Acı dolu bir nefes çekiyorum ama nefesim boğazımda düğümleniyor. "Yaptığım şey bu değil." Bunu söylerken bile haklı olup olmadığını düşünüyorum.

Riley bana bakıyor ve bu sefer bir şey görüyorum; üzüntü. "Annem öldüğünde kendimi çok adaletsiz hissettim çünkü diğer herkesin hâlâ annesi vardı. Onları markette, okulda, televizyonda görüyordum ve neden onların bir annesi olduğunu ama benim olmadığını soruyordum. Henüz çok küçüktüm, 'adil' olmanın herkes için var olan bir gerçeklik olduğunu düşündüğüm bir yaşıydım. Annemin ölümü, adaletin hayali olduğuna ve kimsenin yeryüzündeki herkese şunu ya da bunu dağıtmadığına, kimsenin diğerinden daha fazla ya da daha az almadığından emin olmadığına dair ilk acı hayat dersimdi." Ölçülü bir nefes alıyor, yavaşça nefes alıp veriyor ve devam ederken sesi daha güçlü çıkıyor. "Annem için yaşamam gerektiğini düşünerek uzun zaman geçirdim, sanki onun hayatı kısa sürdüğü için benimkini bu Devasa Önemli Deneyim haline getirmem gerekiyormuş gibi. Bu bir süre donup kalmama neden oldu, her küçük kararın bir ağırlığı vardı ve hiçbir şeye karar vermek şöyle dursun nefes bile alamıyordum." Gözlerini avluya dikeyyor ve acaba bitirdi mi diye merak ediyorum. Kim bilir, söyledikleri çok fazla. Ama bu korkunç hüznün arasında komik bir şey hatırlamış gibi ufacak bir kahkaha atıyor. "Bir keresinde okul resimleri için bir kıyafet seçmeye çalışıyordum ve dikkatinizi çekerim, elimde sadece iki

Güzel tişörtler ve bir tanesini seçemedim çünkü bir sonraki fotoğraf turundan önce ölürsem cenazemde anma fotoğrafım olarak hangisinin daha iyi görüneceğine karar veremedim."

"Siktir," diye homurdandım. "Bu çok zor."

Sanki bu gerçek bir çocuk için karanlık düşüncelerin en karanlığı değilmiş gibi omuz silkiyor. "İyi şeyler, kötü şeyler ve ortadaki şeyler vardır. Hepsini kabul etmeli, tadını çıkarmalı ya da atlatmak için elinizden geleni yapmalı ve sonunda elinizden geldiğince iyi olanlara odaklanmaya çalışmalısınız. Bu iyi şeyleri kendiniz yaratmak zorunda olsanız bile. Ben her gün bunu yapmaya çalışıyorum."

Paylaştıklarından Riley hakkında çok şey öğrendiğimi hissediyorum. Kolay gülümsemesine ve şakacılığına rağmen, tamamen gün ışığı ve gökkuşağı olmadığını biliyordum, ancak acısının ne kadar köklü olduğunu duymak, olabildiğince sık ışığı ve mutluluğu seçtiği gerçeğini çok daha şaşırtıcı hale getiriyor. Bunda güçlü bir güzellik var. Onun içinde.

"Sadece denemekle kalmıyorsunuz. Bunu her gün *yapıyorsun*."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme beliriyor ve buna sebep olduğum için içim ısınıyor. Ben Riley kadar sık gülümseyen biri değilim ve konuşmamızın ağırlığından sonra gülümseyebilmesi onun gücünün bir başka kanıtı. "Bu bir iltifat mıydı? Harikuladeliğim hakkında övgü dolu bir eleştiri mi? Karanlık tarafa geçeceğini biliyordum." Hafifçe takılıyor, ikimizin de ölümle ilgili bir konuşmanın tipik olarak gerektireceği kasvet içinde yuvarlanmamıza izin vermiyor ve bunu bilebileceğinden çok daha fazla takdir ediyorum. Aslında muhtemelen biliyordur. Bunu bu yüzden yapıyor.

Sihir. O böyle biri. Çünkü az önce onunla paylaştıklarımın hiçbirini ona söylemedim ama yine de bir şekilde şimdi söylediğim için kendimi daha iyi hissediyorum. Ve hiç kimse bana onun yaptığı gibi bir şey söylemedi ve ben de bu onuru hak ettiği saygıyla taşıyacağım.

"Eğer sen karanlık tarafsın, bu beni ne yapar?" Retorik olması niyetiyle soruyorum.

Riley'nin cevabı hızlı ve emin bir şekilde "Sorumluluk sahibi," oldu. "Şeytani anlamda karanlık değilim, daha ziyade anlık hazları severim. Bir şeyden diğerine atlıyor, yeni deneyimler istiyor ve her fırsatı değerlendiriyorum çünkü ölümün kaçınılmaz olduğunu ve bir noktada daha fazla şansım olmayacağını biliyorum. Bu yüzden elime geçen her saniyeyi değerlendiriyorum." Dudaklarını minik bir gülümsemeyle büzüyor ve hangi macerayı hatırladığını merak ediyorum. Duymak istiyorum

Hepsi hakkında, şimdiye kadar yaşadığı her bir kaçışla ilgili her bir hikaye.

"Sen eğlenceli görünüyorsun, ben ise çok sıkıcı," diyorum ciddiyetle, o da gülüyor.

"Hayır, öyle değil," diye karşılık veriyor ve şakacı bir şekilde omzuyla yan tarafıma vuruyor. "Kızı için elinden gelenin en iyisini yapan iyi bir baba gibi konuşuyorsun. Eminim Michelle seninle gurur duyardı. Ben gurur duyuyorum."

Bu beni kısa kesmeme neden oldu. Michelle'in Grace'e nasıl ebeveynlik ettiğim konusunda ne düşüneceğini hiç merak etmemiştim. Başlangıçta bu role birlikte adım attık, ancak sonrasında elimden gelenin en iyisini yaptım. Kuşkusuz her zaman yeterince iyi olamadım ama yine de her gün deniyorum.

İtiraf ederken gülümsüyorum, "Bu benim için çok şey ifade ediyor."

"Öyle olmalı. Çok sık iltifat etmem," diye cevap veriyor, gözleri üzerimde dans ederken parlıyor, çünkü evet, ediyor. Ve her nasılsa, böylesine mayın dolu bir sohbeti daha güvenli ve hafif bir yere geri getirdi. Ama bakışlarında bir gizem var. "Şimdi ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

Siktir. Sert ve uzun gel, muhtemelen birkaç kez.

Anında cevap veriyorum ve aynı hızla reddetmeye çalışsam da ve hatta aklıma gelmemiş gibi davransam da, o orada. Yüksek sesle ve ısrarla. Seksin bir süre için, özellikle de içkiyi bıraktığımda, çok sık kullandığım bir başa çıkma mekanizması olduğunu söylemekten utanıyorum. Sikişin ortasındayken üzölmek zordur, ama bittikten sonra geri tepmesi acımasız bir kaltaktır.

Gözlerimi kısarak dikkatlice soruyorum, "Ne?"

Görmeye bayıldığım o sevimli küçük dişini göstererek gülümsüyor ve sonra tek parmağıyla göğsüme dokunuyor. "Tag, sen osun."

Ben burada şaşkın şaşkın otururken o koşmaya başlıyor, bir yandan bahçede zikzaklar çizerken bir yandan da omzunun üzerinden arkasına bakıyor. Onu izliyorum, koşuyor ve gülüyor, sonra durup parlak bir sırıtışla 'hadi' der gibi bana el sallıyor.

Düşüncelerim dönüyor. Delirdi mi? Ben yetişkin biriyim, en büyük ve en ağır travmasını yeni paylaşmış biriyim. Kesinlikle teneffüsteki bir çocuk gibi ebelemece oynamıyorum. Bu fikir çok saçma.

Ama karanlıkta koşarken yaralanabilir. Bir taşa takılıp düşebilir - mükemmel bakımlı, suni çim çimenlikte hiç yok.

-Ya da daha büyük olasılıkla kendi ayağına takılıp düşecek çünkü hâlâ arkasına bakıp onu almaya gelip gelmediğimi anlamaya çalışıyor.

Bunu yapacağıma inanamıyorum.

Bu onun kendi güvenliği için, diyorum kendime. Bunun eğlenmekle ya da aptalca davranmakla bir ilgisi yok.

Ben bunların hiçbirini değilim ve böyle davranmak bunu değiştirmeyecek. Yine de şömineyi kapatıp arka kapıdan içeri giriyormuş gibi yapıyorum. "İyi geceler, ucube," diye sesleniyorum. Küçük bir hayal kırıklığı oflaması duyuyorum ve gardını indirdiğini anlıyorum.

Ve usta bir satranç oyuncusu gibi, işte o zaman saldırıyorum, dönüyorum ve kovalıyorum. Tepki vermesi bir saniye sürdü ama sonra sıçradı ve "Kahretsin!" diye bağırdı.

Koşmaya başladı.

Ben de onu kovalıyorum.

Eğlenceli ve beni şaşırtacak şekilde eğlenceli, bu gece taşıdığı ağırlıktan arınıyor. Ama aynı zamanda sahip olmadığımı söyleyebileceğim ilkel bir içgüdüğü de ateşliyor, çünkü sadece Riley'yi yakalamaya çalışmıyorum. Onu avlıyorum, av gibi bahçede peşinden koşuyorum. Benimle alay eden ve beni heyecanlandıran, her yaklaştığımda sesi daha da yükselen ve daha hızlı kaçmak için kollarını pompalayan, şingirdayan bilezikleri olan bir av.

Her ne kadar oflayıp puflasak da, defalarca elimden kaçarken gülüşsek de -ki buna izin veriyorum çünkü oyunun tadını çıkarıyorum- pembe saçlarına uzanırken, her adımda kıvrımlarının sallanışını izlerken ve avlunun loş ışığında ara sıra muzip gülümsemesinin tadını çıkarırken taş gibi sertleşiyorum.

Aniden duruyor, ellerini dizlerinin üzerine koymak için öne doğru eğiliyor ve nefes nefese kaldığını duyabiliyorum. Yavaşlıyorum, bunun bir numara olduğundan şüpheleniyorum. "İyi misin?"

"Evet," diye soluk soluğa kalıyor. "Sadece senin gibi her gün koşmuyorum. Ben ve kardiyo arkadaş değiliz."

Kıkırdıyorum. Günlük koşu bandında yaptığım koşuların *bunun* için bir antrenman olacağını hiç düşünmemiştim ama işte buradayım. "Senin genç olan olman gerekiyordu. Ben yaşlı adamım," diye şaka yapıyorum.

Riley bir kahkaha attı. "Sen" -bana bakıyor, suçlayıcı bir parmakla beni işaret ediyor- "yaşlı değilsin. Ama şu anda kendimi yaşlı hissediyorum. Arkanı dön."

Şimdi neyin peşinde olduğundan emin değilim, ona arkamı dönüyorum ama bana sinsice saldırmaya karar verirse diye omzumun üzerinden bakıyorum. Bunu ona hiç yakıştıramadım. Beni sürekli şoka soktuğu düşünülürse, şu anki yönteminin bu olduğunu söyleyebilirim.

"Güzel, eğil."

İçinde bulunduğu pozisyonu fark edip başlıyorum ama gülümsememi yerimde kalmaya zorluyorum. Riley omuzlarıma uzanıyor ve sonra zıplayarak sırtıma iniyor, ben de içgüdüsel olarak dizlerinin altından yakalıyorum.

Hayatım boyunca tam olarak tek bir kişiyi sırtıma almıştım, Grace'i. Şu ana kadar. Ve bu öyle bir şey değil, çünkü Riley'nin bacakları etrafıma sarılmış, kolları omuzlarımin üzerinde ve göğsü kürek kemiklerime bastırılıyor. En önemlisi, amcığı belime karşı sıcak. Bunu fark etmemeliydim ama kesinlikle fark ediyorum. Bacaklarımin arasında acıyla kabaran sikim de öyle.

"Yeehaw, kovboy. Hadi gidelim!" Riley bağılıyor, ayaklarını tekmeliyor ve sanki bir ata biniyormuş gibi biraz zıplıyor.

Sert adımlarla eve doğru yürüyorum, eğilerek arka sürgüyü açmasına izin veriyorum ve sonra onu merdivenlerin dibine götürüyorum, burada onu yavaşça, dikkatlice aşağı indiriyorum - ve kesinlikle göğüslerinin sırtımda gezinme hissini ezberlemiyorum.

Pantolonumdaki durumdan dolayı onunla yüz yüze gelemiyorum, bu yüzden yan duruyorum ve "Bu gece için teşekkürler. Sanırım buna düşündüğümde daha çok ihtiyacım vardı."

Gerçek bu. Doğrudan soruların, eğlenceli oyunların ve açık sözlü dürüstlüğün ihtiyacım olan bir şey olduğunu kim düşünebilirdi ki? Kesinlikle ben ya da beni tanıyan herhangi biri değil.

Başını eğiyor, neredeyse utangaç görünüyor ama vücudunda çekingen bir kemik olmadığını biliyorum. "Bir şey değil. İyi geceler Cameron."

Başımı salladığımda merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başlıyor ve kendimi orada kalmaya zorlayabilmemin tek nedeni -hem onu tekrar kovalamayı hem de yatak odamın mahremiyetine kaçmayı düşünmeme rağmen- her adımda kalçalarının sağa sola sallanmasını izlemem. En tepede bana el sallıyor, sonra köşede kayboluyor.

Odama doğru koşuyorum, hemen boşalmam gerekiyor. Duş hala ısınırken kıyafetlerimi çıkarıyorum ve suyun spreylene giriyorum. Sabunla uğraşmıyorum, sadece boyumu sert ve hızlı bir şekilde okşamak için kendimi sıkıca kavriyorum.

Karımı düşünmeliydim ama düşünmüyorum. Yıllar boyunca seks yaptığım kadınlardan birini ya da bir ünlüyü düşünebilirim ama bunu da yapmıyorum.

Hayır, elimi becerirken sadece bir kadını düşünüyorum. Riley Stefano, dokunamadığım ve istememem gereken ama dokunduğum lanet dadı.

Onu bahçede kovaladığımı, yere attığımı ve üstümüzde yıldızlar varken onu sertçe becerdiğimi hayal ediyorum.

Onu mutfak tezgâhının üzerine eğdiğimi ve bir elim yumuşak, dağınık saçlarına dolanmışken diğer elimle gür kalçasını öyle sert kavradığımı hayal ediyorum ki etinde parmak izleri bırakıyorum.

Aletimi saran elin ona ait olduğunu hayal ediyorum ve beni okşarken bileziklerinin çıkardığı şingirtılı müziği duyabiliyormuş gibi yapıyorum.

Ve sperm saniyeler içinde elimin üzerine fişkırdığında, onun adını söylememek için dişlerimi sıkıyorum.

Bir zamanlar, tüm hayatınızın tek bir günde ya da bazen tek bir anda nasıl değişebileceğini öğrendim. O zaman, Michelle'i kaybettiğim ve hayatımın keskin bir sola dönüşle, hayatta kalabileceğimi hiç düşünmediğim bir hale geldiği zamandı. Belirgin bir öncesi ve sonrası vardı.

Ve şimdi, bu sabah uyandığımda her günkü gibi olacağını düşünüyordum. Ancak bu kadar güçlü bir şekilde boşalmanın ardından nefesimi tuttuğumda ve hala kaya gibi sert olduğumu ve tekrar gitmek istediğimi fark ettiğimde, bugünün hayatımda başka bir keskin dönüş olduğunu biliyorum. Bu sabah Riley'nin kızım için iyi bir dadı olduğunu düşünüyordum. Ve şimdi... sanırım o benim istikrarım için şimdiye kadar karşılaştığım en büyük tehdit.

RILEY

Janey tatlı, sakın bir sesle Emmett'e "Uykucu bebek, uykucu bebek, uyu, uyu," diye şarkı söylüyor. Onu koridorda duyabiliyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. Doğaçlama söylediği şarkı üzerinde biraz çalışılsa iyi olacak olsa da o harika bir anne.

Mutfağa gidip buzdolabından ikimize de içecek alıyorum ve Emmett'i indirmesini bekliyorum. Birkaç dakika içinde parmaklarımdan sarkan çilekli-kayısı Red Bull'u kaparak bana doğru koşuyor. "Ahh, benim duygusal destek Red Bull'um," diye iç geçiriyor, üstünü açıyor ve uzun bir yudum alıyor. Aslında, muhtemelen daha çok bir yudum olarak nitelendirilebilir.

"Kafeine bu kadar çok ihtiyacın varsa pompalı tüfekle vurabilirsin," diye espri yapıyorum.

"Bunlar olmadan aylar geçirdim, ama sadece birkaç taneden sonra tekrar tamamen bağımlı oldum. Elimden gelse ana hatlarıyla kullanırdım," diye şaka yapıyor, köprücük kemiğinin hemen altına dokunarak. "Emmett birkaç gün önce küme halinde beslenmeye başlayınca pes ettim."

Ah, bu her şeyi açıklıyor.

Emmett genelde uyuma konusunda uzmandır ama büyüme atağı geçiriyorsa ve neredeyse sürekli kaloriye ihtiyaç duyuyorsa, bu muhtemelen emzirirken mutlu bir şekilde uyukladığı ve bu sırada Janey'nin uyanık ve tetikte olduğu, ihtiyacından daha az uyuduğu anlamına gelir.

"Sence günde bir Red Bull içmemde bir sakınca var mı? Doktor sorun olmadığını söyledi ama yine de endişeleniyorum..." Elindeki kutuya saldırmaya hazır bir çingiraklı yılanmış gibi bakarak sözünü kesiyor.

"Bir fincan kahveyle aynı miktarda kafein var, sadece bir tane içiyorsun, ayrıca yeterince su içiyorsun, muhtemelen tamamen temiz içiyorsun." Bunun doğru olup olmadığını söylemesini engellemek için elimi kaldırıyorum çünkü TMI. "Eğer doktor sorun yok diyorsa, sorun yoktur," diye onu rahatlatıyorum.

"Teşekkürler." Bir içki daha almadan önce kelimeyi zar zor çıkarıyor.

"Bugün ne yapmamı istiyorsun? Çamaşır mı? Mutfağı ya da banyoyu temizlememi mi? Huzur içinde duş alabilmen için monitöre göz kulak olmamı mı yoksa biraz kestirmemi mi? Uyuyacağı birkaç dakikadan faydalanmalıyız." Telefonundaki monitör görüntülerine bakıyorum. Sürekli açık, çoğu zaman yüzünde mutlu bir gülümsemeyle Emmett'in uyumasını izliyorum.

"Konuşabilir miyiz?" Artık mutlu bir gülümseme yok. Dik durmak için desteğe ihtiyacı varmış gibi tezgâha yaslanıyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor çünkü böyle bir başlangıçtan asla iyi bir şey çıkmaz. "Ah, evet. Ne hakkında?"

"Kaka, tükürük, emzirme ya da bebekle ilgili olmayan her şey hakkında. Yetişkinlere yönelik şeyler hakkında konuşmak istiyorum... bekle, *yetişkinlere* yönelik şeyler gibi değil." Yorgunluktan kıkırdıyor ve ben de ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Tabii bu konuda konuşmak istemiyorsan. Eğer aklındaki buysa, sorun değil" diye açıklıyor. İç çekerek sonunda itiraf ediyor: "Sadece bu evin duvarlarının dışında neler olduğunu duymaya ihtiyacım var. Kelimenin tam anlamıyla her şey adil oyun. Lütfen."

Ağzından dökülen kelimelere gülüyorum. "Kötü haber, *yetişkinlerle* ilgili konuşacak hiçbir şeyim yok ve sanırım seks hayatıyla ilgili bir şey paylaşırsan Cole beni öldürür." 'Evet, bu doğru' der gibi başını sallıyor. "Ama indirimden bulduğum pantolonu görmek ister misin? Harika bir ekoseleri var ve onlar için oldukça şaşırtıcı bir modelim oldu."

Telefonumdan Grace'i yeniden giydirilmiş eteğiyle, beni kedi tişörtümle ve Cameron'ı saçma pantolonuyla gösteren fotoğrafı çekip Janey'ye göstermek için çeviriyorum. Daha yakından bakmak için telefonu elimden alırken çenesi düşüyor.

"Ciddi misin sen? Cameron'a bunu nasıl yaptırdın? Şantaj mı? Tehdit mi? Uyuşturucu mu? Yoksa yapay zekâ mı?" Gözleri üçümüzün fotoğrafını tarıyor, sanki altıncı parmak ya da bulanık bir arka plan bulacakmış gibi, ama aile odasında çekilmiş gerçek bir fotoğraftan başka bir şey bulamıyor. Fotoğrafta otomatik düzeltme filtresi bile yok.

Bu Grace'in fikriydi, eğlenceli bir günün anısıydı ve Cameron'a pantolonu üzerindeyken fotoğrafı çekmesi için tatlı dille ikna etmek zorunda kalsa da bunu yapmıştı. Onun için.

Grace'e neden bu kadar bağlı olduğunu şimdi anlıyorum. Onu kelimenin tam anlamıyla umutsuzluğun derinliklerinden kurtardı ve karşılığında onu olabildiğince mutlu etmek istiyor. Bu asil bir davranış ve Yirmi Birinci Yüzyıl'da olduğumuz için bu kelimeyi pek kullanmasam da doğru.

Sanırım bu resim benim yeni favorim. Bunu telefonumun kilit ekranı yapardım ama bu biraz garip olurdu çünkü bu benim patronum ve sorumlum, gerçek ailem değil. Ama öyle bir telefonum yok ve telefonla birlikte gelen genel bir duvar kâğıdı yerine bizi mutlu bir şekilde gülümserken görmek çok hoş olurdu.

"Grace onu bu resme ikna etti," diye açıklıyorum.

"O değil. Pantolon!" diye haykırdı. "O da mı Grace'di?" Kendimden memnun bir sırıtışla başımı salladığımda bana aval aval bakıyor. "Bunu nasıl yaptın?"

"Kibarca mı sordun?" Emin değilmişim gibi öneriyorum. Dürüst olmak gerekirse, nasıl yaptığımdan emin değilim. Sordum. Ayrıca ona yalvaran bir bakış attım ve lütfen dedim ve sonra birden kabul etti, bu isteğin onun konfor alanının ne kadar dışında olduğunu bilmeme rağmen.

Son zamanlarda konfor alanının dışına çok çıkıyor.

Kulağımdaki küçük şeytanın sesi artık Miller'ınki gibi çıkmıyor ama yine de aynı derecede müstehcen. Cameron ilk geldiğim zamanki halinden çok farklı. Gülümsüyor, kahkaha atıyor ve benimle ebelemece oynayarak kasıklarımın şişmesine neden oluyor. Çocuksu bir aptal gibi beni bahçede terk etmesini bekliyordum. Ama yapmadı ve çok eğlendik. Genelde eğlendiğini sanmıyorum. Ama ciddi, ağırbaşlı, tutucu cephesi çatlamaya başladı ki bu onun için iyi bir şey. Ve Grace için.

Sanırım burada olmamın nedeni de bu olabilir; kayıplarının ardından ikisinin de yeniden neşeyi bulmalarına yardımcı olmak. Cameron uzun zamandır otomatik pilottaydı ve Grace'le harika bir iş çıkarmış olsa da, ikisi de daha fazlasını hak ediyor - daha fazla güneş ışığı, daha fazla sersemlik ve çok daha fazla mutluluk.

"Eminim tek gereken sormaktı," diyor Janey ve bunu benim söylediğimden çok daha imalı bir şekilde söylüyor. Yanaklarımdaki kızarıklığın sıcaklığını hissedebiliyorum ve o da bilerek sırıtıyor. "Kahretsin kızım, tamam mı... Cameron?" Ne demek istediği gün gibi ortada, tartışmak için acele ediyorum ama o yine sözel taklalarından birini atıyor. "Yani, yakışıklı olduğu kesin. Bütün Harringtonlar öyle. Genetik piyangoyu kazanan şanslı piçler, ama o çok..." Cameron'ın her zamanki tavrını neredeyse mükemmel bir şekilde taklit ederek dik duruyor, omurgası dik, kolları çapraz ve yüzü hafif bir kaş çatma dışında ifadesiz. "Sanırım herkes için birileri var. Yani, bana ve Cole'a bir bakın."

Bu iş hızla kontrolden çıkıyor.

"Öyle değil," diyorum, iddialı görünmeye çalışıyorum ama biraz çaresiz görünüyorum. "Sadece birbirimizi tanımaya çalışıyoruz, hayat hakkında konuşuyoruz ve

Bilirsin işte. Koruyucu ailelerim, nasıl dadı olduğum, Grace ve Michelle gibi."

Söylediğim bir şey onu sinirlendirdi. Gözü üzerimde olmasına rağmen hızlı adımlarla telefonuna gidiyor ve tek bir tuşa basıyor. Anında arama bağlanıyor ve hoparlörde olmasa da sessiz odada Cole'un "Evet, duydum" dediğini duyabiliyorum.

Tuhaflar. Ve ürkütücü. Birbirlerinin işlerine karışıyorlar, konuşmaları gizlice dinleyecek kadar. Sanırım iyi ki çok müstehcen ya da kişisel bir şey paylaşmamışım. Eminim Cole regl kramplarımı ya da *yetişkin* aktiviteleri yapmayalı ne kadar zaman geçtiğini duymak isterdi.

Janey'nin gri gözleri benden ayrılmıyor ama şu anda duyamadığım Cole'u dinliyor, ama belli ki konuşuyor çünkü Janey bir şey söylerken başını sallıyor. "Tamam, soracağım. Seni seviyorum."

Telefonu kapatıyor ve odanın havası değişiyor, ağırlaşıyor. Başım beladaymış ve polis tarafından sorgulanıyormuşum gibi hissediyorum ama yanlış bir şey yapmadım. Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Ama aile dinamikleri karışık olabiliyor, belki de bilmeden bir şey yapmışımdır?

"Cameron'ın karısı hakkında ne biliyorsun?" diye soruyor dikkatle.

"Michelle mi?" Netleştiriyorum ve irkiliyor, sanki saldırgan bir şey söylemişim gibi eli görünmez incileri kavramak için göğsüne gidiyor. "Sadece uzun zaman önce bir araba kazasında vefat etti. Çoğunlukla bu kadar."

Bundan çok daha fazlasını söyledi ama bu Cameron'la benim aramda. Başkalarıyla paylaşmak isterse paylaşır ama ben şimdiden çok fazla şey söylediğimi ve kasıtsız bir şey ima ettiğimi hissediyorum, bu yüzden konuşmamızın geri kalanını kilit altında tutuyorum.

Yüksek sesle nefes veriyor, gözleri kocaman. "Bu kadar mı?" diye tekrarlıyor. "Bu *kadar* mı? Ciddi misin sen? Cameron onun adını bile söylemiyor ve sen sanki Beyonce'ymiş, herkesin bildiği ve kolayca söylediği bir şeymiş gibi ortaya atıyorsun. Bir an için kimden bahsettiğini bile anlamadım çünkü ona 'Grace'in annesi' ya da 'Cameron'ın karısı' dışında bir şey dendiğini hiç duymadım."

Ne? Adını söylemiyor mu? Buna şaşırdım... çünkü söyledi. Hikâyesinin geri kalanı son derece kişisel bir şeymiş gibi geldi, ama sadece adı mı önemli?

"Şey... belki de hiçbir şey söylememeliydim o zaman..." Kekeliyorum, olabildiğince hızlı geri çekilmeye çalışıyorum.

Janey başını sallıyor, kırmızı bukleleri sağa sola savruluyor. "Daha fazlasını söylemelisin, *çok daha fazlasını*" diye karşı çıkıyor. Sonra sanki benimle değil de odadakilerle -ya da belki Cole'la- konuşuyormuş gibi adımlarını hızlandırıyor ve mırıldanıyor: "Onun hakkında konuşuyor. Bu iyi bir şey. Gerçekten iyi, değil mi? Öyle olmalı."

Sanırım kendini kaybetti. Ama mikroskop altındaki bir böcekmişim gibi bana baktığında gözleri berrak ve düşünceli.

"Her şey yolunda mı?" Tereddütle girişimde bulunuyorum.

Birkaç adım daha atıyor, ama sanırım yorgunluk onu vurmuş olmalı, çünkü kanepeye yığılıyor, bacakları çarpık ve başı yastığın üzerine düşmüş. "Evet, iyiden de öte... Sanırım." Ona şüpheli bir bakış attım ve o da iç geçirdi. "Bak, Cameron soğuk, acımasız ve temelde duygusuz biri, Grace söz konusu olduğunda hariç. Diğer herkes, özellikle de aile dışındaki insanlar? Temelde onlara zar zor tahammül ediyor. Çoğu insanı önemsiz ve değersiz buluyor... yine, Grace ya da aile için olmadığı sürece."

"Onu tam bir pislik gibi gösteriyorsun," diye çıkışıyorum.

"Tüm kardeşler kendi tarzlarında birer pislik ama Cameron onların Mack Daddy'si gibi." O kendi esprisine gülüyor ama ben Cameron adına alınıyorum.

Janey burada sahip olduğum arkadaşşa en yakın şey ve ona karşı küsmemeliyim, ama korumacı doğam yükseliyor. "Belki de beni gerçekten iyi davranacak kadar seviyordur."

Janey ses tonumdan en ufak bir rahatsızlık duymuyor. Hatta bana 'duh' der gibi bakıyor. "Ben de bunu söylüyorum. Bence senden hoşlanıyor. Ve bu iyi bir şey. Muhtemelen."

"Oh." Tüm savunma argümanlarım onun açıklamasıyla eriyip gidiyor ve karşısındaki sandalyeye çöküyorum. "İyi... güzel. Anlaştığımıza sevindim o zaman."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme beliriyor, sanki söylediğim her şey kafasına dank ediyormuş gibi. "Ailemize hoş geldin," diye takılıyor. "Çılgın bir yolculuk ama iyi bir yolculuk."

"Ben aileden değilim," diye itiraz ediyorum. "Sadece dadıyım."

Bunu söylerken bile göğsümde bir sızı hissediyorum. Gerçek bu ve yıllar boyunca pek çok insan için 'aile gibi' olmuş olsam da, bu sefer bunu itiraf etmek her zamankinden biraz daha fazla acı veriyor. Kesinlikle olması gerekenden daha fazla.

Çünkü ben Janey gibi aileden değilim. Kısa bir süre için burada olacağım ve sonra her zaman olduğu gibi başka bir işe, başka bir yere, başka bir

Bana ihtiyacı olan bir aile. Yine de onları özleyeceğim-Cole ve Janey ve Emmett, Grace, Cameron. Özellikle de Grace ve Cameron'ı.

Ama bunu ona söyleme fırsatım olmuyor çünkü Emmett'in çığlıkları evin içinde çınlıyor ve Janey hemen ayağa fırlayıp çocuk odasına koşuyor.

Oturma odasında tek başıma, Janey'nin bana anlattığı her şeyi tekrar ediyor, anlamlandırmaya çalışıyorum. Ama arka cebimdeki telefonum çalıyor. Çıkardığımda Cole'dan bir mesaj olduğunu görüyorum.

Ona zarar verme.

Bir kahkaha attım. Sanki ben, Riley Stefano, Cameron Harrington gibi bir adamı incitebilirmişim gibi. Cole'un mesajına vereceğim tepkiyi izlediğine güvenerek kaşlarımı kaldırıp odanın köşesindeki kameraya bakıyorum.

Bir saniye sonra bir tane daha geliyor.

Seni incitmesine de izin verme.

Dudaklarımı yalıyorum çünkü bu tamamen mümkün. Hatta makul, çünkü Grace'le, Cameron'la, Harrington'larla çok derine batmış durumdayım.

Ben bir koşucuyum. Hep öyleydim, hep öyle olacağım. Açık yollar beni yeni maceralarla cezbediyor ve ben de gidiyorum, nasıl olsa sökülüp atılacakları bir yere kök salmaktan korkuyorum. Ama bu aile cezbedici. Her ne kadar kusurlu olsalar da birbirlerini sevmeleri ve işler zorlaştığında bile birbirlerine destek olmaları. Böyle bir şeyin parçası olmak güzel olurdu.

Ama bu benim kaderim değil. Hiçbir zaman olmadı ve olmayacak.

Yapabileceğim en iyi şey, fırsatım varken tadını çıkarmak ve hayatıma devam etme zamanı geldiğinde güzel anılar biriktireceğimi bilmek.

CAMERON

"Bundan emin misin?" Grace'e yüzüne bakarak soruyorum.

Bu Hannah'nın evinde bir yatıya kalma. Okula saç örgüsüyle gittikten sonra Grace, Hannah'yla aralarının iyi olduğuna yemin ediyor. Görünüşe göre Hannah örgülere 'şirin' demiş ve kızımın gözüne tekrar girmek için tek gereken de bu. Gerçi ben o kadar kolay satılan biri değilim.

Kaşları birbirine çarpıyor ve kaşlarını çatıyor. "Evet, film izleyeceğiz, yeni bir TikTok dansı öğreneceğiz, makyajla oynayacağız ve akşam yemeğinde dondurma yiyeceğiz."

"Peki orada kimler olacak?"

Cevabı zaten biliyorum ama cevabın az da olsa değişme ihtimaline karşı tekrar tekrar sormak iyidir. Ve evet, bunu bir ebeveynlik kitabından öğrendim. Yeni bir kitap okumaya başladım çünkü Riley'nin kızımın en yakın arkadaşı hakkındaki düşünceleri aklımdan çıkmıyor ve geçen yıl gözden kaçırdığım bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

"Hannah, tabii ki. Ben, Megan, Trinity ve Bella."

"Hangi Bella?" Grace'in sınıfında üç tane var, ayrıca okulda birkaç tane daha var.

"Bella Wilcox, piyano çalan."

Başımı sallıyorum, hatırlatma için minnettarım çünkü Bella'nın soyadını söyleyebileceğimden emin değilim ama geçen yılki yetenek yarışmasında *Altın Saat*'i çalan kızı hatırlıyorum çünkü kalabalık çıldırmıştı ve ben şarkıyı bile bilmiyordum. "Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, sabah kahvaltıdan sonra seni alırım."

Alnımdan öpmek için bana doğru eğildi ve ben de ona "Seni seviyorum. İyi eğlenceler."

"Tamam! Sen ve Riley'e de iyi eğlenceler! Seni seviyorum!" Arabadan fırlıyor ama "Hoşça kal baba!" diye sesleniyor.

Zili çalmasını, sabırsızlıkla beklerken bir o yana bir bu yana dans etmesini ve ardından onu gruplarına dahil ederken mutlulukla çılgık atan diğer kızlar tarafından karşılanmasını izliyorum. Hannah'nın annesi Amelia açık kapıda beliriyor ve çocuklarla benim aramda gülümseyerek bakışıyor. Kızlar ilk kez yatıya kaldığında ona işkence etmiş, sorularla ve ne olur ne olmaz senaryolarıyla onu sıkıştırmıştım ve yine de neredeyse Grace'i alıp gidiyordum çünkü onu ailemden başka birine bırakamazdım. Amelia sabırlı davrandı ama sonunda kızları kendi hallerine bırakırsam iyi olacaklarını söyledi. Bu nazik bir karşı çıkıştı ve kızların sinir bozucu ama gerekli ebeveynleri olarak ilişkimiz sağlamlaştı.

Belki de Hannah'nın yorumu hakkında onunla konuşmalıyım? Bundan hoşlanmayacaktır, bundan eminim. Neredeyse arabayı park edecektim ama Riley'nin sözleri aklıma geldi. Bunu Grace'in halletmesine izin vermeliyim. Yetenekli ve öğreniyor ama yardıma ihtiyacı olduğunda ona destek olacağımı da biliyor. Bu yüzden Amelia'ya el sallayıp uzaklaşıyorum.

GRACE, Hannah'lara yatıya gidip gidemeyeceğini ^{sorduğunda}, bunun ne anlama geleceğini tam olarak düşünmemiştim. Ama Riley'yle benim eğlenmemi söylediğinde, Riley'yle bütün gece evde yalnız olacağımız aklıma geldi.

Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı. Ve pantolonumda.

Kendine gel, Harrington.

Bu onun izin gecesi. Muhtemelen birlikte yemek yemek bile istemeyecektir. Ya da verandada oturup çay içmek. Ya da gizlice yatak odama kaçacak ve aşağı yukarı önümüzdeki on dört saat boyunca pembe saçlarının beyaz çarşaflara karşı keskin bir rahatlamayla öne çıkacağı kral yatağımın genişliğinde sevişecek.

Eve girdiğimde sarımsak ve domates kokuları etrafımı sarıyor ve burnumu takip ederek Riley'yi bulduğum mutfağa gidiyorum. Sessizce bir süre onu izliyorum.

Her zamanki savaş botlarını giyiyor ve leopar desenli eteği kıcını boyuyor ama dizlerinden baldırının ortasına kadar kabarıyor. Pembe tişörtü saçlarıyla uyumlu ve neyse ki çok dar değil çünkü bu gece karnına bakmaya dayanabilir miyim bilmiyorum. Kesinlikle

o lanet kedi tişörtünü kaldıramadı, bu yüzden desenli etekle bir kedi teması seçmediğine sevindim. Saçları dökülmüş ve dağınık, küçük parçalar rastgele oraya buraya savruluyor ve bilezikleri hareket ettikçe şıngırdıyor.

Önünde, ocağın üzerinde, bir tencerede makarna kaynıyor, ama kaşığı mikrofon olarak kullanıyor ve ona tutkuyla şarkı söylüyor. "H-O-T-T-O-G-O!" Başka bir ocakta, iyi bir marinara sosuna benzeyen bir tencere kısık ateşte kaynıyor ve adada iki tabak hazır. Bize yemek yapmış.

Çok tatlı. Belalı. İkimiz için de. Ama her nasılsa, önümdeki manzaraya gülümsüyorum.

Bunu yapabilirim. Bu sadece bir akşam yemeği. Birlikte yediğimiz diğerleri gibi. Grace'in burada olmaması dışında. Ve o tampona ihtiyacım var. Çaresizce.

"Merhaba."

Riley arkasına bile dönmeden, "Ne zaman bir sürüngen gibi gizlenmeyi bırakıp bir şey söyleyeceğini merak ediyordum," diye takılıyor. Lavabonun üzerindeki pencerenin yansımada arkasını nasıl izlediğini gördüm, sanki sürekli tetikteymiş gibi ve hayatında onu evinin güvenliğinde bile bu kadar savunmasız hissettiren şeyin ne olduğunu merak ettim. Ama ocağın üzerinde yansıtıcı bir şey yoktu. Yine de burada olduğumu biliyordu.

"Akapella karaokenizi bölmek istemedim," diye kestirip attım. Dönüyor, parlak fikir gözlerinde parlıyor ve heyecandan sırtıyor, ben de anında kapatıyorum. Kapatmak zorundayım. Onunla üst kattaki medya odasında, karanlık, özel, uzun ve rahat bir kanepenin olduğu ve vücudundan ziyafet çekmek için onu kolayca yatırabileceğim bir yerde olma riskini göze alamam. "Bu gece karaoke yok. Çalışmam gerek."

Anında sönüyor, dudakları öpmek istediğim bir somurtmaya dönüşüyor.

"Üzgünüm, görev çağırıyor," diyorum özür dileyerek, sanki gerçekten onunla karaoke yapmayı tercih ediyordum gibi.

Gerçek şu ki, bu gece dikkatimi vermeme gerektiren herhangi bir işim yok. Her zaman yapılacak işler vardır, çünkü Blue Lake'te hiç bitmeyen bir hamster çarkı vardır, ancak babamın her zaman olduğu gibi beni bir işkoliğe dönüştürmeyen bir iş-yaşam dengesi bulmaya özen gösteriyorum. Kurumsal olarak yarattığı şeylere hayranım, ancak aile söz konusu olduğunda, kardeşlerimin çoğu için baktan bir babaydı ve Grace'in benim hakkımda böyle düşünmesine izin vermeden önce öldüm.

Bu gece iş, Riley'den ve dayanacak kadar güçlü olduğumdan emin olmadığım cazibeden uzaklaşmak için kolay bir bahane.

"En azından yemek için vaktin var mı?" diye soruyor, sesinde umut var. "Yoksa ofisine götürmen için sana bir tabak hazırlayayım mı?"

Gözlerimin yüzünü yalamasına izin veriyorum - keskin, siyah göz kalemiyle çevrelenmiş geyik gözleri, şirin küçük halkalı kalkık burnu ve cevabımı bekliyormuş gibi köşeleri hafifçe kalkık dolgun dudakları. Zamanım olmadığını söylemeliyim ve ofisimin güvenli ve sığınaklı ortamına koşmalıyım.

Ağzımdan çıkan şey... "Bir dakikam var."

"Harika!" Benimle spagetti yemeyi gününün en güzel kısmı gibi gösteriyor.

Tekrar dönüyor, makarnayı ocaktan alıyor ve bir kevgirin beklediği lavaboya taşıyor. "Dur, ben yapayım," diye teklif ediyorum. İçgüdüsel olarak ağır tencereyi ondan alıyorum ama bu bizi o kadar yakınlaştırıyor ki kalçalarımız birbirine çarpıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. Beklediğim gibi uzaklaşmıyor. Hayır, hemen yanımda duruyor ve sanki spagettiye kevgire nasıl dökeceğimi bilmiyormuşum gibi yaptığım şeyi denetliyor. Dürüst olmak gerekirse, biraz sıçratıyorum ama bu beceriksiz olduğum için değil. Çünkü odağım kaynayan sıcak suda değil, onda.

İşim biter bitmez makarnayı geri alıp tekrar tencereye atıyor, sonra da sosu ekliyor. "Buna" diyor, "*mantecare* denir ve makarna yapmanın en iyi yoludur."

Esnek eriştelere sosun içinde karıştırmasını, ardından biraz zeytinyağı ve parmesan peyniri eklemesini izliyorum. "Normal yöntemin nesi yanlış?"

"Üzerine sos dökülmüş sade makarna eriştesi mi?" Riley cevap veriyor, ben de başımı sallıyorum. "Bu şekilde daha iyi," diyor, sesi en iyi İtalyan şefler kadar kendinden emin çıkıyor ve ben de ona dolaylı olarak inanıyorum, ama sonra bana doğru eğilerek sırtıyor, "Sen sormadan söyleyeyim, bunu televizyondaki yemek programlarından öğrendim."

Kıkırdamaktan kendimi alamıyorum çünkü onun çocuklar için yemek pişirme deneyiminin var olan en iyi spagettiye yaratmasına yol açtığına tamamen güveniyordum. Aslında, bu beni hiç şaşırtmazdı çünkü bu noktada onun tüm ifşaatları beni neredeyse hiç şaşırtmadı.

Birlikte makarnayı bitirip iki kadeh kırmızı şarap dolduruyoruz ve adaya oturuyoruz. Otomatik olarak her zamanki yerlerimize oturuyoruz.

Grace'in genelde oturduğu yerle aramızda bir tane var. Boş bile olsa, tampon takdire şayan.

"Bu akşam ne yapıyorsun?" Yemeğe başlarken kendi kendime sorduğumu duyuyorum. Kahretsin, haklı, makarna böyle çok daha güzel. Ama keşke hiçbir şey söylemeseydim çünkü vereceği cevaplar ofisime kapandığımda fantezilerime yem olacak.

Saçını yıkamak mı? Ellerimi saçlarında gezdirebilir, sikimi ona yedirirken yüzünü avuçlayabilirim.

Çamaşır mı? Soyun ve vücudunun görmediğim kısımlarını ezberlememe izin ver.

Film mi izliyorsunuz? Onu kanepeye yatırmak yine aklıma geliyor. O anlamsız bir romantik komedi izlerken ben onu yiyebilirim.

Yarınki postane gezisi için, eskileri paketlemek mi? Tamam, burada sadece koli bandıyla yapılacak şeylerle ilgili garip fikirler var.

Ama mesele hala geçerli. Beni zaten olduğumdan daha fazla sinirlendirecek bir şeye ihtiyacım yok.

"Tırnaklarımı boyamam lazım," diye cevap veriyor, pembe cilaya bakarken dikkati dağılıyor.

Yontulmuş pembe cila ve saçma sapan sayıda bilezikle tamamlanmış elinin sikime sarılmış, beni hızlı ve sıkı bir şekilde okşadığı bir görüntü aklıma geliyor. Taburenin üzerinde kayıyorum, aletimin tepki vermemesini sağlamaya çalışıyorum. Bana gülüyor, daha da sertleşiyor ve sonunda, lanet olası hain uzantıyı gizlemek için peçetemi kucağıma koymak zorunda kalıyorum. Onu daha sonra cezalandırmakla tehdit ederdim ama sanırım tam da bunu umuyor.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Ne renk düşünüyorsun?" Böyle aptalca, sıradan bir soru sorduğum için kendimi alnımdan tokatlayabilirdim ama beynimde kan akışı olmadığı için aklıma gelen tek şey buydu. Karbonhidrattan biraz ilham almayı umarak ağzıma büyük bir çatal dolusu spagetti atıyorum.

"Pembe ya da siyah. Elimde sadece ikisi var, bu yüzden genellikle ikisi arasında gidip geliyorum." Yemeğinden bir ısırık alırken henüz karar vermemiş gibi omuz silkiyor. "Belki ikisi de?"

Kadınlar hakkında pek bir şey bilmem ama sadece iki cilaya sahip olmak kulağa tuhaf geliyor. Annemin her zaman bir çekmece dolusu vardı ve büyürken Kayla hepsini kullandı. Michelle'de en az bir düzine vardı ve sanırım Grace'de de en az o kadar vardır. Ama Riley, bazılarının eksiklik olarak gördüğü bu durumla ilgili en ufak bir endişe duymuyor. Çok az şeyle mutlu oluyor.

Bu beni biraz utandırıyor çünkü ben de ona çok az şey verdiğimi biliyorum. Ailesinden, evinden, benden küçük bir tat. Ama tüm verebileceğim bu.

Ama...

"Annem bütün kızları alıyor -Grace, Janey, Kayla, Luna, Samantha, Dani -Manikür için oldukça düzenli. Eminim bir dahaki sefere senin de onlarla gitmeni çok ister." Annem ailemizdeki tüm kadınlara iyi bir anne, büyükanne ve kayınvalide olmaya özen gösterir ve rutin olarak her kadınla ayrı ayrı ve gruplar halinde zaman geçirerek bu derin aile bağlarını bulur ve yaratır.

Riley'nin gözleri benimkilere kayıyor ve oradaki hevesi, dahil edilmekten duyduğu şaşkınlığı ve bu tür bir bağa duyduğu özlemi görebiliyorum. Ama neredeyse aynı hızla kepenkler kapanıyor ve kibarca gülümsemesine rağmen reddediyor. "Sorun değil. Ailevi bir şeye benziyor."

Anneme bir gezi ayarlamasını ve tüm spa gününü kredi kartıma yüklemesini söylemeye karar veriyorum. Riley'nin yüzünü güldürmek ve Harrington'ların özel boktan sevgisini hissetmek için ödenecek küçük bir bedel olacaktı. Yine de riskli çünkü bu onu tepelere doğru koşturmaya yetebilir. Özellikle de Kayla ve annem birlikteyken. Gerçi Samantha ve Dani de pek iyi değiller, ağızlarından bazen yüksek sesle ve aynı anda çılgınca şeyler çıkıyor. Luna ve Janey yine de çok tatlılar. Riley ve Janey'nin iyi anlaştığını biliyorum, bu yüzden onun da Luna'yı seveceğinden eminim.

"Annemle konuşacağım," diyorum ve Riley dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemesini saklamaya çalışıyor ama gözlerinde dans ettiğini görebiliyorum. "Janey bugün nasıldı?"

Riley bu hafta neredeyse her gün Cole ve Janey'lere gitti ve en az bir ya da iki saatini onlara yardım ederek geçirdi. Bazen Grace okuldayken gidiyor, bazen de Grace'in dersi yoksa okuldan sonra birlikte gidiyorlar, genellikle haftalık Starbucks gezilerinden birine uğruyorlar.

"Daha iyi," diye övünüyor. "Emmett'in küme beslenmesi yavaşlıyor gibi görünüyor ve tam zamanında, çünkü bugün ilk dişi çıktı. Janey zamanın ne kadar hızlı geçtiğini ve Emmett'in dört aylık olduğuna inanmadığını söyleyerek ağlamaya başladı."

"Zaman uçup gidiyor," diye katılıyorum.

Riley bilgece, "Bu yüzden bundan en iyi şekilde yararlanmalıyız," diye ekliyor.

Arzularımın tavan yaptığı bir anda kulağıma çok müstehcen geliyor, sanki evin bize kalmasının avantajını kullanmamızı öneriyor. Ama Riley sanki hiçbir şey kastetmemiş ve bu sadece kulağa nasıl geleceğini bilmeden ortaya attığı akılda kalıcı bir tavsiye cümlesiymiş gibi rahatça yemeğini yiyor.

Buradan çıkmam lazım. Bu gece eve girerken sahip olabileceğim kısıtlamalarımı kaybediyorum. Riley'yi her türlü pozisyonda hayal ediyor, onu tüm ailemle tanıştırmak istiyor ve elimde olmadan söylediği sözleri cinsel davet olarak algılıyorum.

Ben tam siktir et diyecek ve onu becermeye çalışacakken, o hiç umursamıyor, sadece güzel ve *sakin* bir akşam yemeği yediğimizi düşünüyor. Bu gece hiç de *sakin* değilim.

Bir tomar spagettiği yutuyorum, tabağıma neredeyse temizliyorum ve benim için doldurduğu bir kadeh kırmızı şarabı yudum yudum içiyorum.

"Zamandan bahsetmişken, işe gitmeliyim."

"Ah, evet." Ses tonundaki hayal kırıklığını duyabiliyorum ve bunu geri almamak için dişlerimi sıkarak zorunda kalıyorum.

Dudaklarındaki küçük somurtmanın beni etkilemesine izin veremem. Bu onun kendi iyiliği için. Ve benim. *Ve en çok da Grace'in*, kendime hatırlatıyorum.

Grace Riley'den hoşlanıyor ve onun dadısı olmasını istiyor. Dolayısıyla, sikim ne kadar bunu savunsa da onu beceremem. Bu doğru değil. Bir çalışanı beceremem ve yirmi beş yaşında bir kadını beceremem. Güneşin etrafında on iki tur daha atmam bana bu kadarını kesin olarak söylüyor. Bu şekilde avantaj sağlayamam. Sağlamam. Özellikle de Riley'nin eline en başından beri boktan bir deste verilmişken. Onu inciten bir şey daha olmak istemiyorum, çünkü her şeyle başa çıkma konusunda harika bir iş çıkarsa da, en başta bunlarla uğraşmak zorunda kalmamalı.

Ayağa kalkıp tabağıma alıyorum ama Riley elini ön koluma koyarak beni durduruyor. Parmaklarının beni yakalamak istercesine kıvrıldığına yemin edebilirim ama bu muhtemelen benim aptal hayal gücümün yine kendini kaptırması. "Bırak onu, ben hallederim. Yapacak işlerin var."

Yapmamalıyım. Bu gece çalışmıyor. Akşam yemeğini de o yaptı, en azından temizlik yapabilirim. Ama bir korkak gibi başımı salladım. "Teşekkürler."

Koridorun yarısını ancak geçip ofisime varabildim. Ama bunu yapmaya devam edemem, aklımda Riley'nin düşünceleri varken mastürbasyon yapamam. Sabah seanslarımı ve çoğu zaman akşam seanslarımı da o dolduruyor. Bu yüzden homurdanarak, yardımcı olacağını bildiğim tek şeye yöneliyorum ve kendime bir viski doldurup bir dikişte yudumluyorum.

Sonra bir tane daha doldurup masama oturuyorum. İş her zaman dikkatimi dağıtıyor ve umarım bu gece de farklı olmaz.

RILEY

Telefonum yanımdaki kanepede çaldığında saat biri geçiyordu. Odamdayım, televizyonda izlemediğim *Gilmore Girls*'ün tekrarları gösteriliyor ve tırnaklarımın yeni Hubba-Bubba Pink boyası çoktan kurumuş. Çoğunlukla boşluğa bakıyor ve Cameron'ın bu akşam yemekte neden bu kadar tuhaf davrandığını anlamaya çalışıyorum.

Hâlâ birlikte yemek yemek isteyeceğini varsayarak haddimi mi aştım? Grace'in geceyi Hannah'yla geçirmesinden mi endişelendi?

Artık ne kadar büyük olduğunu bildiğim için bakmaktan kendimi alamadığım aletine binmeyi umarak ona atlayan dadılardan biri olmaya bu kadar yaklaştığımı fark etti mi?

Telefonumu elime alıyorum, alt kattan gelen bir telefonun bilincime sızmaya çalışmasını diliyorum.

Uyanık mısın?

Ben Cameron. Ve oh, kahretsin! Bu küçük dilek göz açıp kapayıncaya kadar tam bir fanteziye dönüşüyor, ama cevabımı dikkatle seçiyorum, çok erken, çok fazla varsayımda bulunmak istemiyorum.

Evet, evet.

Şükürler olsun. Grace'in Hannah'dan alınması gerekiyor ve ben gidemem. Sen gidebilir misin?

Kaşlarım birbirine çarpıyor. Cameron neden gidemiyor? Gitmeyi hiç umursamıyorum ama onun gidememesi beni şaşırtıyor.

Evet, tabii ki. O iyi mi? Adres?

Evet mi? "Soru sormak yok, gel beni al" anlamına gelen bir X işareti gönderdi.

Giyinmeye zahmet etmedim. Bu bir tür acil durum olmalı, yoksa gecenin bir yarısı Grace'i kurtarıyor olmazdım. Geceliğim ve bağciksız botlarımla, ceketimin yarısı üzerimde, aceleyle

Cameron'ın GPS'e gönderdiği adresi programlamaya devam ederken arabayı sürüp neredeyse garaj yolundan çıkıyordum.

Grace'in midesinin bulanmasından arkadaşının evinde kusmak istememesine ve uzaylı saldırısına kadar her şeyi hayal ettiğim acı dolu on beş dakika sonra Hannah'nın evinin önüne geliyorum. Ev büyük ve süslü, Cameron'ınkiyle aynı seviyede değil ama yine de çoğundan daha büyük. Neredeyse koşarak kapıya gittim ve hızla üç kez çaldım.

Uzun boylu, siyah saçlı bir adam kapıyı açıyor ve gece geç saatte gelen ziyaretçiye şüpheyle bakıyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Grace," diye geveliyorum, etrafını görmeye çalışarak. "Ben Riley, dadısıyım." Bu yeterli bir açıklama gibi görünüyor, çünkü kapıyı açıyor, İçeri girmemi işaret etti. "Kızlar burada. Kusura bakmayın, Grace'in babasını bekliyordum." Boğazını temizliyor. "Ve Bella ile Trinity'nin anneleri. Ben R.J., Hannah'nın babasıyım."

Başımı sallıyorum, gecenin bir yarısındaki tavırları umurumda değil. Grace'i görmem gerekiyor.

R.J. beni üç kızın asık suratlarla oturduğu mutfığa götürüyor. Sarışın bir kadın endişeyle onlarla ilgileniyor. "Size bir şey getiremeyeceğimden emin misiniz? Su? Kurabiye?"

"Grace?" Dediğimde kafasını kaldırdı ve gözleri anında beni buldu.

"Riley? Babam nerede?" Sanki orada durmasını bekliyormuş gibi yanımdan bakıyor ama sadece benim olduğumu görünce dudaklarını yalıyor ve cesurca başını sallıyor. "Eve gidebilir miyiz?"

"Evet, tabii ki. Hadi gidelim." Grace kapüşonunu giyerken ben de onun sırt çantasını yerden alıyorum ve diğer ikisini diğer kızlara ait olduğunu düşünerek sıraya diziyorum. "Ah, teşekkürler," diyorum anne ve babaya, bu pijama partisinin bu şekilde geçmesini beklemiyorlarmış gibi birbirlerine bakıyorlar ve şimdi ne yapacaklarından emin değiller.

Böylece üç kişi olduk.

Arabada Grace kemerini bağlarken Cameron'a güvende olduğunu, benimle birlikte olduğunu ve dönüş yolunda olduğumuzu mesaj atıyorum. O da kısa bir 'teşekkürler' mesajı gönderiyor ve sonra Grace'in telefonu açılıyor. Telefonu kaldırıyor ve "Babam kendini iyi hissetmediğini ama sinyalizimi kullandığım için memnun olduğunu ve sabah konuşabileceğimizi söylüyor." diyor.

Bu çok garip. Yemekte iyiydi. İyi değildi. Ama hasta falan da değildi. "O iyi," diye Grace'i rahatlattım. "Akşamın çoğunda çalışıyordu, belki başı ağrıyordur." Ona yalan söylemekten hoşlanmıyorum ama o

Cameron için endişelendiği aşıkâr, oysa hem o hem de ben onun için çok daha fazla endişeleniyoruz. En azından ben endişeliyim. Ne halt ettiğini bilmiyorum. "Sen iyi misin? Olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," diyor pencereden dışarı bakarak.

"Grace, tatlım, hangi soruya hayır?" Sakin kalmaya çalışarak söylüyorum. "Biri Hannah'lara geri dönüp birinin kafasını koparacağım anlamına geliyor. Diğeri ise tamamen kabul edilebilir."

Bana dönüp bakıyor ve neredeyse sorularımı ve verdiği cevabı tekrar ettiğini görebiliyorum. Hüzünle gülümsüyor. "Evet, ben iyiyim. Hayır, bu konuda konuşmak istemiyorum."

Rahatlayarak iç geçiriyorum. "Tamam. Bununla çalışabilirim. Pijama partini kısa kesmek zorunda kaldığın için üzgünüm ama kendin için doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptığına sevindim."

Başını sallıyor ve sokak ışıklarının geçişini izlemeye devam ediyor.

Ona o kadar çok soru sormak istiyorum ki, hepsini birden. Ama sormuyorum. Bu onu susturmanın kesin bir yolu ve bu gece olanları endişeyle değerlendirdiğini görebiliyorum. Bu yüzden bekliyorum ve sorgulama yerine, "Starbucks kapalı ama eve giderken 24 saat açık bir McDonald's var. Eminim dondurma makineleri bozuktur ama patates kızartması alabiliriz."

Yemek, özellikle de kızarmış olanlar, her zaman rahatlatıcıdır. Ve bazen dudakları gevşetir. Grace mahcup bir şekilde gülümsüyor ve ben de bunu evet olarak kabul edip otoyoldan çıkıyorum ve hoparlörden iki büyük boy patates kızartması ve iki orta boy kola sipariş ediyorum.

Otoparka park ediyorum ve "Yemek yerken güvenli bir şekilde araba kullanamam. Sakıncası var mı?"

Başını sallıyor, patates kızartmalarını ağzına tikiştiriyor, ben de aynısını yapıyorum. Geliyor. Bağırsaklarını dökmeye doğru ilerliyor. "Bu gece berbattı." dediğinde kızartmalarımızın yarısına gelmiştik.

"Özür dilerim. Bunu dört gözle beklediğini biliyorum ve işlerin düşündüğün gibi gitmemesi berbat bir şey." Ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşsam da onu korkutmak istemediğim için sormuyorum.

"Eğleneceğimizi sanıyordum. Ama Hannah'nın tek istediği Liam'la SnapChat yapmaktı. Bizi değerlendirmesini isteyene kadar da iyiydi."

Kızartmam boğazıma takılıyor ve bir yudum kola içerek onu yutmaya çalışıyorum ama hayır, kızartma takılmıyor. Yaşadığım şok boğazıma takıldı. "Ne yaptı?"

"Biliyorum, değil mi?" Grace'in yüzünde muhtemelen benimkiyle aynı olan bir inançsızlık ifadesi var. "Sanki Liam'ın beni seksi bulup bulmaması umurumda. Ondan hoşlanmıyorum bile."

Bunların ikisinin de doğru olmadığını bilecek kadar deneyimim var. Kadın çok fazla itiraz ediyor ve Grace'in Liam'ın ne düşündüğünü oldukça önemseydiğinden eminim, çünkü ondan hoşlanıyor. Birden Liam denen çocuğu yakalayıp ona Grace'in ne kadar harika olduğunu bilmiyorsa bunun kendi kaybı olduğunu, çünkü Grace'in var olanların en iyisi olduğunu söylemek istedim.

Ama önyargılı olabilirim. Neyse ki bunu yüksek sesle söylemiyorum çünkü Grace hâlâ paylaşıyor.

"Ama benim grubumuzun en ateşlisi olduğumu söyleyince Hannah çığına döndü. Aptal gibi görüldüğüm fotoğraflarımı çekip Liam'a göndermeye başladı ve '*çok ateşli*' ve '*gerçekten 10 üzerinden 10*' gibi şeyler söyledi."

"Bu çok kaba." Kelimeyi bilerek kullanıyorum, Hannah hakkında ektiğim tohumu suluyorum çünkü nefret etsem de giderek daha fazla haklı olduğumu düşünüyorum.

"Evet, ben de ona öyle söyledim. Ona kaltaklık ettiğini söyledim." Küfürlü kelimeyi söylerken yüzünü buruşturuyor ama bu beni en az endişelendiren şey. Açıkçası onunla gurur duyuyorum ve belki biraz da suçluluk duyuyorum çünkü o tohumu ben ekmişim.

Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Aferin sana. Kendini savunmana sevindim."

"Bana çok yararı oldu." Yine pencereden dışarı bakıyor, arabaya servis alanına yanaşan başka bir arabayı izliyor. "Hannah bir şeyler söyleyip duruyordu ve ben çok sinirleniyordum. Bella ve Trinity ona durmasını söylüyorlardı ama sonra o da onların fotoğraflarını çekmeye başladı. Bella ağlamaya başladı ve her şey..." Ağır bir şekilde iç çekiyor, gözleri kapanıyor ve başı bir gümbürtüyle serin cama çarpıyor. "Berbattı işte."

"Özür dilerim," diyorum nazikçe, elimi omzuna koyarak. Keşke zamanı geri alabilsem ve bu geceyi onun için farklı kılabilsem. Burnunu çekiyor ve sesi doğrudan kalbime gidiyor ama orada sadece acı yok. Grace'in öfkesi de var. "Onu senin için dövmemi ister misin?" Soğukkanlılıkla soruyorum. Aslında bir çocuğa zarar vermem ama bu Grace'in küçük bir kahkaha atmasına neden oluyor ki asıl amacım da buydu.

"Bunu yapar mıydın?" diye cevap veriyor, dudaklarını kaldırmaya çalışan bir gülümsemeyle.

"Senin için her şeyi yaparım Gracie kızım." Bunun üzerine gerçekten gülümsüyor ve sanırım ikimiz de Cameron'ın takma adını ilk kez kullandığımızı fark ediyoruz.

Onu. Bu konuda iyi görünüyor, hatta belki iyiden de öte.

Beni ve onu birbirimize bağlayan bağların güçlendiğini hissedebiliyorum.

Bu iş farklı. Bu aile farklı. Cameron ve Grace'i bırakıp gitmek diğerleri kadar kolay olmayacak. Hem de hiç. Kalbimi koruma konusunda genelde daha iyiyimdir ama onlar genelde izin vermediğim bir şekilde derinlerdeler. Grace'in sözlerini kullanırsam, gitmem gerektiğinde çok kötü olacak. Çünkü eninde sonunda gideceğim. Grace'in artık bana ihtiyacı kalmadığı için mi yoksa Cameron'la kendimi aptal durumuna düşürdüğüm için mi bilmiyorum ama sebep ne olursa olsun, eninde sonunda benim için gitme zamanı gelecek.

Berbat olacak. Kötü olacak.

"Teşekkürler Riley." Sanırım teklifimi kabul etmek üzere ve Grace'in iyiliği için ne kadar ileri gidebileceğime karar vermem gerekecek - kapalı bir yumruk olmaz ama muhtemelen biraz 'kazara' çelme takmaya da razıyım - ama onun yerine iç geçiriyor. "Eve gidebilir miyiz? En azından önümüzdeki on iki saat boyunca uyumak istiyorum çünkü yarın Bella ve Trinity ile konuşmam gerekecek."

"Peki ya Hannah?" Ben soruyorum.

"Hannah ve Megan, çünkü o kadar şeyden sonra yatıya kaldı," diyor kuşkuyla. "Aşağı indiğimizde hâlâ SnapChat yapıyorlardı." Gözlerini deviriyor, her iki kıza da eşit derecede kızgın görünüyor.

"O zaman eve gidelim."

Sadece dört küçük harf ama Cameron'ın evine 'evim' demek bana bir şeyler hissettiriyor. Evim her zaman sadece kendim, o sırada nerede kalıyorsam orası olmuştur. Ama o gülünç büyüklükteki evin önüne geldiğimde ruhumda uzun zamandır sönmüş olduğunu düşündüğüm sıcak bir nokta alevlendi. Binadan ya da onsuz da yapabileceğim lüks eşyalarından dolayı değil, ait olduğum ilk yer gibi hissettirdiği için.

Grace sırt çantasını neredeyse sürükleyerek arabadan iniyor ve 'Yarının Grace'i' için bir sorun olduğuna dair bir şeyler mırıldanarak çantayı fuayeye bırakıyor. Ama o zaman yeterince uğraşacak, ben de onun için çantasını alıp kancasına asıyorum ve aynı şeyi ceketim için de yapıyorum.

"Tekrar teşekkürler. İyi geceler."

Merdivenlerden çıkışını izliyorum, onu takip etmek, sarılmak, yatırmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Ama yapmadım. Kendi başına harika bir iş çıkarırken ve bu gece ona ihtiyacı olan desteği zaten vermişken, benim onun üzerine titrememe ihtiyacı yok. Üzerine daha fazla yük bindirirsem, özellikle de

Böyle bitkin bir haldeyken onu tamamen bunalıtma ve bu geceyi olduğundan daha büyük bir mesele haline getirme riskim var. Ve bu zaten uzun süreli bir arkadaşlığın kırılma noktası, Grace de bunun farkında gibi görünüyor.

Bu yüzden Grace'le yukarı çıkmak yerine yapmak istediğim diğer şeyi yaptım ve kızını almaya gidemeyecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu öğrenmek için koridorda Cameron'ın odasına doğru yürüdüm. Onunla ilgilendim ama gelenin o değil de ben olduğumu anladığında yüzünde beliren hayal kırıklığı ifadesi hayatım boyunca aklımdan çıkmayacak. Kızın ona ihtiyacı vardı ve adam onun için her şeyi yapmakla övünüyordu, peki o neredeydi?

Kapıyı çalıp bekliyorum ama cevap yok. Uyuyor muydu?

Uyumadığı kesin. Ona Grace'i aldığımı söyledim ama Grace'in üzgün olduğunu bilerek yatmasına imkan yok. Ya yatarsa? O zaman uyanabilir.

Kızgınım... Hannah'ya, Cameron'a ve böylesine tatlı küçük bir kıza karşı bu kadar acımasız olabilen dünyaya.

Bir an sonra "Buradayım," diyor ve sesin arkamdan geldiğini fark ederek dönüyorum. Cameron ofisindeydi.

Loş odaya girdiğimde masasında oturuyor, bilgisayarın ısıltısı köşedeki lambadan ya da tepedeki avizeden daha parlak.

"Çalışıyor musun?" Grace'i almaya gitmek yerine bunu yapmasına inanamayarak soruyorum.

Ayağa kalkıyor, soğuk gözleriyle beni olduğum yere mıhlıyor. "Elbette öyleyim. Beni burada tutabilecek ve neler olup bittiğine dair cevaplar almak için Hannah'ya koşturmamamı sağlayacak tek şey bu."

Oh, tamam. Sadece çalışmıyor ve işi çıktı ve bunu Grace'e tercih etmedi. Kızgın ve bir çıkış yolu arıyor. Bu anlaşılabilir bir şey çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum.

"Seni sakinleştirme konusunda yardımcı olabileceğimi sanmıyorum çünkü Grace için Hannah'yı dövmeyi teklif ettim."

Uzun bir süre bana bakıyor ve sonra onu kızdırıyormuşum gibi gözlerini deviriyor, ki muhtemelen kızdırıyorum. "Tabii ki yaptın." "Aslında yapmadın, değil mi?" diye eklerken gözleri küçük yarıklara dönüşüyor.

"Belki," diye kestirip atıyorum. "Sadece birazcık."

Çünkü o uzun bakış bana başka bir şeyi fark etme şansı verdi -Cameron sarhoştı. Düşmüyor, özensiz bir şekilde, ama kesinlikle biraz bulanık-

gözlü. Bu yüzden Grace'i almaya gidememiş olmalı ve Cameron'ı tanıyorsam, o mesajı aldığından beri kendini azarlıyor. Kendini yüksek bir standartta görüyor ve Grace'in emin ellerde olduğunu düşündüğü bir akşam yaptığı umursamazlık onun için kesinlikle bu standardı karşılayamayacak.

Kızgınlığım çabuk geçiyor. Ona kızgın olmama gerek yok. O zaten kendine yeterince kızgın.

Odanın diğer tarafına doğru yürüyor, oradaki deri kanepeye uzanıyor, bacaklarını iki yana açıyor ve kolunu arkaya uzatıyor. Diğer eliyle yüzünü ovalıyor. "Ne oldu?" Sesi gergin, kendini neredeyse her şeye hazırlıyor gibi.

Kanepeye doğru ilerliyorum, botlarımı çıkarıyorum ve ben de oturuyorum, ama birden fark ediyorum ki içimde öfke olmadan, Cameron'ın yanında geceliğimle olmak beni çıplak bir şekilde savunmasız hissettiriyor. Bu son derece saygıdeğer bir şey, yoksa Grace'i almaya onunla gitmezdim ama Hannah'nın babası Cameron değil, mavi gözleri bana kilitlenmiş, sanki X-ray görüşü baskılı waffle örgü kumaşın içinden geçip içime sütyen ya da külot giymediğimi görebilecekmiş gibi.

Kollarımı kendime doluyorum ve bacaklarımı altına kıvrıyorum, vücudumu gizlemek için kumaşı dizlerimin üzerine sıkıştırıyorum. Cameron hiçbir şeyi kaçırmıyor ve garip pozisyonumun üşümemden kaynaklandığını düşünüyor olmalı, çünkü yanındaki uzaktan kumandanın bir düğmesine dokunduğunda elektrikli şömine kükreyerek canlanıyor.

Dudaklarımı yalayarak Grace'in bana anlattıklarını, Hannah ve Liam'ı avlamak için kapıdan koşarak çıkmasına ya da Cole'u pis işleri yapması için göndermek üzere telefona sarılmasına neden olmayacak şekilde ona nasıl anlatacağımı bulmaya çalışıyorum.

"Bir çocuk var," diye başladım.

Dişleri gıcırıyor ve gözleri buz gibi oluyor.

Grace'in bana anlattıklarını aktardığım süre boyunca da bu şekilde kaldı.

CAMERON

"Şaklabanlık yapmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Belki de." Riley bana sırtıyor, tek kaşını kaldırıp başını 'bu konuda ne yapacaksın' der gibi eğiyor. Ama dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor ve tam olarak ne yapmamı istediğini bana bildiriyor.

Gülüyorum, onun şeffaf alaycılığı karşısında eğleniyorum. "Belki de hiçbir şey. Göbek deliğin öpmem için yalvarırken, kışın şaplak atmamı istercesine sallanırken ve o memeler gözümün önündeyken etrafta dolaşıyorsun, beni o dekolte tişörtleri yukarı itip adımı haykırana kadar onları emmem için baştan çıkarıyorsun."

Gözleri parlıyor, bana doğru yolda olduğumu söylüyor.

"Ama bu olmayacak," diyorum ona, gülümsemesindeki hayal kırıklığını izlerken. "Şerefsizler ne alır biliyor musun?"

"Ne?"

Elimi saçlarında gezdiriyorum, kulağını ağzıma götürmek için sıkıca avucumun içinde tutarken pembelik parmaklarımın arasından taşıyor. "Ağızları sikle doluyor," diye homurdanıyorum.

İnliyor ve memnun bir gülümseme ağzıma çalmaya çalışıyor, ama dudaklarımı aşağı çevirmeye zorluyorum, sertçe kaşlarımı çatıyorum ve sesimi alçaltıyorum. Zorlukla bir gümbürtü, ekliyorum, "Ve eğer yeterince iyi bir iş çıkarırlarsa emme, yutma ve yüzlerini becermeme izin verirlerse, belki de amlarını da doldururlar. Bunu ister misin Riley?"

"Evet," diye soluyor, elimde sıvıya dönüşüyor. Sarkmasının momentumunun onu dizlerinin üstüne çökertmesine izin veriyorum.

Bana bakıyor, ağzı beni almak için açık ve dili dışarıda ve yolumu kolaylaştırmak için tükürükle kaplanmış. Kahretsin, daha boğazına bile giremeden boşalacağım.

Elimi sikime sürüyorum, çok iyi hissettiren dokunuşla inliyorum, ama onun hissedeceği kadar iyi değil. Daha fazlası için hazırım, pijamamı çekiyorum

pantolonumu indirip parmağımı ve başparmağımı tabanımın etrafına sarıyorum, tepemden berrak bir damla prekum sızana kadar sıkıca sıkıyorum.

Gözleri düşüyor, beni görünce genişliyor. "Bunu alabilirsin." Gözleri tekrar benimkilere dönüyor, derinliklerinde şüphe saklı. "Alacaksın."

Hayatımda gördüğüm en seksi gülümseme dudaklarında beliriyor ve sonra ağzını tekrar sonuna kadar açıp beni boğazının ılık, ıslak cennetine alıyor, santim santim.

Kalçalarımı oynatarak inliyorum. Sırtım beni öldürüyor ve sağ kolum uyuyor. Ama aletim uyanık. Kaya gibi sert ve acıyla ağrıyor. Tekrar kayıyorum, rahat bir pozisyon arıyorum.

Hâlâ uykunun sersemliğiyle, önümdeki yumuşaklığa sürtünerek biraz rahatlıyorum. Zihnimin derinliklerinde, ilkel bir tanıma vuruyor ve kollarımdaki sıcak vücudu bana daha sert ve daha sıkı çekiyorum, bekleyen sıcaklığını bulmak için elimi bacaklarının arasına kaydırırken kıkına doğru bükülüyorum.

Sikeyim evet.

Çoktan sıırıslıklam olmuş, elimi içine soktuğumda suları yolumu kolaylaştırıyor, ancak dışarı çıktığımda kayganlığıyla kaplanıyor. Birkaç kez içine sokuyorum, parmak uçlarımla daire çizmek için yukarı çıkmadan önce avucumun klitorisinin üzerine çarpmasına izin veriyorum. İhtiyacı olan küçük bir inilti çıkarıyor ve ben de sesi takip ederek vücudunun altında sıkışmış olan kolumu boğazını kavramak için yukarı hareket ettiriyorum. Boğazını kavrayışıma ve kıkını horozuma doğru iterek içine doğru eğildi.

Klitorisine hafifçe dokunuyorum ve eli ön kolumu kavramak için aşağıya iniyor, tırnakları ete batıyor ve keskin ısırık ona karşı daha sert itmeme neden oluyor.

Tutuşunun beni orada tuttuğunu mu sanıyor? Beni durdurabileceğini mi sanıyor? Umurumda değil. Kıkının yanakları sikimi kavrarken, hiçbir yere gitmiyorum.

Klitorisini tekrar tekrar kızdırıyorum, vücudunun daha sıkı ve daha sıkı olduğunu hissediyorum ve sonra benim için paramparça oluyor. Kollarımda spazm geçirirken, "Cameron." diye soluk soluğa bağırıyor.

Sesi zar zor bir fısıltı, ama kafamın içinde bir siren gibi çalıyor ve beni anında uyandırıyor. Etrafıma bakıyorum, görüşüm bulanık ve zihnim bana bağırıyor, ama nerede olduğumu ve ne yaptığımı anlamam sadece bir saniye sürüyor. Ve bunu birlikte yaptığım gerçek kadını.

"Siktir," diye tıslayarak Riley'i itiyorum. Bir gümbürtüyle ofisimin zeminine narin bir şekilde düşüyor.

Gözlerimi kırıştırarak doğruldum ve olanları anlamaya çalıştım. Uyuduğumu, her gece rüyamda gördüğüm sayısız sevişme şenliklerinden birini yaşadığımı sanıyordum. Ama değilmişim.

Bu gerçektir.

Kanepede uyuyakalmış olmalıyız. Grace'i eve getirdikten sonra içeri girdiğini hatırlıyorum, sonra konuşuyorduk, sonra...

"Siktir," diyorum tekrar. Bu sefer Riley'nin yerden dehşet içinde bana baktığını fark ediyorum. Altımdaki pozisyonu rüyamda gördüğüm şeyi o kadar andırıyor ki neredeyse bunun zihnimin bana oynadığı Inception *tipi bir* oyun olduğunu düşüneceğim. Ama gözlerindeki acı hayal değil. Ona uzanıyorum, centilmen bir yanımla kalkmasına yardım etmek istiyor, ama o geri çekiliyor, geceliğini az önce dokunduğum amcığının üzerinden aşağı itiyor. Az önce boşalmasını sağladığım amcığı. "Kahretsin. Özür dilerim. Rüya görüyordum... Sanmıştım ki... *Siktir*."

Ayağa kalktım, ona biraz yer açmak için ondan uzaklaştım çünkü şu anda benim hakkımda düşündüğü korkunç, berbat, sapkın şeyleri sadece hayal edebiliyorum. "Çok üzgünüm Riley."

Ayağa kalkıyor, yanakları o kadar kızarmış ki neredeyse saçlarıyla aynı renkte. Ve gözleri... geniş ve vahşi, kafa karışıklığı ve suçlulukla dolu. "Özür dilerim. Yapmalıyım-" Arkasına, kapıya doğru bakıyor... Grace'in içeri girip bizi görebileceği açık kapıya.

Bu felaket olurdu.

Grace'i gördüğüm kadınlarla tanıştırmam, Grace'in tanıdığı kadınlarla da görüşmem. Hatta biriyle görüşmeyeli yıllar oldu. Ama neredeyse dadıyı becermek... hayır, fabrikadaki değiştirilebilir bir dişli gibi 'dadı' değil... neredeyse *Riley'i* becermek muhtemelen Grace'i bir kuyruk dönüşüne gönderirdi.

Beni kesinlikle öyle.

"Gitmeliyim," diye kekeliyor. Gözleri bir anlığına benimkilere kayıyor ve sonra neredeyse koşarak dışarı çıkıyor, ayakları halının üzerinde sessizce duruyor ve sonra yolun geri kalanını parmak uçlarında yürümek zorunda kalıyor çünkü ayak seslerini duymuyorum. Grace'in bu erken saatte yukarı çıktığını duymayacağı için içimde minik bir minnettarlık pırıltısı belirliyor, bu da kendimi tam bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor çünkü botları hala dün gece çıkardığı kanepenin yanında duruyor.

Derin bir nefes alıyorum ve sonra yavaşça nefes veriyorum, zihnimde oluşan paniği sarmal haline gelmeden sakinleştirmeye çalışıyorum. Ama artık çok geç.

Bu da ne, Harrington?

*İşleri nasıl berbat edeceğini gerçekten biliyorsun,
değil mi? Şimdi ne halt edeceksin?*

Bu beni durdurdu. Bugün pazar ve üçümüz bütün gün evde olacağız. Odasında kalmayı seçmediği sürece Riley'den kaçış yok. Ama kalmayacak. Bunu zaten biliyorum. Grace'le dün gece pijama partisinde olanlarla ilgili konuşmaya dahil olmak isteyecektir ve açıkçası ben de onu orada istiyorum. Onun görüşleri benim için değerli, özellikle de Hannah'nın kötü bir kız olduğu konusunda haklı olduğu düşünüldüğünde. O konuda boyumdan büyük işlere kalkıştım.

Ve tabii Riley konusunda da.

Kendime hâkim olma konusunda ne kadar zayıfsam da belli ki bu bir gösterişten başka bir şey değil çünkü ilk fırsatta bedenim tam da hayalini kurduğu şeyi yaptı ve zihnimi bu karar verme sürecinin tamamen dışında bıraktı.

"Lanet olsun," diye inleyerek kanepeye geri düşüyorum. Tavana bakıyorum, ellerimi yüzümde ovuşturuyorum, sadece sarhoş edici bir koku tarafından yakalanıyorum. Elimi uzatıyorum, kokuya bakıyorum ve o olduğunu fark ediyorum. Riley'nin suları, onu ovalarken parmaklarımda kurumuştı. Riley'nin kokusu, kesinlikle öyle olmasam da onun arzusuna layık olduğumu hissettiren temel bir şekilde beni işaretliyor.

Dişlerimi sıkıyorum. "Hayır," diyorum kendime, sadece düşünmekle kalmayıp duyabilmem için bu uyarıyı yüksek sesle söylemem gerekiyor.

Ama fark etmez. Bir saniye sonra tişörtümü yukarı çekip pijama pantolonumu aşağı itiyorum, taş gibi olmuş sikimi elime alıp kendime mastürbasyon yapıyorum. Bu konuda nazik değilim, yaptığım şey için kendimi cezalandırmak istiyor ve buna ihtiyaç duyuyorum.

Bugün kendimi aptal yerine koymadan Riley'nin yanında olabilmek için gerginliğimi atıyormuş gibi davranabilirim ama gerçek şu ki, sadece o fanteziye geri dönmek istiyorum... beni aç bir şekilde boğazına kadar yutmasına... onu arkadan tutup, bir elim boğazında, diğer elim klitorisinde, sikimi onun sıcak amına sokarken.

Ama bu neredeyse bir fantezi değildi. Neredeyse gerçikti.

Parmaklarımı kokluyorum, kokunun beni geçmişe götürmesine izin veriyorum ve sonra onları ağızma sokup tadını emiyorum. Zihnimin yarattığı görüntü, vücudunun benimkine karşı hissi hala çok yeni ve amının tatlı, misk kokulu tadı arasında, taşaklarımın yukarı çekilmesi sadece bir dakika sürüyor

sıkılaşıyor ve omurgamda belli belirsiz bir karıncalanma başlıyor. Ezici zevkle inliyorum ama dudaklarımı parmaklarımın etrafına kilitliyorum ve gözlerimi kapatıyorum, orgazm vururken Riley'nin tadına odaklanıyorum ve yaptığım ahlaksız şeyin gerçekliği uzaklaşıyor. Aletim patlıyor, her yoğun nabız atışında dölleri karın kaslarıma sıçırıyor ve elimden geldiğince sağıyorum, son damlasına kadar boşaltmam gerekiyor ki bugün Riley'nin yanında normal olma şansım olsun ve ilk fırsatta avantaj sağlayacak şehvet düşkününü yaşlı bir adam gibi davranmayayım.

Nefes nefese kendime bakıyorum ve tam bir karmaşa içinde olduğumu görüyorum. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da. Muhtemelen zihinsel olarak daha da berbat bir haldeyim.

Başımın arkasına uzanıp tişörtümü yumuşak bir hareketle çıkarıyorum ve onu karnımı ve ellerimi silmek için kullanıyorum. Bu tişörtü Riley'nin yıkaması için çamaşırhaneye koymamın imkânı yok. Çöpe atmam gerekecek. Görünüşe göre hâlâ biraz utanıyorum ve bu çizgiyi aştı.

Ne kadar berbat bir durum yarattığıma dair kafamı sallayarak kalkıp yatak odama doğru ilerliyorum. Bir duşu ihtiyacım var, tercihen bu sabah yaptıklarımın dolaylı duyduğum suçluluk duygusunu giderecek bir duş.

Odamdan çıkmadan önce mutfakta Grace'in sesini duyana kadar bekliyorum. Bu korkakça bir şey mi? Kesinlikle öyle. Ama Riley ile yalnız yüzleşmek istemiyorum. Eninde sonunda yapacağım ve yaptıklarım için tekrar özür dileyeceğim ama henüz bunu yapamam.

Grace'e odaklanmalıyım. Her zaman Grace.

Kızım gerçekten zor bir gece geçirdi ve ben onu almaya gidemeyecek kadar sarhoş olarak onu hayal kırıklığına uğrattım. Riley'yi bulmak için yukarı çıkmamı ve boş evi kullanmamı engellemek için tasarlanmış kasıtlı bir içki seansıydı.

Bu çok işe yaradı.

Akşam yemeği yemeli ve sonra her zamanki gibi verandada oturup çay içmeliydim. Küçük bir gece sohbeti, sonunda yaptığımdan çok daha iyi olurdu.

Odaklan, Harrington, en önemli şeye.

"Günaydın hanımlar," diyorum rahat bir tavırla mutfığa girerken. Duş aldım, tıraş oldum ve kot pantolon, düğmeli bir bluz ve

Oxfords. Planım evden dışarı çıkmak ve sanırım bonus Starbucks gezisi vaadi bunu yapacak.

"Aww, baba! Sürprizi mahvettin!" Grace hayal kırıklığına uğramış gibi konuşuyor.

Gördüklerimi anlamlandırmaya çalışarak mutfağı tarıyorum. Her ikisi de cinayet planları yapan üzgün bir Grace ve kızgın bir Riley bulmayı bekliyordum. Belki benimkini, belki Hannah'ninkini, belki de ikisini birden. Onun yerine tezgahın üzerinde ölçü kapları, karıştırma kapları ve kilerdeki pişirme bölümünün yarısı duruyordu. Ve Riley ile Grace, müzik hâlâ hafifçe çalışıyor olsa da koreografilerinin ortasında dans ederken donup kalmışlardı.

"Yemek mi yapıyorsun?" Cevap açık gibi görünse de bir açıklama umarak soruyorum.

"Krep ve omlet. Riley kırık bir kalp için en iyi şeyin karbonhidrat olduğunu söylüyor ama protein bana iyi geliyor ve ev yapımı krepler dondurulmuşlardan çok daha iyi." Grace 'kırık kalp' diyor ama ben yine de yüzünde yaklaşmakta olan gözyaşlarına dair bir işaret arıyorum. Hiç yok. Aslında iyi görünüyor. Belki kahvaltı hazırlarken eğleniyor bile olabilir, ki Riley de öyle yapıyor olmalı çünkü yaptıkları dansa kaldıkları yerden devam ediyorlar.

"Çekirdeğine kadar çürümüş elmalar," diye şarkı söylüyor Grace, elleri vücudunda yavaşça sallanıyor. Riley'ye bakıyorum, benimkine benzer bir şaşkınlık ifadesi görmeyi bekliyorum ama onun da aynı hareketi yaptığını ve çalan şarkı her neyse ona eşlik ettiğini görüyorum.

Akışına bırakmaya karar vererek -ki bu benim için çok komik bir şey- "Protein senin için iyidir. İstersen omletlere biraz ıspanak da ekleyebiliriz?"

"Hayır, teşekkürler," diye cevaplıyor Grace.

Riley bana kararsızca bakıyor, ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi dudaklarını dişliyor ve neredeyse tekrar özür dileyeceğim. Ama bunu Grace'in önünde yapamam çünkü kesinlikle bu konuda soruları olacaktır...

"Ne için üzgünsün baba?"

"Ah, pek bir şey değil. Sadece uykusunda Riley'e sürtünüyorum." "Ne sürtünmesi?"

"Şu anda ona tekrar yapmak istediğim şey."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Tanrım, nasıl bu kadar kötü batırdım? Seksin ne demek olduğunu anlamayan hormonlu bir pislik değilim ben.

ve ne olabileceğini. Ama şu anda aletim tarafından sürükleniyormuşum gibi hissediyorum ve gitmek istediği tek yer... Riley.

"Her zamanki gibi shake ister misin?"

Riley'nin sorusu beni kendi kendimi kırbaçlamaktan alıkoyuyor. "Hayır, sorun değil. Yeterince varsa krep ve omlet de yaparım." Garipliğe geri döndük. Ya da ondan daha kötü olan şeye. Ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım, kendimi her türlü işe verdim. "Yardım etmek için ne yapabilirim?" Ellerimi çırpıyorum, etrafımda yapabileceğim bir şey arıyorum.

"Grace krepleri yaparken sen de omletleri yapsana, ben de burayı temizleyeyim ki yemek için yerimiz olsun." Riley beni ocağın başına yönlendiriyor, Grace çoktan krep hamurunun mükemmel yuvarlak dairesini izlemeye başlamış, kabarcıklar arıyor.

Tavayı test edip hazır olduğunu görünce yumurta, peynir ve jambon karışımını döküyorum. Kendimi durduramayıp Grace'in başının tepesine bir öpücük konduruyorum. Bu riskli bir hareket, isteksiz bir kabullenmeye karşı hırıltılı bir 'daaad' alma şansı neredeyse yarı yarıya. Neyse ki bu sefer bana doğru eğiliyor, başını göğsüme yaslıyor ve "Teşekkürler baba" diye mırıldanıyor.

Çoğu kişiye önemsiz gelebilecek sessiz bir an ama o anda onun iyi olacağını biliyorum. Hannah'yla olan bu anlaşma her neyse, Grace bunu başı dik bir şekilde atlatacak. O güçlü, alıngan ve zaten olması gerekenden çok daha fazlasıyla başa çıktı, bu yüzden bunun da üstesinden gelebilir. Keşke bunu yapmak zorunda kalmasaydı.

Riley ortalığı toplarken biz de yemeği bitiriyoruz ve ben onunla göz göze gelmekten özenle kaçınıyorum. Ama bu onu izlemediğim anlamına gelmiyor. Tam tersine, yaptığı her hareketin aşırı farkındayım ve onu nasıl izlediğimi saklamaya çalışsam da içgüdüsel bir düzeyde tepki veriyorum.

Kızmış gibi su mu sıçratıyor? Burnunu kırıştırması benden iğrendiği için mi? Omzunun üzerinden o bakış ne anlama geliyor?

Sonunda oturduğumuzda sinirlerim yıpranmıştı. İki lezzetli krep ısırdığı yiyorum, Grace'i mükemmel kabarıklığı için övüyorum ve ona zor soruları yöneltmeden önce pohpohlamasının tadını çıkarıyorum.

"Riley bana dün gece olanları hızlıca anlattı. Gerisini anlatmak ister misin?"

Grace iç geçirdi ve gözlerini devirdi. "Hannah kötü davranıyordu. Ona çıkıştım. Bella ve Trinity de öyle yaptı. Ayrıldık. Son."

Tamam, bu tam olarak 'geri kalanı' değil. Bu temelde Riley'nin bana anlattığının aynısı, sadece daha az detayla. Aslında, Grace'in

Aşırı özlü. Riley'nin gözleriyle karşılaşıyorum ve aklıma bir düşünce geliyor... Grace, Riley'nin yapacağını düşündüğüm şekilde bununla başa çıkıyor. O anda bununla başa çıktı ve şu anda bunun üzerinde durmuyor, lezzetli bir kahvaltı yapmaya ve tadını çıkarmaya odaklanıyor, ki bu iyi ve güzel bir şey, ancak her şey göz ardı edilemez ve bununla başa çıkmadan geçmişte bırakılamaz.

Hadi canım, Sherlock.

Ama şu an Riley'den tekrar özür dilememle ilgili değil. Bu Grace'le ilgili.

"Tamam, geri dönmeme izin ver," diyorum, kendimi aştığımı fark ederek. "Öncelikle, sinyelimizi kullandığın için seninle gurur duyuyorum ve kendim gelemediğim için çok üzgünüm."

"Sorun değil." Omuz silkti. "Sadece oradan çıkmak istedim ve Riley beni patates kızartması yemeye götürdü."

Dün gece etkisiz kaldığım için duyduğum suçluluk biraz hafifliyor. Ama sadece küçük bir parça.

"Riley'yle konuşmanıza ve eve döndüğünde kendini daha iyi hissetmene sevindim." Grace gözlerini Riley'ye diyor ve utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Peki, şimdi ne olacak?"

Riley araya girer. "Bugün Bella, Trinity, Hannah ve Megan'la konuşacağını söylemiştin. Plan hâlâ bu mu?"

Grace krepten büyük bir ısırık alıp soruyu geçiştirince Riley ona 'gerçekten' der gibi bakıyor. "Tamam, okul açıldı o zaman. Bir kızın kızının ne olduğunu biliyor musun?"

Riley'ye bakıyorum, gözlerim bir sürü soru soruyor. Bununla nereye varmaya çalışıyor?

Grace başını sallamadan önce ağzındaki lokmayı duyulabilir bir yudumla yutuyor.

"Bir kızın kızı en iyi arkadaş türüdür. Başarılarınızı kutlayacak, kötü zamanlarınızda size destek olacak, tacınız biraz yamulduğunda onu düzeltecek ve siz odada olmasanız bile arkanızı kollayacak bir arkadaş. Sizi geliştirir, yükseltir ve elinizden gelenin en iyisini yapmanızı isterler. Bu Hannah'ya benziyor mu?"

Grace dudaklarını bükerek yüzünü buruşturuyor. "Pek sayılmaz. Bazen hoşuma gitmeyen şeyler söylüyor ama genellikle başkaları hakkında. Benim hakkımda değil."

Bunu beklemiyordum, içimde bir gerilim oluştu.

Hannah buraya geldi ve Grace de onun evine gitti, yani kızla birçok kez karşılaştım ve her zaman kıkırdayan ve tatlı biriydi. Riley'nin dediği gibi onu asla 'kötü bir kız' olarak görmezdim.

Ama belli ki yanılmışım.
Bunu nasıl gözden
kaçırmışım?

Gerçek beni çok etkiledi. Dadılar gelip alırken ve bırakırken ve ben "Pijama partisi nasıldı?" ve "Eğlenceliydi." dışında çok derinlemesine araştırmazken, bunu kaçırılmışım. Ve bu beni kızdırıyor... kendime. Grace benim her şeyim, ama daha da önemlisi, ben onun her şeyiyim. Evet, ailem harika ama sonuçta onun tek ebeveyni ve bir arkadaşı tarafından zorbalığa uğramamasını sağlamaktan sorumlu olan kişi benim.

Ben hatalarımı ve başarısızlıklarımı sıralayarak varoluşsal bir kriz yaşamakla meşgulken, Riley tam gaz yoluna devam ediyor.

"Pekâlâ. Bu sana benziyor mu?" diye nazikçe soruyor. Grace bir an sessiz kalıyor, sanki cevabı kabul etmek onun için zor gibi, Riley eğilip onun görüş alanına giriyor. "Bir doğru cevap, bir de gerçek cevap var. Gerçek nedir?"

Grace'in yüz ifadesi derinleşir ve başını sallar.

"Oh, güzel!" Riley övüyor. Çok memnunmuş gibi davranarak, "Çünkü on iki yaşında her şeyi çözmüş olsaydın, *tarihte* bunu yapan ilk kız olurdun. Hâlâ öğrenmen gereken şeyler konusunda kendine karşı dürüst olabilmen çok güzel. Bu senin dürüstlüğüne gösteriyor."

Grace gururla doğrulurken kaşlarını çatarak gülümsemeye başlıyor ve Riley'nin sahip olduğu tam ve mutlak sihre bir kez daha hayran kalıyorum.

"Arkadaşlarını akıllıca seçmekten bahsettiğimizi hatırlıyor musun, çünkü onlar seni etkiliyor." Riley yavaşça söylüyor ve büyük bir şeye hazırlandığını anlayabiliyorum. Grace başını sallıyor. "Sence sen de pek hoş olmayan şeyler yapmış ya da söylemiş olabilir misin? Hannah'ya ya da belki başka insanlara?"

Grace çatalını tabağına bırakır ve kucağındaki ellerine bakar. Yavaşça başını sallıyor. "Beatrice."

Göz açıp kapayıncaya kadar birçok şey kristal berraklığına kavuşurken nefesimi tutuyorum. Grace her zaman biraz hızlı konuşurdu ve doğuştan gelen filtresizliğiyle ilgili sayısız şaka yapmıştık ama Beatrice'e söyledikleri çok sert ve alışılmadık derecede acımasızdı. Beatrice'e sinirlendiği için böyle davrandığını düşündüm ki bu da gayet makuldü, çünkü o harika bir dadı değildi. Belki de daha fazlası vardır? Eğer Hannah kötü şeyler söylüyorsa ve Grace bunları tekrar tekrar duyuyorsa

bu şeyleri taklit etmeye başlayacağını ve kendisinin de daha acımasız olacağını hissediyorum. Ve ben Grace'in böyle biri olmasını istemiyorum.

Daha da önemlisi, onun da böyle biri olmak istediğini sanmıyorum.

"Belki de en akıllıca seçim o değildir, ha?" Riley açık açık soruyor.

Grace başını sallıyor, hâlâ ikimizin de gözlerinin içine bakamıyor. "Şimdi ne yapacağım?" diye fısıldıyor, sesi tamamen yenilmiş gibi çıkıyor. "Hannah benim en iyi arkadaşım."

Artık dayanamıyorum. Kolumu kızıma dolayarak onu kendime doğru çekip sıkıca sarılıyorum. Ama gözlerim Riley'nin üzerinde, yardım için yalvarıyor. Burada kendi alanımın o kadar dışındayım ki, genç kız arkadaşlıklarının dağınık bataklığında düpedüz kaybolmuşum ve bunların hiçbirinin işaretini göremedim. Bana sıkı bir gülümseme sunuyor ve sonra en iyi yaptığı şeyi yapıyor.

"Bana sorarsan Bella ve Trinity daha iyi kız kıza olabilirler, çünkü işler sarpa sardığında senin arkanı kolladılar. Sence Hannah'nın olduğundan daha iyi arkadaş olabilirler mi?"

Grace bir an sessiz kalıp düşündükten sonra oturup başını salladı. "Evet, sanırım öyle."

"Peki sen de onlara şimdiye kadar olduğundan daha iyi bir arkadaş olabileceğini düşünüyor musun?" Riley Grace'e sivri bir bakış atıyor ve herhangi bir ayrıntı belirtmeden ona sesleniyor. Grace'in söylediklerinden kızımın da çok iyi bir arkadaş olmadığını anlıyorum. Ama kendini geliştirmek istiyor ve bunun da bir anlamı olmalı. En azından ben öyle umuyorum.

Grace kalın kalın yutkunuyor. "Evet, kesinlikle."

"Ben de öyle düşünüyorum," diyor Riley ona. Grace'e verdiği gülümseme nazık, kibar ve Grace'in gerçekten isterse bunu başarabileceğine dair iyimserlik dolu.

"İzninizi isteyebilir miyim? Gidip Bella ve Trinity'yi aramak istiyorum."

"Evet, elbette tatlım. Sen git. Belki daha sonra film falan izleriz?"

"Tabii baba," diye cevap veriyor, adadan uzaklaşmaya başlamıştı bile. Ama geri dönüyor. Sanırım bir kez daha sarılmak için bana geliyor. Onun yerine doğruca Riley'ye gidiyor ve kollarını sıkıca ona doluyor. "Teşekkürler Riley. Her şey için."

Riley de ona sarılıyor ve sesi titreyerek şöyle diyor: "Elbette Gracie kızım. Seni tuttum."

Kalbim boğazıma düğümleniyor. Grace'in hiçbir zaman diğer çocuklar gibi bir annesi olmadı. Michelle öldüğünde o kadar küçüktü ki pek bir şey hatırlamıyor ve ben de bu konuda konuşamayacak kadar berbat durumda olduğum için

Michelle'in anısını canlı tutma işi. Sanki hiç var olmamış gibi. Ama vardı ve onun kaybı Grace'in hayatında bir boşluk yarattı. Annem ve Kayla bu boşluğu doldurmak için harika bir iş çıkardılar, ancak Grace ve Riley'nin sarıldığı bu ana kadar Grace'in özlediği şeyin tam derinliği bana çarpmadı. Riley onun annesi olmasa ve asla olmayacak olsa da, Grace için hala bir rol model ve onun da dediği gibi, işler sarpa sardığında onun yanında oluyor.

Riley tam bir kız çocuğu.

Ama o bir kız değil. Çocuğumu gece yarısı kurtarma görevine gidecek kadar önemseyen, kalp kırıklığı konusunda onunla konuşan ve daha iyi bir arkadaş ve iyi bir insan olmanın yollarını bulmasına yardımcı olan bir kadın. O beni gülümseten, defile yapmak ve elim sende oynamak gibi saçma sapan şeyler yaptıran ve yedi gün yirmi dört saat onu arzulamamı sağlayan bir kadın.

Riley Grace'i bırakıyor ve kızım merdivenlere doğru koşuyor. Ayak seslerini duyuyorum ve sonra kapısı kapanıyor.

Ve sadece ikimiz varız.

"Teşekkür ederim." Önce bunu söylemem gerekiyor çünkü bu sabah Grace'e yardım etme şekli benim için her şeyden önemli.

Tatlı tatlı gülümsüyor, ama sonra odadaki fille yüzleşirken gülümsemesi kayboluyor: "Bu sabah... O ana kendimi kaptırdım... Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok," diye çıkışıyorum, neden özür dilediğine şaşırarak. "Özür dilerim. Genelde daha iyi kontrol ederim. Yapmamalıydım..." 'Elimi bacaklarının arasına soktum ve sikimi kıkına sürterken sert küçük klitorisini ovdum' cümlesini kibarca nasıl söyleyeceğimi bilemediğimden sözümü kesiyorum. Eminim Hallmark'tan biri bunun için mükemmel bir kart hazırlamıştır, ama ben şair değilim, bu yüzden uygun kelimeleri bulamıyorum.

"Orgazmın ortasında beni belirsiz bir şekilde yere mi attın?" diye soruyor hiç yardımcı olmadan. "Evet, bunun güne en sevdiğim başlangıç olduğunu söyleyemem."

Şok, dehşet ve utanç duygusu içime hücum ediyor çünkü bu tam olarak yaptığım şeyi tarif etmenin oldukça özlü bir yolu. Ama bu çok komikmiş gibi sırtıyor.

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum ve mutlak bir acı içinde iç çekiyorum. "Bu hiç olmamış gibi davranabilir miyiz?"

Riley şüpheyle gülüyor. "Deneyebilirim. Ama bu biraz yemek pişirmeye benziyor, anlıyor musun?" Gözlerini krep tavası ve omlet tavaasının hâlâ durduğu ocağa diyor.

Kaşlarını birbirine çarpıyor çünkü yemek yapmanın nasıl bir şey olduğunu kesinlikle bilmiyorum. "Neymiş o?"

Sırtışı muzipleşiyor. "Kendim yapabilirim ve genellikle de yaparım. Ama bazen bir restorana gidip arkama yaslanmak ve akşam yemeğini ya da duruma göre 'kahvaltıyı' bir başkasının halletmesine izin vermek güzel oluyor." Sanki 'kahvaltı' derken orgazmı değil de krepleri kastettiğini düşünecek kadar aptal olabilirmişim gibi parmaklarını havaya kaldırıp tırnak işareti yapıyor. "Bu bir ikram gibi ve özel olduğunda her şey daha güzel oluyor."

Ağzım hafifçe açık kaldı. O...? Yani...? Kirpiklerini bana doğru savurup acımasızca alay ettiğinde başımı sallıyorum. Sanırım yanılmışım. O bir peri değil. Peri saçlı bir şeytan. Bu düşünce kot pantolonumun içinde sertleşmeme neden oluyor, bu da rahatsız edici ve şaşırtıcı bir gelişme. Gözlerim şaşılacak kadar sert boşalalı bir saatten az oldu ama yine de neredeyse tekrar gitmeye hazırım.

Dişlerimi sıkıyorum, dudaklarımı kaşlarımı çatmaya zorluyorum çünkü benzetmesi bende gülme isteği uyandırıyor. Ki bu çok garip. Dürüstçe söyleyebilirim ki daha önce hiç eğlence ve uyarılmayı aynı nefeste hissetmemiştim. Bunlar benim için tekil duygular olma eğiliminde. Ama Riley beni başka şekillerde de karıştırıyor, o zaman neden biraz duygusal karışıklık da olmasın? Kahretsin, biraz da kızgınlık katalım, sırf kıkırdamak için.

"Bazen kendin için yemek pişirmek daha iyi, daha güvenli, daha akıllıca bir seçimdir. Restoranlar tehlikeli yerler olabilir." Bu karmaşık benzetmenin benim için olduğundan daha açık olmasını umarak ikimizin arasına dikkatle bakıyorum. Mesele şu ki, sevişemeyiz ve sanırım bu ikimiz için de açık.

Adadan uzaklaşıyor ve arkamdan yürüyor. Dua ederken omurgam dikleşiyor ve sertleşiyor. Ama bir şey yapması için mi yoksa hiçbir şey yapmaması ve ondan istediğim gibi davranması için mi dua ediyorum? Emin değilim.

Nefesini kulağımda hissettiğimde, gizlice hangi duayı gönderdiğimi anlıyorum. "Sorun şu ki, Tehlike'nin gerçekten büyük bir aleti var ve ben bir restorana gitmeyeli uzun zaman oldu."

Bu cümle onu duyan herkesin kafasını karıştırırdı çünkü tamamen saçmalıktı, ama benim duyduğum Riley'nin sikimi istediği ve ihtiyacım olan tek şey bu.

RILEY

Aç aslandan uzak dur. Yapmam gereken bu, ama bunun yerine kendimi büyük bir sopayla onu dörterken buluyorum. Hatta bu sabah yaptığımdan daha fazla.

Dışarıdaki sıcaklığa göre giyin. Yirmi dakika içinde mutfakta buluşalım.

Kahvaltıdan birkaç saat sonra Cameron ve Grace'e mesajı gönderdiğimde hem heyecan hem de kafa karışıklığı bekliyordum. Ve belki de bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair birkaç mazeret. Bunlar Cameron'dan gelecek elbette. Ama olanlardan sonra onu bu kadar kolay bırakmayacağım.

Bu sabah her ikimiz için de epik boyutlarda bir karmaşa oldu, ancak bu kadar iyi giderken bunun bizi beceriksizliğe ve kaçınmaya doğru geri götürmesine izin vermeyi reddediyorum. Bu yüzden planım tam olarak Cameron'ın önerdiği şeyi yapmak - hiç olmamış gibi davranmak. Sadece harika bir zayıflık anıydı.

Önemli bir şey değil, sanırım. Sadece küçük, minicik bir hata. Kabul ediyorum, vücudum hala gitar teli gibi titriyor ama bunu görmezden gelmeyi seçiyorum.

Çünkü Cameron ve benim dikkatimizi dağıtacak bir şeye ihtiyacımız olduğu kadar Grace'in de bugün ihtiyacı var.

O benim son kozum. Cameron istediği kadar tartışabilir ve benden kaçmak için işi varmış gibi davranabilir, ama ben bunun Grace'in iyiliği için olduğunu söylediğim anda, müşfik bir baba gibi pes edecektir. Buna güveniyorum. Olmazsa, büyük silahlarımı çıkaracağım... henüz tam olarak çözemedim, çünkü onlara ihtiyacım olacağını sanmıyorum.

Gözyaşı mı? Erkekler kadınların ve çocukların ağlamasından nefret eder ve sızıntıyı durdurmak için her şeyi yaparlar.

Umarım iş o raddeye gelmez ama gelirse, gözümün içine baka baka gözyaşlarımı akıtacağım. Grace için her şeyi yaparım! Şimdi anlıyorum ki o da beni parmağında oynatıyor. Sinsi, tatlı kız.

On sekiz dakika sonra -Cameron dakik olduğu için, Grace de her şeye hevesli olduğu için- mutfakta beliriyorlar. Grace'in üzerinde tenis ayakkabıları, kot pantolon ve kapüşonlu bir tişört var; tişörtün altına giydiğı uzun kollu gömleğin kollarının dışarı çıktığını görebiliyorum. "İyi katmanlar," diyorum onaylayarak. Cameron'ın üzerinde el yapımı Oxfords, kot pantolon, düğmeli bir bluz ve gözlerini ortaya çıkaran lacivert bir kazak var. Daha uzun durduğuna yemin edebilirim, gözleri beklentiyle dolu, sanki o da bir iltifat istiyor gibi, bu yüzden onu biraz dürtüyorum. "Güzel, ama muhtemelen tenis ayakkabısı ya da bot istersin." Ayaklarını işaret ediyorum, o da önce kendisinininkilere, sonra Grace'inkilere, sonra da en sevdiğim savaş botlarımın içinde olan benimkilere bakıyor. "Güven bana."

Bunları ikinci el mağazasından almıştım, neredeyse yeniydi. Dr. Martens marka, sert bir hapsirikla parçalanacak çakma botlardan değiller ve beni cehenneme kadar götürdüler. Bugünün o kadar kötü geçeceğini sanmıyorum ama ne yapacağımızı bildiğim için kesinlikle onları, kot pantolonumu ve sweatshirt'ümü seçtim.

"Nereye gidiyoruz?" Cameron şüpheyile soruyor.

"Bu bir sürpriz." Ona nazlı bir bakış atıyorum, giyinmiş ve hazır bir şekilde geldikten sonra gidemeyeceğini söylemesi için cesaretlendiriyorum. Sürprizlerden hoşlanmaz. Planlanmış, takvimine işlenmiş ve kendisi tarafından önceden onaylanmış olmadıkça, ki bu tanım gereği sürpriz olmadığı anlamına gelir. "Git üstünü değiştir."

Dürt, dürt, dürt.

"Evet, baba. Acele et de gidelim! Sürprizlere bayılırım!"

Cameron her ne kadar isteksiz olsa da, Grace bugün başına gelecekleri canı gönülden kabul ediyor. Bunun Bella ve Trinity ile yaptığı görüşmelerin iyi geçtiğı anlamına geldiğini umuyorum ama o konuşmaya geleceğiz. Bu arada, dün geceyi aklından çıkarıp yüzüne bir gülümseme yerleştirmek istiyorum. Daha da önemlisi, Grace'in hevesi işe yarıyor ve Cameron, kendisi bilmesede aslında mükemmel olan bir çift bilek yüksekliğinde kışlık botla dönüyor.

Arabama biniyoruz, Grace yorum yapmadan arkaya tırmanıyor ve Cameron kendini yolcu koltuğuna atıyor. Kaşlarını çatıyor, belli ki sürüş ya da varış noktası üzerindeki kontrol eksikliğinden memnun değil, ama bu sadece ona daha geniş gülümsememe neden oluyor.

Pokity-poke-poke.

Koltuğumda kıpırdanıyorum, onun giderek sertleşen yüz ifadesine içimden gülüyorum. Birkaç dakika sonra ikisine de "Tamam, gözlerinizi kapatın." dedim. Dikiz aynasından Grace'in hızlıca dediğimi yaptığını görüyorum, hatta

ama bakışlarımı Cameron'a çevirdiğimde, o da bana bakıyor. Gözleri sert, ifadesi düz ve çenesi gergin. Masumca göz kırpmıyorum, geri adım atmıyorum ve yavaşça, tüm yol boyunca bana bir uyarı vererek, gözleri kapanıyor.

Hayatında eğlenceye ihtiyacı var. Hem onun hem de Grace'in. Özellikle de birlikte. Bu yüzden onları buraya getirdim...

"Tamam, açın!"

En çok Cameron'ın tepkisini merak ediyorum ama her zamanki mutluluğunun Cameron'ın kesin huysuz tepkisini dengeleyeceğini düşünerek dikkatimi Grace'de tutuyorum. Gözlerini açtığında kocaman oluyor, ağzı mükemmel bir "O" şeklinde açılıyor ve sonra heyecanı Empire State Binası'ndan düşen bir bowling topundan daha hızlı düşüyor.

"Balkabağı tarlası mı?" diye sorar, hayal kırıklığı her kelimesine sinmiştir. "Onlar küçük çocuklar için değil mi?"

"Uhm, bilmiyorum. Daha önce hiç gitmedim," diyorum kararsızca, arabanın penceresinden '*Peter's Patch*' yazan el boyaması tabelalara, sıra sıra dizilmiş turuncu balkabaklarına, yanında fotoğraf çektiirmek için poz veren birkaç insanla birlikte bir sopanın üzerinde duran uzun bir korkuluğa ve daha fazlasına bakarak. "Bir labirent, bir saman gezintisi ve bir hayvanat bahçesi var, ayrıca eve götürmek için bir balkabağı seçebilirsiniz, hepsi bir paket anlaşma olarak. Kulağa eğlenceli geliyor ama sorun değil, kalmak zorunda değiliz."

Hayal kırıklığımı belli etmemek için çabucak yutmaya çalışarak umursamaz bir omuz silkmeye bitiriyorum. Bugünün iyi geçmesini istiyordum, bu yüzden yerel aktiviteleri araştırmaya başlamıştım. Mükemmel şeyi bulduğumu sanmıştım ama görünüşe göre bulamamışım.

Cameron'a bakma riskini göze alıyorum, onun dağınık saman, kirli hayvanlar ve kirle kaplı balkabakları fikrinden dehşete düşmesini bekliyorum. Ama onu, kafasında benimle ilgili yapboz parçalarını kaydırıyormuş gibi arkasına bakarken buluyorum.

İyi şanslar, tekrar düşünüyorum. Ben kesinlikle bir yapbozum, ancak birbirine güzelce uyan pürüzsüz kenarlar yok ve tamamlandığımda resim sadece bir grup dalgalı çizgi ve rastgele noktadan oluşuyor. Bir çocuğun yarı kurumuş tutkal çubukları, parıltılı çalkalayıcılar ve tüylü ponponlarla yaptığı modern sanat gibiyim. Dürüst olmak gerekirse, tüm parçalara sahip bile olmayabilirim.

"Hadi yapalım şunu" diye ilan etti.

Şok olmuş bir halde aval aval ona bakıyorum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Grace koltukların arasından yankılanıyor, konuşmaya dahil olmak için öne eğilmiş ve ön pencereden dışarıyı görüyor.

Starbucks büfesi gibi hayati bir şeyi gözden kaçırmış gibi etrafı tarıyor.

"Evet, neden olmasın? Kulağa eğlenceli geliyor." Yanağındaki tiki görmesem iddiası neredeyse inandırıcı olurdu. Sinirli, muhtemelen onu bu maceraya sürüklediğim için bana kızgın. Ama kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Grace ve ben göz göze geliyoruz, Cameron'ın alışılmadık uysallığı karşısında ikimizin de kafası karışıyor ama sonra aynı şeyi yapıp arabadan iniyoruz.

"Peter's Patch'e hoş geldiniz" diye sesleniyor bir genç, tamamen balkabağı, saman ve mısır saplarından yapılmış bir kemerin altından. Muhtemelen bir destek yapısı vardır ama varsa bile sonbahar temalı parçalar ve süsler tarafından gizlenmiştir. "Üç tane mi? Otuz dolar eder."

Yamanın web sitesindeki tüm detayları okuduktan sonra yanımda getirdiğim parayı almak için cebime uzanıyorum. Ama Cameron boğazını temizliyor ve elimi görevliden uzaklaştırıyor. "Bende var."

Normalde itiraz ederdim. Bu benim fikrim ve onları da yanımda sürüklüyorum, bu yüzden benim ikramım olmalı. Ama Cameron'ın elinin benimkine dokunduğunu hissetmek beni biraz şaşırttı. Yol paramızı ödemesine neden izin verdiğime dair bulabildiğim tek bahane bu.

"Şimdi ne olacak?" Kemerli geçidi geçip etkinlik alanına girerken Grace soruyor. Bu konuda hâlâ ciddi çekinceleri varmış gibi etrafına bakınıyor ama gözleri labirentte biraz daha oyalanıyor.

"Mısır labirentine ne dersin?" Ben de bu öneriye katılıyorum.

Cameron bana yan gözle bakıyor, ne yaptığımı çok iyi biliyor çünkü o da kızını okuyabiliyor ve görünüşe göre ona benim kadar aşık. Ama ikimize sessizce, üzerlerini göremeyeceğiniz kadar uzun olan saplara doğru eşlik ediyor. Orada çalışan bayan bize temelde 'olabildiğince hızlı bir şekilde çıkışı bulun ama mısırların içinden geçmeyin'den oluşan kuralları anlatıyor. Grace bunun bir yarış olduğunu duyar duymaz resmi başlangıç çizgisinde sıraya girdi.

"Başlamaya hazırız!" diye anons ediyor, sanki tek kelimeymiş gibi. Daha cümlesini tamamlamadan koşmaya başlıyor, arkasında toz ve mısır yapraklarından oluşan bir iz yükseliyor.

Cameron ve ben birbirimize bakıyoruz, gülümsemeler çiçek açıyor. "Sanırım o kadar da küçük çocuk değiliz, ha?" Alaycı bir şekilde şaka yapıyorum ve o da gülüyor.

Grace ileride bir köşeyi dönüyor ama neredeyse anında yeniden ortaya çıkıyor. "Çıkmaz sokak. Hadi gelin!" Onu takip etmemiz için el sallıyor ve bir an isteksiz gibi davransak da peşinden gidiyoruz.

Her birimiz diğerklerini geçmeye çalışıyor ve başaramıyoruz... virajlarda, düz yollarda ve nihayetinde bir türlü bulamadığımız çıkışa kadar. İş o kadar ciddileşiyor ki Cameron bir noktada Grace'in hile yaptığını yüksek sesle haykırmasına rağmen onu geride tutuyor. Gülerek Grace'e katılıyorum, bir hakemi taklit ederek, "Mısır labirentine müdahale! Penaltı, bir kulak."

"Herkes kendi başının çaresine baksın!" Cameron neşeyle bağırıyor, havalanıyor ve neredeyse bulanıklaşarak yanımdan geçiyor.

Grace'in yanında gençler var ve Cameron da çok formda, bu yüzden etrafımda tur atarken çoğunlukla ikisi arasında bir savaş oluyor, ama ben onların maskaralıklarına gülerek iyi bir karın egzersizi yapıyorum. İhtiyaçları olan şey buydu, *hepimizin* ihtiyacı olan şey. Biraz aptalca, bir tutam şapşalca ve bir sürü kabadayı.

Bir sonraki dönemde Grace önde, Cameron ve beni başka bir çıkmaz sokakta geride bıraktı. Yoksa aynı çıkmaz mı? Hiçbir fikrim yok ve görünüşe göre labirentler için sıfırdan daha az becerim var çünkü tamamen döndüm ve tüm mısırlar aynı görünüyor. "Gerçekten hiç balkabağı tarlasına gitmedin mi?" diye soruyor, kızıyla yarışmaktan nefesleri biraz daha hızlanmış. Sabah antrenmanları bir yere kadar, ben daha iyi olacağımdan değil.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Sen?"

Geçmiş düşünüyormuş gibi başını sallıyor. "Evet, muhtemelen. Annem bizi hep böyle şeylere götürürdü. Belirli bir şey hatırlamıyorum ama muhtemelen sonbaharda normal bir şey olduğu içindir."

Bunu anlayabiliyorum. Cameron bunu takdir etmedi değil ama bir şey otomatik olduğunda, tek seferlik, özel bir şey olduğunda yarattığı etkiyi yaratmıyor.

"En çok ne yapmak istiyorsun?" diye soruyor.

Seni öpmek.

Gerçek bu, ama bunu söyleyemem. Burada olmaz, şimdi olmaz.

"Her şeyi," diye cevaplıyorum. "Saman gezintisi, hayvanat bahçesi, balkabakları, korkulukla resim. Hepsi."

"O zaman yapalım." Karar verilmiş gibi başını sallıyor, sonra gözlerini deviriyor. "Ama önce buradan çıkış yolunu bulmalıyız." Etrafına bakınıyor ama çıkmaz sokakta olduğumuza göre gidecek tek bir yol var. Geldiğimiz yoldan geri dönmek.

İnliyorum, dramatik bir şekilde kolumu alnıma atıyorum ve "Beni geride bırak. Ben sadece yavaşlatacağım seni aşağı. Kaydet..."

kendin..." Sesim giderek zayıflıyor. "Öksür, öksür." Aslında öksürmüyorum, daha ziyade etki yaratmak için bu kelimeyi söylüyorum.

Cameron gösterime gülüyor ve elimi tutuyor. "Hayatta olmaz, hepimiz buradan canlı çıkacağız."

El ele tutuşup beni labirentin geri kalanına doğru götürüyor, koşarak geçebilecek olmasına rağmen istediğim kadar yavaş ilerliyor. Sonunda çıkışı bulduğumuzda Grace yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle bizi bekliyor.

"İşte buradasınız! Ben kazandım!"

Gözleri kenetlenmiş ellerimize kayıyor ve gülümsemesinin biraz daha genişlediğine yemin etsem de içgüdüsel olarak Cameron'ı bırakıyorum. Kaybettiğimi hissediyorum, elim onun sıcaklığına sarılmadan anında daha soğuk hissediyor ama Grace'in buradaki rolüm konusunda kafasının karışmasını istemiyorum. Ben onun dadısıyım, hepsi bu.

Küçük, pişmanlık dolu bir sızı yine kalbime saplanıyor. Keşke daha fazlası olabilseydim... onun için, Cameron için, bu iki kişilik küçük tatlı aile için.

Ama benim olmam gereken bu değil.

Onlara, kötü bir şey olduktan sonra bile hayatın eğlenceli, şaşırtıcı ve neşe dolu olabileceğini ve kayıptan sonra yaşamanın sorun olmadığını hatırlatmak için buradayım. *Özellikle* de bir kayıptan sonra, her zamankinden daha önemli olabileceği zaman.

Bu düşünceyle ona doğru koştum, onu kollarımın arasına aldım ve bacakları narin bir şekilde sallanırken kendi etrafında döndürdüm. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım!" İlan ediyorum. "İyi ki baban beni kurtarmak için oradaydı." Kirpiklerimi ona fırlatıyorum. "Kahramanım benim!"

Grace de gülüyor, ben de. Ama Cameron? Serbest bıraktığım elini yumruk yaptı ve yine sinirli görünüyor.

Muhtemelen bana.

"O keçinin beni nasıl ısırmağa çalıştığını gördün mü?" Grace eve dönerken sesi olması gerekenden çok daha kırgın çıkıyor.

"Onu savunmak için, yemek topakları sendeydi," diye hatırlatıyorum. "Eğer biri en sevdiğin Frappuccino'yu rehin alsaydı, eminim onları kemirmekten çok daha fazlasını yapardın." Birinden büyük bir parça koparıyormuş gibi yapıyorum, dişlerimi T-Rex tarzı birbirine vururken hırlıyorum.

Grace, "Evet ama o zaten iki avuç dolusu yemişti ve sevimli küçük inek hiç yememişti," diye karşı çıkıyor. "Muhtemelen açlıktan ölüyordu. Keçi de paylaşmalıydı."

Kıs kıs güldüğümü gizliyorum, çünkü hayvanat bahçesindeki hayvanların hiçbiri öğünlerini kaçırmıyordu. Aslında, bugün muhtemelen şeker mi şaka mı bayramı gibi bir gündü, sadece Hershey's çikolataları yerine hayvanlar için güvenli peletler yiyorlardı.

"Keçilerin insanlar gibi terbiyeli olduğundan emin değilim."

"Olmalılar." Kollarını kavuşturmuş, pencereden dışarı bakıyor ama mutlu bir şekilde gülümsüyor.

'Küçük çocuklar için' dediği bir şey için hepimiz çok eğlendik. Labirent tam bir kahkaha tufanıydı. Saman arabası sarsıcı ve zıplatıcıydı ama traktörü süren çiftçi hem komik hem de ürkütücü hikayeler anlattı ve bir şekilde Cameron'ı Grace ve benim ortama oturttuk, bu da her tekerleğin birbirimize çarpmamıza neden olduğu anlamına geliyordu. Yaklaşık otuz dakikamızı balkabağı sıralarında dolaşarak geçirdik, her birimiz 'mükemmel olanı' bulmaya kararlıydık ama hepimiz bunun ne anlama geldiğine dair farklı tanımlara sahiptik. Cameron'ın klişeleşmiş yuvarlak, turuncu bir küreydi. Grace kireçli beyaz, yassı olanı seçti çünkü 'estetik' olduğunu söyledi. Ve tabii ki ben de engebeli, çok renkli olanı seçtim çünkü benim kitabımda farklı olan her zaman iyidir ve 'çirkin' ve 'istenmeyen' balkabakları yığını beni üzmüştü. Sırf cansız su kabakları kendilerini kötü hissetmesin diye neredeyse hepsini satın alacaktım ama Cameron bana bagajımda o *kadar* çok kabak için yer olmadığını hatırlattı ve ben de gönülsüzce kabul ettim. Grace'in açgözlü keçi hakkındaki düşüncelerine rağmen, hayvanat bahçesi çok eğlenceliydi, çünkü Cameron'ın tozlu ve kirli hayvanları sevmeye kalkıştığında, sanki hastalıklı çelik yününü okşuyormuş gibi verdiği dehşet verici tepki çok komikti. Daha sonra ellerini dezenfekte etmek için verilen dezenfektanı üç kez yoğun bir şekilde kullandığında daha da çok gülmüştüm. Dilini dışarı çıkarıp öğürme sesi çıkararak iğrenmiş gibi davrandı ama ben onun küçük sırtışını gördüm. Bizi güldürmek için yapmıştı.

Her şeyi kabul etti. Grace için.

Ve senin için.

Bütün gün, kafamın içindeki küçük ses bugünü olması gerekenden daha önemli kılmaya çalıştı. Ama birlikte oynamak ve eğlenmek çok güzeldi. Kendimi dahil edilmiş hissettim ve bu güzeldi. Kesinlikle iş gibi hissettirmede.

Aile gibi hissettirdi.

Bu aile duygusu, Cameron'ın kocaman turuncu balkabağını oymak için mutfağa doluştuğumuzda, çekirdekleri ve bağırsakları çıkarıp yapışkan yapışkanlığı birbirimize bulaştırmakla tehdit ettiğimizde de devam ediyor, bu da hızla adanın etrafında üç yönlü bir kovalamacaya dönüşüyor. Cameron'ın uzun kolları tezgahın genişliğine uzanıp Grace'in burnuna bir parça balkabağı bulaştırdığında, Cameron'a karşı onunla takım olarak onu kurtarıyorum. Yine de kirli oynuyorum ve bir fısıltıyla ona adanın etrafından dolaşmak zorunda olmadığını hatırlatıyorum... üstünden geçebilir ve kestirme planımız yerindeyken, zıplamasına ve Cameron'ın yanağına bir avuç turuncu yapışkan bulaştırmasına yardım ediyorum, o da Grace'in aniden iki adım öteden üzerine gelmesine tepki veremeden. Hiçbirimiz bu savaştan balkabağı bağırsaklarından zarar görmeden çıkamadık, ama hepsi lavaboda yıkandı ve tamamlanan jack-o-lantern eğri dişli sırtışıyla çok sevimli görünüyor.

Yemekten sonra Grace, okuldan önce Bella ve Trinity ile tekrar konuşmak istediğini söyleyerek üst katta kaybolur. Konuşmalarından çok fazla şey anlatmadı ve ben de yarının onun için iyi geçmesini umarak ona ihtiyacı olan zamanı ve alanı tanımaya çalışıyorum.

Her şey ters gidebilir. Hatta Hannah'nın işleri ne kadar ileri götürmek istediğine bağlı olarak *gerçekten de* ters gidebilir.

Ama Grace hazırlıklı görünüyor ya da en azından Hannah'yla nasıl yumruk yumruğa dövüleceği konusunda tavsiye istemiyor ki bunu bir kazanç olarak görüyorum. Ona çok şey öğretebilirim ama nasıl yumruk atılacağı bunlardan biri değil. En son denediğimde bileğimi burktum ve iki hafta boyunca elimi sarmak zorunda kaldım.

"Çay?" İki boş fincan tutarak teklif ediyorum. "Evet, lütfen."

Ben suyu mikrodalgada ısıtırken Cameron bulaşık makinesini çalıştırıyor ve poşet çaylar yavaşça fincanlarımıza yerleşirken arka verandaya çıkıyoruz. Sonbaharın tüm gücü bu gece havada, havayı her zamankinden daha soğuk yapıyor ve hala kot pantolon ve sweatshirt giymeme rağmen içimden bir ürperti geçiyor.

"Brrr! Bir battaniye alacağım." Eve geri dönüyorum, oturma odasındaki sepetten yumuşak, kabarık örtülerden birini alıyorum ve birkaç saniye içinde tekrar dışarı çıkıyorum. O sırada Cameron şöminenin düğmesini çevirmiş ve kanepenin en ucundaki her zamanki yerini almıştı. Karanlık arka bahçeye bakarken fincanındaki çay poşetiyle dalgın dalgın oynuyor ve sanki üzerinde ağır bir yük varmış gibi görünüyor.

Bütün gün ve akşam yemeğinde iyiydi, bu da muhtemelen aklında tek bir şey bırakıyor. Bu sabah.

Düşünmeden bir karar veriyorum ve battaniyeyi paylaşabilmek için hemen yanına oturuyorum. Ama battaniyeyi açıp ikimizin üzerine serdiğimde karşı çıkıyor. "Riley." İsmimi sanki başlı başına bir uyarıymış gibi uzatıyor, ki bazen böyle oluyor. Şansına, olay çıkarmaya çalışmıyorum. Bu seferlik.

"Tuhaflaştırma. Hava serin ve yetişkinler gibi paylaşabiliriz." İtiraz eder gibi bir ses çıkarıyor ama ona tartışma fırsatı vermiyorum. "Sanki yorganın altında sana mastürbasyon yapıyorum ya da sen bana sürtünüyorsun..." "Yine mi?" demek için ona doğru eğildim. Kahkahalarım her kelimenin içinden geçiyor.

Tamam, belki *biraz* dram. Sadece o sert ve gergin haline geri dönmesini engellemek için.

Hâlâ demlenmekte olan çayından daha bir yudum bile almamış olmasına rağmen boğuluyor. "Lanet olsun," diye küfrediyor, kaşlarını çatarak yan gözle bana bakıyor. "Yapmasan olmaz mı? Grace seni duyabilir ve yanlış bir fikre kapılabilir," diye tısılıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Sakin ol," diyorum gülümseyerek, omzuna kendi omzumla vururken, onu şu anki paniklemiş, nükleer seviyeye yakın seviyesi yerine Defcon 5'e indirmeye çalışıyorum. "Grace yukarıda telefonla konuşuyor, yatak odasının kapısının dışında olup bitenlerden habersiz. Bence yanlış bir fikre kapılmasından endişe ettiğin kişi *sensin*." Pembe boyalı zarif bir tırnağımı ona doğru uzatıp sırtıyorum.

"Cidden, bu sabah hakkında konuşmalıyız, madem bu kadar yetişkiniz." Dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek kendi sözlerimi bana geri atıyor.

Sanki bu konuyu daha önce konuşmamışız gibi konuşuyor. Bana kalırsa bu konu kapanmıştır, bu yüzden başımı sallıyorum, kanepeye daha da gömülüyorum ve battaniyeyi çeneme kadar çekiyorum. "Hayır, gerek yok. Ben anladım. Uyku seksi oops-a-daisy." Gözlerimi ona diktim. "Uyuyan insanları becermekle ilgili bir sapkınlığın yoksa tabii?" Kaşlarımı çatarak durumun böyle olup olmadığını sorguluyorum. "Kimsenin ağzına sıçacak biri değilim *ama...*"

"Ne? Hayır," diye kekeliyor.

Tamamen dönüyor. Bahse girerim böyle bir sapkınlık *aklına* bile gelmemiştir ve ben de sırtıtmaktan kendimi alamıyorum çünkü sabahtan beri dönüp duruyorum, bu yüzden onun da kendi ilacından biraz tatması adil olur. Yarı uyanık haldeyken bile arkamda kimin olduğunu hemen anlamıştım. Cameron'ın kollarını üzerimde hissetmek, sabunuyla karışmış viskinin kalıcı kokusu ve

Boğazında gümbürdeyen inilti. Kim olduğunu ve ne yaptığını çok iyi biliyordum.

Ve bunu memnuniyetle karşıladım.

Belki gün ışığında, aklım başımda olsa ikinci, hatta belki üçüncü kez düşünürdüm ama o anda hissettiklerimin beni kötü bir karara sürüklemesine izin vermiştim. Çünkü *harika* hissettiriyordu.

Yine de ne yaptığını ve kiminle olduğunu bildiğini düşünmüştüm. Bu egoma indirilmiş bir tokattı ama onu bu yüzden affetmeye karar verdim çünkü dürüst olmak gerekirse orgazm buna değerdi.

"Tamam o zaman, biz iyiyiz," diyorum ona, omuz silkerek. "Uyuyakaldık ve seninkine karşı bir vücut iyi hissettiriyor, özellikle de bizim gibi neredeyse bekâr iki insan için ve biraz pervasızlaştık."

"Ben bekâr değilim," diye itiraz ediyor. "Ya da pervasız."

Kıs kıs gülüyorum, bu kulağa hiç de hanımefendice gelmiyor, zaten öyle olduğumu da iddia etmedim. "Buna mı karşı çıkıyorsun? İkimizin de birileriyle çıkmadığını, yani *neredeyse bekâr* olduğumuzu zaten tespit etmişken." Kelimeyi özellikle vurguluyorum. "Ve eğer bu sabahın pervasızca olduğunu düşünmeseydin, şu anda beni korkutuyor olmazdın."

Ağzını tıkırdatarak kapatıyor, inci gibi beyaz dişleri bir dişini kırıp kırmadığını merak etmeme neden olacak kadar sert bir şekilde birbirine çarpıyor. Ama "Çıldırmiyorum" demeyi başardı.

Şiddetle başımı sallayarak ona katılıyorum. "Evet, tabii. Kesinlikle. Azıcık bile değil." Parmağımı ve başparmağımı birbirinden bir santim kadar uzakta tutuyorum. Homurdanıyor ve benim düşünce tarzıma göre bu kesinlikle paniklediğini kabul etmesi anlamına geliyor, bu yüzden ona tatlı bir şekilde gülümsüyorum, kızgın bir kazanan olmadığımı bilmesini istiyorum. "Sorun yok Cameron. Kendimizi kaptırdık, bir daha olmasına izin vermeyeceğiz. Beni kovmana, çıldırmana ya da bunu tekrar yapmayı saplantılı bir şekilde hayal etmene gerek yok." Gözlerimi kırıştıtırıp sırtarak yeniden ona odaklanmadan önce, sanki çok uzun ve sert bir şeyin hayalini kuruyormuşum gibi gözlerimin kaymasına izin veriyorum. "Önemli bir şey değil."

Hâlâ onu dürtüyorum. Onu test ediyor ve çok ileri gittiğim sınırları bulmaya çalışıyorum. Yanağındaki tik geri geldi, bu yüzden yaklaştığımı biliyorum. Memnuniyetimi gizlemek için çayımдан bir yudum alıyorum.

"Riley, benim yanımdayken kendini rahatsız hissetmeni ya da senden ve durumdan faydalanmışım gibi hissetmeni istemiyorum-"

Elimi kaldırıp onu susturuyorum. Sanki İK'ya gitmekle tehdit ediyormuşum gibi soğuk, profesyonel, sözde iş gevezeliğine geri dönüyor.

Oysa gerçek bundan daha farklı olamazdı. Neredeyse yaptığımız şey aptalca mıydı? Evet, aptalcaydı. Ama ben daha önce de aptalca şeyler yaptım. Muhtemelen o da yapmamıştır ama bunun için kendini hırpalamasına gerek yok. Aptalca şeyler yapmak bazen eğlencelidir ve bu sorun değil.

"Beni rahatsız eden tek şey, sert zemine çarpan, hala titreşen amımdı," diye onu ilkel bir şekilde bilgilendiriyorum. Kalın kalın yutkunuyor ve yemin ederim gözleri sanki bu battaniyenin altında ne olduğunu hayal ediyormuş gibi aşığıya dalıyor. Onu eğlendirirken neredeyse koltuğumda dans edecektim. Hayatında buna ihtiyacı var, biraz karmaşa ve kaosa, biraz beklenmedik ve düşüncesizce hareket etmeye. "Ve sen de kesinlikle bundan faydalanmadın. Ne yaptığımı biliyordum, senin de ne yaptığını biliyordum. Senin de ne yaptığını bildiğini söyleyebilirim - yani iyiydi, farkında olduğundan değil, ki zaten farkında olmadığını anladık ve bu bir kızın egosuna büyük bir darbe vurur - ama sana böyle bir iltifatta bulunsaydım, kafan daha da büyüdü ve ikimizin de buna ihtiyacı yok."

Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor, sanki uzun cümlemi netleştirmek için tekrarlıyor. "Yani diyorsun ki..." Sertçe kaşlarını çatıyor, kaşları kararan gözlerinin üzerinde aşığıya doğru atılıyor. "Bunu... istediğini mi söylüyorsun?"

Ağır ağır i çekiyorum, sanki onun tarafından hayal kırıklığına uğratılan benmişim gibi, ama bu bir hile. "Sana asla yaklaşmazdım. Bu uygunsuz olurdu." Konuşmaya başladı ve ben de parmaklarımı dudaklarının üzerine koyup sertçe bakarak onu susturdum ki düşüncemi bitirebileyim. Gözlerinin şok içinde kocaman açıldığına bakılırsa, kimsenin ona bunu yapmaya cesaret edemeyeceğinden %99,03 eminim. Ama devam ettiğimde, elimi yavaşça çektiğimde bile sessiz kalıyor, bu yüzden buna bir kazanç diyorum. "Sen de aynı sebepten dolayı bana asla yaklaşmazsın. Bedenlerimizin başka fikirleri var ve bu anlaşılabilir bir şey. Sen çok güzelsin, akıllısın ve iyi bir babasın. Çok seksisin Cameron. Herkesin hoşlanacağı biri olmasam da..." Benzetmenin başlangıcında kupama gülümsüyorum.

"Lanet olası bir peri gibisin," diye tükürerek kendimi nasıl tarif edeceğimi yarıda kesti, ki bu kesinlikle efsanevi bir yaratık değildi. Yine de buna kızdığımı söyleyemem. Hatta bu fikir hoşuma bile gitmiş olabilir. "Kendi müziğiniz eşliğinde oraya buraya uçuyor, ardınızda gülümsemeler ve mutluluklar bırakıyorsunuz. Ve tüm bunlar olurken, karnının ve göğüslerinin beni çılgına eviren bakışları. Daha kötü olan tek şey, benden her uzaklaştığında tokatlamak istediğim kışın." Sesi her kelimedede daha da sertleşiyor ve laf kalabalığının sonunda neredeyse

Hırlıyor ve kaşları sanki varlığıma kızmış gibi derin bir çatıklığa dönüştü.

Her biri bir öncekinden daha derin, daha karanlık bir itiraf olan sözleriyle nefesim kesiliyor ve içimdeki ateş tutuşuyor. Tüm vücudumda değil ama Cameron'ın kıcıma şaplak atmasının kesinlikle harika bir fikir olduğunu düşünen çok merkezi bir yerimde.

Benden nefret etmiyor, orası kesin. Özellikle ilk başlarda emin olamadığım zamanlar oldu. Onu yüzünde sürekli çatık kaşlarla bana bakarken buluyordum ve o anda bana ön kapıya kadar eşlik etmek üzere olduğunu düşünüyordum. Ama diğer zamanlarda, özellikle son zamanlarda, benim ve Grace'in aptalca maskaralıklarına gülümsüyor ve gülüyor ve kıcımın hayranı gibi görünüyor. Yine de, bunun hoşgörünün ötesine geçtiğini düşünmüyordum, belki de benim muhteşemliğimi hafifçe takdir ediyordu. O kaş çatmaların ya da bakışların tek bir tanesinin bile beni istediği ve kendini tuttuğu için olduğunu kesinlikle düşünmemiştim.

"Vay canına," diye nefes alıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış ona bakarken. "Hiçbir fikrim yoktu."

Öfkeli görünüyor, ama bahse girerim çoğunlukla kendine, Cameron ayağa kalkmaya çalışıyor, etkili bir şekilde az önce söylediği şeyden kaçıyor. Kolundan tutup onu yerinde tutuyorum. "Hayır, bunu 'yetişkinler gibi konuşalım' saçmalığınla sen başlattın. İlk korkunç düşüşten sonra hız treninden yarı yolda atlamak yok. Artık bu işin içindeyiz." Neyse ki oturmaya devam ediyor ama bana bu kadar yakın olmaya zor dayanıyormuş gibi dişlerini sıkıyor.

"Riley." Sanırım bunu azarlamak için söylüyor ama yalvarır gibi bir hali var. Gözlerindeki sıcaklık tüm vücuduma elektrik çarpmasına neden oluyor ve bakışları dudaklarıma düştüğünde, pes edip beni öpüp öpemeyeceğini bile merak ediyorum. Bu ona hiç yakışmazdı ama yine de istiyorum. Belki de bu yüzden istiyordum? Etrafımdakilerin öngörülebilir olmasına dair her zamanki arzumun arkasındayım ama Cameron gibi bir adamın kendi kendine kurduğu hapisneden çıkmasını sağlayan kadın olmak baş döndürücü, bağımlılık yaratan bir güç olurdu.

Bunu zihnimde bile hissedebiliyorum, kontrolü ele geçirirken aynı anda kaybediyor. Sık sık sert bir çizgiye bastırıldığı dudakları, benimkilerin üzerinde çalışırken yumuşuyor. Bu sabah boğazının derinliklerinden gelen o seksi gümbürtüden daha fazlasını istiyorum. Ellerini vücudumda istiyorum - yüzümde, göğüslerimde, klitorisimde, beni doldururken. Bu sabah kıcımda hissettiğim o büyük, kalın aleti ağzımda, ellerimde, amımda istiyorum.

Öpüşmenin gerçekleşmek üzere olduğunu hissedebiliyorum, sanki aramızdaki soğuk havada vızıldıyor, o kadar hissedilir ki hazırlık için dudaklarımı yalıyorum. Savaşı izliyorum

içinde savaşıyor ve neyin kazanacağını merak ediyor - dürüstlüğü mü yoksa şehveti mi? Akıllı mı yoksa kalbi mi? Ya da daha spesifik olarak, akıllı mı siki mi?

Sınırları bulmak istiyorum ve Cameron'inkini buldum. Onu daha da zorlayabilirim, kontrolünün diğer tarafında neler olacağını görebilirim, ama sanırım bunun için ikimiz de bir bedel öderiz. Kendini hırpalar ve ben bunu istemiyorum. Onun istediğini elde etmesi pahasına kendi istediğimi elde etmemeliyim. Cameron ve benim için çizginin nerede olduğunu artık biliyorum, bu yüzden umutsuzca ihtiyacım olan içgörüyle akıllıca geri çekiliyorum.

"Söylediklerin benim ne demek istediğimi daha iyi kanıtlıyor," diyorum kulağına usulca. "Biz iki yetişkiniz, ikimiz de kendi yollarımızda harikayız ve bedenlerimiz birbirlerine tepki verdi. Bu son derece doğal, ama biz hissettiğimiz her şeye göre hareket etmek zorunda olan hayvanlar değiliz. Kendimizi tutmayı seçebiliriz... eğer istersek." Cameron'ın gerçekten istediği şeyin bu olup olmadığı sorusunun öneriye karışmasına izin veriyorum ama aç gözleri ağızma kilitlenmiş olmasına rağmen yemi yutmuyor.

Bir santim bile hareket etmese de benden uzaklaştığını hissediyorum. En az benim kadar çaresizce istediği öpücükten uzaklaşıyor. "Grace'e odaklanmaya devam et. Önemli olan o." Her şeye karar verilmiş gibi başını sallıyor. Ve onun için, sanırım öyle de oldu. Tüm enerjisini, çabasını ve zihinsel odağını kızına vermek onun çalışma şekli, güvenli alanı.

"Doğru, Grace." Haklı olduğu için kabul ediyorum ama içten içe Cameron'ın da önemli olduğunu biliyorum. İkisini de mutlu etmek istiyorum.

Aramızdaki sessizlik büyüyor, ikimiz de söylediklerimiz ve karar verdiklerimiz üzerine düşünüyoruz. Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyorum. Ama bu doğruysa, neden bu kadar yanlış hissettiriyor? Çünkü öyle. Sıcak battaniyenin altında kalçamı Cameron'inkine bastırışken ve kaşlarını çatmış sevimli sevimli bakarken çok yanlış geliyor. Eğlenceli, yaramaz bir şekilde değil, kaçınılmaz olanı inkar edercesine.

"Balkabağı tarlasında neden arabadan indin? Grace gitmek istemedi ve ben de sorun olmadığını, sadece aptalca bir fikir olduğunu söyledim ama sen indin." Bütün gün beni rahatsız etti. Cameron'ın bugün yaptığımız gibi bir şeyi asla bilerek ve isteyerek gönüllü olarak yapmayacağını biliyorum, ama yaptı ve nedenini bulamadım.

Avluya bakıyor, gözlerime bakmadan itiraf ediyor: "Çünkü çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordun ve bu beni öldürdü. Sen gitmek istedin, ben de seni götürmek istedim."

İçimi bir heyecan kaplıyor çünkü bu Cameron'ın bana karşı hissettiği şeyin sadece fiziksel olmadığı anlamına geliyor ve bu önemli bir ayrım.

Hayatımı herkesi mutlu ederek, herkesle ilgilenerek geçiriyorum ve bunu seviyorum. Bu bana ifade edemeyeceğim bir şekilde neşe ve tatmin veriyor. Ancak birinin mutluluğumu önemseydiği için benim için güzel bir şey yapmak istemesi nadir görülen bir durum ve bir an için bunun tadını çıkarmak, gerçekten etrafımda yuvarlanmak ve bunun tadını çıkarmak istiyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ciddiyetle, benim için yaptığı şeyin ne kadar önemli olduğunu açıklayabileceğimden emin değilim. "Eğlenceliydi, değil mi? İyi vakit geçirdin mi?" Muhtaç gibi görüldüğümün farkındayım ama onun söylemesine ihtiyacım varken bunu umursayamam. Bu güvence, yaralı, berbat küçük kalbimin derinliklerinde, ancak değer verdiğim insanlar da mutluydu mutlu olabileceğim bir şeyi yatıştırarak.

Kolunu kanepenin arkasına uzatıyor, aslında bana dokunmasa bile etkili bir şekilde etrafımı sarıyor ve sessizce itiraf ediyor, "Düşündüğüm kadar kötü değildi." Bu itiraf dudağının kenarında alaycı bir gülümsemeyle birlikte geliyor, neredeyse daha fazlası için kışkırtılmak için yalvarıyor. Kendini savunmasız bıraktığı kaburgalarını dürtüyorum ve azarlama karşısında homurdanıyor. Gözlerini dramatik bir şekilde devirerek, "İyi, eğlenceliydi ve harika vakit geçirdim" diye homurdanıyor.

Mutlu bir köpek yavrusu gibi kıpırdanıyorum, yapmak istediğim şeyi tam olarak yaptığımı hissediyorum. Hatta belki de umduğumdan fazlasını. "O zaman seni oraya sürüklediğim için rica ederim," diyorum küstahça ve beklenmedik cevabıma kıkırdıyor.

"Grace'den bahsetmişken, sence yarın nasıl geçecek?" diye soruyorum. Dudağımı kemiriyorum, onun için endişeleniyorum.

"Muhtemelen sen benden daha iyi bilirsin," diye itiraf ediyor başını sallayarak. "Bu ergenlik çağındaki kız meselesi düşündüğümde milyon kat daha karmaşık."

Cameron'a olası senaryolardan bahsediyorum - bazıları Hannah'nın hiçbir şey söylememesi ve yapmaması kadar iyi huylu, diğerleri ise kızların okulda birbirlerine girmesi kadar korkunç. Ve bu tam da umduğum şeyi yapıyor - çay bardaklarımız boşaldıktan, gece iyice soğuduktan ve gerçekten yatmamız gerektikten çok sonrasına kadar dikkatimizi dağıtıyor. Ayrı ayrı tabii ki.

Ama burada oturup Grace'ten, balkabağı tarlasından ve başka ne gelirse ondan konuşuyoruz, ta ki ben ikimizin de oyalandığını ve içimizde gittikçe derinleşen arzuyu tartışmaktan özenle kaçındığımızı anlayana kadar.

CAMERON

"Bana Timmons anlaşmasıyla ilgili güncel rakamları getir. Hemen." Telefonumun düğmesini bırakıp hoparlörü kapatıyorum, ama tekrar basma dürtüsü tam elimde. Daha sert basmak istiyorum.

Onu geçtim, bir şeye yumruk atmak istiyorum. Sertçe.

Ben şiddet yanlısı bir adam değilim. Öfkeyle yumruğumu sıkığımı hiç hatırlamıyorum ama şu anda bunu yapma dürtüsü çok güçlü. En küçük kardeşim Kyle'ın birine saldırmadan önce böyle hissedip hissetmediğini hayal meyal merak ediyorum. Bunu sık sık yapmıyor, özellikle de şimdi, ama dünyaya kızgın bir çocukken? Evet, o zamanlar tam bir kabustu ve birkaç kez kısa çöpü ben çektim ve yerel polise 'bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına' dair söz veren şanssız kişi olmak zorunda kaldım, üstelik bunun bir yalan olduğunu bile bile, hepsi de onu polis arabasından suçsuz yere çıkarmak içindi.

Böyle mi hissetti? Anlamadığı ama yine de göğsünde atan kalp kadar gerçek olan belirsiz bir öfke duygusu mu? Eğer öyleyse, böyle bir pislik olduğu için onu suçlamıyorum.

Belki ben de onu o kadar suçlamıyorum. Çünkü bütün gün kötü bir ruh hali içinde olmama rağmen kimseyi ya da herhangi bir şeyi yumruklamadım. Henüz.

Bunun yerine, bu sabah koşu bandında öfkemi boşaltmaya çalıştım, hızımı arttırdım ta ki vınlayan kayışın hızına yetişemeyip nefesim ciğerlerimde ateş olana kadar. Duşta elimi sert ve hızlı bir şekilde becererek ve boşaldığımda sertçe küfrederek onu dışarı atmaya çalıştım. Bu sabah ofise hızla giderken, otoyoldaki diğer tüm arabaların yolumdan çekilmesini diledim.

Ve şimdi, yanlış bir şey yapmamış analistlere karşı kısa konuşuyorum.

En kötüsü de, nedenini bilmiyorum.

Evet, biliyorsun. Sadece bunu kabul etmek istemiyorsun.

Kendimle aynı fikirde olmayı reddediyorum ama bu ruh hali dün gece aynada kendime baktığımda ve her zaman orada olan yaşlı adamın bana baktığını gördüğümde başladı. Bir süreliğine, verandada Riley ile konuşurken, unutmıştım. Hem onun kim olduğunu hem de benim kim olduğumu. Her şey ve hiçbir şey hakkında konuştuk ve bu tam da ihtiyacım olan şeydi... ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim şey. Bu bağ, uzun zamandır sahip olmadığım ya da sahip olmama izin vermediğim bir şeydi.

Kendimi daha hafif, daha mutlu ve evet, daha genç hissediyordum. Ve itiraf etmek istemesem de, sapık bir moruk değilmişim gibi davranması egoma roket yakıtı gibi geldi.

Ve sikime.

İsteksizce iyi geceler dedikten sonra, yüzümde hissedebildiğim bir gülümsemeyle neredeyse odama uçacaktım. Bu mutluluk, yüzümdeki belli belirsiz çizgileri -gözlerimin etrafını, ağzımın yanını ve alnımı- görene kadar sürmüştü. Ve göğsümde filizlenmeye başlayan gri saçlar, sadece bir ya da iki tel, ama oradalar. Çünkü ayna yalan söylemez ve gerçek şu ki... Ben yaşıyım. Riley'nin yaşında biriyle 'randevu gecesi' oynamak için çok yaşıyım. Ve bu hatırlatma gecenin geri kalanında acı verici, soğuk bir gerçek oldu, dün geceki uykumu ve bugün devam eden ruh halimi mahvetti.

Kapım çalınmadan açıldığında Jeannie'yi görmeyi umarak başımı kaldırdım çünkü bana anında ve sürekli erişimi olan tek kişi oydu, gerçi o da genellikle girmeden önce kapıyı çalardı. Onun yerine Kayla kapıyı arkasından kapatıyor ve ofisime geçerek masamın tam ortasına bir dosya klasörü yerleştiriyor. Mükemmel manikürlü bir parmak ucuyla dosyayı oraya hapsederek bana şu bilgiyi veriyor: "Senin derdin her neyse, bunu analistlerden çıkarma. Aşağıda birilerinin sıçıp batırdığını düşünerek takım elbiselerinin içine sıçıyorlar."

Gözlerimi kırıştırdım. Ruh halimin onları nasıl etkileyebileceği aklıma bile gelmedi. Genelde, yapılmasını istediğim işleri tamamlamak için bir kaynak olmaları dışında onları hiç düşünmem. "Özür dilerim." Bu otomatik bir yanıt, gerçek bir özür değil, ama davet edilmeden masamın önündeki sandalyelerden birine oturmadan önce onaylamak için çenesini bir kez eğiyor.

"Sorun değil," diyor havalı bir şekilde. "Onlara berbat olanın sen olduğunu söyledim, onlar değil."

Gidip onlara aksini söylemesini talep etmek istiyorum ama bunun hiçbir faydası olmaz. Muhtemelen böyle bir şey söylemedi, ama bunu konuşmak için kullanıyor.

İçgüdüsel olarak onunla tartışmamı bekleyerek beni açmaya çalışıyor. Genetik olarak içimi dökmekten kaçınmam iyi bir şey, bunu en iyi babamdan öğrendim.

Kayla tırnaklarını inceliyor, beni beklemek için dünya kadar zamanı varmış gibi görünüyor, ben de yönetici koltuğumda arkama yaslanıyorum ve ellerimi önümde masanın üzerinde kenetliyorum. Bu oyunu iki kişi oynayabilir ve Kayla iyi olsa da ben de bu konuda oldukça iyiyim.

Yüz ifademi kasıtlı olarak düz ve inatçı tutarak ona boş boş baktığımda iç geçiriyor. "Peki. Konuş ya da konuşma, sen bilirsin, ama beş dakika sonra toplantım var." Saatine bakıyor, mezun olup şirkete resmen katıldığında babamın ona aldığı zarif bir altın Rolex. Benim evdeki çekmecemde duran ve aynı nedenle bana verdiği saate oldukça benziyor. "Tik-tak."

Muhtemelen bir toplantısı yoktur ama otuz saniyelik uzun bir sessizlikten sonra bir piñata gibi açılıyorum çünkü tarihsel olarak konuştuğum tek kişi o ve ne kadar ciddi bir şekilde çuvalladığım konusunda bana gerçeği söyleyeceğine güveniyorum.

"Bir sorunum var."

"Tek başına bir sorun mu? Cam, kafamdan üç sorun sayabilirim, biraz düşünmem için bana bir dakika verirsen muhtemelen beş tane daha sayabilirim." Benimle alay ederken gülümsüyor. Benimle bu şekilde konuşmaya cesaret edebilecek çok az insandan biri ve daha da önemlisi, bunu yapmasına izin vereceğim seçkin grubun bir parçası ve bu ayrıcalıktan yararlanma konusunda hiçbir çekincesi yok.

"Duymak istiyor musun, istemiyor musun?" Tersliyorum. Burada ipin ucundayım, akıl sağlığımı korumak için çabalıyorum ve o şaka yapıyor.

Ayılıyor, sonra bana bir avuçtan fazla erkeği ayaklarının dibinde moloz yığınının çeviren Buz Kraliçesi bakışını atıyor. Neyse ki buna alışkınım ve titremiyorum bile. "Elbette, devam edin." Keskin bir karşılık elinin muhteşem bir hareketiyle geliyor ve sözü bana bırakıyor.

"Riley'e Michelle'den bahsettim."

Beş küçük kelime ama odada bir bomba patlatmış olabilirim. Şok dalgasının onu sarstığını görüyorum -gözle görülür bir şekilde geri çekiliyor, ağzı açık kalıyor ve gözleri şok içinde büyüyor- ama aynı hızla yüzünü düzeltiyor ve karımın adını bu kadar açık bir şekilde, durup dururken söylememden duyduğu şaşkınlığı gizliyor. Kural olarak -*benim* kuralım- Michelle hakkında konuşmayız. Ne benimle, ne Grace'le, hatta ne de birbirimizle, gerçi ben yokken bu kuralı çiğnediklerine eminim.

"Tamam, bu... beklenmedik ama tam olarak bir sorun değil, değil mi?" Kayla, hissettiğim bariz öfkeyle söylediklerimi bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi bana bakarak soruyor. "Bu nasıl ortaya çıktı?"

Ayağa kalkıyorum, masamın arkasında bir ileri bir geri volta atıyorum, sonra durup tavandan tabana pencereden dışarı bakıyorum. Parlak sonbahar günü şehri sararken bulutsuz mavi gökyüzü önümde duruyor. İnsanlar koşuşturuyor, takım elbiselerinin üzerine kat kat giydikleri deve tüyü kabanlarıyla toplantılara koşturuyor ve ara sıra iş eteğiyle eşleştirilmiş bir çift sıcak Ugg botu görüyorum. Kız kardeşim asla böyle bir moda felaketi tercihi yapmazdı ama Riley'nin bunu umursayacağını sanmıyorum. Bir kot pantolonun üzerine kıvrımlı bir etek, altına çok kısa bir gömlekle bir hırka giyer ve tüm bu katmanlı karmaşayı savaş botlarıyla eşleştirirdi. Ve şu lanet bilezikler. Her zaman o lanet şeylerle. Yemin ederim, burada olmadığını bildiğim halde neredeyse seslerini duyabiliyorum. Kahretsin, keşke burada olsaydı.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Kayla'nın mükemmel bir şekilde yapılmış kaşları, sorusunu açıkça geçiştirdiğim için alnının yarısına kadar kalkmış. "O sordu. Ben de söyledim." Kulağa çok basit geliyor ama aslında hiç de öyle değil.

Michelle'in ölümünden sonraki günler ve aylarda terapiye gittim. Annem terapistleri araştırdı, randevu aldı, beni oraya götürdü ve köpekle gezdirerek ofise soktu. Bunu pazarlık konusu yapamazdı ama tabii ki ben direndim. Kanepeye oturur, terapist ters ters bakar ve bir saat boyunca ağzımı kapatırdım. Haftalarca, aylarca soru üstüne soru sordu ve ben ona sert kaşlar ve kısık gözlerle bakmaktan başka bir şey yapmadım.

Bu annemin beni sağlıklı bir şekilde yas tutmaya zorlama girişimiydi ve fevkalade başarısız olmuştu. Sarhoş, depresif ve her zamankinden daha zayıf olduğum halde, suratsızca ve saygısızca hem ona hem de terapist defolup gitmelerini ve beni yalnız bırakmalarını söyleyerek mücadele etmişim.

Bu yüzden Riley'e söylediğim gerçeği büyük bir olay ve Kayla bunu biliyor. Daha da önemlisi, ben biliyorum. Pencereye bakıyorum, çok anlayışlı kız kardeşimden saklanıyorum ama kendimi tamamen açtıgımda artık çok geç.

"Az önce ona *söyledin* mi?" diye yankılanıyor arkamdan, sesi bu konuda şüpheli olmaktan da öte. Başımı sallayarak onaylıyorum, ama o yine de ısrar ediyor: "İşin içinde alkol, işkence aletleri ya da rüşvet yok muydu?" Omzumun üzerinden bakmak için başımı zar zor çeviriyorum, kaşlarımı çatıyorum ve o da sandalyesinde geriye doğru oturuyor, sanki ben onun rüzgarını almışım gibi çöküyor. "Vay canına, tamam. Bu iyi bir şey mi? *Sonunda* konuşuyorsun." İçinde adil bir miktar yargı var

onun iddiası. Sanki 'nihayet' uzun zaman önce gelmeliydi, ama keder planlanmış bir zaman çizelgesini takip etmez. Benim, Kayla'nın ya da bir başkasının. Uyum içinde hareket eder ve başlar, sonra durur ve tersine döner ve görünüşe göre, hiç beklemediğim anda uygunsuz, şaşırtıcı sıçramalar yapar.

"Hayır, değil," diye homurdanıyorum, "bu bir sorun."

"Çünkü hissettiğin her şeyi içine atmayı ve soğuk, robotik bir pislik olana kadar hepsini bastırmayı mı tercih ediyorsun? Gurur duymak gereken bir örneğe benziyor," diyor hiç istifini bozmadan. Şaşırdığımdan değil. Kayla nazik olmasıyla değil, insanları on kelime ya da daha kısa bir sürede diz kapaklarından kesip atma konusunda yetenekli olmasıyla tanınıyor.

"Riley bir çalışan," diye hatırlatıyorum ona. "Grace için orada, benim için değil." Tekrar söylemek zorundayım, Kayla'nın iyiliği için değil, kendim için. "O benim için değil."

Kayla beni çok iyi tanıyor -diğer kardeşlerimden daha iyi tanıyor, gerçi hepsinin onun hakkında aynı şeyi söyleyeceğinden şüpheleniyorum- bu yüzden kız kardeşimin nefes alışını duyduğumda Riley'den bir ipucu alıp Kayla'nın penceredeki yansımasına bakıyorum. Onu önemli bir şey çözmüş gibi sırtırken buluyorum. Pazarlık masalarında rakibi elini fazla zorladığında yüzünde beliren o ifadeyi daha önce de görmüştüm ve her ne ile geri dönecekse ona karşı savunmamı sertleştiriyorum çünkü bu canımı yakacak.

Ona baktığımı bildiği için iki parmağını kaldırıp sayıyor: "Bir, iki sorun."

"Boş ver." Onu görmezden gelerek gözlerimi tekrar pencerenin ardındaki şehre çeviriyorum ve görmeden bakıyorum.

Kayla'nın kalkıp yanıma geldiğini duyuyorum. Omzuma yaslanıp beni beklemeye koyuluyor, ama sanki zekâsı o kadar hızlı kabarıyor ki onu zapt edemiyor ve açıkça "Ondan hoşlanıyorsun" diyor. Dilimin ucunda keskin bir itiraz varken ona bakıyorum ama onun gözleri de benimkiler gibi ufka sabitlenmiş ve bunun bir sorudan ziyade bir beyan olduğunu anlıyorum. "Birinci sorunun onunla konuşmuş olman, ikinci sorunun da ondan hoşlanıyor olman olduğunu düşünüyorsun. Yanılıyorsun. Bu tek bir sorun - onunla konuştun çünkü ondan hoşlanıyorsun. Ve bu bir sorun olmak zorunda değil, Cam."

"Evet, öyle. O bir çalışan. Genç bir kız. Bu çok saçma. Yanlış."

"Ama yine de ondan hoşlanıyorsun," diye devam ediyor, cansız argümanından etkilenmeden.

Tek mantıklı sonuca vararak hemen karar veriyorum: "Onu kovmam gerekiyor. Bu çılgınlığı durdurmak için tek çözüm bu."

Bunu söylerken bile vücudum fiziksel olarak tepki veriyor, Riley'nin her gün geldiğinde evde olmaması fikrini reddediyor, saçma hikayelerinin ve önemsiz görünen şeyler için yersiz heyecanının yasını tutuyor ve ona dokunamasam bile onu görme fırsatını özlüyorum.

Buna karşılık Kayla beni fiziksel olarak itiyor ve yüzümü ona dönmeye zorluyor. "Aceleci olma." Şok içinde gözlerini kırıştırıyor, sanki bunu bana söyleyeceğini hiç düşünmemiş gibi, ki bu anlaşılabilir bir şey. Düşüncesizliğimle tanınmam. Kız kardeşim ve ben bir elmanın iki yarısı gibiyiz -metodik, pratik, mantıklı. Ya da en azından işte öyleyiz. Aile içi dramatik olaylar dışında özel hayatı hakkında ağzı sıkı ve ketumdur ama tavsiyelerine sonuna kadar güvenirim.

Hak etmediğim bir durumda bana umut verdiği zamanlar hariç.

"Onu kovmayın. Kendi raporuna göre ve kesinlikle Janey'ninkine göre o harika biri, bu aptallık olur." Sanki bu çok açıkmiş gibi konuşuyor ama kaşlarımı çatığımı görünce, "Belki de sadece sevişmeye ihtiyacın vardır? Riley'den başka biriyle tabii ki."

Kimse her zaman şık ve düzgün bir iş kadını olan Kayla'nın böyle bir şey söylemesini beklemezdi. Ama beş erkek kardeşle büyümüş, bu yüzden onun için masanın dışında pek bir şey yok.

"Ben deliği olan her şeyin peşinden koşan hormonlu bir ergen değilim," diyorum ona, bu kadar vahim bir konuda takındığı laubali tavır karşısında hayal kırıklığına uğrayarak. "Azgın değilim. Riley'den etkileniyorum, beynimdeki her hücre bana etkilenmemem gerektiğini söylemesine -hayır, bana *bağırmasına*- rağmen."

"Tamam, o zaman o kadar... *sen* olmamayı dene... ve işlerin nereye varacağını gör. onu."

Homurdanıyorum, kabul etmiyorum ama tartışmıyorum da. Çoğunlukla kulağa hoş geldiği için

Şüpheli bir şekilde baştan çıkarıcı.

İkilemimi anlamış gibi başını sallayarak mırıldanıyor. "Bu kesinlikle ateşle oynamak. Ama dikkatli olursan ateş yaşamı sürdüren bir sıcaklık verebilir."

Bakışlarımı ona çeviriyorum, durumumu tartışmaya hazırım çünkü neler olduğunu ve benim için risklerin neler olabileceğini açıkça anlamıyor

Ve Grace için. Hatta Riley için bile, çünkü onu incitmek istemiyorum. O bundan daha iyisini hak ediyor. Benden daha iyisini hak ettiğine eminim.

Kayla elini kaldırıp beni susturdu. "Onun adını söylemeyeli dokuz yıl olduğunu biliyor musun?" Michelle demiyor ama ikimiz de kimden bahsettiğini biliyoruz. "Yine de söyledin. Sanki başka bir kelimeymiş, başka bir isimmiş gibi dilinden döküldü." Bunu çürütmek için ağzımı açıyorum ama o beni ezmeye devam ediyor. "Eğer bunu Riley yapıyorsa, bu senin iyiliğin için. Onu yanında tut. Bir şeyleri biraz daha keşfet."

"Bu kötü bir fikir," diye mırıldanıyorum. "Dağınık hissettiriyor." Bana göre bu ağır bir suç ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Dağınıklık iyi olabilir... ve eğlenceli... ve iyileştirici. Biraz gevşemenin tam zamanı." Boğazımdaki kravatı oynatıyor, gevşemem için verdiği tavsiyeye rağmen daha sıkı çekiyor. "Sen mutluluğu hak ediyorsun, Cam. Michelle de senin için bunu isterdi. Sadece bu süreçte Riley'yi incitme, tamam mı?"

Karımın adını söylediğinde nefesim kesildi. Riley geçen gece söylemişti ama bunun ötesinde, ailemden birinden duymayalı o kadar uzun zaman oldu ki, fiziksel olarak çarpıyor beni. Genelde sadece kafamın içinde yankılanıyor ve eskisi kadar sık değil. Ama beklenen acı hissi gelmiyor.

Onun yerine göğsümün bir yerinde minicik bir kıvılcım çakıyor. İyi mi hissettiriyor? Sanki sadece yaşadığım kaybı değil, sahip olduğumuz mutluluğu da görebiliyorum.

"Peki ya Grace?" Sessizce soruyorum. "Riley'i seviyor ve ben bunu bozmak istemiyorum."

Ellerini sallıyor. "Ne olmuş ona? Sana Riley'yi mutfağın ortasında becermen söylemiyorum. Özellikle de Grace evdeyken. Neler olacağını görmeye açık olmanı öneriyorum."

Riley'nin adanın üzerine eğilmiş, bir eli gülünç derecede pembe saçlarında, diğer eli tatlı kıcını kavırıyor ve benim aletim onun tatlı amcığında olduğu bir görüntü zihnimde beliriyor. Sanırım inliyorum çünkü Kayla omzuma vuruyor.

"Bunu yapmamayı söylemiştim." Gözlerimi kırıştırıp kardeşime yeniden odaklandığımda, aklımın tam olarak nereye gittiğini biliyormuş gibi sırtıyor. "Ama Grace'le kız kıza bir gece geçirmemiz gerekirse haberim olsun, böylece sen de çılgınlık yapabilirsin." Bana imalı bir şekilde göz kırptırıyor, dudaklarında bir sırıtma beliriyor.

"Grace'in Sonbahar Balosu için annemle bir spa günü organize etmen gerekiyor. Herkesin tırnaklarını yaptırması için ben ısmarlıyorum. Riley de." Kayla'nın gözleri umutla parlıyor. "Ama söylediğin şeyi yapmayacağım - Grace'i

Bir geceliğine ya da Riley'i sikmek için." Bunu söylerken, Kayla'nın yersiz tavsiyesini dikkate almayı reddederek oluşmaya çalışan arzuyu bastırıyorum ama dilimden çok cesur bir itiraf dökülüyor. "Neredeyse bunu zaten yapıyordum."

"NE?!" Kayla kolumdan tutup beni acımasızca ileri geri sarsarken bağıyor. "Onunla başla! Ne?!"

Elimi pürüzsüz yüzümde gezdirerek ağır ağır iç geçiriyorum. Birden çok yoruldum, bunu düşünmekten, bunu hissetmekten, bunu istemekten yoruldum. Her şeyin basit olduğu zamanlara geri dönmek çok kolay olurdu - Grace'in dadılarının neredeyse isimsiz, yüz­süz kadınlar olduğu ve ben kapıdan içeri girdiğimde ortadan kaybolduğu ve sadece Grace ve benim olduğumuz zamanlara. Çok basitti.

Ve çok sıkıcıydı. Her gün aynı, her gülümseme zoraki. Hayatın hareketlerini yapıyordum, sadece var oluyordum, yaşamıyordum.

Son birkaç haftadır yıllardır olmadığım kadar canlıyım. Tam olarak dokuz.

"Konuşuyorduk ve kanepede uyuyakalmışız," diye açıklıyorum, çoğunlukla Kayla'nın koluma devam eden saldırısını durdurmak için. "Rüya görüyordum ama bu bir rüya değildi. Uyandığımda fark ettim ki ben..." Kekeliyorum, bunu mümkün olduğunca nazik bir şekilde söylemeye çalışıyorum. "Ona dokunmak. Onu hemen ittim ve özür diledim... birkaç kez." Yaptığım şeyi telafi edebilecek bir şey söyleyebilmeyi dileyerek başımı eğiyorum.

Kayla beni bırakırken homurdandı. "Vay be, eminim buna bayılmıştır." Her kelimesinde iğneleme var ve şu anda tavana bakarken ahşap panelli tavandan benimle başa çıkmak için yardım istediğine yemin edebilirim.

"Kesinlikle hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama konuştuk ve sorun yok. Sanırım. Ya da olabileceği kadar iyi." Hiç yapmadığım iki şeyi yapıyorum. "Bunun doğal olduğu konusunda hemfikiridik ama biz akılsız hayvanlar değiliz ve kendimizi dizginlemeyi seçebiliriz."

Kayla'nın gözleri benimkilere kilitleniyor, derin derin bakıyor. "Kendimiz mi? Yani o da mı senden hoşlanıyor? Bunun tek taraflı bir okul çocuğu aşkı olduğunu sanıyordum, patladığında başa çıkmaya yardım etmem gerekecekti. Şimdiden kırık kalbini yatıştırmak için dondurma alemleri planlıyordum ve şimdi onun da senden hoşlandığını mı söylüyorsun? Bu *her şeyi* değiştirir."

"Hiçbir şeyi değiştirmez," diye homurdanıyorum. "Ben hâlâ onun patronuyum ve amcası olacak kadar yaşlıyım."

"Ve hâlâ aptal bir pislik," diye ekliyor Kayla, hiç yardımcı olmadan. Ama gözleri kısılıyor ve ekliyor, "Kaç yaşında? Yarıya indirilmiş yaşa uyuyor mu?"

artı beş kuralı?"

"Kayla! Bu çok büyük bir basitleştirme," diye azarlıyorum. En ufak bir geri adım atmıyor. Aslında, yüzüme doğru geliyor, ki stilettolarla bile benden birkaç inç daha kısa olduğu düşünülduğünde bu küçük bir görev değil.

"Kaç yaşında, Cameron Harrington?"

"Yirmi beş. Gerçi o 175'i köpek yaşı olarak söylüyor çünkü çok zorluydu." Riley'nin kendini tanımlamasından alıntı yaparken alaycı bir kahkaha atıyorum.

Kayla derin bir nefes veriyor. "Şükürler olsun. Bu iş tamamen farklı bir yöne gitmek üzereydi. Ama yirmi beş yaş kendini ve ne isteyip ne istemediğini bilecek kadar büyük bir yaş. Eğer bilinmeyen, lanet bir nedenden ötürü seni de istiyorsa, bu iyi bir şey."

İstenmeyen biriymişim gibi konuşuyor. Siktir, belki de öyleyimdir. Öfke yeniden oluşmaya başlıyor, sadece bana yardım etmeye çalışan Riley ya da Kayla'ya değil, kendime yöneliyor. Ama ben çok ileri gitmişim, içimde çok kırılmışım.

"Hayır, bu iyi değil. Grace'e odaklanacağımız konusunda anlaşmıştık. Bir an için unuttum ve bu yüzden bugün çok öfkeliyim. Kendime. Sadece neye karar verdiğimizizi hatırlamam gerekiyor," diye açıklıyorum.

Kayla bana hayal kırıklığıyla bakıyor, sonra masama geri dönüyor ve yanında getirdiği dosyayı alıyor. "İyi gidiyor gibi görünüyor." Dosyayı bir kez daha yere bırakıyor. "Bak Cam, Riley ile işlerin nereye gittiğini gör. Ona karşı bir pislik gibi davranma ya da onu kendinden uzaklaştırma ve belki onunla biraz daha fazla konuş."

"Çok zekice," diye kestirip attım. "Bu yüzden büyük paralar kazanıyor olmalısın, abla."

Bana alaycı bir sırıtışla bakıyor, mükemmel boyalı dudakları öfkeyle büzülmüş. "Evet. Şimdi izin vererseniz, işten çıkarma çılgınlığı yapmayacağınıza dair güvenceye ihtiyacı olan bazı analistlerim var. Onlara ne söyledin?"

Gözlerimi kapatarak başımı sallıyorum. "Bilmiyorum bile. Onlara üzgün olduğumu söyle."

Gülüyor, sesi parlak ve çınlıyor. "Hayır, arada bir öfkelenmeleri onlar için iyi olur. Durgunlaşmalarını engeller. Senin de kullanabileceğin bir tavsiye."

Zihnime bir el bombası daha yerleştirdikten sonra dönüp kapıdan çıktı ve kapıyı açık bırakarak Jeannie'ye "O iyi. Sadece her zamanki gibi sinirli."

"Çok kötü. Son zamanlarda çok daha iyiydi," diye cevap veriyor Jeannie, kasıtlı olarak benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Sandalyeme çöküp Kayla'nın bıraktığı dosyaya bakıyorum. Durgun muyum? Muhtemelen, ama rahat ve güvenli, ihtiyacım olan iki şey. Kızımın ihtiyacı olan iki şey. Bu istikrar onun için önemli, özellikle de hayatının erken dönemlerinde böylesine çalkantılı bir dönemden sonra.

Yine de istikrar sıkıcı olmak anlamına mı geliyor?

Bu soru zihnimde dolaşüyor ve Grace ve kendim için en iyisinin ne olduğuna dair kendi algılarımı zorluyor. Riley ile aptalca, spontane bir şekilde eğleniyoruz ve tüm bunlar olurken Grace'in notları yükseliyor, binicilik dersleri iyi gidiyor, aşırı dozda kafein almıyor ve hepimiz gülümsüyor, gülüyor ve iyi gidiyoruz.

Bunların hepsi güzel. Ama potansiyel olarak daha iyi bir şey elde etmek her şeyi mahvetme riskine değer mi? Hiç sanmıyorum. Grace için değil. Ve onun için her seferinde kendi arzularımı feda edeceğim. Bu bir soru bile değil.

Önce Grace. Her zaman.

Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıkıyorum. Kayla bir anlığına umutlanmamı sağladı, neler olabileceğini hayal ettim ama Grace'in mutluluğu için kendi mutluluğumla kumar oynamayacağım.

RILEY

Bu konuda gerçekten emin değilim. Grace benim ekincelerimin hiçbirine sahip değil. Tek bir tane bile. Bugün tam bir köpek yavrusu heyecanı içinde. ikolatalı krem şantinin üzerine esmer şeker tarçın serpiştirilmiş büyük boy java chip Frappuccino'yu tuttuğu için diyeceğim ama öyle değil.

Gz Balosu günü olduğu için.

"Sence ne renk almalıyım? Maviye meyilliyim ama uyumlu mu olsun? Yoksa uyumlu mu?" Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor, gözleri sanki kendini Sonbahar Balosu için giyinmiş ve mavi tırnakların uygun olup olmadığına karar vermiş gibi boş bakıyor. Ben bir fikir sunamadan kararını verdi. "Bebek mavisi."

Beni duraksatan şey tırnak rengi değil. Salon kapısının diğer tarafındaki kurt sürüsü, diğer bir deyişle Cameron'ın tüm ailesi. Ya da en azından dişi olanları. Babası ve erkek kardeşlerinin içeride olmadığından oldukça eminim, ama bu noktada, zaten çetenin geri kalanıyla yürürken bira tane daha ne fark eder?

Bunun bir aile meselesi olduğunu ve benim dahil olmamamın sorun olmayacağını söyleyerek bundan kurtulmaya çalıştım. Ama Grace ısrar etti, sonra Cameron daha da ısrar etti. Gerçi tüm hafta boyunca benden aktif olarak kaçarken ve etrafımda olmaya zorlandığında Bay Buz Gibi Soğuk davranırken neden olduğundan emin değilim.

Geçen hafta sonu güzel bir konuşma yaptık ve ben her şeyin yolunda olduğunu düşündüm. Ben zorladım, o direndi ve nihayetinde Grace'e odaklanmaya karar verdiğimizde her şey yoluna girdi. Ya da ben öyle sanıyordum. Ta ki ertesı sabah antrenman sonrası terlemiş, sinirli bir canavar gibi mutfağa dalana, dolap kapaklarına vurup smoothie bardağını lavaboya çarpana ve bu da benim son derece iyi ayarlanmış alarm zillerimin her birini harekete geçirene kadar. Beni ürkütüyordu ve işleri hafifletmek için elimden geleni yapmama rağmen, işe gitmek için hazırlanmak üzere koridorda kaybolmadan önce sadece homurdanıyordu.

Ayrılmadan önce Grace'e zar zor veda etti. O gece işten sonra hala huysuzdu ve verandada birkaç dakika oturmasına rağmen, sıcak çayını yudumladıktan sonra öncekinden daha gergin olduğuna yemin edebilirim.

Ve o günden beri her gün ve gece böyle oldu.

Yine de onu neyin kızdırdığını bildiğimden eminim. Beni.

Daha doğrusu beni istiyor. Sadece beni istemiyor. Ki bu iyi bir şey. Anlıyorum, ben de onu istemeseydim hayatım daha kolay olurdu. Berbat bir şey ama sorun değil. Ya da Grace her akşam yemeğinde Cameron ve benim aramda endişeli gözlerle dolaşıp bana "Babam sana neden kızgın?" ve "Yavru köpek bakışlarını denedin mi?" gibi sivri sorular sormasaydı daha kolay olurdu. Sonuncusu Cameron'a kirpiklerimi nasıl kırpabileceğimi gösteriyordu ve sadece yardım etmeye çalışıyor olsa da, özür dilemem gereken bir şey olduğu fikri beni rahatsız etti.

Ben yanlış bir şey yapmadım. İşimi yapıyorum, iyi yapıyorum ve odak noktamızın Grace olması gerektiğine karar verdiğinden beri Cameron'ı yapmamaya çalışıyorum. Sadece kötü ruh hali tamamen benim suçummuş gibi davranmayı bırakmasını istiyorum.

"Burada olmana sevindim Riley. Bu akşam baloya gideceğin için de.

"

Keşke kurtulabilsem dediğim bir başka şey de bu. Her nasılsa, bir şekilde Şaperonluğa da. Görünüşe göre, her zaman eleman sıkıntısı çekiyorlar ve Grace beni yedek olarak gönüllü oldu. Bu da Cameron'ı kızdırdı, yanağındaki tik geri geldi ama Hannah'nın da dansa olacağını hatırlattığında ikimiz de ona hayır diyemedik ve Bella ve Trinity ile işler iyi gitse de Hannah'nın bir tür numara yapmasından endişeliydi. Grace bulabildiği tüm heyecan ekibine ihtiyacı olduğunu ilan etti, tabii ki ben de buna dahilim.

Yani evet, tırnaklarımı yaptırıyorum - korkutucu bir grup kadınla - ve dansa gidiyorum - temelde etrafımda olmak istemeyen bir adamla. Vay be!

Grace'e "Bunu dünyada hiçbir şey için kaçırmazdım," diyorum, keşke yalan söylemeseydim. Bütün bunları bir Snickers bar için seve seve atlayabilirdim. Ve herkes bilir ki mini şekerlemenin eğlenceli bir yanı yoktur. Tam boy, hatta daha da iyisi, kral boy.

Grace salonun kapısını açıp benden önce içeri giriyor, böylece içerideki idam mangasıyla karşılaştığımda yerimde donup kaldığımı görmüyor. Neyse ki önce Janey'nin dost yüzünü buluyorum yoksa muhtemelen arabaya doğru çılgınca bir koşu yapıp buradan sıvışırdım. Çünkü diğerleri? Gözlerini dikmiş bana bakıyorlar.

Ben uzaylı bir istilacıyım, bu da okulda ve koruyucu ailelerde 'yeni çocuk' olduğuma dair her türlü anıyı geri getiriyor. Omurgamı çelikleştiriyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum, kendime pratik bir samimiyet görüntüsü verirken, çarpan kalbime bunun yeni insanlarla tanışmak için sadece başka bir fırsat olduğunu hatırlatıyorum.

Kadınların en yaşlısı öne çıkıyor, elini uzatıyor. "Sen Riley olmalısın. Ben Miranda, Cameron'ın annesiyim." Şık ve zarif görünüyor, elini sıkıştırdımda gülümsemesi sıcak ve davetkâr. "Buyurun, ceketinizi alayım."

Burası onun salonu değil, ama o bir ev sahibesinin timsali, anında rahat ettiğimden emin olmak istiyor. Ya da belki de zatürre olma riskine girersem dışarıdaki soğuk güne kaçmayacağımı umuyor. İlkini varsaymaya karar veriyorum ve Miranda Harrington'dan hoşlandığıma anında karar veriyorum, ancak kalıp kalmayacağıma karar vermedim. Henüz. Yine de paltomu çıkarıp ona veriyorum ve kapının yanındaki askıya asmasına izin veriyorum.

"Seni herkesle tanıştırmama izin ver," diye ısrar ediyor ve beni salonun içine çekiyor... ve kapıdan daha uzağa. "Bu Kayla, Cameron'ın kız kardeşi." Bunu bana söylemesine gerek yoktu. Kayla, Miranda'nın daha uzun ve genç bir versiyonu ve Harrington ailesinin benzerliği çok açık.

"Duyduğum her şeyi göz önüne alırsak, sizinle tanışmak için *sabırsızlanıyordum*." Sesi neredeyse bir mırıltı gibi ve sadece iyi şeyler duyduğunu açıkça belli ediyor. Muhtemelen Grace ve Janey'den, kesinlikle Cameron'dan değil, bahse girerim.

"Ve Luna. Carter'la evli." Luna iki eliyle birden bana el sallıyor, başının üstündeki topuzu zıplatıyor, kalın çerçeveli gözlüklerinin arkasından iri, ay gibi gözleri şirin şirin bakıyor. Kendini şişelenmiş soda gibi hissediyor -mutlu, kabarcıklı ve patlamaya hazır- ve kollarımı açsam hemen sarılmak için kollarıma atlayacağını hissediyorum.

"Samantha, Chance ile evli." Siyah saçlı güzel kız dudaklarını gülümsemeye karşı büzüyor, gözleri üzerimde geziniyor ve ben onun pantolonunun ve kaşmir kazağının yanında kot pantolonum ve fanilamla ne yazık ki yetersiz giyinmiş hissediyorum. Ama heyecanlı Grace'e, aralarındaki yakınlığa işaret eden bir rahatlık ve huzurla sarılıyor, yani o kadar da şık olamaz.

"Bunu görebiliyorum. Zıt kutuplar birbirini çeker," diyor şifreli bir şekilde ve sanki benim hakkımda bilmediğim bir konuşma geçmiş gibi hissetmeme neden oluyor.

"Janey'i tanıyorsun elbette. Ve Dani, en küçüğüm Kyle ile evli." Dani de burada olmaktan en az benim kadar rahatsız görünüyor ve Janey'nin bana zorla sarılması kadar onun da bana yakınlık duymasını takdir ediyorum.

"Çok fazlalar ama iyi anlamda," diye fısıldıyor Janey beni bırakmadan önce kulağıma.

Grace, "Bebek mavisi oluyorum," diye haykırarak diğer selamlaşmaları kısa kesiyor. Beni bulana kadar kafası sağa sola dönüyor. "Benimle aynı rengi yapmak ister misin? Çok eğlenceli olur! İkiz olabiliriz!"

"Tabii," diyorum ona. Heyecanla alkışlıyor ve sonra renkleri karşılaştırarak cila şişelerini toplamaya başlıyor. Arkasından bakarken gözlerimin kenarlarından sıcak yaşlar süzülüyor. Grace aynı renk tırnaklara sahip olmamızı istiyor. Görünüşte çok küçük bir şey ama kızlar için önemli bir şey. Arkadaşlığın bir sembolü. Daha önce hiç kimseyle aynı tırnaklara sahip olmamıştım.

Miranda hemen yanıma geldi, eli yatıştırıcı bir şekilde sırtımın ortasına sürtünüyordu. "Durmadan senin hakkında konuşuyor, biliyor musun?" Gözlerim şaşkınlığımı gizleyemiyor ve Miranda başını sallıyor. Grace'in büyükannesiyse mesajlaştığını biliyordum ama bunun çoğunlukla herkese verdiği aynı günlük güncellemeler olduğunu düşünmüştüm. "Onun üzerinde oldukça iyi bir etki bırakmışsın. Sevginin iki taraflı olduğunu gördüğüme sevindim."

Hissettiklerimi nasıl kelimelere dökeceğimi bilemediğimden başımı salladım. Uzun zamandır dadılık yapıyorum ve çalıştığım ailelere çok değer veriyorum. Ama Grace farklı. Cameron farklı. Sanırım yanımdaki kadının bununla bir ilgisi olabilir. Miranda Harrington da farklı.

"Hadi o zaman, bugün maviye gidiyorsun gibi görünüyor." Bana nazik bir gülümseme veriyor ve diğer kadınların yanından geçmemi sağlıyor. Aile günlerini istila etmem konusunda ne hissedecekleri konusunda gergin olsam da, Grace'in sözleri ve Miranda'nın karşılaması hepsinin beni anında ve tamamen kabul etmesini sağlamış gibi görünüyor.

Ne olduğunu anlamadan hepimiz tırnak istasyonlarında oturmuş, şımartılıyor ve güzelleştiriliyoruz ve Grace bir şekilde hepimizi bebek mavisi yaptırmaya ikna etmeyi başarıyor. Miranda bile tırnaklarına bakıp bakıp gülüyor. Görünüşe göre genellikle klasik Fransız manikürüne sadık kalıyor, bu yüzden bu onun için oldukça sıra dışı. Hepimiz cilalandıktan sonra, ellerimizi ortaya koyarak yukarıdan bir fotoğraf çekirmek ve eşleşen tırnaklarımızı sergilemek için daire çiziyoruz.

Hayatım boyunca sayısız kez yeni okullara, yeni evlere ve yeni ailelere girdim ve hiçbir zaman kendimi bu kadar anında bir şeyin parçası olarak hissetmemiştim. I

Derin bir nefes alıyorum, oje ve salatalık kokuları burun deliklerimi dolduruyor, ama daha da önemlisi, çarpıcı bir aidiyet duygusuyla doluyorum. Bugün zaten güzel bir gün ve daha öğle yemeğine bile gitmedik.

"CAMERON'U YAPTIN - Uzun, soğuk, robot pislik adamı mı?" Samantha Cameron'ın ne kadar uzun olduğunu göstermek için elini kaldırıyor ve aynı adamdan bahsettiğimizden emin olmak için Cameron'ın kaşlarını çatmasını mükemmel bir şekilde taklit ediyor, "Mısır labirentinde yarış, korkulukla poz ver ve" - Grace'in uzattığı telefona gözlerinin önünde olana inanamıyormuş gibi bakıyor- "gerçek bir traktör mü?"

Geniş bir sırtışıla başımı sallıyorum, sanki inanılmaz bir şey yapmışım gibi bana hayranlıkla bakan bir masa dolusu kadına bakıyorum. "Şey, onu ben yapmadım, sadece saçlarını açması ve biraz eğlenmesi için cesaretlendirdim." Sanki Cameron saçları her zaman mükemmel bir şekilde kesilmiş ve toplanmış olmasına rağmen bunu yapabiliyormuş gibi saçlarımı dramatik bir şekilde omzumun üzerinden savuruyorum. "Ve aslında traktörü o kullanmadı. Sadece direksiyona oturup fotoğraf çektiriyormuş gibi yapmasına izin verdiler."

"Önemli bir ayrım." Kayla gülüyor, belli ki bunun önemli olduğuna katılmıyor.

"Evet, babamı ikinci el alışverişe götürdü, bu berbat pantolonlarla bir defile yaptı ve hatta biz... şu biftek sarma şeyinin adı neydi?" Grace dans eden gözlerini bana dikti. Son birkaç haftadır yaptığımız aptalca, eğlenceli, çirkin şeyleri herkese anlatmaktan büyük heyecan duyuyor ve onların şaşkın tepkilerini izlerken kıkırıyor.

"Bir roulade."

"Cameron şarkı mı söylüyor?" Miranda duyduğu kelimelere inanmakta güçlük çekerek soruyor. "Muhtemelen dört yaşından beri şarkı söylediğini duymadım, *Doğum Günün Kutlu Olsun* bile demedi."

Sırtarak, "Kimse onun iyi şarkı söylediğini söylemedi" diyorum. Şaka yaptığımı anladıklarından emin olmak için hızlıca etrafıma bakıyorum ve tüm masa kahkahalara boğuluyor.

Gülmekten nefesi kesilen Miranda, "Aman Tanrım, çok tatlısın hayatım," diyor.

"Evet, Cam'in saçmalıklarını yüzüne vuracak bir kadına ihtiyacı var." Kayla'nın beyanı sanki patron-dadıdan çok daha fazlasıymışız gibi bir izlenim yaratıyor, keşke öyle olsaydı ama öyle değil ve yanlış anlaşılma olmaması için onu düzeltmem gerektiğini hissediyorum.

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim. Kovulmak istemem." Sesime alaycı bir parlaklık katıyorum ki iş durumumuzdan memnun olduğumu anlasınlar.

Kadınlar benden birbirlerine bakarken bir kalp atışı sessizlik oluyor, sonra bir tane daha, her bakışlarında beni içermeyen özel bir konuşma. Midemde bir çukur açıldı. Cameron'la olan ilişkiyi açıklığa kavuştururken, onlara kendilerinden biri olmadığımı, daha ziyade işe alınmış bir yardımcı olduğumu hatırlatmış oldum -Grace'in dadısı, Janey'nin annesinin yardımcısı. Bu doldurmaya alışık olduğum bir rol ve bunun nasıl gittiğini gördüm, bu yüzden bunun geleceğini bilerek kendimi onların kolay yoldaşlığının dışına itilmeye hazırlıyorum.

Sorun değil. Yerimi biliyorum. Birlikte olduğum bazı ailelerde sizi yemeklere, partilere ve tatillere davet ediyorlar ve daha büyük ve daha derin bir şeyin parçası olduğunuzu hissetmeye başlıyorsunuz, ancak her zaman yerleştirmenin, işin, ilişkinin bir bitiş tarihi var. Herkes bir noktada beni terk eder ve bu aile, ne kadar harika ve misafirperver olurlarsa olsunlar, farklı değiller.

Eninde sonunda benim de buradan ayrılma zamanım gelecek, ya onlar istediği için ya da zamanın doğru olduğunu gördüğümde, böylece faydamı fazla uzatmamış olacağım.

"Babam seni asla kovmaz. Seni seviyor," diye iddia ediyor Grace.

Dilimi yutuyorum ve gülmeye zorluyorum, ses doğal olamayacak kadar tiz çıkıyor. "Hayır, sevmiyor." Grace'in gülümsemesi düşüyor ve kaşları birbirine çarpıyor. Onu yatıştırmak için aceleyle ekliyorum: "Benden hoşlanıyor. Nasıl sevmesin ki? Ben şimdiye kadar sahip olduğun en iyi dadıyım." Ona doğru eğilip omzumu onunkine çarpıyorum.

"Öylesin," diye onaylıyor ama gözleri sorularla dolu. "Ama babam seni bu yüzden sevmiyor. Onu gülümsettiğin için seviyor. Eskiden bunu hiç yapmazdı ama şimdi senin sayende sürekli gülümsüyor."

Masanın sessiz olduğunu sanmıştım. Yanılmışım. *Bu* sessizlik. Saf, tamamen ses yokluğu.

Sinirli bir şekilde etrafıma bakındım ve kekeleyerek, "Evet, muhtemelen ona defile ve balkabağı oymacılığı gibi aptalca şeyler yaptırdığım içindir" dedim. Kimse bana inanmadığı için argümanım boşa düşüyor, ki ben bile kendime inanmadığım için bu bir sürpriz değil.

Cameron ilk geldiğinde olduğundan daha fazla gülümsüyor. Ama onun mutlu olması beni sevdiği anlamına gelmiyor. Beni istiyor ve sanırım benden hoşlanıyor ama aşk, kızına olan sevgisi dışında, artık yapabildiğinden bile emin olmadığım derin bir duygu.

"Cameron berbat durumda," diyor Kayla açıkça ve şakağına vururken herkesin dikkatini çekiyor. "Ama bazen bir insanın diğerini anlaması için berbat durumda olması gerekir." Parmağını bana doğru çevirerek bu senaryodaki 'başkasının' ben olduğumu açıkça belirtiyor. Alınmam gerekirdi, ama doğru söylüyor, bu yüzden inkar etmenin bir faydası yok. Ayrıca bir şekilde Cameron hakkında aşağılayıcı ve bana karşı övgü dolu konuşmayı başarıyor, ama bunu nasıl yaptığından emin değilim. "Travma tepkilerini hissedebiliyor ve hasarla daha iyi başa çıkabiliyorlar. Bence sivri uçlu bir testere" -sert bir bakışla beni sabitlemeden önce kasıtlı olarak bana yukarıdan aşağıya bakıyor- "yara izinin altındaki iyi kalbe ulaşmak için bazen neşterden bile daha iyi olabilir. Daha uzun sürer, daha dağınıktır ve daha çok acıtır ama uzun vadede yara dokusunu daha iyi parçalar."

Şok olmuş bir halde Kayla'ya bakıyorum. Beni tanımadığı halde neden Cameron'ın travmasıyla başa çıkabilecek donanıma sahip olduğumu düşünüyor bilmiyorum. Ama belki de tanıyor.

Cameron ona ne söyledi?

Okul dedikodularını uzun zaman önce geride bıraktım, ama umutsuzca benim hakkımda ne söylediğini sormak istiyorum, umuyorum ve diliyorum ki bu bana sıcak ve soğuk koşan adam hakkında biraz fikir verir.

"Bu... grafik... ve iğrenç," diyor Samantha, burnu tiksintiyle kırıkmış bir halde. "Yine de terapötik olarak çok doğru. Onaylıyorum." Onayı değerliymiş gibi başını sallıyor ve görünüşe göre gerçek bir terapist olduğu için sanırım öyle. Masadaki herkes bu şekilde davranıyor ve bir şekilde Kayla'nın değerlendirmesine de ağırlık veriyor.

"Babam fu-" Grace söylemeye başladı ama Kayla'nın sözlerini tekrarlayarak hemen düzeltti, "uydurma. Riley de öyle. Ve sen de kaba davranıyorsun." En sevdiği teyzesine attığı düşmanca bakışlar bir şenlik ateşini tutuşturabilir.

Öfkesinin benim adıma olması ve sevgili ailesine karşı onurumu savunmaya istekli olması kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oluyor. *Tanrım, bu küçük kıızı seviyorum.*

"Grace," diyerek dikkatini bana çekiyorum. Kayla'yı biraz rahatlatmak için gözlerini bana diyor ve ben de herkesin dikkatinin benim üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Bu konuyu nasıl ele alacağımı duymak istiyorlar.

canlı aksiyon, yeteneklerimin ön sıra koltuk gösterisi. Neyse ki iyi olduğum bir şey varsa o da insanların niyetlerindeki nüansları anlamaktır ve Kayla'nın niyetinin kesinlikle iyi olduğunu düşünüyorum. "Arkamı kolladığın için teşekkür ederim. Bu, kız kıza olmanın mükemmel bir örneği."

Omuzları sanki benim için savaşmaya hazırmış gibi aşağı ve geriye doğru geriliyor. Ne olursa olsun yanımdaymış gibi bir kez başını sallıyor. Yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyemiyorum çünkü bu kadar kısa sürede bu kadar yol kat etmesinden gurur duyuyorum.

"Kayla'nın benim hakkımda ve baban hakkında kötü bir şey söylemiş gibi görüldüğünü biliyorum. Ama bir bakıma bana iltifat ediyordu." Grace'in kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor ve ben iç çekiyorum. Bu zor bir açıklama ve bunu onun anlayacağı terimlerle ifade etmek zor ama gerekli. "Bazen en iyi, en önemli şeyler zor işler gerektirir ve Kayla bana zor işlerin üstesinden gelebileceğimi düşündüğünü söylüyordu. Cameron da yapabilir."

"Yani demek istiyor ki..." Grace hala anlamaya çalışırken başını eğerek, "sert biri olduğunu mu?" diye soruyor.

"Öyleyim," diyorum başımı sallayarak. "Baban da öyle. Sen de öylesin." Yeni mavi tırnağımla burnunun ucuna vuruyorum ve o da belli belirsiz gülümsüyor. "Hepimiz bazı insanları yıkacak şeyler yaşadık, ama hala buradayız, her günü en iyi şekilde değerlendiriyoruz ve bu güç ve cesaret ister. Keşke sende olmasaydı dediğim bir dayanıklılık bu - keşke bende de olmasaydı - ama bizde var, o yüzden önemli olan bundan ne çıkardığımız."

"Tamam," diyor yavaşça. Gözleri mükemmel manikürüyle uğraştığı ellerine kayıyor ve elimi onunkinin üzerine koyup endişeli hareketini destekleyici bir sıkmayla yatıştırıyorum. Kalın kalın yutkunuyor ve sonra tekrar bana bakıyor. Ona cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum ve o da gözlerini teyzesine çeviriyor. "Sana kaba dediğim için özür dilerim, K Teyze."

Kayla yumuşak bir gülümsemeyle başını sallayarak, "Özre gerek yok," diyor. "Haklı olduğunu hissettiğinde bana karşı çıkman hoşuma gitti. İyi arkadaşlar... ve iyi insanlar... böyle yapar." Grace en sevdiği teyzesinin övgüsü karşısında parlıyor ve biraz daha dik oturuyor. "Söylediklerimle seni, Riley'yi ya da Cameron'ı incitmek istemedim. Bence Riley babanı gülümsetebildiği için harika biri, özellikle de babanın her zaman ne kadar çamura batmış biri olduğunu düşünürsek."

Grace, Kayla'nın Cameron hakkındaki iyi huylu değerlendirmesine gülüyor ama sonra bana bakıyor ve "O kadar da kötü değil. Sevimli, değil mi?"

Riley?" Masumca göz kırpmıyor ama sorusunda safça bir şey yok. Bu şekilde zor durumda bırakıldığım için içim içimi yiyor ve hızlıca-

Masanın etrafına baktığımda herkes yüzlerinde küçük sırıtışlarla koltuklarının kenarında asılı duruyor. Cevabımı zaten biliyorlar. İnkâr etmek yok. Zaten inkar etmezdim. Yalan söylemek benim tarzım değil.

"Evet, sanırım iyi biri," diye dramatik bir şekilde söylüyorum ve Cameron'ın hatırı sayılır çekiciliğini küçümsediğimi tamamen belli ediyorum.

Janey kahkahalarla gülüyor ve ben de onunla göz göze geliyorum, ufacık tefecik, minicik bir aşkım olabileceğini çoktan anladığını hatırlıyorum. Ama dudaklarını birbirine sıkıca bastırıyor, sırrımı iyi bir arkadaş gibi saklıyor.

"Tabii, eğer sarışın, mavi gözlü, duygularına hitap etmek yerine borsa hakkında konuşmaya vakit ayıran erkeklerden hoşlanıyorsan, o zaman evet, o... *sevimli*." Kayla son kelimeyi çıkarıyor ve bana bilmiş bir sırıtışla bakarken kulağa gülünç derecede ezici geliyor.

İronik bir şekilde, programının dışında Cameron'ın benimle bir kez bile işini konuştuğunu sanmıyorum, ancak duygularımız hakkında konuşarak birkaç saat ve birçok bardak çay geçirdik.

Dani öne doğru eğilerek şu tavsiyede bulunuyor: "Artık vazgeçsen iyi olur. İnanılmaz derecede inatçılar ve bunu İnatçılık Kraliçesi olan ben söylüyorum. Bir kere karar verdiler mi, kaçış yok. Artık Harrington çemberindesiniz."

Kulağa bir tarikat gibi geliyor, ama masanın etrafına bakıp her bir kadının gözleriyle tanıştığımda, aile ve ev gibi hissediyorum. Ve bu duygunun hiç bitmesini istemiyorum.

CAMERON

"Siz ikiniz hazır mısınız?" Saatile tekrar bakarak merdivenlerden yukarı sesleniyorum. Dansın başlamasına yetişmek istiyorsak beş dakika ya da daha kısa bir süre içinde arabada olmamız gerekiyor. Her zaman vaktinde koşarım ama bu gece özellikle vaktinde olmamız gerekiyor çünkü çocuklar kırmızı halıda yürüyecek ve asıl dansa girmeden önce profesyonel bir fotoğrafçı tarafından fotoğrafları çekilecek.

"Geliyorum, baba!" Grace cevap veriyor, sonra bir kıkırdama ve fısıltı duyuyorum, "Hayır, önce sen!"

Grace ve Riley'nin bir araya getirdikleri şeyi görme beklentisi arttıkça dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Bütün gün dışarıdaydılar, tırnaklarını yaptırdılar, annem ve ailemdeki diğer kadınlarla öğle yemeği yediler ve öğleden sonra eve geldiklerinde, hemen giyinmeye başlamaları gerektiğini söyleyerek ben onları göremeden üst kata kaçtılar. Bu arada ben de bütün günü dizüstü bilgisayarıma bakarak ve çoğunlukla çalışıyormuş gibi yaparak geçirdim, bir yandan da ailemin Riley'ye nasıl davrandığını ve onun onlar hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Neyse ki hem Kayla hem de annem bana mesaj atarak Riley'i coşkuyla onayladılar. Onların fikirlerini önemsemediğimi söylemek isterdim ama yalan olur. Çok önemsiyorum, özellikle de bu hafta Riley'ye davranış şeklim yüzünden kendimi bir pislik gibi hissettiğim için.

Kendime hâkim olamamam onun suçu değil.

Ama bütün hafta boyunca onu cezalandırdım, kapıları çarpıp durdum ve ona homurdanmaktan başka bir şey yapmadım. Tam bir pislik gibi davrandım, özellikle de onu kollarıma alıp şimdiye kadar planladığım her şeyi sorgulamama neden olduğunu söylemek istediğimden beri. Ki bu düpedüz dehşet verici.

Sanırım Riley'ye beni korkuttuğunu söylesem güler geçerdi ama kesinlikle korkutuyor.

"Hazır mısın?" Riley tam merdivenlerin tepesindeymiş gibi ses çıkarak soruyor ama hâlâ görüş alanının dışında.

"Hiç de değil," diye mırıldanıyorum. Daha yüksek sesle, "Evet, hadi gidelim." diyorum.

Ortaya çıktığı anda nefesimi kesiyor. Riley'nin üzerinde kıvrımlarını dizlerinin hemen altına kadar sıyıran saten fildişi rengi bir elbise var. Kare yakası bir yığın kalın kolyeyi çerçevesiyor ve şeffaf kabarık kolları bileklerinin birkaç santim üzerinde düğmeli saten bantlarla bitiyor, bu da ona bol miktarda bilezik için yer açıyor. Elbise klasik ve zevkli ama takıları, pembe saçları ve sevgiyle 'Docs' dediği botlarıyla elbiseyi kendine özgü bir hale getirmiş.

Bekle... Tekrar kontrol ediyorum... evet, elbiseyle birlikte kalın botlar giyiyor. Siyah derinin üst kısmında bir dantel çemberi göze çarpıyor, yani en azından onlarla birlikte süslü çorapları var.

Merdivenlerin dibine ulaştığında tereddütle gülümsüyor ve ben uzun süre şaşkın şaşkın baktığımı fark ediyorum, o da bir sorun olduğunu düşünüyor. "Çok güzelsin Riley" demek için acele ediyorum.

Gerçekten ciddiydim. Bir zamanlar onun moda seçimlerinin çok abartılı ya da tuhaf olduğunu düşündüğüme inanamıyorum çünkü şimdi mükemmel görünüyorlar... Riley ve onu başka türlü hayal edemiyorum. Müzikle şingirdayan bilezikleri olmadan çok sessiz olurdu, doğal saç renkleri çok mülayim ve sıkıcı görünürdü ve hazır bir şey çok fazla beklenirdi. O gürültülü, heyecan verici ve tamamen öngörülemez... ve ben bunu seviyorum.

Kahretsin. Hayır, demek istediğim bu değildi. Bunu *seviyorum*. Hepsi bu.

"Oh," diye kekeliyor, belli ki rahatlamış. "Teşekkür ederim." Gözleri parlıyor, bu basit iltifattan ne kadar memnun olduğunu gösteriyor ve bütün hafta ona bu kadar kötü davrandığım için kendimi daha da aptal gibi hissediyorum.

"Özür dilerim-" diye söze başlıyorum ama Grace merdivenlerin başında belirerek ikimizin de dikkatini çekiyor. Özürlerimin beklemesi gerekecek.

"Vay canına, tatlım! Çok güzel görünüyorsun," diyorum kızıma.

Mavi elbisesi bana Disney prenseslerini anımsatıyor; korseden ilham alan bedeni ve balo elbisesi gibi kabaran ama sadece dizlerine kadar uzanan eteğiyle. Riley'nin el işçiliğinin ipuçlarını askılara eklenen büyük boy kurdeleli fiyonklarda görebiliyorum ve merdivenlerden inerken gümüş rengi alçak topuklu ayakkabılarıyla dikkatli adımlar atarak Külkedisi havasına bürünüyor.

"Riley fiyonklar konusunda bana yardım etti! Beğendin mi?" Grace benden Riley'ye bakarken omzundaki kadife kurdeleyi parmaklıyor.

"Beğendim. Mükemmel bir dokunuş."

Nedeninden tam olarak emin olmasam da gözlerimin kenarları yaşarma tehdidiyle yanmaya başlıyor. Belki de elbise seçmek ve dans için hazırlanmak Grace'in Michelle'le birlikte yapması gereken bir şey olduğu içindir? Ama Grace, sadece benimle ve şimdi de Riley ile paylaşmak zorunda kaldığı sayısız anın arasında annesiyle bu anı kaçırdığı için en ufak bir üzüntü duymuyor.

"İkiniz gelin ve damat gibi görünüyorsunuz," diyor Grace gülerek bizi işaret ederken.

Ellerimi uzatarak aşağı bakıyorum ve siyah pantolonum, siyah gömleğim ve siyah ayakkabılarımla Riley'nin de fildişi saten elbisesiyle Grace'in haklı olduğunu fark ediyorum. Bu fikir sarsıcı ama kızım bunu düşünmeme zaman bırakmadan aniden "Hadi gidelim!" diyor ve zıplayıp beceriksizce garaja doğru koşmaya başlıyor. Ancak birkaç adım sonra duruyor, giymeye alışık olmadığı topuklu ayakkabıların içinde ayak bilekleri sallanıyor. "Vay be. Yürümek o zaman," diyor, beceriksizce tökezlemesine karşı dengesini sağlamak için kollarını iki yana açarak.

Grace'in bizi pasta kabına benzetmesi karşısında şoka girmiş gibi görünen Riley'ye bakıyorum ve elimi uzatarak önce onun gitmesini işaret ediyorum. Centilmence mi? Hayır. Görünüşe göre artık mazoşistim çünkü özellikle onun önümde yürümesini, kışını sağa sola sallamasını izleyebilmek için, sadece okul dansına refakatçi olarak gitmemizden tamamen farklı bir şey hayal ediyorum.

Bunun yerine, Riley'nin paltosunu giymesine yardım ederken, bizi hayal ediyorum... birlikte.

"BU SAÇMALIK DA NE?" Nefesimin altında tıslıyorum.

Tam yanımda durduğu için Riley çok yüksek sesli müziğe rağmen duyuyor. "Sabrina Carpenter," diye sırtarak beni bilgilendiriyor. "*Lütfen, lütfen, lütfen*. Bak, bir rutin var."

Hepsi aynı hareketleri yapan bir grup ortaokul kızını işaret ediyor, ama benim gördüğüm yakından izleyen erkek sürüsü. Çok yakından. İstemsizce, ayaklarım onlara doğru adım atmaya başlıyor. Yumruk ya da başka bir şey atmak için cesaretlendirilmeye ihtiyaçları olduğunu düşünüyorum.

sınıf arkadaşlarına bakmalarını engellemek için. Ama Riley koluma bir el atarak beni durdurdu.

"Onlar iyi."

Aynı fikirde değilim ama dişlerimi sıkıp olduğum yerde kalıyorum. En azından burada Riley'nin yanında durabiliyorum. Zaten diğer velilerin ve okul çalışanlarının ona ve bana bakışlarını düşününce onu yalnız bırakmak isteyeceğimden emin değilim. Ben aptal değilim. Dedikoduların bu akşamki yetişkinler arasında çoktan yayılmaya başladığını biliyorum. Riley tipik bir dadı gibi görünmüyor ve ben de kesinlikle tipik bir bekâr ebeveyn değilim, bu yüzden bizi bir araya getirin ve dedikodu değirmeni için yem olalım. Yine de Riley bundan habersiz görünüyor ya da elini koluma koyup bana patronluk tasladığından beri fısıltıyla konuşmaların arttığını fark ettiyse bile umursamıyor.

Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim.

"Refakatçilerin çocukları aptalca bir şey yapmaktan alıkoyması gerekir," diye onu test edencesine bilgilendiriyorum. Beklentileri sıralayan e-postada tam olarak böyle yazmıyordu ama oldukça yakındı.

"Aptalca bir şey yapmıyorlar," diye karşı çıkıyor. "Dans ediyorlar ve iyi vakit geçiriyorlar."

"Kızlar değil," diyorum, koreografi yapan grubu durduracağımı düşündüğünü fark ederek. "Erkekler." Gözlerimi kısarak onlara doğru bakıyorum ve çocuklardan biri göz göze geldiğimizde sertçe irkiliyor.

Riley gülüyor. "Onlar da iyi. Bazı insanlar dans eder, bazıları izler. Bir kulüp, parti ya da galadan farkı yok. Onlara gittin, değil mi? Belki pistte dönmüşsündür?" Cevap vermeme fırsat vermeden hemen "Hiç sanmıyorum" dedi.

Yanılıyor. Pek çok partide ve birkaç galada dans ettim. Annem hepimizin dans edebilmesini sağladı, hatta bizi bir süre ders almaya zorlayacak kadar ileri gitti. Bu bir beklentiydi ve hepimiz bunu karşıladık. Riley'ye bunu söylemek yerine, sırf yapabildiğimi kanıtlamak için ondan dans etmesini istememek için dudaklarımı birbirine daha sıkı bastırıyorum.

Çünkü Riley'yi kollarımda tutmak tehlikeli bir bölgeye doğru kaygan bir yokuş ve aptalca ama aynı zamanda umutsuzca istediğim bir şey. Bunun tamamen mantıksız olduğunu ve hiçbir anlam ifade etmediğini biliyorum ama Riley içimde çoktan öldüğünü sandığım bir şeyi uyandırdı. Ölü kalmasını istediğim bir şey.

"Yüzünü düzelt," diye emretti Riley, ses tonu alaycıydı. "Çocukları korkutuyorsun."

Bir anda kaşlarımı çatmaya başladığımı fark ettim. Sertçe yutkunuyorum ve yavaşça dudaklarımı gerçek bir gülümsemeden çok manik bir yüz buruşturmaya benzeyen bir şeye dönüştürmeye zorluyorum. "Nasıl yani?" diye soruyorum.

Riley eğlenerek sessizce gülüyor. "Berbat ama en azından denedin." Acımasız dürüstlüğü yüzüme gerçek bir gülümseme getiriyor ve o da destekleyici bir baş sallamasıyla gülümsememe karşılık veriyor. "İşte böyle." Mutlu bir iç çekişle odanın etrafına bakınıyor ve ben de biraz daha az şiddet hissederek onu takip ediyorum.

"Küçük gözlerimle turuncu bir şey görüyorum."

Kafam karıştı, aptalca "Ne?" diye sordum. Bana bakmasa da, profilinden bile yüzündeki muzipliği görebiliyorum. Bir saniye sürüyor ama ne yaptığını anlıyorum. Dikkatimi dağıtıyor, beni eğlendiriyor ve etrafımızdaki insanlar dışında odaklanabileceğim bir şey veriyor. Yalnızca bir sorun var: Sonbahar Balosu olduğu için bu odadaki neredeyse her şey turuncu. "Yapraklar mı?"

"Hayır, tekrar dene." "Balkabağı?"

"Hangisi?"

"Ciddi misin? Elli tane falan var. Balkabağı mı değil mi?"

Başını sallıyor, pembe saçları ileri geri sallanıyor ve daha da geniş sırtıyor. Muhtemelen oyuna devam ettiğim ve beni şaşırttığı için, ama ben rekabetçi bir adamım ve aklımda hangi turuncu şeyin olduğunu er ya da geç bulacağım. "Panç mı? Kurabiye mi? Şu adamın kravatı mı?"

"Hayır, hayır ve asla," diye neşeyle beni bilgilendiriyor. "Denemeye devam et."

Sonunda DJ'in standındaki parıldayan ışıklar oldu, ama bir kez daha imkansız bir şey yaptı. Burada heykel gibi durmayı eğlenceli hale getirdi.

"Sence Grace iyi mi?" Birkaç tur oynadıktan sonra sordum. Turuncu (ışıklar), kıvrımlı (bükülmüş ağaç dallarından oluşan kemer) ve yuvarlak (okulun spor salonunun tavanına yaslanmış basketbol potası) olan şeyleri ararken bir gözüm de Grace'in üzerindeydi. Bella ve Trinity ile takılıyor, dans ediyor, bir şeyler atıştırıyor ve sohbet ediyor ve neyse ki Hannah görünürde yok.

Kuşkusuz, Amelia'yı görmeyi umuyordum, böylece kızlarımızla burnumuzun dibinde olup bitenler hakkında küçük bir konuşma yapabilirdim, ama o burada görünmüyor. Gerçi Hannah öyle. Ben de

En şiddetli hırıltımı tuttum ve son davranışları hakkında onunla babacan bir konuşma yapmaktan kendimi alıkoydum.

"O harika. Şuna bak," diye cevap veriyor Riley, Grace'i göstererek.

Kızım mutlu bir şekilde dans ediyor, kadife fiyonkları hareketleriyle eş zamanlı olarak zıplıyor ve yüzünde parlak bir gülümseme var. Eğilip Bella'nın kulağına bir şeyler söylediğini dinlerken onu izliyorum ve o da başını sallıyor. Bir grup olarak üç kız hep birlikte punç masasına doğru ilerliyor. Harika gidiyor ve bunun için Riley'ye teşekkür etmeliyiz.

"Teşekkür ederim," diyorum, kelimeleri yüksek sesle söylemeye niyetim yoktu. Riley şaşkın gözlerini bana çevirerek, "Ne için?" diye sordu.

"Şey için..." Grace'e yardım etmek. Beni kurtarmak. Olduğun kişi olmak. Ne diyeceğimi bilemiyorum, o yüzden hepsini tek kelimeyle özetliyorum. "Her şey."

"Benim için bir zevk. Grace'i seviyorum." Çabucak yutkunuyor ve ben başka ne söyleyeceğini merak ediyorum.

"Riley, bu hafta hakkında... Böyle bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Çok düşünüyordum ve-"

"Aman Tanrım, baba! Az önce duyduklarıma inanamayacaksın!" Grace haykırarak yanıma geldi ve sözümü kesti. "Bayan Flanders, Bayan Vanderlicker'a Şaperon Dansı'nda seninle dans edeceğini söylemiş."

Grace'in neden söz ettiği ya da Bayan Flanders'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama kızımın yüzündeki dehşet ifadesine bakılırsa, kesinlikle dans etmek istemediğim biri.

Dans etmek istediğim tek kişi Riley.

DJ mikrofondan, "Pekâlâ çocuklar, yaşlılar için dans pistini boşaltın," diyor. "Bırakın size nasıl yapıldığını göstereyim, eski usul."

"BABA!" Grace fısıltıyla çığlık atıyor. Sonra gözleri Riley'ye kayıyor ve zihninde filizlenen fikrin gün gibi açık olduğunu görebiliyorum. "Siz ikiniz, dans etmeye başlayın. Hemen!"

Beni Riley'ye doğru itiyor ve içgüdüsel olarak kollarım beline dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. "Dans etmek ister misin?" Beklenmedik duruma gülerek "Dans etmek ister misin?" dedim.

"Çok isterim," diye mırıldanıyor Riley, sesi aynı anda hem resmi hem de aptalca çıkıyor, sanki Bridgerton etkisini taklit ediyor.

Vücudunu kavrayışımı ayarlıyorum, sol elim onunkini tutarken sağ elim de hafifçe sırtının alt kısmına gelecek şekilde daha geleneksel bir balo salonu duruşu alıyorum ve bizi yavaş şarkıya doğru hareket ettirmeye başlıyorum. Beni kolayca takip ediyor ve kollarımda kendini çok iyi hissediyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar Bayan Flanders olduğunu tahmin ettiğim esmer bir kadın yanımda duruyor çünkü kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Dudakları şirin bir dudak büküşü olduğunu düşündüğünden emin olduğum bir şekilde şişirilmiş ama çoğunlukla çok fazla dudak dolgusu yaptırmış gibi görünüyor. "Ben de seni dansa kaldıracaktım Cameron," diyor, sanki bu fırsat için minnettar olmalıymışım ve şimdi Riley'yi bir kenara atıp onun için dans etmeliymişim gibi.

"Riley ile dans edeceğim," diyorum ona soğuk bir şekilde ve esmer kızdan uzaklaşıyorum. Riley'nin elinin omzumdan çekildiğini hissediyorum ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle diğer kadına iki küçük parmağını salladığını görmek için aşağı bakıyorum. "Hak edildiğinde şirretlik sana yakışıyor."

"Ah!" Riley ayıldı, azarlanmış görünüyordu.

Kendi sırtışıma gizlemek için eğilip kulağına fısıldıyorum. "Dans etmek istediğim tek kadın sensin, bu yüzden biraz bölgeci davranmaya hakkın var. Özellikle de sen ve kızım beni o servet avcısının pençesinden kurtardığınız zaman."

Çünkü Bayan Flanders'ı şimdi hatırlıyorum. Birkaç yıl önce boşanmıştı ve kendine uygun bir pozisyon bulmak için evli olsun olmasın okuldaki her babaya saldırıyordu. Bekar bir baba olarak onun baş hedefiydim ve birkaç kibar hayır-teşekkürden sonra, klinik olarak soğuk hayırlara başvurdum ve bir keresinde dekana gitme tehdidinde bulundum. Neyse ki bu onu başka bir hedef bulmak için koşuşturmaya sevk etmişti.

Riley'yi müzik eşliğinde sallıyor, ritmin bizi pistin kenarında küçük bir çember oluşturmaya yönlendirmesine izin veriyorum. İnsanların bizi izlediğinden eminim ama umurumda değil. Tüm odağım bana o kadar sıkı bastıran kadın ki eminim üzerimdeki etkisini hissedebiliyor. Nasıl hissetmesin ki? Sertleştim ve müziğin her vuruşunda, kalçalarının her sallanışında, göğsünün her iniş çıkışında daha da sertleşiyorum. Neyse ki okulun spor salonu karanlık ve ben siyah pantolon giyiyorum, yoksa herkes bana ne yaptığını bilirdi.

"Benden bir şeyler saklıyordunuz Bay Harrington," diye takılıyor Riley, ben onu döndürerek dışarı çıkardıktan sonra usulca geri getirdiğimde.

Dürüst olmak gerekirse dansı mı yoksa sikimi mi kastettiğinden emin değilim. "Hiçbir fikrin yok."

Gerçek bu. Ondan ve kendimden uzak duruyordum. Arzumu inkâr ediyor, ona sahip olabilseydim ne olurdu gibi pitoresk fantezilerimi reddediyor ve her şeyi statükoda tutup iyi olabilirmişim gibi davranıyordum.

Bunu daha fazla yapabileceğimden emin değilim. İpin ucundayım ve parmaklarım kayıyor, umutsuzca Riley'ye dokunmak, teninin ipeğini ve amının sıcaklığını hissetmek istiyorum.

Şarkı çok erken bitiyor ve nefes nefese dans pistinin kenarına çekiliyoruz. Ona dokunmaya devam edebilmek için kolumu omuzlarına dolamak istiyorum, ama refakatçi olarak görevlerim şimdilik galip geliyor, yine de makul bir şekilde uygun olurken olabildiğince yakın duruyorum.

Riley kurallara hiç uymuyor ve kulağıma fısıldayabilmek için kolumdan çekerek beni aşağı indiriyor. "Bunun için teşekkür ederim. Daha önce hiç okul dansına gitmemiştim ama şimdi bir tanesine gittim ve oradaki en yakışıklı adamla dans ettim." Yapılacaklar listesindeki maddeleri işaretler gibi havaya bir tık atıyor.

Okul dansı... tamam. Yakışıklı adam... tamam.

Mutlu... onun için her zaman bir onay.

Benden uzaklaştığında, ona bakmaya devam ediyorum. Emin olmak için çok karanlık ama sanırım bu sıradan ifşa karşısında yüzü kızarıyor.

Onun arzularla dolu bir hayat yaşadığını unutup duruyorum çünkü o hiç de öyle görmüyor. Her deneyimin kıymetini biliyor ve her anı en iyi şekilde değerlendiriyor, bana da aynısını yapmam gerektiğini hatırlatıyor.

"Bütün hafta tam bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim," diye geveliyorum, sonunda özür dileme fırsatı buluyorum.

Çenesini omzuna doğru kıvrıyor ve kirpiklerini bana doğru savuruyor. "Önemli değil. Seni korkutuyorum, o yüzden saldırıyorsun."

Haksız değil. Ama... "Benim bu davranışımı kabul etmek zorunda değilsin. Bana saçmalıklarımı söyleme hakkına sahipsin."

Yüzünü tamamen bana dönüyor, gözleri kısılmış. "Bundan emin misin?"

Bir kez başımı sallıyorum, elinde ne varsa ona hazır olduğumu düşünüyorum. Lanet olsun, istiyorum.

Onun içgörüsünü, onun gerçeğini, onun hikâyesini... onu. Ne alabilirsem.

Dudaklarını yalıyor, sanki ne söyleyeceğine karar veriyormuş gibi, bu beni korkutuyor çünkü Riley ne söyleyeceğini önceden planlamıyor. Her zaman hazırlıksız konuşur, bazen ağzından çıkanlara karşısındaki kişi kadar şaşırır. Ama beni azarlamak yerine elimden tutup spor salonundan dışarı, daha sessiz olan koridora sürüklüyor. Tüm çocuklar içeride dans ediyor ve refakatçiler de onları izliyor, bu yüzden bana gerçekte ne düşündüğünü söylerken sadece ikimiz varız.

"Bir hayatınız var." Mavi uçlu tek bir parmağını kaldırdı. "Ve onu dolu dolu yaşamayı kendine borçlusun, şu ana kadar yaptığın gibi otomatik pilotta değil, ya da daha kötüsü, yaşayabileceğin neşeyle savaşıarak değil." Bana bir bakış fırlatıyor, bütün hafta boyunca yaptığım şeyin bu olduğunun açıkça farkında - tam önümde duran şeyle savaşıyorum. Onunla. "Şu anda Grace için oluşturduğun örnek, hayatın yaşamaya değer olmadığı, sadece hayatta kalmaya değer olduğu."

Hazır değildim.

Bunların hiçbirine. Beni derinden yaralayan sözlerine, bedenine ve benim ona verdiğim tepkiye, en önemlisi de zihnine ve onun ışıktan saklamayı tercih ettiğim şeyleri görme biçimine. Onu savunmak gerekirse, ben onu zorlayana ve bana söylemesini talep edene kadar bunu yapmama izin veriyordu.

Kaçmak istiyorum. Öfkelenmek istiyorum. İstiyorum ki...

Onu öpmek için.

Bu galip geldi çünkü en çok mücadele ettiğim şey buydu.

Yaklaşıyorum, ayrılmış dudaklarından bir nefes kaçarken sırtı tuğla duvara dayanıyor. Küçük bir parçam bana hayır demesini istiyor. Çok daha büyük bir parçam ise çenesini kaldırmasını ve buna boyun eğmesini istiyor.

Beni içeri almasını. Ne kadar yanlışı olursa olsun, sadece ağzını değil, hissettiğim bu şeyi de keşfetmeme izin vermesini.

Yüzünü ellerimle kavıyorum, burnum onunkinden sadece birkaç santim uzakta. Kavrayışım çok sert ama aldırıyor gibi görünüyor. Aslında, sanırım dokunuşuma doğru eğiliyor. Ve sonra yavaşça dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Havai fişekler ve kayan yıldızlar değil. Soğuk bir gecede şöminenin hoş gelen sıcaklığı. Kuzey ışıklarının tüm gökyüzüne yayılan renkleri. Bu... ev.

Ağzımı hareket ettiriyorum ve o da aynı şekilde karşılık veriyor, benim yönlendirmeme izin veriyor. Her zaman benim yönlendirmeme izin veriyor, sanki hak ettiği tek şey buymuş gibi. Ama o her şeyi hak ediyor.

Ben de öyle.

Uzun zaman önce bana göre olmadığına karar verdiğim her şey. Tekrar değil, artık değil. Belki de kaybettikten sonra bile mutluluğu hak ediyordum? Öyle hissediyorum. Riley kesinlikle ellerime, bedenime aitmiş gibi hissediyor, bana kendi nefesini verirken benim nefesimi paylaşıyor.

Dilimi dudaklarının arasından geçirip onu daha derinden tadıyorum ve parmaklarının göğsüme doğru kıvrıldığını, gömleğimi yumruklarıyla kavradığını hissediyorum. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor.

Önünde duran şeyle savaşan tek kişi ben değilim. O da bununla savaşıyor. Ama benim savaşım bencilceydi,

Yanlış yönlendirilmiş bir sadakat ve uygunluk çabasıyla kendimi inkar ederek, Riley'nin savaşı benim adıma oldu. Bu durumu kabullenmem için bana zaman tanımak için kendi arzularıyla savaştı, onu rüyamda görürken geceleri dönüp durarak acı çekmem ve durumla barışmak için olası her açıdan acı çekmem gerektiğini biliyordu. Bunu yaptım ve tek bir sonuca vardım.

O Mary Poppins değil, ama sihirli, sade ve basit. Çünkü beni hayata döndürdü.

İhtiyaç içimde kabarıyor ve kalçalarımı ona doğru sürüyorum, sürtünme onun içinde olmak için duyduğum derin arzuyu hafifletmek için çok az şey yapıyor.

"Bay Harrington!" diye anons ediyor otoriter bir ses.

Kendime geliyorum, zaman kulaklarımda yüksek bir uğultuyla yeniden başlıyor. Riley beni itmek için acele ederken, sürdüğünü fark etmediğim rujunu düzeltmek için dudaklarını kaydırırken isteksizce geri çekiliyorum.

Döndüğümde gri saçlı, şık topuklu ayakkabılar giymiş bir kadının ellerini kalçalarına dayamış bana ve Riley'ye baktığını görüyorum. "Bayan Vanderlicker..." Boğazımı temizliyorum, "Yani, Vanderfielder."

Ne isim hatamdan ne de yaptığım şeyden memnun olmamış gibi homurdanıyor. Dürüst olmak gerekirse, anlıyorum. Çocuklar onun ismiyle dalga geçiyor çünkü dekana yalakalık yapma eğilimi var, dolayısıyla yalakalık üzerine bir oyun. Benim davranışma gelince, Riley ve ben kızımın okulunun koridorunda, herkesin bizi görebileceği bir yerde gençler gibi öpüşüyoruz. İkisi de refakatçiler için uygun davranışlar değil.

"Özür dilerim. Kendimi biraz kaptırdım."

"Öyle görünüyor." Kaşlarını çatması muhtemelen öğrencilerin korkudan titremesine neden oluyordur ama ben öğrenci değilim ve bir ortaokul matematik öğretmeninden çok daha zorlu düşmanlara karşı koydum.

"Bize izin verirsiniz, dansa geri döneceğiz." Riley'nin elini tutup onu salona geri götürmek niyetindeydim ama bu planım da suya düştü.

"Baba! Riley! İşte buradasın!" Spor salonunun kapısından içeri dalan Grace'in sesi koridorda yankılanıyor. Sadece otuz saniye önce beni ve Riley'yi öpüşürken bulabilirdi, bu yüzden Bayan Vanderfielder'a hafifçe takdir eden bir bakış attım. Dudaklarını yargılayıcı bir şekilde büzüyor ve ben de bakışlarımı daha çok gördükleri konusunda çenesini kapalı tutması için bir uyarıya dönüştürüyorum.

Riley elini benimkinden çekerken Grace topuklarının üzerinde düşmeden hızlı olmanın bir yolunu bulmuş gibi bize doğru koşuyor,

iki yeni en iyi arkadaşıyla birlikte. "Bella'nın annesi bu gece onun evinde kalabileceğimizi söyledi, ben de onlarla eve gidiyorum. Tamam mı? Lütfen, lütfen, lütfen." Ellerini çenesinin altında birleştiriyor ve yalvarırken kirpiklerini kırıştırıyor.

Bella başını sallayarak bu yeni planı kabul etmem için beni cesaretlendiriyor.

"Bir gece çantasına ihtiyacın var," diyorum, göz açıp kapayıncaya kadar ebeveynlik moduna geçiyorum.

Grace başını sallıyor. "Bella, ben ve Trinity'nin uyumak için tişört ödünç alabileceğimizi söyledi. Sabah eve dönmeye hazır olduğumda seni ararım."

Henüz evet demedim ama Grace çoktan demişim gibi davranıyor. Bella ve Trinity de öyle, geniş geniş sırtıyorlar.

Benimle ve varsayılan izinle işi biten Grace, Riley'ye "Liam'la dans ettiğimi gördünüz mü?" diye soruyor. Ayaklarını yere vurup çığlık atma taklidi yapıyor, elleri yanaklarında ve ağzı kocaman açık. "İkonikti."

"Ondan hoşlanmadığını bile sanıyordum." Riley, ses tonuna ve gözlerini dramatik bir şekilde devirmesine bakılırsa Grace'den alıntı yaptığını tahmin ettiğimi söylüyor.

"Şey, belki biraz," diye itiraf ediyor Grace. Parmağını ve başparmağını birbirinden bir santim kadar uzakta tutuyor.

"Daha çok," diye düzeltiyor Trinity. Üç kız da anlam veremediğim kıkırdamalara boğuluyor.

"Erkek yok," diye ilan ediyorum, bu durumdan hiç hoşlanmıyorum. "Özellikle de SnapChat'te kızları değerlendiren pislik."

Grace iç geçiriyor, söylediklerim gülünçlüğü zirvesiymiş gibi davranıyor. "Kızları derecelendirmiyordu. Hannah ondan bunu istedi ve o da benim seksi olduğumu söyledi. Bu aynı şey değil baba."

"Anlambilim," diye karşı çıkıyorum. "Sana 'seksi' demesi hoşuma gitmedi. Seni aklın, ruhun ve kalbin için sevmeli."

Riley bile gülüyor şimdi.

Sayıcı, adam sayısınca ve zekâca üstün olduğumu biliyorum, bu yüzden uzun bir iç çekişle elimi sallıyorum. "Tamam, Bella'ya gidebilirsin ama önce annesiyle konuşmam gerek. Nerede o?"

Bella, "Yumruğun yanında," diye bilgi verdi. "Sana göstereceğim."

CAMERON

Riley mutfak tezgahına yaslanarak soruyor, "Çay? Yoksa başka bir şey mi?"

Dudaklarının alaycı eğimine ve soruya serpiştirdiği imalara bakılırsa, Grace'in Hannah'lara gittiği gece viski içerek ne yaptığını çok iyi biliyordu. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım, hem Grace'in bana ihtiyacı olursa etkisiz kalmayacağım hem de boş bir evden yararlanmayacağım.

"Çay." Bu tek kelime Riley'nin aklımın tam olarak nerede olduğunu bilmesini sağlıyor. Gülümsemesinin yavaşça kalkması ve gözlerindeki dans eden ışık bana onun da aynı şeyi düşündüğünü söylüyor.

"Hemen geliyorum." Dönüyor, ayak parmaklarının ucuna kalkıp en sevdiği fincanları almak için dolaba uzanırken bana sırtını veriyor. Onu izlerken tezgâhın desteğine ihtiyaç duyarak geriye düşüyorum; gözlerim omurgasından aşağıya, kalçalarına, kışının dolgunluğuna ve artık çıplak olan ayaklarına kadar iniyor. Hâlâ fildişi elbisesini giyiyor ve parmaklarım sırtındaki fermuarı aşağı kaydırıp tenini ortaya çıkarmak için kaşınıyor.

Dokunmak, tatmak, deneyimlemek
istediğim bir ten. "Riley."

İletişim kurmak için en fazla bir kelimelik mağara adamı homurtularına geri döndüm. Ama içimde biriktirdiğim her şey onun adının iki hecesinde; tüm ihtiyaç, inkâr, açlık, suçluluk ve umut.

"Biliyorum," diyor omzunun üzerinden bakarak. Ama yılmadan işine devam ediyor, bardaklara su doldurup mikrodalgaya koyuyor. "Ama sen düşünen birisin, aslında fazla düşünen birisin ve kafanda hala tarttığın bir artılar ve eksiler listesi var. Pişman olabileceğin bir şey için acele etmene gerek yok." Arkasını dönüp tekrar tezgâha yaslansa da gözleri bakışlarımla buluşamıyormuş gibi düşüyor ve aramızdaki birkaç metre boşluklu bir kanyon gibi geliyor.

Kafam karıştı, ona kaşlarımı çatıyorum. "Hiçbir şeyden pişman olmayacağım."

Ağır ağır iç geçiriyor, konuştuğumuz şeyin büyüklüğü neredeyse omuzlarından okunuyor. "Benden pişman olmanı istemiyorum. Bununla başa çıkabilirim. Anı yaşıyorum ve sen hafife aldığım bir şey olmasan da, bu deneyimi olduğu gibi kabul edebilirim. Senin yapabileceğinden emin değilim ve emin olmadığın sürece bunun için şu an sahip olduğumuz şeyi riske atmalı mıyız bilmiyorum."

Emin miyim? Neyden?

Onu bütün gece ve sabaha kadar becermek istediğimden mi? Evet, bundan eminim.

Ama onun sorduğu bu değil. Riley bir daha asla görmeyeceğim sıradan bir ilişki değil. Yarın burada olacak, benimle ve Grace'le yemek yiyecek ve ondan sonraki gün de muhtemelen insanların şans getirsin diye ovalamaktan neredeyse pürüzsüz olmuş bir burnu olan bir köpek heykelini görmek için tuhaf bir gezi planlayacak.

O burada. O bizim bir parçamız. Ve ben de öyle olmasını istiyorum.

Demek istediği bu mu - onu bu gece becerip yarın da onunla çalışabilir miyim?

"Senin bir dadı olmanı istemiyorum." Dudaklarımdan çıkarken bile bu kelimedenden nefret ederek alay ediyorum. "Bu öyle bir şey değil. Benim için değil ve eğer senin içinse, o zaman hayır, yapmamalıyız."

Burnundan gülererek bir homurtu çıkıyor. "Vay anasını, Cameron. Bu terimi bildiğini bile sanmıyordum. Ve hayır, benim istediğim de bu değil."

Gülüyorum, sadece küçük bir eğlence ve rahatlama. "Başka dadılar da vardı... *öhöm*, teklif." Riley bana aval aval bakıyor, çenesi açık ve gözleri kocaman, o zaman daha çok gülüyorum. "Ne? Bu çok mu şaşırtıcı?"

Başını sallayarak, "Hayır, hiç de şok edici değil, gerçekten" diyor. Gözleri vücudumu yalıyor, arzusu yüzüne cesurca yazılmış. "Ne istiyorsun o zaman? Sadece bu gece mi?"

Bu yüklü bir soru. Başka biri olsa, 'biz neyiz' sorusunu bir tür 'ilişkimizi tanımlamalıyız' kontrol listesi olarak sorardı. Riley için durum farklı. Sanırım hayatı olduğu gibi kabul ettiğini, yapabildiği sürece önündeki tek şeyin - benim- tadını çıkardığını söyleyecektir. Ama ben çok düşündüm, bu süreçte kendime işkence ettim ve bu daha da derine iniyor. Anı yaşıyor, sadece bugüne odaklanmayı seçiyor, bir geleceği olmayacağına inandığı için değil, bir geleceği hak etmediğini düşündüğü için.

Bunu değiştirebilirim.

Sonsuza kadar söz veremem. Böyle bir şeyin gerçekten var olmadığını öğrendim ve var olsaydı bile böyle güzel sözler için çok kırlıldım. Ama Riley'e başka bir şey için söz verebilirim.

Bir adım atıp aradaki mesafeyi kapatıyorum. "Gülümsemenin sebebi olmak istiyorum." Bir adım daha. "Biri neden mutlu olduğunu sorduğunda cevabın ben olmak istiyorum." Tam önünde, saçlarını kulağının arkasına itiyorum ve narin kabuğun yanındaki boşluğa fısıldıyorum, "Senin herkese baktığın gibi ben de sana bakmak istiyorum, çünkü sen, Riley Stefano, bu hayatın sunabileceği en iyi şeyi hak ediyorsun."

Bir ürperti tüm vücudunu sarıyor.

Beni duyabilmesi için çenesini kaldırıp gözlerini gözlerime yaklaştırıyorum. "Eminim."

Yüzünde beliren gülümsemeyi hayatımın sonuna kadar hatırlayacağımı düşünüyorum. Bir bakıma saf, umutlu bir masumiyetten arınmış ama şaşkınlıkla dolu. Bunu mahvetmekten neredeyse nefret ediyorum ama dudaklarımı onunkilere bastırarak bunu yapıyorum.

Mutluluğunu hissedebiliyorum, neşesini tadabiliyorum ve her ikisinden de daha fazlasını istiyorum.

İkimizin de istediği şeyin uzun süreli inkârı içimizi yıkarken, aramızda hızla bir aciliyet oluşuyor ve ayak parmaklarının ucuna kalkarak kollarını boynuma doluyor. Öpücüklerimin arasında ona "Acelelerimiz yok," diyorum, ikimizi de yavaşlatmaya çalışırken sesim kendi arzumla sertleşiyor. "Acele etmeyeceğim, her gün hayalini kurduğum şekilde sana tapacağım."

"Beni mi hayal ediyorsun?" Sırtışında beni çılgına çeviren bir şakacılık var.

"Biliyorsun," diye homurdanıyorum, uykumda ona nasıl dokunduğumu hatırlatan bir ses aramızda yankılanıyor. "Seni bu tezgâhın üzerine eğdiğimi hayal ediyorum, amın beni çok iyi alırken elim saçlarında. Seni üst kattaki kanepeye yaymayı ve çığlık atana kadar yalamayı hayal ediyorum. Ağzının sikimin etrafına dolandığını hayal ediyorum. Evet Riley, son zamanlarda tek hayal ettiğim sensin."

Söylediğim her iğrenç kelimeyle yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor ama alınmamış görünüyor. Hayır, heyecanlı. "Evet. Evet, hepsine." Şiddetle başını sallıyor ve ne demek istediğini anlamamış olma ihtimalime karşı mavi uçlu parmağını ağzıma doğru tutuyor.

Gözlerimde bir parıltıyla işaret parmağının üzerine bir öpücük konduruyorum ve ardından "Arkanı dön" diye emrediyorum.

Yerinde dönüyor, tezgâhın üzerinde öne doğru katlanarak yanağını tam da tarif ettiğim şekilde soğuk yüzeye koyuyor. Önümdeki görüntüye bakıp inliyorum - bana bakarkenki profili, omurgasının uzunluğu, yuvarlak ve elbisesinin fildişi satenini geren kalçaları ve kavranmak için yalvaran kıcı. Ellerimi sırtında gezdiriyorum, orada burada zikzaklar çiziyorum, sadece ona dokunmaktan zevk alıyorum. "Bir parçam bu elbiseyi yukarı itmek ve seni vahşice almak istiyor."

"Yap hadi," diye fısıldıyor.

"Bir yanım da bu elbiseyi mahvetmek istemiyor. Senin üzerinde büyüleyici duruyor."

"Bu eski şey mi?" diye cevap verir. Muhtemelen ikinci el mağazasından almış ve kendine göre diktirmiş olsa da, sorusunda alaycı bir ifade yok. Artık şaka yapmakla vakit kaybedemeyecek kadar çaresiz.

Fermuarı dikkatlice aşağı kaydırıyorum, krem si etinin açıkta kalan her santiminin tadını çıkarıyorum. Fermuar belinde durduğunda, kollarını aşağı itip çıkarmak için kaldırıyor, sonra elbiseyi kalçalarının üzerinde oynatıyor ve şaşırtıcı bir zarafetle dışarı adım atıyor. Beyaz ipeksi külotu ve takılarından başka bir şey giymeden karşımda dururken bakışlarımı kendinden emin bir şekilde karşılıyor ve onu özümsememe izin veriyor.

"Riley," diye fısıldıyorum saygıyla.

Bir parmak ucumu köprücük kemiğinin üzerinden geçirip göğüs kafesinden aşağı doğru sürüklüyorum, kolyelerinin etrafından ve küçük göğüslerinin arasından geçiriyorum. Meme uçları sert ve hayal ettiğimden daha parlak bir pembe tonunda. Mükemmeller ve sahip olduğum her fantezi onun gerçekliğiyle anında yeniden yazılıyor. Kalçaları dışa dönük, ellerim için yalvarıyor ama karnının alt kısmındaki bir yara izinin üzerinden geçiyorum.

"On bir yaşımdayken apandisit ameliyatı oldum," diye açıklıyor kaşlarımı kaldırarak. "Bir gece hastanede kaldım ve hemşire bana gizlice çikolatalı puding verdi ve molasında benimle *Çarkıfelek*'in tekrarlarını izledi."

"Neredeydin-" Duraksıyorum, dilimin ucuna 'ebeveynler' geliyor ve hemen düzeltiyorum, "koruyucu aileler mi?" Kimsenin on bir yaşındaki korkmuş bir çocuğu büyük bir ameliyattan sonra hastanede yalnız bırakabileceğini düşünemiyorum.

Riley omuz silkiyor. "O zamanlar kiminle yaşadığımı hatırlamıyorum. Johnson'larla mı?" Yüzünü buruşturup düşünüyor. "Belki Baldwin'ler? Kim bilir." Daha önce hiç değişmeyen kaşlarımın geri dönmesi üzerine

başparmağımı dudaklarıma götürdü. "Sorun yok. Hayatta kaldım. Puding de güzel bir anı."

Eğildim, solmuş yara izinin üzerine nazik bir öpücük kondurdum, o sırada Riley'nin yanında olamadığım için özür diledim, bunun hiçbir anlamı olmasa da. O daha çocuktı... Ben ise yüksek lisans yapıyordum. Ama aramızdaki yaş farkını hatırlatması bile artık beni korkutmuyor. Nasıl korkutabilir ki? Riley dünyada geçirdiği yılların toplamından çok daha fazla hayat yaşadı. Bazı açılardan, kronolojik olarak benden yaşça büyük olmasına rağmen benden daha olgun.

"Sana yiyebileceğin kadar puding getireceğim," diye yemin ediyorum. Birbiri ardına göbeğini öpmeye devam ediyorum, elleri omuzlarıma ağır bir şekilde bastırırken giderek alçalıyorum, beni istediği yere, merkezine doğru cesaretlendiriyorum. Ben de orada olmak istiyorum.

Parmaklarımı külotunun içine sokuyorum ve onun için dizlerimin üzerine çökerken yavaşça bacaklarından aşağı sürüklüyorum. İçinden çıktığında duruyorum ve önümde nasıl çıtırçıtlık durduğuna bakıyorum. Hâlâ mücevherlerini takıyor ama mücevherler neredeyse onun bir parçası ve onu mücevhersiz hayal edemiyorum. Bunu her hayal ettiğimde kesinlikle hayal etmişimdir... beni okşarken bileziklerinin müzikal şingirtisi, coşku içinde kıvranırken kolyelerinin dağınıklığı.

Pembe, kabarık dudakları önümde uzanıyor. Tatlılığını içime çekiyorum ve parmaklarımın ucuyla yumuşaklığını okşuyorum. İnliyor, en ufak bir dokunuşa bile o kadar duyarlı ki. "Tanrım," diye inliyorum, duadan çok bir lanet gibi. Ellerimi baldırlarında gezdirerek onu ayaklarını birbirinden ayırmaya teşvik ediyorum.

Bunu yaptığında, tepesine bir öpücük kondurarak ikimizi de ödüllendiriyorum. İçinden bir ürperti daha geçiyor ve ayakta durabilmek için omuzlarımdan destek alıyor. Riley'nin hak etmediğini düşündüğü o kadar çok şey var ki - güzel sözler, zevk, bir gelecek - ve ben ona hepsine sahip olabileceğini göstermek istiyorum. Bunları ona ben vereceğim.

Gözleriyle buluşmak için vücuduna bakıyorum, dilimi düzleştiriyorum ve ona uzun bir yalama yapıyorum, dudaklarının ortasından ve klitorisinin üzerinden. "Evet," diye tıslıyor, gözleri yuvarlanıp başı geriye düşerken kelime anlamsız bir sese dönüşüyor.

Tekrar yapıyorum, dilimde tadını çıkarıyorum ve kendimi açılığma teslim ediyorum, tatlılığını yutuyorum. Klitorisini ağzıma alıyorum, neyi sevdiğini görmek için test ederken dilimi yavaşça yumrunun üzerinde gezdiriyorum. Yumuşak inlemeleri ve hareketleri rehberim olarak her şeyi öğrenmek istiyorum.

Yalıyorum, emiyorum ve sonunda dilimi üzerinde gezdirirken klitorisini merhametikle tutmak için dişlerimin en nazik kenarını kullanıyorum, parmakları saçlarımı sıkarken keskin bir zevk nefesi çekiyorum. Uyluklarını kavrayıp bırakarak, onu iyice açana kadar kabaca masaj yapıyorum, böylece ona ziyafet çekmek için daha geniş bir erişim sağlayabiliyorum. Dilimi içine daldırıyorum, sularını kucaklıyorum, sert dilimle onu becermeden önce onu içiyorum, horozum onun yerini almak için yalvarıyor, geriliyor ve pantolonumun içine sızıyor.

Önce Riley, kendime hatırlatıyorum. Ve belki ikincisi, eğer yeterince uzun süre kendimi tutabilirsem.

Ama ne kadar diken üstünde olduğumu düşünürsek, bu büyük bir talep. Omzumdaki şeytan onu çabucak boşaltmayı öneriyor ama hayır, kendime işkence ettiğim gibi ona da işkence etmek istiyorum, ceza olarak değil, ödülü daha tatlı kılmak için.

Planlamanın önemli olmadığını şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekirdi. Ne planlarsanız planlayın, hayat gerçekleşiyor ve klitorisine doğru geri dönüp parmağımın en küçük santimini dudaklarının arasından geçirdiğimde, anında paramparça oluyor. Spazmlar onu sarıyor ve umutsuzca daha fazlası için haykırırken dilimi üzerinde tutmak için savaşmak zorunda kalıyorum.

Ona istediğini veriyorum, onu daha derin ve daha hızlı parmaklıyorum. Kayganlığının sesi odayı dolduruyor, tadı dilimi kaplıyor ve yine de bana daha fazlasını veriyor. Tekrar mı boşalıyor yoksa hâlâ boşalıyor mu bilmiyorum ama parmağımı öne doğru kıvrıp ön duvarındaki noktayı okşuyorum ve çılgınca sarsılıyor. Onu tezgâha doğru itiyorum, bir elim onu yerinde tutmak için karnının alt kısmına dikiliyor ve dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Vücuduna gelen saldırı, elimden fışkıran ve altımızdaki zemine damlayan bir sıvı akışı gönderiyor.

"Ne..." diye soluk soluğa bağılıyor ama ben durmuyorum. Asla durmayabilirim.

"Daha fazla." Bu sefer bu benim talebim. Benim zevkim bekleyebilir, çünkü Riley'ninkine anında bağımlı oldum.

Bacakları titriyor, ayakları sürünüyor ve ringde teslim oluyormuş gibi omzuma vuruyor. Onu sıkıca tutuyorum, dik durmasını ve dudaklarını benim için açmasını sağlıyorum. Sikiimin etrafına sarılınca çok güzel görünecekler. Önce sağına, sonra soluna yumuşak bir öpücük konduruyorum, Riley'yi kabaca becerdikten sonra onlarla ilgileneceğime sessizce söz veriyorum, çünkü yapabileceğim tek şey bu olacak. Beni tam bir deliliğe sürükledi ve ona bir hayvan gibi saldırmak istiyorum.

Hiç böyle hissetmemiştim. Hiç kimseyle. Hiç.

Seks harika. Her zaman öyleydi. Ama Riley'ye zevk vermek, onu defalarca patlatmak, sonra da daracık amcığından döllerimin kayganlığı sızana kadar sikimle vahşice doldurmak için duyduğum bu her şeyi kapsayan ihtiyaç yeni.

Hayır, yeni değil.

Zihnimdeki fısıltı, hırpalanmış klitorisini yalarken ritmimi kaybetmeme neden oluyor. Gerçek şu ki, Riley bu ilkel tarafımı daha önce de ortaya çıkarmıştı - onu arka bahçede kovaladığımda. O zamandan beri gelişiyor. Belki de ondan önce. Onu bu mutfakta becermek, kışına şaplak atıp teninde el izimi bırakmak, ağzını döllerimle doldurmak gibi fantezilerim... Hepsi sadece Riley'yle birlikte hayal ettiğim şeylerdi.

Dişlerimi gıcırdatarak homurdanıyorum. "Siktir, ihtiyacım var-"

"Sen," diye nefes alıyor Riley, beni itip ayağa kalkmaya zorlarken cümlemi bitiriyor.

O çıplak ve sinir bozucu bir şekilde ben hâlâ tamamen giyinik durumdayım. Gömleğimi yırtıyorum, hemen çıkarmaya çalışıyorum ve Tanrı bilir nereye fırlatmadan önce düğmeli gömleği başımın üzerinden kaydırmaya başvuruyorum. Ben kemerimi çözmeye çalışırken Riley'nin elleri göğsümü keşfediyor.

"Sana dokunmayı o kadar çok istedim ki," diye fısıldıyor. Tırnakları meme uçlarımın üzerinden geçerek onları sert noktalara getiriyor ve önce birinin, sonra diğerinin etrafında bir daire çizerek yalıyor. Bu sırada ben de hem ayakkabılarımla hem de fermuarımla uğraşıyorum. İç çamaşırlarımı pantolonumla birlikte aşağı kaydırıyorum ve her ikisinden de çıkarken çoraplarımı da çıkarıyorum. Ayağa kalktığımda Riley'nin gözleri, ön sperm sızdıran ve ihtiyaçtan mor-kırmızı olan sikime kilitlenmişti. "Bunu hep istemiştım."

Elini uzunluğumun etrafına sarıyor ve ne kadar iyi hissettirdiğine dair göğsümün derinliklerinde bir inilti yükseliyor. Gözlerim kapanmaya çalışıyor ama onları açık kalmaya zorluyorum, zihnimde gördüğüm kadar onun elinin üzerimdeki gerçekliğini de görmek istiyorum. Bana yavaşça vuruyor, uçtan dibe ve tekrar geriye ve bilezikleri beni gülümseten müzikal bir ses çıkarıyor. "Siktir, Riley. Daha fazla bekleyemem," diye itiraf ediyorum, bunun utanç verici bir itiraf olduğunu hissederek.

"O zaman bekleme," diye mırıldanıyor, gözlerinde kendi açlığı var. "Ben korunuyorum."

Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç düşünmemiştim. Cüzdanında prezervatif bulunduran biri değilim ama sanırım banyo çekmecesinde bir kutu var. Muhtemelen son kullanma tarihleri geçmiştir ve ben de bu yüzden

Bir. Riley'i çıplak istiyorum, duvarlarının etrafıma sarıldığını hissetmek ve onu döllerimle doldurmak istiyorum.

Ama başka bir çocuk istemiyorum. Bu gece olmaz. Belki de hiç. Bunu hiç düşünmedim. Çünkü Riley gibi biriyle tanışacağımı hayal bile edemezdim. Tüm savunma duvarlarımı yıkıyor, kendi travmasını da görmeme izin veriyor ama geçmişin acısını, hayatta kalanların suçluluk duygusuna yenik düşmeden bırakabileceğimiz bir şeymiş gibi gösteriyor. Yeniden gülümsemeyi ve mutluluğu karşılamayı sadece kabul edilebilir değil, aynı zamanda beklenen bir şey haline getiriyor.

Şimdilik mantıklı düşünmesine seviniyorum, çünkü her zamanki plan yapma eğilimime rağmen, boşalmadan önce onun içine girmenin ötesinde bir planım yok, ki yumuşak eliyle beni okşamaya devam ederse ve o bilezikler birbirine çarpmaya devam ederse bu tehlikeli bir şekilde yakında olacak. Tanrım, bana ne yaptı böyle? Pavlov'un köpeklerinden biri gibiyim... küçük bir çingirak şingirtısı ve ben sınırdayım.

Ona tekrar "Arkana dön" dedim.

İsteksizce beni bırakıyor ve yüzünü tezgâha dönüyor, tezgâhın üzerinde öne doğru eğilirken parmak uçlarına kadar yükseliyor. Ellerimi tekrar sırtında gezdiriyorum, kalçalarını kavrayarak kıcını kaldırıyorum ve onu tam istediğim yere getiriyorum. "Yine rüya görüyormuşum gibi hissediyorum ama bu sefer tamamen uyanığım, değil mi?" Mırıldanıyorum.

"Öğren bakalım," diye cevap veriyor, güçlü kavrayışına karşı kıpırdanarak.

Sikimi kalçalarının arasına bastırıyorum, girişine çentik atmadan önce sularının beni kaplamasına izin veriyorum. Bir an duraksıyorum, onun benim olduğunu kabul ettiğim ilk anın tadını çıkarıyorum. Sadece kendime bile olsa. Muhtemelen en büyük itiraf bu. Sanırım Riley zaten biliyordu, haftalardır biliyordu ve bunu anlayıp anlamayacağımı görmek için sabırla bekliyordu.

Santim santim içine kayarken, dudaklarının benim için açıldığını, amının beni içine aldığını, duvarlarının beni sıkıca kavradığını hissetmekten zevk alıyorum.

Bundan nasıl şüphe edebilirdim ki? Ondan şüphe etmek mi?

Sanki benim için yaratılmış gibi. Sanki onun içinde olmam gereken yerdeyim. Masum olan ve sonsuza dek mutlu olacağına inanan genç ben değil, hayatın bazen acımasız olduğunu ve bulabildiğin yerde keyif alman gerektiğini anlayan yaralı ben.

Ben onu buldum. Riley'de.

İnliyorum, kendimi dizginlememin son parçası da kayıp gidiyor. "Riley," diye mırıldanıyorum, anlamasını umarak.

İçgüdüsel olarak tam olarak neye ihtiyacım olduğunu anlamış gibi omzunun üzerinden bakıyor ve çaresiz gözlerimi kendi gözleriyle karşılıyor. "Sik beni,

Cameron. Yapmanı istiyorum. Lütfen."

İçimden gelen bir hırıltıyla onu serbest bıraktım. Geri çekildim ve ona derin ve sert bir şekilde çarptım. Nefes nefese kaldı, ama tekrar yaptım. Ritim yok, sadece akılsızca ona vuruyorum, zevk alıyorum ve onun da biraz alması için dua ediyorum.

Sonunda, aylardır sınırında olduğum serbest bırakmayı kovalarken bir parça kontrol buluyorum. "Hayal ettiğimden daha iyi hissediyorsun," diyorum ona itişler arasında. "Sanki amın benim için yaratılmış gibi."

"Öyleydi," diye nefes alıyor.

Yanaklarını kavriyorum, yarağımın tekrar cennetinde kaybolmadan önce sularının parlaklığıyla nasıl kaplandığını izlemek için onları genişçe açıyorum. "Bu göt benimle alay ediyor. Rüyalarım giriyor."

"Şaplak at," diye inliyor.

Ona bir keresinde bunun hayalini kurduğumu söylemiştim ve o benim her fantezimi gerçekleştiriyor. Bir elimi kaldırıyorum, önce hafifçe kıcını okşuyorum ve bu sadece benim fantezim değilmiş gibi hayal kırıklığı içinde inliyor. "Sana şaplak atmamı ister misin?" Tezgâha karşı başını salladığında kendimi güçlü hissederek soruyorum. Elimi tekrar kaldırıyorum ve keskin bir tokat sesiyle indiriyorum.

Riley zevkle haykırıyor ve amının beni daha sıkı kavradığını hissediyorum. Hoşuna gidiyor. Bayıldım amına koyayım.

Biraz daha sert yapıyorum, ikimizi de test ediyorum ve aramızdan akan taze meyve sularıyla inliyorum. Benden bu kadar. Sahip olduğumu sandığım her türlü kısıtlama, her türlü kontrol kisvesi rüzgârdaki toz gibi uçup gidiyor.

Ona tekrar şaplak atıyorum, aynı anda onu kabaca beceriyorum, kalçalarımın kıcına her çarpışı sessiz mutfakta başka bir tokat sesi çıkarıyor. Hiç olmadığım kadar hayvani bir şekilde. Belki daha sonra acımasızlığımdan pişman olacağım ama şu anda elimden gelen tek şey bu ve Riley buna aldırıyor gibi görünüyor. Hatta bana karşılık vermek için kalçalarını oynatmaya bile çalışıyor ama ben onu yerinde sabitliyorum, o kadar sert giriyorum ki taşaklarım her derin darbede klitorisine çarpıyor.

"Bunu mu istiyorsun?" Dişlerimi sıkarak zorluyorum. Nefes nefese evet diyor ama ben daha fazlasını istiyorum. "Tatlı amını döllerimle doldurmamı mı istiyorsun?"

"Oh, Tanrım, Cameron. Evet, istiyorum."

Eğilip sırtını göğsümle örtüyorum ve elimi boğazına koyabilmek için kolumu koltuk altından geçirerek göğsünü kaldırıyorum. Kolyelerinin sert metali ve teninin yumuşaklığı avucumda eşit derecede iyi hissettiriyor. Diğer elim kalçasında, daha hızlı ve daha hızlı pistonlarken onu hareketsiz olmaya ve beni almaya zorluyorum. Sanırım bir noktada ayağını kaybediyor ama

önemli değil çünkü onu tezgâhın içine doğru beceriyorum ve sikime bu kadar gömülmüşken düşmesine imkân yok.

Tam sınırdâ, dudaklarımı yanağına bastırıyorum, öpücüğün yumuşaklığı ve sevişmemizin vahşiliği keskin bir tezat oluşturuyor. Siyahlık görüşümü ele geçiriyor, taşaklarım yukarı çekilirken ve sikim bir şekilde daha da sertleşirken, kapalı göz kapaklarımda konfeti gibi dans eden parıltılar.

Adını homurdanıyorum, bunu yaparken içinde patlıyorum. Döl darbeleri onu dolduruyor ve uzaktan, amının beni sıkıldığını hissediyorum. Bunu bana daha fazla zevk vermek için bilerek mi yapıyor yoksa o da mı boşalıyor bilmiyorum ama kendi orgazmımın mutluluğunda bunu anlayamayacak kadar kaybolmuş durumdayım. Tek amacım ona pompalamaya devam edebildiğim kadar devam etmek.

Ama bu uzun sürmüyor. Sonunda nefes nefese kalıyoruz, tükenmiş sikim yumuşuyor ve onun zevk çığlıkları mutlu bir mutluluğun yumuşak seslerine dönüşüyor.

"Vay anasını," diyor sonunda.

Gözlerimi kırıştırtarak hâlâ görüş alanımın kenarında duran ışık parıltılarını uzaklaştırıyorum ve sırtıyorum. "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

"Vay anasını," diye tekrarlıyor.

Biraz gülmekten kendimi alamıyorum. Tam olarak yapmasını söylediğim şey olmasına rağmen, gerçekten kendini tekrar etmesini beklemiyordum. O da biraz kıkırdayınca, sikim birleşik döllerimizle birlikte içinden kayıp gidiyor.

Tezgâhtan kalktı, önce sikime sonra da yere baktı. "Bu benim görev listemde yok," diyor kuru bir sesle, alaycı bir sırıtışla.

"Sanırım yarın burada kahvaltı etmeden önce mutfakı tamamen dezenfekte etmem gerekecek," diye bilgi veriyorum. "Şimdilik sadece bir duş alalım." Elini tutup onu koridordan geçirerek yatak odama götürüyorum.

Buraya daha önce geldiğini bildiğim halde sanki daha önce hiç gelmemiş gibi etrafa bakıyor. Ama bu sefer farklı. Riley olarak benimle birlikte. Dadı olarak değil.

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum ama çözeceğiz. Birlikte.

RILEY

Bir bulutun üzerindeyim. Yumuşak, kabarık ama destekleyici bir bulut. Dünyanın üzerinde süzülüyorum, rahat ve sıcak bir ortamdayım ve sağ kulağımda uzaklardan gelen bir güm güm sesi duyabiliyorum.

Bekle... bulutların kalp atışları yoktur. Bu ses o, değil mi?

Yavaşça uyanıyorum, gerçeklik bana geri gelirken gözlerim hala sımsıkı kapalı. Bu bir bulut değil, pahalı çarşafları ve kalın bir yorganı olan bir yatak ve bana bastırılmış sert bir vücut.

"Günaydın," diye gürlüyor Cameron hemen yanımdan.

Bir gözümü aralıyorum, sadece ona bakmak için ufacık bir kırıntı. Cevap vermeden önce bu sabah nasıl hissettiğini anlamak istiyorum. Panikliyor mu? Hâlâ orgazm sonrası yüksekte mi? Şimdiden pişman mı? Tekrar gitmek istiyor mu? Yatağındaki, hayatındaki misafirliğimi çoktan aştım mı? Seçenekler neredeyse sonsuz.

Sol parlak mavi gözü bana bakıyor, diğeri yastıktaki bir kıvrımla gizlenmiş, tamamen uyanık ve mutlu bir parıltıyla dolu. İçimi bir rahatlama kaplıyor ama aynı anda başka bir şeyin farkına varıyorum.

"Uyurken beni mi izliyordun?" Ağzımın kenarını ovuşturuyorum, muhtemelen bir Danua gibi salya akıtıyorum ve sonra gözlerimi ovuşturuyorum, konuşurken kabuklar oluştuğunu fark ediyorum. "Sürüngen." Hiç sıcak değil ve beni daha sıkı kendine çekerken kıkırdıyor, kollarının kucağından ayrılmama izin vermiyor. Saat beş yönündeki gölgesi, alnıma bir öpücük kondururken hoş bir sertlikle diken diken oluyor.

"Evet, belki de," diye kabul ediyor boştaki tek omzunu umursamazca silkerek. "Uyandığımda senin bir rüya olduğunu düşünmüştüm ama horlaman bu sefer gerçek olduğunu açıkça ortaya koydu."

Çıplak göğsüne vuruyorum. "Ben *horlamam*!"

Sırıttıyor. Ne katılıyor ne de katılmıyor, şöyle devam ediyor: "Kollarıma sarıldığın anın tadını çıkarmak istedim. Bir keresinde biri bana bunun

Bunu yapmak çok önemli."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Kulağa harika geliyor."

"O mu? Ben 'o' demedim, değil mi?"

Ama ikimiz de beni kastettiğini biliyoruz. Cameron'ın bu eğlenceli halini seviyorum. Rahat ve konforlu ve... yorganın altında çok çıplak, tabii yatakta bizimle birlikte bir kurşun boru da yoksa.

"Peki, bu isimsiz, cinsiyetsiz, muhtemelen hayali kişinin tavsiyesini dikkate alacaksak, bu anın tadını nasıl çıkarmalıyız?"

Dün gece inanılmazdı. Muhteşemden de öteydi. Hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı ve gerçeklik Cameron'ın zihnine çarpmadan önce bunu olabildiğince uzatmak istiyorum. Öyle olacak. Nasıl olduğuna engel olamıyor ve bugün bir noktada Grace onu çağırarak, baba moduna geri dönecek ve biz de normalliğin bir versiyonuna geri döneceğiz.

Bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yapacağım... Cameron'ın bu versiyonuna sahipken saatin her bir tik takını en üst düzeye çıkaracağım. Vücudumu mümkün olduğunu hiç bilmediğim şekillerde çalıştıran. Kulağıma iğrenç şeyler söyleyen. Beni tokatlamakla kalmayıp duşta benimle ilgilenen, sabunlu köpükleri ve bir bezi vücudumun üzerinde ve bacaklarımın arasında kaydırırken beni nazik, emin ellerle yıkayan kişi. Parmakları, göğsümü avuçlayabilmek için kolumdan aşağıya doğru dans etmeye başlamıştı bile.

"Eminim bir şeyler düşünüyoruz," diye mırıldanıyor ağzı benimkini almadan önce. Ben de onu öpüyorum, sadece onun yatağında uyumak değil, aynı zamanda sevişmek de beni heyecanlandırıyor. Sanki buraya ait değilmişim ve onunla geçirdiğim bu anları çalıyormuşum gibi bir bakıma yaramazca geliyor.

Başparmağı meme ucumun üzerinde gezinerek onu sertleşmeye teşvik ediyor ve ben de daha fazlası için dokunuşuna doğru eğiliyorum. Cevap veren gülümsemesini dudaklarımda hissediyorum. Ona neyin iyi hissettirdiğini, ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu söylememden hoşlanıyor, bu yüzden öpücüklerin arasında "Daha fazla" diye yalvarıyorum.

Sırt üstü dönerek beni de yanına aldı ve ben de onun üzerine yerleştim, bacaklarım onunkilerden birinin üzerine biniyor, böylece amım onun kalçasına uzanıyor ve sert siki aramızda sıkışıyor. Kendimi bacağındaki yumuşak tüylere sürüyorum, en hassas noktalarıma karşı sertlikten zevk alıyorum ve elleri sırtımdan kıcıma doğru iniyor, burada küreleri sıkıca kavırıyor ve beni teşvik ediyor. "Beni kullan, istediğini al Riley."

Yapıyorum, boşalmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıp kadar kendimi ovuyorum. Gözleri bana kilitlenmişken, ön sperminin sıcaklığı benimdeyken ve nefesleri pürüzlü pantolonlarla gelirken çok kolay. Tam sınırda duruyorum, yaklaşan patlamayı engellemek için amımı sıkıca kavıyorum. "Henüz değil," diye fısıldıyorum. "Kullanmak istediğim başka bir şey var. Almak istiyorum."

Kaşları çatılıyor, sonra ben vücudunda aşağı doğru hareket etmeye başlayınca alnına doğru uçuyor. Keskin çenesinde bir öpücük izi bırakıyorum, dudaklarımı boynundaki nabzın üzerine bastırıyorum ve meme ucunun üzerinde bir daire yalıyorum. Tamamen yer değiştiriyorum, yatakta aşağı doğru kayıyorum ve uyluklarının arasında kendime bir yer açıyorum. Eli çenemi kavıyor ve başparmağı alt dudağımın üzerinde gezinirken dokunuşuna doğru eğiliyorum. "Bu ağız beni deli ediyor," diye inliyor. "Söylediğin şeyler, söylemediğin şeyler."

"Onunla neler yapabileceğimi görene kadar bekle. Bu seni gerçekten çıldırtacak." Söz veriyorum.

Ben düzenli olarak Gluck-Gluck 9000'leri veren bir sakso kraliçesi değilim. Aslında, ağzıma bir penis almayalı yıllar oldu, ama son zamanlardaki deneyim eksikliğimi kesinlikle coşkuyla telafi edeceğim, çünkü Cameron'ı ağzımda istiyorum. Onun üzerinde o güce sahip olmak istiyorum, bir programa göre yaşayan her zaman kontrollü bir adam ve benim emrimle tek düşüncesi 'evet, evet, evet' olan beynini pelteye çevirmek istiyorum.

Dilimi alevlenmiş başının etrafında dolaştırıyorum, ucunda toplanan ve çoktan dökülmekte olan berrak sıvıyı yalıyorum. "Mmm," diye inliyorum. Ağzım açık ve dilim dışarıda, uzunluğunu yalıyorum, onu tükürüğümle kaplıyorum. Bunu tekrar tekrar yapıyorum, gözlerim onun üzerinde, ağzımı becerme ihtiyacının onun içinde oluşmasını izliyorum. Ama kendini tutmakta o kadar iyi bir iş çıkarıyor ki, onu acımasızca kızdırmama izin verirken o güçlü kısıtlaması tamamen devreye giriyor.

Ancak elinin saçlarımda kenetlendiğini hissettiğimde sonunda rahatlıyorum ve dudaklarımı başının üzerine kapatıyorum. "*Siktir*," diye homurdanıyor, kalçaları bilinçsizce yukarı kalkıyor ve kontrolü yeniden ele almadan önce ağzıma iki santim daha sokmaya zorluyor.

Onun üzerindeki vakum emişini kaybetmek istemiyorum, bu yüzden gülümseyemiyorum, ama onu ağzıma daha derin alarak ödüllendiriyorum, ucunun boğazımı kızdırmasına izin veriyorum. Onu orada tutuyorum, burnum tabanındaki yumuşak tüylere bastırıyor. "Böyle muhteşem görünüyorsun," diye fısıldıyor saygıyla.

Kendimi çarpıcı hissediyorum.

Tekrar sikine doğru kayıyorum ve sonra onu tekrar yutuyorum, ilk başta yavaş, yavaş bir hız buluyorum ama ellerimi de etrafına sararken yavaş yavaş daha hızlı bir tempoya çıkıyorum. Ağzımı, dilimi ve ellerimi kullanarak, Cameron'a yatakta çırpınana kadar zevkle işkence ediyorum, ağzımı becermek için içgüdülerine karşı mücadelesini kaybediyor.

Onun üzerinde böyle bir hakimiyet kurmak, tüm kontrol duygusunu kaybetmesinin nedeni olmak düşündüğüm kadar muhteşemdi ve taşaklarının elimin tabanına doğru çekildiğini hissettiğimde, daha da fazla ödüllendirilmek üzere olduğumu anladım. Onu ağzımın derinliklerinde tutuyorum, boğazıma karşı sığ itişler yapıyorum ve refleks olarak ucunun etrafında yutuyorum.

"İstiyor musun?" diye soruyor, kelimeleri sertçe tükürüyor.

Her şeyi istiyorum. Onunla birlikte. Ama konuşamıyorum, bu yüzden sikinin etrafında inliyorum, boşalması için yalvarıyorum, en azından buna ihtiyacım var, varlığımın her zerresiyle. Başımı elleriyle kavırıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor, boğazıma daha da derin pompalıyor. Ağzımı tıkıyorum ama uyarırcasına homurdandığında kendimi sabitleyip tekrar yutkunuyorum.

Sonunda, düzensiz bir iniltiyle patlıyor, sıcak ve tuzlu dölleri boğazımdan aşağı fıskırtıyor. Açlıkla hepsini alıyorum, tek bir damlasını bile kaybetmiyorum. Tükendiğinde, uzunluğunu yukarı ve aşağı yalıyorum ve dudaklarımın köşelerinde kaydırıyorum, hepsini aldığımdan emin olmak için başparmağımı ağzıma kaydırıyorum.

"Tanrım, Riley," diye pantolonunu indiriyor Cameron. Göğsü o kadar hızlı inip kalkıyor ki karın kasları bile her nefeste kasılıyor. Ama gözleri benim, vücudunun aşağısına, hâlâ bacaklarının arasında olan bana bakarken tamamen benim. "Buraya gel," diye emrediyor. Hâlâ başımın etrafında olan elleri beni yukarı çekiyor ve ağzımı onunkine doğru yönlendiriyor.

Dölünün tadı hâlâ dilimdeyken beni öpmekten hiç çekinmiyor. Aslında, sanırım bundan hoşlanıyor çünkü dilini hemen ağzıma sokuyor ve beni tutkuyla öpüyor.

Bu kadar iyi boşaldıktan sonra biraz toparlanmaya ihtiyacı olacağını düşünerek bu kadar olduğunu sanıyorum ama birkaç saniye öpüştükten sonra beni daha yukarı itmeye devam ediyor. Kafam karışıyor, sorgulayan bir bakışla geri çekiliyorum. "Yüzüme otur. Beni böyle emdikten sonra ne kadar ıslandığını görmek istiyorum."

Bunun cevabını zaten biliyorum. Çok ıslak. Sanki iç bacaklarımdaki kayganlığı hissedebiliyorum. Kendimi Cameron'ın üzerinde konumlandığımda, dizlerim altımda katlanmış, bir kraliçe gibi yüzüne sarıldığımda, beni kaplayan açık bir uyarılma dizeleri var. Sırıltısı saf şeytani, yavaşça... yani

yavaşça... avuçlarını iç uyluklarımda gezdirerek kayganlıkta alaycı daireler çiziyor.

"Bütün bunlar bana zevk verdiğin için mi?" Bu, cevabını kesinlikle bildiği retorik bir soru. Yine de, gözleri merkezime sabitlenmiş olsa da başımı sallıyorum.

"Cameron."

Adımı söylediğimde bakışları yavaşça benimkine kayıyor, giriş yerimden klitorisime doğru yavaşça bir çizgi yaladığında o mavi gözlerde sıcaklık yanıyor. "Evet?" diye mırıldanıyor, başka bir tat için geri dönmekten önce dudaklarının bir tarafını kaldıran ukala bir sırıtış.

Ne söyleyeceğimi bilemeden inliyorum. Beni yalamasını, klitorisimdeki bu zonklayan ağrıyı onun yapabileceğini bildiğim şekilde dindirmesini istiyorum. Ve amımı yalıyor olsa da, bu yeterli değil. Şimdi bana işkence ediyor, benim ona yaptığım gibi. Üstte olan ben olabilirim, onu neredeyse yatağa sabitlemiş olabilirim, ama şimdi kontrol onda ve ben onun merhametine kalmışım, daha fazlası için yalvarıyorum.

"Yatak başlığına tutun," diyor. Ağzını tamamen göbeğimin kıvrımlarına gömüp beni doyumsuzca yutmadan önce aldığım tek uyarı bu. Onu boğacağımdan endişeleniyorum, ama kollarını ağır bir şekilde kalçalarımın üzerine koyuyor, beni tutuyor, beni tüketirken beni sıkı tutuyor, sahip olduğu en lezzetli lezzetmişim gibi ıslak sesler çıkaran şaplaklarla ziyafet çekiyor.

Çok iyi hissettiriyor, ama amım sıkılıyor, acı verici bir şekilde boşluğunun farkında ve umutsuzca Cameron'ın horozunu istiyor. Tekrar sertleşip sertleşmediğini görmek için arkama uzanmaya çalışıyorum, öyle olması için dua ediyorum, ama bana karşı hırlıyor ve sert titreşim beni yatak başlığına doğru çökertiyor. "Oh, kahretsin," diye haykırıyorum, orgazm beni gafil avlıyor.

Kalçalarım çılgınca sallanıyor ama Cameron bana olan bağlılığını hiç kaybetmiyor. Uyluklarımda iz bırakan ensesinin sertliğini, kalçalarımın etini çukurlaştıran parmaklarını ve dilinin klitorisimdeki yumuşak sıcaklığını hissedebiliyorum, parçalanıp sonra tekrar bir araya geliyorum, her seferinde dalgalar halinde geliyorum.

Birdenbire uçuyorum. Öyle hissediyorum ama Cameron bizi yuvarlıyor. Şimdi yatağın üzerinde onun altında, hala nabızı atan amıma çarpıyor ve yatışmaya çalışan orgazm beni tekrar altına alıyor.

Titriyorum, kaslarım kontrolsüzce kasılıyor, tüm bedensel kontrolüm kayboluyor. Hayır, gitmedi. Bu Cameron'un. Bedenimi istediği gibi kullanabilir.

Görünüşe göre istediği şey beni ölene kadar becermek çünkü orgazmdan ölebileceğimi düşünüyorum. Daha sonra buna güleceğim ama şu anda

Gölmek için yeterli oksijen. Tek yapabildiğim anlamsızca inlemek.

Cameron parmaklarımızı kenetleyerek ellerimi başımın üzerinde yatağa bastırıyor ve uzaktan adımlı söylediğini duyuyorum. "Riley. Bana bak, bebeğim."

Gözlerim dönüyor, başım bir uğultudan başka bir şey değil, ama onu bulmak için mücadele ediyorum, gerçekliğin bir temas noktası olarak mavi gözlerinin parlaklığını arıyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum ve görüşümü odaklanabilecek kadar net gördüğünde gülümsüyor. "İşte buradasın. Benimle kal. Bu sefer birlikte gidiyoruz."

Yine mi? Tekrar gelmemi istiyor. Gelemem. Başımı sallıyorum, gözlerim geri kayıyor. Cameron da göt herifin teki olduğu için kıkırdıyor. Anlaşılan böyle aptalca şeyler için yeterince oksijeni var.

"Evet, yapabilirsin. Seni tekrar boşaltacağım, böylece bu amcık beni kurutacak." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. Tam patron modunda ve ben buna bayılıyorum. "Yıllardır bunu bekliyordum... sırf senin için o kadar çok şey biriktirdim ki... Bu boşalmaya ihtiyacım var Riley. Gelmem gerek, seni tekrar doldurmam gerek." Hem sözlerinden hem de amıma kime ait olduğunu öğretir gibi derin ve sert bir şekilde içime dalmasından dolayı haykırıyorum. "İstiyor musun?"

Ne yaptığını biliyorum. Eğer bu sadece benimle ilgili olsaydı, dururdum. Zaten vücudumda yarattığı zevkten kemiksizim ve son on iki saat içinde önceki yıldan daha fazla ve daha sert boşaldım. Ama ya onun içinse? Ona zevk vermek, ihtiyacı olan rahatlamayı sağlamak için tekrar gideceğim. Onunla bu şekilde ilgileneceğim, özellikle de aynı anda benimle ilgileneceğini bilerek.

"Ver onu bana," diye talep ediyorum.

Dudaklarını kulağımın üzerinde gezdiriyor ve "Aferin kızıma" diye fısıldıyor.

Ve oh, kahretsin, işim bitti. Bu iki küçük kelime içimde var olduğunu bilmediğim bir ateş yakıyor ve Cameron'ı alttan becermek için elimden geleni yapıyorum ama bana izin vermiyor. Ağırlığı vücudumu sabitliyor ve elleri ellerimi tutuyor ve ben onun merhametine kalmaya zorlanıyorum. Bir kez daha onun kutsanmış, mutluluk getiren merhametine.

"Oradayım," diye nefes alıyorum. Yalvararak nefes alıyorum, "Benimle gel."

Yüzü boynuma gömülü, muhtemelen havadan çok saçlarımı soluyarak, hızla içime giriyor. O kadar derine dalıyor ki, sanırım onu göğsümde hissedebiliyorum... ya da belki de bu ciğerlerimde sıkışan nefesimdir. Sonra Cameron'ın sıcaklığı içimi boyuyor ve hırıltılı bir şekilde homurdanıyor. Onun orgazmı benimkini tetikliyor ve birlikte uçuruma düşüyoruz.

Kendime geldiğimde Cameron üzerime o kadar ağır bir şekilde örtülmüştü ki belki de onu öldürdüğümü düşünebilirdim ama kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordum

göğsüme yaslandı. "İyi misin?" Girişimde bulunuyorum.

Sadece fiziksel durumunu sormuyorum. Bir süredir bu durumdayız ve henüz buna hazır olmasam da, telefonu yakında Grace'den gelen bir mesajla çalacak, anın parlaklığını söndürecek ve yerini buluşmaları koordine etmek ve akşam yemeğine karar vermek gibi şeylere bırakacak.

"Harika olmaktan daha iyi ne olabilir?" Cameron düşüncelere dalıyor, sesi başımın yanındaki şiltede yankılanıyor.

"Ben mi?" diye öneriyorum.

Hafifçe gülüyor ve sonra üzerimden yuvarlanarak yanıma yatıyor. "Buna kesinlikle katılıyorum." Parmak uçları göbeğimin derisinde, göğüslerimin arasında bir çizgi çiziyor ve sonra uzun kolyelerimden birini parmağının etrafına doluyor, düşüncesizce zincirle oynuyor. "Müthişlerin en müthişiydi."

"Az önce bir kelime mi uydurdun?" Şok olmuş ve hayrete düşmüş gibi yaparak nefes nefese kalıyorum. "Sen kesinlikle sözlük okuyan birisin ve bu kelime kesinlikle orada yok."

"Öyle olmalı," diyor. "Hadi gel. Hadi duşa girelim... yine."

Grace mesaj atana kadar saat on ikiyi geçiyordu. Cameron ve ben duş alıp, dün geceki eğlencenin ardından mutfağı temizleyip, birbirimize seksi sırtışırlar atarken brunch hazırlayıp yiyebileceğimiz kadar geç.

"Grace'i almaya benimle geliyor musun?" Cameron sordu. Ben de istiyorum. Çaresizce.

Çünkü bu fantezinin devam etmesini istiyorum. Ama Grace'i aldığıında devam etmeyecek. Bunu biliyorum. Hatta anlıyorum. Bir gece geçirdik ve ne kadar muhteşem olursa olsun, ne olduğunu öğrenene kadar Grace'e böyle bir şey yapamayız. Tabii bir şey varsa.

Cameron beni umutlandıran pek çok şey söyledi, ama derinlerde ve boşalmanın eşiğindeyken söylenen şeyler, o an geçtikten sonra kategorik olarak birine karşı kullanılmamalıdır. Sanırım bu kurallar kitabında bir yerlerde yazıyor.

"Hayır, sen git onu getir, ben de yiyecek bir şeyler alayım. Sonra burada buluşuruz."

Bu tamamen mantıklı bir plan, gelmiş geçmiş en mantıksız insandan bile gelse. Ama Cameron emin görünmüyor, kaşları şüphe dolu gözlerinin üzerine düşüyor. "Emin misin?"

"Evet," diyorum ona rahatça, göğsünü okşayacak ve artık pürüzsüz olan yanağına bir öpücük konduracak kadar ileri gidiyorum. "Böl ve fethet. Bu akşam yemekte tavuk ve köfte düşünüyorum."

"Kulağa çok lezzetli geliyor." Her kelimesi doğru, ama sanırım aramızdaki boşluk büyüdüğü için ikimiz de tereddütleri hissediyoruz.

Bu garip bir durum. Seks yaptık ama aynı zamanda birlikte yaşıyoruz ve birbirimizin hayatına tamamen dahil olmuş durumdayız. Garip bir utanç yürüyüşü yok - yaptığımız herhangi bir şeyden utandığımdan değil - ama aynı zamanda hemen 'birlikte yaşamaya' atlayamayız ve yol boyunca bir sürü adımı atlayamayız. Özellikle de Grace bunu öğrenmeden önce bunun ne anlama geldiğini çözmemiz gereken adımı. Bu en önemli adım.

"Tamam," diyor Cameron, anahtarlarını kaparken.

Birkaç dakika sonra ben de aynısını yapıyorum, ceketimi giyiyorum ve markete gidiyorum. Kendimi biraz başıboş hissediyorum ama bunun için bir neden yok. Harika bir geceydi ve Cameron bana herhangi bir pişmanlığı olduğuna dair bir işaret vermedi... henüz. Şimdilik, her zamanki gibi iş.

İş. Çünkü o hala benim patronum.

Kendime, dadı istemediğini açıkça söylediğini hatırlatmaya çalışıyorum ve ona inandım, bu terimi kullanmasına o kadar şaşırmıştım ki, ona ağzım açık bakmış ve bu fikirden duyduğu hoşnutsuzluğu görmüştüm. Bu öyle bir şey değil. Hem de hiç.

Bir şeyler hisseden, bunun ne olabileceğini tanımlamak için zaman ayıran ve işin içine çocuklar girdiğinde acele etmeyen iki insan. Bu... olgunca. Bu yeni ve iyi bir his.

Reyonlarda bir aşağı bir yukarı ilerlerken ve sepetime çeşitli şeyler koyarken kulağımda bir kulaklık var. Tavuk ve hamur tatlısı tarifim, ellerim arkadan bağlıyken de yapabileceğim denenmiş ve gerçek bir klasik, ancak denemeyi tercih etmiyorum.

Aslında, bu eğlenceli olabilir. Belki bu gece bu şekilde bir çeşit şef oyunu yapabiliriz. Eminim Grace'in hoşuna gider.

Ve belki daha sonra Cameron ve ben kravatları başka şeyler için kullanabiliriz. Ya da el bağlamak için... Bu da eğlenceli olur, özellikle de yemek pişirmediğimiz zamanlarda.

Bu fikir o kadar dikkatimi dağıtıyor ki çorba reyonunun sonunda neredeyse birine çarpıyordum. "Özür dilerim," diyorum çabucak, başımı kaldırıp bir daha asla görmek istemediğim kişinin gözleriyle karşılaşıyorum. "Austin?"

Kahretsin. Lanet olsun. Ve lanet olsun. Onun burada ne işi var?

Bana yardım edecek biri ya da Cameron'dan beş dakika, evinden dört saat uzakta Beth'le birlikte markette durması için mantıklı bir neden olabilir miş gibi etrafıma bakıyorum. El arabası yok, elinde tek bir ürün yok ve gözleri tamamen babacan olmayan bir şekilde üzerimde geziniyor.

Dışarıdaki Kasım havası için sıcak bir şekilde giyinmişim; parçalanmış siyah kot pantolon, altında çizgili tayt, uzun kollu gömlek, fanila ve yelek, ayrıca botlarım ve mücevherlerim vardı. Nedense kendimi hâlâ çıplak hissediyorum.

Beni ne kadar rahatsız ettiğini neredeyse unutmuştum, özellikle de onu görmeyeli aylar olduğundan beri. Safça, bunun yeterince uzak olacağını ve yakın olduğum zamanlarda olduğu gibi gittiğim yerlerde karşıma çıkmayacağını ummuştum. Görünüşe göre yanılmışım.

"Hey, Rye. Seni burada görmek ne güzel. İyi görünüyorsun."

Tedirginliğimi bastırarak, "Burada ne yapıyorsun?" diye çıkıştım. Mağazanın ortasında gerçekten bir şey deneyeceğini düşünmesem de arabanın onunla aramda olduğundan emin oluyorum.

Bana hiçbir şekilde el kaldırmadı, ama yine de sahip olduğum tüm kendini koruma alarmlarını harekete geçiriyor ve Austin asla *çok* ileri gitmemesine rağmen onlara dolaylı olarak güvenecek kadar ince ayarlanmışlar.

Yapacağını düşünmediğimden değil. Ben de dahil olmak üzere insanları manipüle etmekte o kadar iyi ki, işleri gerçek tehditler ve bedensel yaralanmalar alanına taşımak zorunda kalmadı. Henüz.

"Çocuklar için birkaç şey alacağım. İhtiyaçları var..." Yanındaki askıya bakar ve orada reklamı yapılan ürünü alır. "Pop Tarts. Kurabiye ve kremalı olanlar Brayden'in favorisi."

Brayden'in kim olduğunu bilmiyorum. Şu anki koruyucu çocuklardan biri olmalı, ama Austin'in ona bir kez bile markalı bir kahvaltılık hamur işi yedirmediğinden hiç şüphem yok, özellikle de kahvaltılıktan çok tatlıya yakın olanlardan.

"Buyurun o zaman. Güle güle." Sesimi kısık ve saçma sapan tutuyorum. Bunu yapmaktan nefret etsem de, arabamı Austin'in yanından geçirip köşeyi dönüyorum. Uzaklaşırken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, içgüdüsel olarak istediğim şekilde kaçmamak için kendimi zorluyorum.

Av kaçır. Ve ben av değilim. Kesinlikle Austin'in değil.

Ödeme yaparken sürekli omuzlarımın üzerinden bakıyorum, arabama doğru hızlı adımlarla yürüyorum ve aldıklarımı arka koltuğa atıyorum. Arabamı bile kaldırmıyorum ki bu bana göre kabalığın zirvesidir. Eve dönerken dikiz aynasına binlerce kez bakıyorum ve şüpheli bir şey görmesem de kalbim sürekli çarpıyor. Eve dönüp garaj kapısını arkamdan kapatana kadar nefes aldığımı sanmıyorum. Sonunda rahatlıyorum. Ama sadece biraz.

Austin'den o kadar nefret ediyorum ki, içimde yarattığı bu tepkiden nefret ediyorum. Cole'u arayıp son zamanlarda koruyucu çocukları kontrol edip etmediğini ya da Austin'in neden bu bölgede olduğunu bilip bilmediğini sormayı düşünüyorum ama iç çekiyorum. Austin gerçekten bir şey yapmadı ya da söylemedi. Bu sefer benden para bile istemedi. Sadece merhaba dedi.

Sadece merhaba değildi. Buna inanacak kadar aptal değilim. Bana nerede olduğumu bildiğini söylüyordu... bana hala ulaşabileceğini... benim üzerimde hala bir etkisi olduğunu.

Ama bunu daha önce birçok kez kendi başıma hallettim. Bir hiç uğruna Cole'dan yardım istememe gerek yok. Sadece uyanık olmaya, gittiğim yerlerde Austin'i izlemeye ve çevremden haberdar olmaya geri dönmem gerekiyor.

Kulaklık takarak alışveriş yapmamak gibi.

İşin yine bu noktaya gelmesi beni kızdırıyor. Ama idare edebilirim. Her zaman başardım.

Zihnimin derinliklerinde, küçük bir ses fısıldıyor... *saat işliyor.*

Öyle. Austin beni her bulduğunda, rutinlerimi, alışveriş yaptığım yeri, kahve aldığım yeri, kullandığım rotaları ve nihayetinde... çalıştığım işi değiştirdim. Ama bu işi bırakmak istemiyorum. Bu sefer değil.

Bu sefer farklı. Grace ve Cameron farklı ve ben de onlarla farklıyım. Gözlerimi ovuşturuyorum, yaşlarımı burnuma çekiyorum. Austin'in bunu benim için mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum. Sonunda bir aile, bir yuva, bir gelecek şansı bulduğumu hissederken olmaz.

Bir gelecek.

Bu kelime zihnimde yankılanıyor, kulağa çok yabancı geliyor. Ama hayır, öyle değil. Bu kelimeyi biliyorum. Sadece benim için geçerli olduğunu hiç düşünmemiştim. Yine de bunu gerçekten istiyorum ve Cameron, Grace ve Harrington'larla birlikte bir geleceğe sahip olmak için savaşmaya hazırım.

CAMERON

"Tamam, şimdi ne olacak?" Grace tezgâhı ve oklavayı unladıkdan sonra soruyor - oklavayı kitlesel karmaşa yaratan bir silah gibi havada tutuyor ve etrafına beyaz tozlar saçıyor.

Riley, büyük bir tencerede tavuk suyunu karıştırdığı ocaktaki yerini koruyarak ona bakıyor. "Bir bisküviyi yere koy ve krep gibi düz ve ince bir şekilde aç."

Grace başıyla onaylıyor ve hemen işe koyuluyor.

Riley bu sabaha kıyasla biraz dalgın görünüyor ama olanları düşününce bu çok doğal. İkimizin de düşünecek çok şeyi var.

Benim salata yapıyor olmam gerekiyordu ama dün geceyi ve bu sabahı tekrar tekrar düşünürken kendimi Riley'ye bakarken buluyorum. Sadece seks kısımlarını değil, konuşmaları, Riley'nin bana bakışını ve kollarımda onunla uyanmanın nasıl bir his olduğunu da.

Bunu beklemiyordum. Kesinlikle Riley'i aramıyordum ama bunun bir önemi yok gibi görünüyor. Hayatıma ve Grace'in hayatına hızla girdi ve kendine bir yer açtı. Her şeyin tam ortasında Riley büyüklüğünde mükemmel bir yer ve şimdi her şey onun etrafında dönüyor gibi görünüyor.

Şimdi olduğu gibi.

Mutfakta bir oraya, bir buraya, bir de her yere koşturup duruyor. Tencereyi karıştırırken bilezikleri şingırdıyor, salatamdan bir domates koparıp ağzına atıyor ve Grace'in omzunun üzerinden köftelerdeki ilerleyişini onaylayan bir bakış fırlatıyor. İnanılmaz bir şey.

Her zaman bu evin bir yuva olduğunu, Grace ve benim tam bir aile olduğumuzu düşünmüşümdür. Ama Riley bu eve çok fazla hayat katıyor ve ondan önce neyin eksik olduğunu anlamamı sağlıyor.

Pencerenin yansımasında gözleriyle buluşuyorum ve ona mutlu bir gülümseme veriyorum. Bir an, belki tam bir saniye bile değil, karşılık vermiyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama sonra dudakları benimkini yansıtıyor. Kalbim yeniden atmaya başlasa da, yüz ifadesinde bir tuhaflık olduğunu anlayacak kadar onun repertuarındaki her gülümsemeyi gördüm. Zorluyor, içinde hissetmediği bir gülümsemeyi yüzüne yapıştırıyor ve Riley'nin olmadığı bir şey varsa o da sahte olması.

Sırf ona yakın olabilmek için lavaboda yanına gidip zaten temiz olan ellerimi yıkıyorum ve sessizce, "İyi misin?" diye mırıldanıyorum.

Gözlerimi buluyor, sonra endişeyle Grace'e bakıyor. Bana çok düşünen biri demiş olabilir ama görünüşe göre şu anda çok düşünen Riley.

"Her şey yolunda," diyorum ona. Emin görünmese de başını sallıyor. "Salata hazır. Şimdi beni nerede istiyorsun?"

"Grace'e köfte için yardım edebilir misin?"

Ona benden istediği her şeyi yapacağımı söylemek dilimin ucunda. Onu kollarıma alıp her şeyin yoluna gireceğine ve korkmasına gerek olmadığına dair güvence vermemek için kendimi zor tutuyorum.

Kendi kendime, *işler nasıl da değişti* diye düşünüyorum. Önceden panikleyen bendim. Şimdi o panikliyor.

Grace'in yanına gidiyorum ve yanağında bir un lekesi görüyorum. Bir yanım silmek istiyor ama o işi bu kadar ciddiye almışken bisküvi yuvarlamasını bölmeye cesaret edemiyorum. Küçük bir çocukken oyun hamuruyla oynadığından beri onu oklavayla bu kadar sert oynarken görmemiştim sanırım ve sekiz büyük, yassı, ince hamur çemberi yaptı.

Riley ona, "Bu iyi," dedi. "Şimdi bunları yaklaşık bu büyüklükte kareler halinde dilimleyin." Parmağını ve başparmağını kaldırarak yaklaşık bir inçlik parçaları gösteriyor, Grace ve ben de onun dediğini yaparak dairelerden bir yığın hamurlu kare yapıyoruz.

Riley onları yavaşça tenceresine ekliyor, karıştırıyor ve kremalı tavuk tabanına kristal bir küre gibi bakıyor ve umutsuzca ne düşündüğünü sormak istesem de sormuyorum. Bana tanıdığı zamanı ve boşluğu ona da tanıtabilirim. Umarım o da benim kadar yavaş değildir.

Çünkü artık onun tadına baktığıma göre, artık at gözlüklerim çıktığına ve önümde ne olduğunu görebildiğime göre, artık kararımı verdiğime göre... benim için yavaşlamak yok.

Riley'i istiyorum.

Ve ben istediğini elde eden bir adamım.

Yıllar boyunca önce bir kariyer, sonra da bir aile kurmak için canımı dişime takarak çalıştım. Hayat tersine döndüğünde, bazı şeylere geri dönmek için çalışmak zorunda kaldım.

ve bu istikrarı kan, ter ve gözyaşıyla korudum. Tamam, belki bu biraz dramatik oldu, çünkü aslında kan yoktu, ama Grace'i genç bir kadın haline getirirken kesinlikle biraz ter ve gözyaşı vardı.

Grace için inşa ettiğim şeyi bozmayacağım. O hâlâ ve her zaman benim bir numaralı önceliğim olacak. Ama Riley'nin ailemize sorunsuzca katılacağı bir gelecek görebiliyorum. Aslında o zaten orada ve bu hayal edebileceğimden çok daha doğru geliyor.

Akşam yemeğinde Grace bize Bella ve Trinity ile geçirdiği geceyi çok detaylı ve hareketli bir şekilde anlatıyor. "Ve sonra Bella dedi ki..."

Her kelimeyi dinliyorum. Yemin ederim dinliyorum ama gençlerin konuşmaları bazen beni aşabiliyor, özellikle de Grace anlamadığım argo kelimeler kullanmaya başladığında. *Skibidi de ne demek?* Bilmiyorum ama o gayet normal bir kelimeymiş gibi davranıyor.

"Liam'la mesajlaştım." Grace bu bombayı patlattığında, ağzına bir hamur tatlısı tıktırırken bile sırıtıyor.

Riley ona doğru eğiliyor, gülümsemesi geniş ve heyecanı hissediliyor. "Öyle mi yaptın? O ne dedi? Sen ne söyledin?"

"Çoğunlukla okul hakkında konuştuk." Grace sanki hepsi buymuş gibi omuz silkti ama bir an sonra açıkladı: "Ama Hannah'nın ona mesaj attığını söyledi. Ona kendisini rahat bırakmasını söylemiş, onu arkadaşlıktan çıkarmış ve sonra da engellemiş."

"Onu engellemiş mi?" Riley'nin nefesi kesilir.

Görünüşe göre bu önemli bir şey ama neden önemli olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden açıklığa kavuşacağını umarak dinlemeye devam ediyorum.

Başını sallayarak, "*Heyyy, Liam'* diyordu." diyor. Grace sesine anında nefret ettiğim tiz, flörtöz bir ton veriyor ama sonra her zamanki sesiyle devam ediyor: "O da ona benimle konuştuğunu söyledi. Bundan hoşlanmadı ve beni, Bella'yı ve Trinity'yi kötülemeye başladı." Grace bir inançsızlık sesi çıkarıyor.

"Liam ne yaptı?" Riley, Grace'in her kelimesine sanki önünde oynanan bir pembe diziymiş gibi asılıyor. Ama drama peşinde değil. Grace'e neler olduğuyla gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor.

Onu önemsiyor.

Bunu zaten biliyordum ama etkileşimlerinde bunu bu kadar açık bir şekilde görmek kalbimi ısıtıyor, özellikle de benim ve Grace'in ailesinin iki savaş botlu ayak tarafından genişletildiğini hayal ederken.

"Hannah'nın bize kötü davrandığını söylediğimde o çocuk görevi anladı," diye devam ediyor Grace. "Ona kendisinin bir NPC olduğunu ve benim de ana karakter olduğumu söyledi."

"Vahşi," diyor Riley.

Boğazımı temizliyorum. "Bir baba çevirisi alabilir miyim lütfen? Şu anda bu Liam denen çocuktan hoşlanıyor muyum, yoksa onunla biraz sohbet etmek mi istiyorum emin değilim. Tercihen İngilizce."

Grace aptalmışım gibi gülüyor, Riley de bana sırtıyor.

"Hannah Liam'la flört etmeye çalıştı, Liam da ona benimle ilişkisi olduğunu söyledi ve Hannah öfke nöbeti geçirdi. O da onu canının yandığı yerden vurdu ve ona kendisinin bir önemi olmadığını, ilgilendiği tek kişinin ben olduğumu söyledi."

Beklentiyle bana bakıyor ama ben hâlâ ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Çoğunlukla, Grace'in erkeklerle hiç ilgilenmemesini diliyorum. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Belki otuz beş yaşına geldiğinde, üniversiteyi bitirdiğinde, yüksek lisans yaptığında ve kariyerine başladığında. O zaman biriyle çıkması için hazır olabilirim.

"Yani, ondan hoşlanıyor muyuz?" Sanırım.

Grace gözlerini devirdi. "Evet, baba. Ben ondan hoşlanıyorum."

"Tamam, ama önce okul ödevleri," diye hatırlatıyorum ona. "Erkek deliliği yok." "Okul yok. Şükran Günü tatili için dışarıdayım," diye hatırlatıyor Grace.

Ben.

Kahretsin. Bunu biliyordum. Güz Balosu Grace'in bir haftalık tatilinin başlangıcıydı. Okula, yani tatile sadece birkaç gün kaldı. "Bizimle yemeğe geliyorsun, değil mi?" Riley'ye pat diye söyledim. Kuşkusuz Riley'nin geleceğini tahmin etmişim ama aslında sormamıştım... ya da anneme başka bir misafir beklediğimi söylememiştim.

Son zamanlarda Harrington'ların aile yemeklerine sürpriz misafirlerle gelme eğilimleri vardı ve bunu yaptıklarında her bir kardeşime kabalıkları yüzünden fırça atmıştım. Bu hatayı yapmayacağım, bu yüzden anneme bir artı bir getirdiğimi mesajla bildirmek için aklıma bir not alıyorum. Spa gününden sonra şaşıracığını sanmıyorum.

"Oh, uh..." Riley kekeliyor. Gözleri Grace'den bana doğru kararsızca gidip geliyor. "Rahatsız etmek istemem."

Elimi kaldırıyorum. "Davetlisin, yani bu bir izinsiz giriş değil. Seni orada istiyorum." Riley'nin gözleri parlıyor ve kendimi düzeltmek için acele ediyorum. "Seni orada istiyoruz."

Ucuz atlattık.

Gerçek şu ki, Riley'nin aile tatil yemeğinde yanımda olmasını istiyorum. Ama bunu açıkça söylemek çok zeki kızımın kafasında soru işaretleri uyandıracaktır ve ben de aceleci davranmak istemiyorum.

"Tamam, yemeğe gitmeyi çok isterim," diye cevaplıyor Riley, gözleri sorularla dolu.

Grace yatar yatmaz cevaplamaya niyetlendiğim sorular.

Riley o akşam su bardaklarımızı mikrodalgaya koyarken "Bu hafta planladığım bir sürü şey ^{var,}" diye beni bilgilendiriyor. "Sabah saçımı boyayacağım ve Grace izlemek istedi - merak etme, onunkine izinsiz bir şey yapmayacağım." Bana bilmiş bir gülümseme göndererek dilimin ucunda olduğunu tahmin ettiği endişeleri şimdiden yatıştırdı. "Sonra da binicilik dersi vakti gelene kadar takılacağız. Bu onun bu haftaki tek dersi olacak çünkü ahır haftanın geri kalanında sadece personele açık. Salı günü Emmett'le oynamak için Janey'lere gideceğiz, o da çalıştığı huzurevindeki Şükran Günü yemeğine gidecek. Çalışıyor musun?" Hangisinin doğru olduğundan emin değilmiş gibi omuz silkiyor ki bu doğru çünkü Janey bir süredir doğum izninde ve geri dönmeyi planlayıp planlamadığını bilmiyorum. Açıkçası Janey'nin bilip bilmediğini de bilmiyorum. "Janey'e sürpriz yapmak için onunla birlikte yapacağımız küçük şirin bir el işi şeyim var. Her parmağı farklı renkte olan bir el izi, böylece hindi gibi görünüyor. Ben ve Grace de bir tane yapabiliriz, sadece eğlence için. Çarşamba günü de, yapmamı istediğin bir şey yoksa muhtemelen tembel bir gün geçireceğiz."

Abuk sabuk konuşuyor, kelimeler hızlı hızlı yuvarlanıyor.

Ses duymadığımdan emin olmak için üst kata kulak kabartıyorum ve Riley'yi tutup kollarımın arasına alıyorum. "Nefes al. Her şey yolunda. Biz iyiyiz. Her şey yolunda."

Bana doğru sarktı, yanağını göğsüme bastırdı ve ellerimi yatıştırıcı bir şekilde sırtında aşağı yukarı gezdirdim. "Konuş benimle. Kafanın içinde neler oluyor?"

Bir avucumu yukarı kaldırıp saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltiyorum, sonra avucumu ensesine koyuyorum ve gözlerini gözlerime getirirken onu kucaklıyorum. Yumuşak, rahatlamış bir nefes alıyor. Yine de bir şey söylemiyor.

"Riley."

Ses tonum farklı ve ikimiz de bunu duyuyoruz. Artık baba modunda değilim, kibar ve profesyonel görünmeye çalışmıyorum çünkü Grace dinliyor. Bu benim, Cameron, onunla konuşuyorum, onu bu kadar öfkeliendiren şeyin ne olduğunu söylemesini istiyorum.

"Yanılmışım."

Bu üç kelime içime bir yumruk gibi iniyor ve beni sersemletiyor. Neyse ki, dahası da var.

"Sana 'anın tadını çıkarmayı' başarabileceğime söz vermiştim, ama..." Başını sallamaya çalışıyor, ama tutuşum çok güçlü, bu yüzden onun yerine gözlerini indiriyor. "Yanılmışım."

"Nasıl yanılmışsın?" Gözlerini tekrar benimkilere diyor ve söylemeye çalıştığı şeyi anlamam için neredeyse yalvarıyor.

"Daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum - seni, Grace'i, aileni, tatil yemeklerini... Yani, muhtemelen büyük bir masanın etrafında hindi ve sos yiyip futbol başlayana kadar aptalca oyunlar oynuyorsundur. Ben bunları hiç yaşamadım, anlamıyor musun?" Bakışları cesurca benimkine kilitlenmişken bile sesi fısıltıya dönüşüyor. "*Hepsini* istiyorum, şimdiye kadar istediğim her şeyden daha fazlasını."

Rahatlama tüm bedenimi sarıyor. Kahretsin, sanırım ruhumu yıkıyor. Daha birkaç ay önce sahip olmadığımı yemin edebileceğim ruhum.

Beni reddetmiyor. Daha derine yerleşiyor. Sadece benim buna hazır olduğumdan emin değil. Ama şu anda bu endişeyi giderebilirim. "Ben de," diyorum ona. "Seni istiyorum. Ben de daha fazlasını istiyorum."

Yumuşak bir gülümseme yavaşça dudaklarında çiçek açıyor ve ısıldayana kadar küçük artışlarla onları kaldırıyor. "Gerçekten mi?"

Mikrodalga sinir bozucu alarmini çalıyor ve çay için suyumuzu ısıtması için geçen dört kısa dakika içinde tüm hayatım bir kez daha değişti. Bu andan önce ve bu andan sonra diye iki an var.

Öncesinde Riley yoktu. Aslında vardı ama aramızda bir sınır vardı. Sonra, o benim ve ben de onunum. Ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Evet, gerçekten."

Mikrodalga tekrar bip sesi çıkarıyor ve susturmak için benden uzaklaşıyor. Onu geri çekiyorum, bu anla işim bitmemişti ve kesinlikle sıcak su kadar önemsiz bir şeye geçmeye hazır değildim. Bana yaslanıyor, göğsü benimkine çarpıyor ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Cameron!" diye fısıldıyor, gözleri arkamdaki kapı aralığına kayıyor.

"O gülümsemenin tadına bakmam gerekiyordu," diye açıklıyorum. Yanaklarını bir pembelik kaplıyor ve ben de onun tadına bakmak istiyorum ama kupaları dikkatlice çıkarıp tezgâha koymasına izin veriyorum ve bekleyen çay poşetlerini içine bırakıyorum. "Bir battaniye al," diyorum ona, elimde çayımızla gece geleneğimiz için verandaya çıkıyorum.

Dışarıda battaniyeyi ikimizin de kucağına seriyor ve sonra fincanını benden alıyor. Dumanı tüten sıvıyı üflerken, "Bu gece battaniyenin altında yaramaz şeyler mi yapacağız?" diye mırıldanıyor.

Sikim pantolonumun içinde dalgalanıyor. Kahretsin evet, Riley ile her yerde yaramaz şeyler yapmak istiyorum. Ama kanepedeki yerimde kayıyorum, istekli sikimin sakinleşmesini istiyorum. Şimdi zamanı değil, Grace üst kattayken olmaz. Ve Riley'nin bunun sadece sikişmenin ötesine geçtiğine dair güvenceye ihtiyacı varken de değil.

Doğrusu, verandadaki akşamlarımızdan zevk almaya başladım ve tüm gün onları dört gözle bekledim, onun gününü dinlemek istedim, gökyüzünün kararmasını ve yıldızların ortaya çıkmasını izledim ve uzun zamandır yapmadığımı düşündüğüm bir şekilde yavaşladım. Sanırım onun yanımda olduğu bu dinginlik anları, kısa bir süre öncesine kadar aklıma bile getirmediğim bir kavram olan hayatta olduğum için en çok şükrettiğim anlar.

"Sabah saçını boyayacağını söylemiştin. Pembeye bayıldım. Açıkçası bu kadar sevmekten nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum, yumuşak bir tutamı parmağımın etrafında döndürüp takdirle bakıyorum. "İçinde boğulmak istediğim pamuk şeker gibi." Burnumu saç tellerine bastırıp ileri geri oynattığımda gülüyor. "Doğal rengi ne?"

Neden bilmek istediğimden emin değilim. Belki de Riley bulmacasının bir parçası gibi hissettirdiği ve çalkantılı hayatının her evresinde onu doğru bir şekilde resmetmek istediğim içindir.

"Artık bilmiyorum bile." Gülüyor. "Gençken kirli sarıydı ama o kadar çok renk oldu ki. Pembe, beyaz uçlu siyah ve siyah uçlu beyaz, pastelden laciverte mavinin her rengi, sarışın, kırmızı. Pembeye fazla alışma. Bir noktada değiştireceğim."

Pastel boya kutusundaki her rengi sıralarken, her birini gözümde canlandırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Seninle tanıştığında pembenin tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Şimdi seni başka türlü hayal edemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama bence saçlarının her tarafı gökkuşağı rengine olabilirdi ve ben bunun mükemmel bir Riley olduğunu düşünürdüm."

Mutlu bir şekilde kıpırdanarak yanıma sokuluyor. "Benim hakkımda başka ne düşünüyorsun?"

Kıkırdıyorum. "Kulağa bir tuzak gibi geliyor."

Bana bakıyor, gözleri ciddi. "Öyle değil. Gerçekten bilmek istiyorum."

Kalın kalın yutkunuyorum, bu kadar kısa sürede ne kadar çok şeyin değiştiğine şaşırıyorum. "Genç ve ilginç görünümlü olduğunu düşünmüştüm ve tüm varlığın odanın diğer ucundan bana adeta bağıırıyordu. Saç rengin, küçük şirin dişlek gülümsemen, kot pantolonunun yıpranmış kenarları ayakkabılarının üzerinde birikmiş ve bilezikler. Kahretsin, şu lanet bilezikler beni deli ediyor," diye inleyerek parmak ucumu bileğindeki yığının üzerinde gezdiriyorum.

"Ben de öyle duydum," diye seksi bir sırıtışla alay ediyor. Bileğini ileri geri oynatıyor, bilezikler şingirdiyor ve çınlıyor, bu ses artık benim için neredeyse bir şarkı. Düşünceli bir şekilde onlara bakarak, "Gençken iki şekilde hayatta kaldım: Yardımsever olarak ve sessiz olarak. Yardımseverlik kısmını sana anlatmıştım, diğer evlatlık çocuklarla ilgilenmekten dadı olarak çocuklara bakmaya nasıl geçtiğimi. Sessiz olmak ise unutulması daha zor bir dersti."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, ama bunun hikayesinin sonu olmadığını anlayabiliyorum, bu yüzden sabırla geride bırakmak için çok uğraştığı geçmişine geri dönmesini bekliyorum.

"Bir gün çok havalı bir tarzı olan bir kadınla tanıştım. Parlak kırmızı ruj sürüyor, kalın siyah çerçeveli gözlükler takıyor ve benim hayal bile edemeyeceğim kadar çok mücevher takıyordu. Ona bu tarzını beğendiğimi söyledim ama bu kadar gürültülü olmayı nasıl başardığını sordum çünkü caddeden aşağı inerken sesini duyabiliyordunuz. Sanki çanlar çalıyor gibiydi." Riley kadını sevgiyle hatırlıyormuş gibi yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Bana üzgün bir bakış attı ve 'Sessiz olmanın iyi bir şey olduğunu sana kim söyledi?' dedi, ben de 'Herkes' diye cevap verince çok kızdı. Birkaç kelime söyledi ama çoğunlukla bana gürültü yapmanın, yer kaplamanın ve görünmenin sorun olmadığını söyledi. Bu aklımı başımdan aldı." Başını sallıyor ve bu kadar basit bir şeyin bir noktada onu aşmış gibi görünmesinden nefret ediyorum.

"Kendine ve dünyadaki yerine o kadar güveniyordu ve emindi ki. Ben de öyle olmak istedim, bu yüzden ikinci el mağazalarında beğendiğim şeyleri aramaya başladım ve yavaş yavaş koleksiyon yapmaya başladım. Takı biriktirmek de daha kolay çünkü bavulumda fazla yer kaplamıyor ve eğer çıkarmazsam, giderken aceleyle paketlemek gibi bir derdim de olmuyor."

"Tanrım, Riley," diye tısılıyorum, kulağa ne kadar korkunç geldiğini görünce dehşete düşüyorum. Hayır, korkunç değil... kaderci. Sanki ayrılmak kesinmiş gibi. Neden böyle hissettiğini anlıyorum.

İkimizin de terk ettiği insanlar olduğu düşünülürse, ama bunu tartışırken takındığı kibirli tavır, onu inciten herkesi yok etme isteği uyandırıyor bende.

Omuz silkiyor, bundan rahatsız olmuyor. "Kendimi o kadın gibi hissetmemi sağlıyor; kendime güveniyorum, görülüyorum, önemliyim. Bu yüzden her zaman takıyorum. Özellikle de kimin izlediğini ve onların da böyle görünmek isteyeceklerini düşündüklerini asla bilemeyeceğiniz için."

"Senin için neyi temsil ettiklerini bildiğim için onları şimdi daha da çok seviyorum," diyorum ona, bileğinin iç kısmına ve birkaç metal bileziğe aynı anda bir öpücük kondurarak.

"İlk başta senin hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin?" diye soruyor, gözlerinde ateşli bir parıltıyla.

Kaşlarımı sertçe çatıyorum. "Eminim tahmin edebilirim. Yaşlı, sinirli bir pislik mi?"

Başını eğiyor ve utanmadan, "Evet ama Grace'i sevdiğini söyleyebilirim. Bu işi düşünmemin tek nedeni buydu. Daha önce hiç bekâr bir baba için çalışmamıştım. Hep aileler vardı, Bianca da bekâr bir anneydi ama hiç bekâr bir baba olmamıştı. Sana kadar."

"Ve bak bu nasıl sonuçlandı," diye şaka yapıyorum, onu kendime daha sıkı çekiyorum ve yüzümü tekrar pamuk şekeri saçlarına gömüyorum.

Gece geç saatlere kadar konuşuyoruz ve içimden onu tekrar yatak odama götürmek geliyor ama gecenin bir yarısı ya da sabah Grace uyanmadan önce gizlice dışarı çıkması fikri bana saygısızlık gibi geliyor. Onu saklamak istemiyorum. Onunla birlikte olmaktan gurur duyarak her odaya yanımda onunla girmek istiyorum.

Ama bunun için kızımınla konuşmam gerekiyor. Özel, bire bir bir konuşma, böylece benim birini bulmam konusunda ne düşündüğünü ve nasıl hissettiğini görebileceğim çünkü bu hiç konuşmadığımız bir şey. Böyle bir şey olmayacağı için onunla bu konuyu konuşmam gerekeceğini hiç düşünmemiştim.

Ta ki olana kadar. Riley'e kadar.

Bu yüzden şimdilik, daha önce birçok kez yaptığım gibi iyi baba rolünü oynayacağım ve Grace'in iyiliği için kendimi inkâr edeceğim. Ama saatin Grace'in üst kattaki odasında horlayacağı kadar geç olduğundan emin olarak arka kapıda duraklıyorum.

Kendime engel olamayıp Riley'i kollarımın arasına alıp sıkıca sarıyorum. Çenesini yukarı kaldırıp bir öpücük çalıyorum. Dudakları yumuşak ve bana doğru açıldığında dilimi onunkilere dolamak için içeri kaydırıyorum. Ama bu bir misyonu olan bir öpücük değil. Sadece bana öğrettiği şekilde anın tadını çıkarıyoruz.

Çok geçmeden ikimiz de geri çekiliyoruz.

"İyi geceler," diye fısıldıyor. Biz söylemesek bile anlıyor. Bu onun ne kadar mükemmel olduğunu bir başka göstergesi.

"İyi geceler," diye fısıldıyorum.

Kupalarımızı bulaşık makinesine koyduktan sonra mutfak kapısının önünde durup yollarımızı ayırmayı erteliyoruz. "Seni öpmek ve sonra yukarı çıkmak garip hissettiriyor," diye itiraf ediyor.

"Benim için de öyle. Ama bu sadece kısa bir süre için. Kendimizi çözebiliriz ve sonra Grace'le konuşuruz. Şimdilik bunu yapabiliriz... Grace'in iyiliği için."

Bana doğru eğildi ve kulağıma hırlamak için beni aşağı çekti. "O kızı cidden seviyorum, ama o bir horoz engelleyici."

Gülüyorum, göğsümün derinliklerinden gelen çok yüksek bir ses ve kendimi tutamayıp başımı sallıyorum. "Evet, öyle."

Ama Riley'nin söylediklerinin en önemli kısmını kaçırmadım... Küçük kızımı seviyor.

Bir anne figürünü hak eden küçük kız. Michelle'in yerini alacak birini değil. Böyle bir şey asla olamaz ve olmasını da istemem. Ama arkadaşlıklar ve erkeklerle mücadele ederken yanında olacak ve bulunduğu her alanda sesini duyuracak kadar kendine güvenen genç bir kadın olurken ona örnek olacak bir kadın.

Ve bu kesinlikle Riley.

RILEY

"Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?" Janey gözleri benden telefonundaki Emmett'in video görüntüsüne kayarak soruyor.

Telefonumu kaldırıp monitör uygulamasının da açık olduğunu gösteriyorum. Emmett beşiğinde huzur içinde uyuyor, tatlı dudakları büzülmüş ve gözleri kapalı. "Sorun yok. İyi olacak. Söz veriyorum. Git eğlenmene bak."

"Gergin olursan kameralara da bakabiliriz," diyor Cole ona, yanında bir nöbetçi gibi durarak.

Alışmam biraz zaman aldı ama kameralarla dolu ev artık beni rahatsız etmiyor. Zaman aldı ve misafir banyosundan görüntü alınmadığına dair sağlam bir güvence aldı, çünkü bu çok ileri bir adım olurdu. Ama şimdi, tamamen otomatik ve izlenen ev beni daha güvende hissettiriyor, sanki bir şey olursa Cole ve Janey'nin anında haberi olacaktı gibi.

Bir şey olmasını beklediğimden değil.

Grace ve ben beni bağımlısı yaptığı K-drama *Alchemy of Souls*'un son bölümünü izlerken Emmett uyuyacak ve Emmett uyandığında ona bir biberon vereceğim ve yerde biraz oyun oynayacağız. Yuvarlanıyor ve oturuyor, gerçi düşme ihtimaline karşı etrafına yastıklar koyuyoruz ama bu giderek daha az oluyor.

Bu Janey'nin Emmett'i ilk yalnız bırakışı değil. Hatta onu benimle ilk kez yalnız bırakmıyor. Ama bu hızlı bir Target gezisi ya da Starbucks'ta bir mola değil. Ivy Bakım Merkezi'ndeki öğle yemeği birkaç saatlik bir mesele olacak, çünkü Cole sakinlerden biriyle önemli bir satranç oyunu oynarken Janey'nin yapması gereken bir sürü sohbet ve fotoğraf paylaşımı var.

"Tamam, onu özleyeceğim," diye fısıldıyor Janey.

"Bir hafta önce üzerine kaka yapmamış mıydı?" Grace yüksek sesle merak ediyor. Kanepeye uzanmış, telefonuna bakıyor. Liam'la mesajlaştığına eminim. "Ve kakası akarken onu lavaboda yıkamak zorunda kaldın."

Bacağından aşağı mı? Riley buraya gelene kadar bir saat geçti ve sen arınma duşu alabildin, öyle mi?"

Tam olarak öyle olmadı. Janey harika bir anne ve çoklu görevlerde daha da başarılı. Emmett'le birlikte kolayca duşa girip ikisini de temizleyebilirdi ama a y n ı zamanda fırında kek vardı ve onları temizlerken yanmasını istemedi, özellikle de deneyimli bir fırıncı olmadığı düşünülündüğünde. Gerçek oyun biraz daha şöyleydi... Emmett için lavabo banyosu, güzel bir el yıkama, pasta yapıldı ve sonra önceden ayarlanmış bebek bakıcılığı işim için geldiğimde duş almaya hazırды. Ama Grace ebeveynliğin pek de şaşaalı olmayan anlarıyla dalga geçiyor,

Janey'e her şeyin her zaman olduğu gibi olmadığını hatırlatıyor.

Cole gülmemek için kendini zor tutuyor ve neredeyse savaşını kaybediyor. Karısının tarafını tutmamasına neden olabilecek biri varsa, o da yeğenidir.

Neyse ki Janey'nin böyle bir arzusu yok ve düpedüz gülüyor. "Evet, küçük haylaz beni iyi benzetti. Yeşildi çünkü bir gün önce ona avokado yedirmeye başladık."

"Hazır mısın?" Cole ona ceketini uzatarak soruyor. İç çeker ve kollarını içeri sokar, Cole'un elini tutmadan önce göğsünde birkaç düğme iliklemesine izin verir.

"Birkaç saat içinde döneceğiz. Bir şeye ihtiyacın olursa ara, mesaj at ya da dumanla işaret gönder." Göstermek için kollarını kameraya doğru sallıyor.

"Yapacağım," diye söz veriyorum, başımı sallıyorum.

Cole ve Janey ön kapıdan çıkıyorlar, ben de arkalarından birden fazla sürgüyü kilitliyorum ve alarmı Cole'un bana öğrettiği şekilde kuruyorum. Bunu yaparken, son zamanlarda Austin ve çocukları kontrol edip etmediğini sormadığım için memnunum. Dilimin ucuna gelmişti, neredeyse uçup gidecekti ama yuttum. Panik yapmaya gerek yok. Her şey bu kadar iyi giderken her şeyi bir ölüm sarmalına sokmaya gerek yok.

Austin'le başa çıkabilirim.

Halledebilir miyim? Burada olmamın tek sebebi Cole'u yardım için aramış olmam.

Bu doğru, ama Cole'dan tek istediğim Austin'in gözetimindeki çocukları kontrol etmesiydi. Tek istediğim buydu ve gerisi hayatın akışına bıraktım. Yani Austin'in aniden ortaya çıkması aslında o kadar da kötü bir şey değil, sadece tipik bir Austin manipülasyonu güç oyunu.

Muhtemelen çoktan Beth'le birlikte eve dönmüşken bir an daha düşünmeyi reddediyorum.

Tamam, inkâr sadece Mısır'da bir nehir değil ama iyiye odaklanmak bana iyi geldi ve bunu yapmaya devam etmek niyetindeyim.

Kanepenin arkasında durup Grace'in başını kaldırmasını bekliyorum. Gözlerini ekrandan ayırdığında sırtıyorum ve yumruk tokuşturmak için elimi uzatıyorum. "Janey ile iyi oynadın, Gracie kızım. İyi oynadın."

Akıllı kız tüm doğru düğmelere bastı ve Janey'yi ağlamaklı bir anneden 'nadir ve değerli zamanın avantajını kullanan' bir anneye dönüştürdü. Grace gülümsüyor ve sonra bana yer açmak için kanepeye oturuyor. "Onuncu bölüm mü?"

Başımı sallayarak yanına oturuyorum ve telefonumu Emmett'i ve televizyonu aynı anda izleyebileceğim şekilde ayarlıyorum.

Ve sonraki bir saat boyunca bu şekilde kalıyoruz, ikimiz de diziye dalmış durumdayız, sadece Emmett monitörden beslenirken hareket etmeye başladığında kalkıyoruz. Çocuk odasında onu kucağıma alıyorum ve ona ne kadar iyi uyduğunu söylüyorum, o da buna katılıyor gibi görünüyor, harika bir ruh hali içinde tekmeleyerek ve miyavlayarak bana karşılık veriyor. Hızlı bir bez değişiminden sonra ona bir biberon hazırlıyorum ve oturma odasına geri döndüğümde Grace'in oyun alanını zeminin ortasına kurduğunu ve tüm yastıkların mükemmel bir şekilde düzenlendiğini görüyorum.

"Teşekkür ederim. Onu besleyeyim, sonra oynarız," diyorum ve tekrar kanepeye oturuyorum. Emmett etrafı karıştırıyor, her yudumda mümkün olduğunca çok süt yutmaya çalışırken burnunu çekiyor ve şapırdatıyor. Görünüşe göre, son yemeğinin üzerinden sadece birkaç saat geçmiş olmasına rağmen açlıktan ölüyor. Gülümsüyorum, Janey'nin tatlı oğlunun yeni bir büyüme atağına geçtiğini fark ettiğinde yine gözyaşlarına boğulacağını biliyorum.

"Janey'e benziyor, değil mi?" Grace parmağını küçük bebek ayaklarının üzerinde gezdirerek söylüyor. Battaniyeli pijamasının içinde çoraplarını çıkarmış ve uzun ayak parmakları hafif gıdıklanmaya karşı kıvrılıyor. "Saçları gibi."

Başımı sallıyorum, bakışlarım gerçekten de annesininki gibi parlak kırmızı olan saçlarında. "O iyi bir anne." Grace bunu çok rahat bir şekilde söylüyor, ama neredeyse Benim kadar anne travması yaşamış biri olarak uyarı zillerinin yüksek sesle alarm verdiğini duyuyorum.

Bu, sadece neyi kaçırdığını değil, neye sahip olduğunu da gördüğü anlardan biri... neyi kaybettiğini... çünkü tüm raporlara göre Michelle, Grace için harika bir anneydi.

"Öyle," diye katılıyorum. "Janey ona çok iyi bakıyor, beslendiğinden ve temiz olduğundan emin olmak gibi fiziksel şeylerle ilgileniyor. Ama aynı zamanda zihinsel açıdan da çok iyi."

Onunla oynamak ve sevildiğini hissetmesini sağlamak gibi duygusal şeyler de. O şanslı bir çocuk ve o da şanslı bir anne."

"Çocuğunuz olacağını düşünüyor musunuz? Emmett gibi, ama sana benzeyen bir tane."

"Pembe saçlı mı?" Hafifçe şaka yapıyorum ve o da küçük bir gülümseme atıyor. Daha ciddi bir şekilde, "Hiç çocuğum olacak mı bilmiyorum. Diğer ailelerin çocuklarını büyütmelerine yardım etmekle o kadar meşguldüm ki kendi çocuğum olmasını hiç düşünmedim."

Bu bir yalan. Çok uzun zaman önce olmazdı ama bugün, şu anda... Zaten bir ailem varmış gibi hissediyorum. Cameron ve Grace. Ama her ne kadar öyle olmasını istesem de, onunla bu konuşmayı yapmak bana düşmez. En azından şimdilik.

"Evet, önce biriyle çıkman gerekmez miydi?" diye takılıyor ve ona hiç kimseyle çıkmadığımı söylediğimi hatırlatıyor.

"Sanırım," diyorum tereddütle. Bir şeye doğru bebek adımlarıyla ilerliyormuşum gibi hissediyorum ve Grace'in bununla nereye varacağını anlamaya çalışarak dikkatli davranıyorum.

Cameron'la aramda bir şeyler olduğundan mı şüpheleniyor? Yoksa beni yine Miller'a mı ayarlamaya çalışıyor?

"Ve muhtemelen evleneceğiz de." "Muhtemelen," diye katılıyorum.

"Ve sonra çocuklarınız olabilir." Sanki hayatımın gidebileceği en bariz yol buymuş gibi başını sallıyor. "Harika bir anne olursun."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve beni derinden etkileyen bu iltifat karşısında gözlerim doluyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Grace gözlerini indiriyor, bakışları Emmett'in ayak parmaklarına kilitlenmiş, "Keşke benim de senin gibi bir annem olsaydı," diye fısıldıyor.

"Grace, buraya gel." Onu boşta kalan tek koluma alıyorum, ona sarılma ihtiyacı duyuyorum. Emmett süt içerken rahatsız edilmekten pek memnun değil, homurdanıyor ve kıpırdanıyor, kucağımıza biraz sıkışıyor ve biberonun ucunu kaybediyor ama sorun değil. Bu an çok önemli. "Bu benim için tahmin edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor."

O bırakana kadar ben bırakmıyorum ve o geri çekildiğinde gülümsemesinin kenarları biraz yıpranmış görünüyor. "Bunu söylediğimi babama söyleme, tamam mı? Bence annem yüzünden çok kızar."

Pekâlâ, Grace'in birçok açıdan bulunduğu yerde bulunmuş biri olarak, parçalar benim için bir araya gelmeye başlıyor.

"Anneni mi özölüyorsun?" Tahmin ediyorum. Gözleri düştü. "Sorun değil. İstersen onun hakkında konuşabiliriz. Harika bir kadın olduğunu duydum." Bakışları şaşkınlıkla tekrar benimkilere dönüyor ve ben de onu cesaretlendirmek için başımı sallıyorum. "Cameron onun hakkında konuşuyor. Sen de anlatabilirsin."

Omuz silkiyor, küçük omzu kulağına doğru kalkıyor. "Benimle onun hakkında konuşmuyor."

"Yas herkes için aynı değildir," diyorum iç çekerek. "Annenin Cameron için kim olduğu senin için kim olduğundan çok farklı, bu yüzden onun ölümünden duyduğun acı da farklı. Cameron onu çok seviyordu. Hâlâ da seviyor" diye düzeltiyorum.

Grace'in gözleri cam gibi oldu. "Sence mutlu mudur? Yoksa annem için hâlâ üzüüyor mu?"

"Vay canına," diye fısıldıyorum, düşünerek. "Bu büyük bir soru ve ona sorman gerekir, ama sanırım ikisi de?" Her duygunun tek bir anda, hatta tek bir insanda bir arada var olması fikri karmaşık bir fikir ama Grace akıllı bir kız ve sanırım bunu anlayabilir. Ya da en azından anlamaya başlayabilir. "Üzgün olabilir ve onu derin bir seviyede özleyebilir ve yine de mutlu olabilir. Senin onu mutlu ettiğinden hiç şüphem yok."

Bir an sessizleşiyor, dalgın görünüyor ve ben biraz zorluyorum. "Peki ya sen? Annen için üzüüyor musun?"

Yüzünden tek bir damla gözyaşı süzülüyor ve burnunu çekiyor. "Sanırım üzgün olmam gerekiyor. Ama onu gerçekten hatırlamıyorum, biliyor musun? Bir resmimiz var. Ben küçüğüm..." Biberonunu bitirmiş olan Emmett'e bakıyor ve onu dizime yatırıp sırtını sıvazlıyorum. "Ayakta duruyordum, yani belki Emmett'ten biraz daha büyüktür?" diye tahmin ediyor. "Ve annem çok mutlu olmuş gibi kocaman gülümsüyordu. Bunu hatırlamalıyım, değil mi?"

Gözleri onunla aynı fikirde olmam için yalvarıyor ama sanırım bir bebeğin böyle bir anıya sahip olmasının mümkün olmadığını biliyor. Bu yüzden alnından öpüyorum ve ona şunu hatırlatıyorum: "Bebekler senin ve benim şu anda yaptığımız gibi anılar yaratmazlar. Senin kafadaki bir resim gibi anlık görüntüler değil." Başıma vuruyorum. "Onların anıları, emniyet ve güvenlik, sevgi ve ihtiyaçlarının karşılanacağına dair güven gibi duygulardır. Ve bu anılara sahipsiniz." Bir elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Annenden ve babandan, çünkü ikisi de seni çok sevdi ve seviyor."

"Anneni hatırlıyor musun?" diye ağzından kaçırıyor.

Kalbimde bir sızı ve boğazımda bir kurbağa var ama dürüstçe başımı sallıyorum. "Annem öldüğünde ben senden daha büyüktüm ve o hastaydı.

Bir süre önce. Fazla zamanı kalmadığını biliyordu ve o öldükten sonra da aklımda kalsın diye kafama canlı görüntüler yerleştirmek için çok zaman harcadı. Evet, onunla ilgili bazı şeyler hatırlıyorum, mesela benim dondurmamın üzerine gökkuşağı serpiştirirken kendi dondurmasının üzerine çikolata serpiştirirdi, ama yine de en çok hatırladığım şey çok büyük bir sevgi duygusu."

"Bu mantıklı," diyor, sesi genç yaşından çok daha olgun geliyor. Ama benim hayatım beni nasıl yaşlandırdıysa, bazen diğerlerinden daha hızlı olgunlaşmaya zorladıysa, Grace de bunu yaptı, yaşının çok ötesinde bir deneyim yaşadı. "Bazen keşke benim de bir annem olsaydı diyorum, anlıyor musun? Hala burada olsaydı nasıl olurdu diye merak ediyorum. Yani, harika olmadığından değil!"

Gülüyorum. "Sorun değil Grace. Ben senin annen değilim. Hiç kimse onun gibi olamayacak. Ama olacağın kişi olmana yardım etmede küçük bir payım olduğu için çok mutluyum. Çünkü bence harika biri olacaksın." Ona doğru eğilip fısıldarken sırtıyorum, "Bence zaten öylesin."

Dudaklarında yavaşça yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Teşekkür ederim. Bence sen de harikasın."

"Anneniz hala hayatta olsaydı hayatın nasıl olacağını merak etmenizde de bir sakınca yok. Ama keşkelere fazla takılıp kalma... belki de olmasını istediğin gibi mükemmel bir hayat olurdu... ya da belki o zaman ile şimdi arasında milyonlarca başka şey olabilirdi. Bunu bilmenin bir yolu yok."

"Yani sadece olana sadık mı kalalım?" diye soruyor. "Gerçeklik bazen berbat olsa bile mi?"

"Evet," diye üzülerek itiraf ediyorum. "Bazen kötü şeyler olur. Ama bunlar bizi tanımlamaz. Bizi daha güçlü, daha iyi ya da başka klişe bir şey yapmazlar. Onlar sadece... olurlar." Bu, hayatın soğuk ve sert bir gerçeği, sanırım onun yaşındaki çoğu çocuktan daha fazla ilişki kurabilir. "Ve bazen kötü şeyler bizi hiç tahmin etmediğimiz kadar farklı bir yola sokar. Bu iyi ya da kötü değildir, sadece... farklıdır ve bu da sorun değildir."

Emmett yüksek sesle geçiriyor ve ikimiz de kıkırdıyoruz. Grace'in söylediklerimi düşünmesine izin vererek yere geçiyorum ve bebeğin etrafına oyuncaklarını yerleştiriyorum. Bir dakika sonra Grace de yanıma oturuyor, sırtını kanepeye yaslıyor.

"Bence bu farklılık iyi... şimdi sen buradasın," diye beni bilgilendiriyor.

"Bence de iyi," diye cevap veriyorum, onun olgunluğu ve zekası karşısında hayrete düşerek ve büyük, kocaman bir kalp. "Şimdi seninle ve babanla birlikteyim."

Austin dikkat etse iyi olur. Daha önce de beni içimden etmişti. Ama ben farkına bile varmadan, yıllar içinde yavaş yavaş güçlendim, manipölasyonlarına daha az duyarlı oldum ve şimdi onunla işim bitti. Bu kez ayaklarımı yere sağlam basıyorum, köklerimi derinlere salıyorum ve bu aileyi korumak için savaşacağım. Benimle daha fazlasını istediğini söyleyen Cameron ve bir şekilde ailelerinin bir parçası olmama açık görünen Grace.

Eminim Austin her zamanki gibi kaçacağımı düşünüyordur. Ama öyle bir şey olmayacak.

Ve eğer iş zora girerse, sonunda mutlu olmam için gereken buysa Austin'i yok edeceğim.

CAMERON

"Hassiktir!" Riley haykırır ve hemen iki eliyle ağzını kapatır. Avuçlarının arkasından, "Üzgünüm ama... lanet olsun!" diye mırıldanır. Gözleri ön camdan dışarı bakarken arka koltukta oturan Grace, Riley'nin küfür dolu patlamasına gülmeye başlıyor.

Ailemin evini ilk kez gördüğü için bu tamamen beklenen bir şeydi. İğrenç derecede büyük, çift kapılı bir girişe kadar uzanan geniş bir merdiven, mevsime rağmen parlak yeşil olan suni çim bir ön bahçe ve ön tarafta heykellerle dolu saçma bir çeşme var.

"Oldukça büyük, değil mi?" Grace kıkırdıyor. "Ama sadece MeeMaw H ve PawPaw H'nin evi. Bir havuz, bir bilardo masası ve bir de sinema odası var."

"Ne aptalım, mayomu unutmuşum... Kasım ayında olduğumuzu düşünürsek," diye şaka yapıyor Riley.

"Havuz ısıtmalı. Yıl boyunca yüzebiliyoruz," diye düzeltiyor Grace, iğnelemeyi hiç anlamamıştı. Ona göre burası sadece büyükanne ve büyükbabasının evi, en ufak bir olağandışılık yok.

Park ederken başımı Riley'ye doğru çeviriyorum. Bakışları hâlâ önündeki saçma servetin devasa görüntüsüne takılmış durumda. Yüzünde o kadar çok soru işareti var ki onu rahatlatmak için harekete geçiyorum. "Annemle ve ailemdeki tüm kadınlarla zaten tanıştın, bir de Cole'la, ki onu kazanmak en zordur. Her şey yoluna girecek."

Umarım haklıyım. Diğer kardeşlerim parkta yürüyen insanlar sayılmazlar ama Cole kesinlikle aramızdaki en az medeni olanı ve Riley'nin yanında olması -ve tabii ki benim de- ona zorluk çıkarmaya çalışan biri olursa işine yarayacaktır.

Yine de endişelenmemeliyim çünkü Riley'nin yanında en büyük amigo kız var. Grace. Kızım arabadan iner inmez Riley'nin elini tutuyor ve neredeyse onu ön kapıya kadar sürüklüyor. Zahmet etmiyor

kapıyı çalmak yerine kapıyı sonuna kadar açıp "Anneanne! Biz geldik!"

Birleşik banka hesaplarımızda kaç sıfır olursa olsun, günün sonunda biz sadece bir aileyiz ve Grace'in bağırışıyla herkes beni sersemleten yeni gelenle tanışmak için aceleyle fuayeye geliyor. Neyse ki en önde annem var, muhtemelen kimse onu ezme riskini almak istemediği için.

"Riley, canım... Geldiğine çok sevindim," diyor annem ona sıcak bir şekilde ve aynı anda onu kucaklıyor.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diye yanıtlıyor Riley.

"Eviniz çok..." Kyle herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle,

"Gösterişli," diyor.

Riley irkilir ve cümlesini bitirmek için acele eder. "Ben de sevimli diyecektim."

Annem rahat bir gülümsemeye onun elini okşuyor. "Onu görmezden gel. Aslında, bütün çocukları görmezden gel. Cam seni getireceğini söylediğinden beri çok sinirlendiler. Korkarım ektiğini biçiyor." Annem ev sahipliği görevine dönüp Riley'nin paltosunu almadan önce bana hızlı bir uyarı bakışı attı. "Cameron, bu şerefe nail olmak ister misin?" diye soruyor ve kendimi yeniden medeni toplumun temel kuralları konusunda eğitime ihtiyacı olan aptal bir ergen gibi hissetmeme neden oluyor.

"Riley, bu herkes. Herkes, bu Riley. Kyle, siktir git." Gülüyor, böylece en azından hangisi olduğunu biliyor. Ama emin olmak için onu işaret ediyorum ve Riley'ye sahnede fısıldıyorum, "Ondan uzak dur. Artık bir cehennem zebanisi değil ama hâlâ bir baş belası."

Uzun zamandır ailenin yüz karası olan kardeşimle iyi huylu bir şekilde dalga geçmeme herkes gülüyor. Son birkaç yılda -özellikle Dani'yle tanıştığından beri- gerçekten çok büyüdü ve ben onun yetişkin halini daha yeni yeni tanıyormuşuz gibi hissediyorum. Bu onun artık tamamen iyi bir adam olduğu anlamına gelmiyor. Hâlâ sert, haşın ve gerekli görürse sözlü ya da fiziksel olarak canınıza okuyacak biri ama tam olarak kim ve nasıl olduğundan başka türlü olmasını istemezdim.

"Beni nasıl seviyorsan öyle," diye cevap veriyor ve bana öpücükler konduruyor. Onunla dalga geçmek için ben de ona bir öpücük konduruyorum ve yemin ederim yüzündeki şaşkınlık ifadesi benim bu alışılmadık hareketime değişiyor. "Şunu gördün mü? Sanırım Cam benden gerçekten hoşlanıyor. Bu bir mucize!"

Bu gösteri tam da umduğum şeyi yaptı ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen Kyle'ın başından beri sinsice yapmaya çalıştığı şey de buydu zaten - dikkatleri başka yöne çekmek

Riley, Harrington ailesinin etrafını sarmasından bunalmasın diye.

Anneme bir artı birim olacağını mesajla bildirdiğimde, kardeşlerimin grup sohbetine de bir mesaj göndererek aynı şeyi onlara da söyledim. Ustalıkla geçiştirdiğim bazı sivri sorular oldu ama sonuçta kardeşlerime Riley ve benim Grace'le konuşmadan önce bazı şeyleri çözeceğimizi, bu yüzden sakın davranmaları gerektiğini söyledim. Bu da diğer kardeşlerimin muhtemelen Riley'ye mikroskop altındaki bir numuneymiş gibi bakacakları anlamına geliyor, ama Kyle bundan biraz daha proaktif ve kendi tuhaf, çarpık yöntemiyle beni desteklediğinden hiç şüphem yok, bu yüzden ona onaylamak için başımı salladım, o da hiçbir şey yapmamış gibi ukala bir sırıtışla cevap verdi. Ama yaptı ve bunu takdir ediyorum.

"Antrede mi kalacaksın yoksa gelip yerine oturacak mısın?" diye gürültülü bir ses resmi oturma odasından sesleniyor.

İlk tepkiyi Grace verir. "Chuckie!" diye bağıyor, ailenin geri kalanının arasından sıyrılarak büyük büyükbabasını görmek için oturma odasına giriyor.

Biraz endişeyle anneme bakıyorum. "Ön tarafta arabalarını görmedim?" Büyükkannem ve büyükbabam, Chuck ve Beth, kocaman kırmızı bir Lincoln Navigator kullanıyorlar, bu yüzden gözden kaçırmış olamam.

Hüzünlü gülümsemesi bana çok şey anlatıyor ama hiçbirisi iyi değil. "Uçakla geldiler. Bu kadar uzağa gitmenin iyi bir fikir olacağından emin değilim."

"Onlar iyi mi?" Fısıldıyorum ama kardeşlerimin hepsi dinliyor zaten.

"Evet, onlar iyi. Hâlâ ata biniyor her gün ve onun yapıyor.

ama bence havaalanına gidip kısa bir uçuş yapmak ve uçakta atıştırmalıklarını bitirmeden önce burada olmak onlar için daha kolay."

Küçük, yerel bir havaalanına özel uçakla geleceklerini düşünürsek bunu anlayabiliyorum. Büyükbabam istese lanet havaalanının tamamını satın alabilecekken Chuck ve Beth Harrington için ticari uçuş yok.

Annem bizi oturma odasına götürmeye başladı ama Kayla beni ve Riley'i durdurdu. "Eğer işleri gizli tutmak istiyorsanız, muhtemelen el ele tutuşmayı bırakmak istersiniz." Bunu tamamen düz bir yüz ifadesiyle söylüyor ama mavi gözleri adeta dans ediyor.

O kadar doğal geliyor ki ellerimizin birbirine sarıldığını fark etmiyorum bile ve bunu yapmaktan nefret etsem de Riley'nin elini bırakıyorum. Yine de ona destek veren sağlam bir bakış atıyorum. "Biz hallederiz."

Kayla sıkıntıyla iç geçiriyor. "Peptalk'ların berbat."

Ben daha cevap veremediğim çoktan uzaklaşmış, ince topuklu ayakkabıları oturma odasının pelüş halısına batmadan önce mermer zeminde tıkırdamaya başlamıştı. Riley ve ben onu takip ederken çıkan tek ses kalbimin kulaklarımda çarpması ve ayaklarımızın hafifçe yere vurmasıydı çünkü Riley'nin ipeksi leopar eteği ve siyah kazağına rağmen üzerinde savaş botları vardı ve bu botlar bana göre mükemmeldi. Riley'nin bileziklerinden ve kolyelerinden ses bile çıkmıyor, bu sayede onun gergin bir enkaz olduğunu ve sert bir şekilde yürüdüğünü anlıyorum.

Odaya girerken onlara "Merhaba büyükbaba, büyükanne," diyorum. Grace kanepelerden birinde, onların arasında oturuyor, muhtemelen araya sıkışarak kendine yer açmış. "Şükran Gününüz kutlu olsun."

"Buraya gel ve boynuma sarıl," diye emrediyor büyükanne. Onun yaşındaki birinden beklemeyeceğim kadar kolay bir şekilde kendini kanepenin minderinden kaldırıyor ve beni kollarımdan tutup sıkıca kucaklıyor. "Çok uzun zaman oldu Cameron. Grace'i ilk başta tanıyamadım bile. Gitti ve benim üzerimde büyüdü." Sanki zamanın çok hızlı geçmesinden ben sorumluymuşum gibi suçlayıcı bir ifadeyle bana bakıyor.

"Biliyorum. Bunu bana da yapıyor. Yatağa çok genç görünerek giriyor, sonra gözlerini devirerek uyanıyor ve bana 'Daaad' diyor." Sesimi Grace'in sinirli sesine yaklaştırıyorum ve büyükanne gülüyor.

"Korkarım hepsi böyle yapıyor. Peki ya sen?" Büyükanne dikkatini Riley'ye çevirdi.

Buna hazırlıklı değildim. Diğer herkes aramızda görüldüğünden daha fazlası olduğunu biliyor ama Grace bir metre ötede oturup büyükbabamla 'bozuk paraları sayma' oynarken bile muhtemelen onu dinlerken, ki bu oyun her zaman büyükbabamın ona beş tane bir dolarlık bozuk para vermesiyle biter, tüm bunları anında açıklayamam.

"Bu Riley Stefano. Riley, bu da büyükanne Beth." Söyleyebileceğim çok şey var ama sadece Riley'nin ismiyle yetiniyorum çünkü ona 'Grace'in dadısı' demek sadece kısmen doğruyken bana doğru gelmiyor.

Neyse ki büyükanne çok zeki ve bir kırbaça da oldukça isabetli. "Tanıştığımıza memnun oldum Riley. Umarım bunu hizada tutuyorsundur. Bay Dudley-Do-Right kendini yüksek ve kudretli sanmayı seviyor ama o da diğerleri kadar yaramaz. Sadece daha iyi saklıyor."

Riley gülüyor ama dostça "Ben de memnun oldum" demekle yetiniyor.

Sonunda sohbet tımarhaneye döndü ve sadece o ve ben kaldık. O pelüş sandalyelerden birine oturdu, ben de koltuğa tünedim.

Ona yakın olmak istiyorum. Koluma dokunuyor ve bana söylemek istediği şeyi dinlemek için eğiliyorum. "Kendimi iki kez kontrol ediyorum... Luna ve Carter," diyerek kardeşimi ve karısını işaret ediyor, ben de başımı sallıyorum. "Samantha ve Chance." Bir nokta daha, bir baş sallama daha. "Janey ve Cole, tabii ki. Dani ve Kyle." Son bir baş sallama.

Kardeşlerimi eşleriyle tanıştırmamasından hoşlanmam aptalca mı? Muhtemelen. Ama gerçek bu. Biz Harrington kardeşlerin her biri için, paramız ve/veya yakışıklılığımız yüzünden peşimize düşen kızlar ve kadınlar oldu. Ama Riley için onlar zaten tanıştığı ve arkadaş olduğu kadınların kocaları ve ben bunu seviyorum. Çoğunlukla onun için, ama bencilce, biraz da kendim için.

"Peki ya baban?" diye fısıldıyor.

Grace gibi gözlerimi deviren ben oluyorum şimdi. "Muhtemelen ofistedir. Küresel piyasalar ABD tatili için kapanmaz, o yüzden muhtemelen annem onu masaya çağırana kadar çalışacaktır."

Dudaklarını büzüyor, bir şey söylemiyor ama artık ben de onu bir kitap gibi okuyabiliyorum ve o da bundan hepimizden daha fazla hoşlanmıyor. Babam her zaman şimdiki gibi işkolik değildi, ama iş-yaşam dengesini kurmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, bunun ne olduğunu kışından ısırsa bile bileceğini sanmıyorum. Tencere dibin kara, seninki benden kara diyecek biri değilim ama Grace'in hatırı için geçmişte en azından bir denge anlayışım vardı. Babamın böyle bir vicdan azabı yok, özellikle de biz çocuklar büyüdükten sonra, yine de hepimizin hayatına bir şekilde karışıyor.

Herkes aynı anda konuşuyor ve ben de çoğunlukla alışkanlıktan dolayı kulak kabartıp dinlemeye çalışıyorum. Carter büyükbabama yeni bir hisse senedi girişiminden bahsediyor. Chance ve Samantha podcast istatistiklerini heyecanla anneme ve büyükanneme bildiriyorlar. Cole ise Dani ve Kyle'a Emmett'in son numarasını şiirsel bir dille anlatıyor. Cole için şiirsel. Çoğu insan için bu daha çok Emmett'in daha uzun süre oturma becerisinin geliştiğine dair kısa bir haber özeti gibi olurdu, ancak Cole'un hiçbirimizle neredeyse hiç konuşmadığı ve otuz dakikalık aile zamanından sonra ortadan kaybolduğu göz önüne alındığında, hem kendisi hem de Emmett açısından büyük bir ilerleme, her ikisi de esas olarak Janey sayesinde.

Herkes ilgili ve konuşkan. Kayla hariç, fark ettim. Arkasına yaslanmış, hepimizi izliyor. Muhtemelen 'dans edin, maymunlar, dans edin' diye düşünüyor çünkü bazı açılardan kardeşlerimden daha canavar. Sadece ambalajı daha güzel. Onunla göz göze geliyorum ve kaşlarımı kaldırarak iyi olup olmadığını sorguluyorum. O da bu hareketime karşılık veriyor ve alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor.

Elbette, neden olmayayım ki?" ve akıllıca bir kararla bunun şu anda dokunmak istemediğim bir bomba olduğuna karar veriyorum.

"Miranda," diyor Ira kapı aralığından ve annem başını sallıyor.

Riley'ye açıklamak için eğildim, "Bu Ira, ev yöneticimiz. Yaşı ya da tatlı tavırları sizi yanıltmasın. Herkes hakkında her şeyi bilir ve ruh haline göre bu bilgileri iyilik ya da kötülük için kullanmaktan çekinmez."

"Cesetlerin nereye gömüldüğünü biliyor," diyor sırtarak. "Ondan şimdiden hoşlandım."

"Muhtemelen yanılmıyorsun," diye cevap veriyorum, o ayağa kalkarken bekliyorum, annemin peşinden yemek odasına doğru ilerliyoruz.

Haklıydım. Annem hepimizi masaya gönderirken, babamı toplamak için üst kata çıkıyor. Samantha, Grace'den Riley ve benim birlikte oturabilmemiz için yanına oturmasını istediği an için en sevdiğim kişi oluyor. Kızım buna kesinlikle aldırıyor çünkü Samantha onun deyişiyle 'tüm dünyadaki en *sevdiği* insanlardan biri'.

Grace kiraz ağacından yapılmış uzun masada birkaç adım ötedeyken Riley'nin dizini masanın altına çarpıyorum ve ona sinsi bir sırıtma gönderiyorum. Hâlâ çok açık olamıyoruz ama artık çok daha az dikkat çekiyoruz. Gözlerini bana doğru çeviriyor ve sırıtıyor. Bu çok küçük bir şey ama kendimi çok yaramaz hissediyorum.

Ta ki karşıma bakıp Cole'un beni uyardığını görene kadar. Beni tanıyor. Daha da önemlisi Riley'i tanıyor. Ve benim adıma mutlu olsa da, kardeş grubu mesajından sonra bana özel olarak cevap verdi, onun ve Janey'nin normallik şansını mahvetmesem iyi olur çünkü ikisinden birinin Emmett'i Riley'den başka biriyle bırakma ihtimali yaklaşık sıfır nokta sıfır yüzde. Bu noktada, Riley'i elinde tutmak için beni öldüreceğini düşünüyorum.

Kaşlarımı çatıyorum, Riley onun bakıcısından çok daha fazlası. O benim... Riley'im. Annem ve babam kısa süre sonra birlikte ortaya çıktılar,

"Beklediğiniz için teşekkür ederim. Bunun için üzgünüm." Bu daha önce de yaptığı genel bir özür ve eninde sonunda değişeceğini söylemek isterdim ama değişmeyecek. Umabileceğimiz en iyi şey, masada olduğu sürece bizimle birlikte olmasıdır ve büyük olasılıkla da öyle olacaktır. En azından bu konuda iyi. Masanın başındaki koltuğuna yerleşirken bir aşağı bir yukarı bakıyor, Riley'yi görünce aniden duruyor.

Bunun olacağını biliyordum.

"Baba, bu Riley Stefano. Riley, bu benim babam, Charles Harrington."

"Ah, doğru ya. Miranda geleceğini söyledi. Sen Grace'in dadısısın, değil mi?" Dudaklarına sahte bir gülümseme yerleştirmiş olan ama gözleriyle sessizce ona bağırarak anneme baktı. Annem, babamın asla anlayamayacağı ya da anlamak istemeyeceği nüansları ve incelikleri anlıyordu.

Riley kibarca, "Evet, öyle," diye cevap verir.

Babam peçetesini açıp kucağına koyarken, "Ailen Şükran Günü'nde eve gidecek kadar yakın değil mi?" diye soruyor. Normal şartlar altında zararsız bir soru olabilirdi ama Riley'nin geçmişi düşünüldüğünde kesinlikle değil.

"Baba," diyorum sertçe.

"Sorun değil," diye araya giriyor Riley. "Benim ne Şükran Günü ne de başka bir şey için bir ailem yok, bu yüzden bu yıl sizinkine katılma davetiniz için çok minnettarım." Babam irkilir ve yardım için anneme bakar. Annem de ona "Sana söylemeye çalıştım" der gibi bakıyor. Muhtemelen onu uyardı, hem mesajı gönderdiğimde hem de şimdi onlar aşağı inmeden önce, ama o anda hatırlaması için yeterince önemli değildi, muhtemelen dijital 1'ler ve 0'lar arasında milyonları taşımakla meşgul olduğu için. "Bize katıldığınız için çok mutluyuz," diyor annem, becerikli olduğu şekilde garipliği yumuşatarak. "Soğumadan başlayalım."

En yakın tabağı kapıyor ve tek bir kaşık bile almadan uzatmaya başlıyor. Yemek masada en az bir kez dolaşana kadar kendine bir şey servis etmez. O böyle biri.

Biz çeşitli sebze ve garnitürleri dolaştırırken, babam önüne konan hindiye kesmek için ayağa kalkar. Bunu her zaman yapar ama en azından bu, yapmadığı bir yemeğin kemiğinden kahramanca et keserken sessizce huşu içinde izlememizin beklendiği büyük bir Broadway prodüksiyonu değil. Yine de Riley masanın altında kalçamı tutuyor ve tabak büyüklüğündeki gözlerini bana çeviriyor.

"Tıpkı televizyondaki gibi!" diye fısıldıyor bana.

Kendimi tutamayıp kıkırdıyorum ve onunla birlikte başımı sallıyorum çünkü haklı. Aile masamız, kaliteli porselenleri, beyaz masa örtüsü ve ortadaki kocaman kuşuyla Norman Rockwell'in *Freedom from Want* tablosunu andırıyor, etrafını saran zenginlik ve ayrıcalık kuşaklarından bahsetmiyorum bile.

"Acele et Charlie," diyor büyükannem babama. Babama çocukken kullandığı şirin lakabıyla seslendiğini duyduğum tek kişi o. Annem bile buna cesaret edemezdi. "Bütün gün hindi beklemeyeceğim."

Sos burada." Gerçekten de açık ten rengi sosla dolu gümüş rengi -gerçek, kaplama değil- bir sos kabını havaya kaldırıyor.

"Al anne. Hindi budunu al ve sus," diyor babam ve kemikli bir bud, onu bekleyen ince porselen tabağa kabaca yerleştiriyor.

Evet, ailemiz ne kadar varlıklı ve pitoresk olursa olsun, biz hala sadece... birbirini kızdıran ve bazen aynı anda seven bir aileyiz.

Yemek iyi geçti, herkes kibarca sohbet etti ve kimse Riley ve bana çok sivri bir şey sormadı. Çoğunlukla, diğer herkesi görmezden gelerek tüm zamanımı onun aşırı farkında olarak geçiriyorum. Hindisini keserken, taze fasulye güvecini yerken ve tatlı patateslerin üzerindeki şekerlemeleri kurcalarken bilezikleri şarkı söylüyor ve bu ses beni aşırı derecede mutlu ediyor. Özellikle hoşuna giden bir şeyi her denediğinde mutlu bir şekilde masanın altına vurması da öyle.

"İyi mi?" Bir noktada sordum. Sadece sosu kastetmiyorum. Her şeyi kastediyorum.

Bana kocaman bir sırıtış atıyor, tek bir yemek kırıntısını bile kaybetmemek için çabılıyor ve şiddetle başını sallıyor. Ne kadar sevimli olduğuna kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

Dün gece verandada bu konuyu konuşurken, daha önce hiç gerçek bir geleneksel aile Şükran Günü'ne gitmediğini söyledi. Bazı koruyucu ailelerinin yanına yerleştirildiğinde bayramlar geçirmiş ama birden fazla kez, koruyucu ailelerinin gerçek aileleriyle kutlama yapabilmeleri için bir günlüğüne kreşe götürülmüş. Anladığını iddia etti, özellikle de fazladan ağızları beslemek zaten zorken ve çoğunlukla unutulmuş bir oda dolusu çocuğu eğlendirmek için harcanan çabayı takdir ediyordu, ancak dahil edilmemenin onu incittiğini söyleyebilirim. Koruyucu ailesiyle birlikte gittiği diğer yıllarda da kendini çoğunlukla orada istenmeyen bir yabancı gibi hissediyordu. Bir Şükran Günü yemeğinden mutlu anıları vardı, geniş bir aile tarafından düzenlenen bir barbekü, Riley'nin kendi raporuna göre lezzetliydi, ancak sevdiğiniz insanlarla büyük bir masa etrafında geleneksel tatil yemekleri ile aynı duygu değil.

Ve seni seven insanlarla.

Ne kadar şanslı olduğumu fark ettim. Yani, varlıklı olduğumu biliyorum ama bu tür bir serveti düşünmüyorum. Çok daha az somut bir şekilde, beni kendi mükemmel kusurlu yollarıyla seven kardeşlerim ve ebeveynlerimle kutsanmış durumdayım. Ben de onlara iyilikle karşılık verdiğimi düşünmek istiyorum.

Ve bugün Riley yanımda olduğu için son derece minnettarım, çünkü burada çok isteniyor.

Yemekten sonra annem ve büyükannem turtaları kesmek için mutfağa gittiler ve büyükannem bağırdı, "Kyle Harrington! Seni küçük alçak! Elmalı turtamın içine ne zaman girdin?"

Kyle da en az bizim kadar şaşkın görünüyor ve kekeleyerek, "Ben yapmadım-" diyor. Bir saniye sonra Cole'un pazusuna ters bir vuruş yapıyor ve neyse ki bu, Emmett'ı dizinde tuttuğu kolun tersi, yoksa Kyle ölü bir adam olacaktı. "Seni pislik. Beni suçlayacağını biliyordun."

Cole'un ifadesi değişmiyor ama omuz silkiyor. Bu muhtemelen mahkeme için yeterli bir itiraf sayılmaz ama bizim için öyle. "Cole yaptı!" Kyle büyükannesine bağılıyor.

Bir saniye sonra elinde iki küçük tabak turta ve dondurmayla beliriyor. "Muhtemelen uykusuzluktan dolayı şekere ihtiyacı vardı. Al bakalım, bebeğim." Büyükanne iki dilimden büyük olanını Cole'un önüne koyuyor, diğerini Janey'ye veriyor ve önce ikisinin sonra da Emmett'in başlarına birer öpücük konduruyor. "Bebek büyötmek yüreği zayıf olanlara göre değil."

Cole ilk servis edilen turtasından büyük bir ısırık alırken sırtıyor ve Kyle değerli tatlının bir kısmını aşıracaktı gibi bir hareket yapıyor. Cole anında çatalını daha tehditkâr bir şekilde tutmaya başlar. "Denemeye cesaretin var mı? Seni bıçaklayacağım ve Janey'nin Emmett'e aldığı özel Şükran Günü kıyafetine kan bile bulaşmayacak." Yüzde doksan dokuz eminim ki sadece bunu kastetmiyor, aynı zamanda bu sözünü yerine getirebilir.

"Tamam. Ama bir sonraki dilimi ben alacağım," diyor Kyle.

Hepimiz biraz gülüyoruz ama büyükannem gerçekten de bir sonraki dilimi ona veriyor.

Daha sonra, resmi oturma odasına geri çekildiğimizde, babam bana yaklaşıyor. "Cameron, konuşabilir miyiz?"

Riley'ye bakıyorum ama o herkesi rahatlıkla takip ediyor, Grace ve Dani ile konuşuyor. Cole'un gözünü yakalıyorum ve Riley'ye bakarak ona tetikte olduğunu söylüyorum. Yardıma ihtiyacı olduğunu düşündüğümde değil ama diğer kardeşlerimin bu andan yararlanıp benimle ilgili utanç verici hikâyeleri onunla paylaşacaklarından hiç şüphem yok. Göz kırıyor, ben de bunu sorumluluğu kabul ettiği şeklinde yorumluyorum. Ya da en azından öyle olmasını umuyorum.

Babamın üst kattaki ofisinde, masasının önündeki sandalyelerden birine oturuyorum. Hayatımın saatlerini burada, bu sandalyede ya da daha öncekinde geçirdim.

Annem yaklaşık yirmi beş yıl önce yeniden dekore etti. Ben çocukken, babam diğer tarafta çalışırken ben masanın ön kenarında ödevlerimi yapardım ve tüm bu süre boyunca onun iş ortaklarından biriymişim gibi davranırdım. Hatta onun süslü ipek kravatlarını ödünç alır ve ofiste geçirdiği uzun bir günün ardından taktığı kravatları taklit etmek için gelişigüzel bir şekilde boynuma dolardım.

Onun gibi olmak ya da en azından onunla birlikte olmak istiyordum. O zamanlar, ev ödevlerime yardım eden, antrenmanlarıma ve maçlarıma giden, hatta bir keresinde küçükler basketbol maçında yedek koçluk yapan ilgili bir babaydı. Hem baba hem de iş adamı olarak her iki dünyanın da en iyisiydi ve ben onun bu versiyonuna sahip olan şanslı bir çocuktum.

Kardeşlerim bunu yaşayamadı, çünkü yıllar geçtikçe babamın odak noktası Blue Lake Assets'i şu anda olduğu gibi devasa bir imparatorluk haline getirmek oldu.

Bu sürecin babamın kalbini, zihnini ve ruhunu ne kadar kuşattığını biliyorum - çünkü büyük bir kısmında onun yanında çalıştım. Blue Lake gibi bir makineyi çalıştırmanın neler gerektirdiğini ve sayısız ailenin yatırımlarının değer kazanması, işlerinin istikrarlı olması veya fikirlerinin meyve vermesi için bize bağımlı olduğunu ilk elden gördüm. Melek yatırımcılık kulağa geldiği kadar kutsal bir şey değil ve bu ölçekte ve düzeyde kesinlikle düşünce ve duadan daha fazlasını gerektiriyor.

Babamın yaptığı fedakarlıkları gördüğüm için, kardeşlerimin her zaman yaptığı gibi aramızdaki mesafeyi küçümsemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, babam konuştuğunda gülümsemeyi ve başını sallamayı, onun zor kazanılmış bilgeliğinden alabildiğin kadarını almayı ve sonra da canın ne istiyorsa onu yapmayı diğerlerinin neden öğrenemediğini anlamıyorum. Bu benim için on yıllardır hem yönetim kurulu odasında hem de dışında işe yaradı ve sanırım bu yüzden bana daha çok saygı duyuyor. Arada bir ruh haline büründüğünde de onu başımdan savıyorum ve kendi haline bırakıyorum çünkü canını sıkan her neyse bir yolunu bulacaktır. Çünkü o bir şeyleri çözer ve gerçekleştirir.

Bu benim hayatım boyunca takip ettiğim bir örnek.

Yanımdaki sandalyeye otururken "Timmons rakamları umduğumuzdan daha iyi," diye teklif ediyorum.

Karşımda değil mi? Tamam, belki bu işle ilgili değildir. Ama babamla her şey öyle ya da böyle iş. "Bana şu Riley Stefano denen kadından bahset."

"Grace'in dadısı." Cevabı kısa ve öz tutuyorum, daha fazla tartışmaya davetiye çıkarmak istemiyorum çünkü babamın gerçekten neyi bilmek istediğinin farkındayım.

Kaşlarını çatıyor ve ben geleceğime bir göz atıyorum; sarı saçlarım ağarıyor, kukla çizgilerim derinleşiyor ve mavi gözlerim her zamanki gibi keskin. "Çekinglen olma. Neler oluyor? Miranda bana onlarla yemeğe gittiğini ve Şükran Günü için burada olduğunu söyledi. Sanki ev personeli değil de ailenin bir parçasıymış gibi onu araya sokuyorsun."

Bununla zalimce bir şey kastetmiyor. Ira'yı ve Harrington personelinin geri kalanını seviyor ama onları aile yemeğimize de hiç davet etmedi. Her iki tarafı da korumak için bir sınır var ve onun gözünde ben bu çizginin üzerinde dans ediyorum, hepimizin kafasını karıştırarak kendime ve Riley'ye saygısızlık ediyorum.

Kalkıp büyük pencereye doğru yürüyorum, dışarıda yükselen aya bakıyorum, düşüncelerimi babamın anlayacağı bir şekle sokmak için zamana ihtiyacım var. O huysuz, tanınması zor bir adam, ama başarısızlıklarına rağmen ailesini çok seviyor ve son birkaç yılda çok şey yaşadık - tartışmalı iş anlaşmaları, adam kaçırmalar, aile patlamaları ve daha fazlası - bu yüzden 'yardıma' aşık olmam ilk onda bile yer almamalı, ama babamla asla bilemezsiniz.

Sonunda dönüp ona bakıyorum ve "Onu seviyorum," diye itiraf ediyorum.

Bu sözleri önce Riley'ye söylemem gerekirdi ama ben babamın oğluyum. Bu kadar büyük ve etkili bir konuda onun fikrini almak istiyorum. Onun söylediklerini dinleyeceğim için değil, hayatımdaki hayırcı, her seçimi yapmadan önce inceleyip yeniden gözden geçiren kişi olduğu için. Muhtemelen mutluluktan ağlayacak, heyecanla alkışlayacak ve düğün planları hakkında konuşmaya başlayacak olan annemin aksine. O, babamın *Yang'ının Ying'i* ve şu anda biraz sınırsız, potansiyel olarak çirkin bir gerçeğe ihtiyacım olduğunu düşünüyorum çünkü Grace ve benim hayatımızda tamamen benzeri görülmemiş bir hareket tarzına başlamak üzereyim.

"O senin dadın, Cameron," diye sertçe çıktı, sanki ilişkimizdeki bariz güç uyuşmazlığının farkında değilmişim gibi. Ama bu tartışmayı kendimle zaten en az yüz kere yapmıştım. Kendime söylediğimde işe yaramadı ve babam söylediğinde de bir ağırlığı yok.

"Evet," diye katılıyorum. "Ve yirmi beş yaşında, pembe saçlı, bir gemi dolusu travması var, sıfır ailesi var ve ayrılmanın kaçınılmaz bir sonuç olduğunu düşünüyor çünkü

Kelimenin tam anlamıyla hayatındaki herkes onu bir şekilde terk etti, bu yüzden koruyucu bir savunma mekanizması olarak önce o terk ediyor."

Riley'nin kim olduğunu çok iyi biliyorum. Birçok talihsiz 'hayat dersini' gizlemek için hiçbir güzel ambalajlama girişiminde bulunmadan ruhunu açıkça ve özür dilemeden ortaya koydu.

"Lanet olsun," diye iç geçiriyor babam, çenesini ovuşturuyor ve muhtemelen bir viski istiyor. Ben değil, artık değil.

Ve benim işim bitmedi. "Bana yaşadığımı hissettiriyor. Dokuz yıldır ilk kez beni gülümsetiyor, güldürüyor ve hissettiriyor..." Kalbimdeki bu hissi tanımlamaya çalışarak "Bana *hissettiriyor*" demeden önce duraksıyorum.

Babam beni anlaşmalarından biri gibi inceliyor ve yüz ifadesindeki hiçbir değişiklik olmasa da, bunun benim için ne anlama geldiğine dair bir fikri olduğunu biliyorum. Sanırım bunu benim için bile istiyor ama genç bir çalışanla değil. Muhtemelen beni MBA yapmış ve kendi profesyonel hedefleri olan otuzlu yaşlarında bir kadınla birlikte görmeyi tercih ederdi, bana hayır galalarında eşlik edebilecek ve diğer şirket kodamanlarıyla aramızı kolaylaştıracak biriyle. Annem gibi biri.

Annemi çok sevmeme rağmen, kendimi asla onunla ya da onun gibi biriyle evli görmedim.

Evet, gördün.

Rahatsız edici olsa da, bu doğru. Michelle büyük ölçüde annem gibiydi; zeki, şık, arkadaş canlısı ve hırslıydı. Ve belki de bilinçsizce, ebeveynlerimin profesyonel ve kişisel olarak başarılı ilişkisini yeniden yaratmama yardımcı olacak birini aradım, sadece anne rolünün doldurulmasına ihtiyacım vardı çünkü inkar edilemez bir şekilde baba gibiydim. Ama Michelle gitti ve o zamandan beri tüm bu kriterlere uyan kadınlarla çıkmış olsam da, Riley'nin yaptığı gibi beni hayata döndürmediler.

Grace'e de hayatımın bir aksesuarından başka bir şeymiş gibi davranmadılar, oysa o benim evrenimin merkezi ve her zaman da öyle kalacak.

"Ve Grace'i çok seviyor," diyorum. "Onunla arası çok iyi. Ona dikmiş dikmeyi, yemek yapmayı ve dünyayı farklı bir şekilde görmeyi öğretti. Ona arkadaşlıklar, erkekler ve hayat hakkında benim asla söyleyemeyeceğim şeyleri anlatıyor. Riley sadece... yapıyor." Elimi neredeyse büyü yapar gibi salladım çünkü Riley'nin bana ve kızıma yaptığı şey tam olarak buydu.

"Cameron." Babam adımı söylüyor, başka bir şey söylemiyor ama tartışmasını, tavsiyesini ve tüm durumla ilgili içgörüsünü duyabiliyorum.

Ama bunu istemediğimi fark ediyorum. Buna ihtiyacım yok. Ne yaptığımı zaten biliyorum ve onun söyleyeceği hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek. Bu yüzden elimi kaldırıp sözünü kestim. "Onu seviyorum." Gözlerini kısıyor, sözümün kesilmesinden hoşlanmıyor ama umurumda değil. Bir süredir ona karşı çıkarken kendimi rahat hissettiğim kadar akranız ve şimdi bunu tekrar yapıyorum. "Tebrik etmekten başka bir şey söyleyeceksen, bunu kendine saklayabilirsin. Başka bir şey duymak istemiyorum çünkü onu seviyorum. İdeal olmadığını ve çok karmaşık olduğunu biliyorum ve elbette Grace'le konuşacağım ama Riley'yi seviyorum."

Mavi gözleri ruhumu okuyordu. Herkesin bir ruhu vardır, babamın bile, o yüzden muhtemelen benimkini de biliyor ve şu anda her neyse onu izliyor. Söylediklerimde cesur ve dürüst gerçeklerden başka bir şey bulamayacağını bilerek sessizce durup ona izin veriyorum.

"Şimdi konuşabilir miyim?" diye alaycı bir şekilde soruyor. Başımı eğdiğimde kaşlarını çatıyor. "Söyleyeceğim şey, yıllar boyunca seni izlediğim, senin için endişelendiğim, Miranda ile senin hakkında sayısız konuşma yaptığım. Her şeyin dışında kalıyorsun, kimseyi çok yaklaştırmıyorsun ve kimseye ya da hiçbir şeye kendinden çok fazla şey vermiyorsun. Grace'e bile." Bana dikkatle bakıyor, karşı çıkmam için beni cesaretlendiriyor. "Bunu benim söylediğimi biliyorum, bu çok alçakça. Sen iyi bir babasın ama harika da olabilirsin. Sen iyi bir adamsın ama harika da olabilirsin. Miranda, Kayla ve hatta Cole'dan duyduklarıma göre..." Cole'la bire bir konuşmak bu yıl ya da hiçbir zaman tombala kartında yokmuş gibi başını inanmaz bir şekilde sallıyor ve tekrar odaklanıyor. "Tüm cephelerde katlanarak daha iyi gidiyorsun. Ve mutluluğu yeniden bulduğunu bilmek beni ne kadar mutlu ediyor anlatamam." Birkaç kez göz kırpmıyor ve babamın gerçekten ağlıyor olabileceğini düşünüyorum. "Bunu senin için istiyorum, bu yüzden eğer bu kızın seni mutlu etme şansı varsa, o zaman ona tutun ve bırakma derim."

Bunu beklemiyordum. Hem de hiç.

Sanki babamın bana Riley'nin peşinden gitmemi söylemesine karşı, hatırı sayılır büyüklükteki tüm portföyüm üzerine bahse girebilirdim. Görünüşe göre yanlışmışım. Ve iflas ederdim. Neyse ki bahis falan yoktu.

"Ne?" Onu yanlış duyduğuma emin olarak mırıldandım.

"Zaman kısa oğlum ve hiçbirini geri alamazsın. Elindekini en iyi şekilde değerlendir."

Kafam karıştı, gözlerimi kısarak ona baktım. "Ölüyor f a l a n mısın? Aklını mı kaybediyorsun? Çünkü bu hiç sana göre değil."

Ağır ağır i geçiriyor, sanki ilahi bir müdahale bekliyormuş gibi gökyüzüne bakıyor. Bunun yerine, "Sadece yaptığım bazı seçimlerin, o anda doğru gibi görünse de, yapmam gereken seçimler olmadığını fark ettim. Ben kim oluyorum da senin ne yaptığın hakkında bir şey söyleyebiliyorum? Eğer mutluysan, ben de senin adına mutluyum."

Vay be. Bu kadar basit bir kavram için, her zaman en iyisini bildiğinde ısrar eden babamın derin bir gelişim gösterdiğini gösteriyor. Sormuyorum ama terapiye gidip gitmediğini merak ediyorum. Ya da Chance ve Samantha'nın podcast'lerini dinleyip dinlemediğini.

"Teşekkürler baba."

"Eminim annen çoktan planlar yapmaya başlamıştır," diyor babam küçük bir gülümsemeye, sanki annemin entrikalarıyla eğleniyormuş gibi, "ama bilmelisin ki, Grace'in 'ölmeden önce büyük büyükannesi ve bykbabasıyla vakit geçirmesine izin verme' kisvesi altında geceyi burada geçirmesini istiyor."

"Büyükbabam ve büyükannem iyi mi?" Emin olmak için soruyorum.

"İyiler. Ben ve Miranda da yle." Dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek ekliyor ve sonunda ölüp ölmediğine dair soruma doğrudan cevap veriyor. "Eminim sadece seninle piyon olarak satranç oynuyordur. Riley de bir diğer."

Ne Riley'nin ne de benim piyon olmadığımızı ve öyle kullanılmamamız gerektiğini iddia etmeliydim. Ama yapmıyorum çünkü babamın söylediklerinin geri kalanı beni çoktan etkiledi. Grace burada kalıyor ve ev yine bize kalacak.

Mutlu şükran Günleri, gerçekten. Riley'e ziyafet çekmeye niyetliyim.

"Dışarı ıktığımızda Grace'i bir geceliğine ektiğin için o kadar mutlu grnmesen?" Babam öneriyor ve ben de kocaman sırttığımı fark ediyorum.

Ama yüz ifademi kolay bir gülümsemeye yakın bir hale getirmeye çalışsam bile, içimde kabaaran heyecanla mücadele edemiyorum.

RILEY

Cameron beni duvara doğru itmeden, ellerini saçlarıma gömmeden ve bütün gece beni istediğini söyleyen ateşli bir öpücükle ağzımı tüketmeden önce eve zar zor giriyoruz. Dili benimkiyle dans ediyor ve elleri vücudumda dolaşarak karnımdaki arzuyu hızla artırıyor. Bütün geceyi dizlerimizin yemek masasının altında 'kazara' çarpışmasıyla geçirdikten ve Cameron parmaklarını kibarca peçetesine siliyormuş gibi davrandığı her seferinde elini kalçamda aşağı yukarı gezdirdikten sonra zaten parlama noktasında olmadığından değil.

Bu noktada beni saatlerdir çıldırtıyor ve ben beklemeyi seven bir kadın değilim.

Çenemden boynuma doğru bir sıra öpücük bırakıyor, kolyelerimi eline doluyor ve beni istediği yere çekmek için kullanıyor, ben de muhtaç ve açgözlü bir kız gibi ona izin veriyorum. Onları kırmayacağına güveniyorum ama kırsa bile umurumda değil. Sahip olduğum her hazineyi daha fazla öpücüğü, daha fazla dili, daha fazla kalbi için takas edebilirim.

Tamam, bir de sikine. Çünkü çok güzel, büyük ve benim.

Ellerimi göğsünde gezdiriyorum, sonra tırnaklarımın karın kaslarını kazıyarak kemerine ulaşmasına izin veriyorum. Cameron da en az benim kadar hevesli bir şekilde mücevherlerimi bırakıp ceketini yere bırakıyor ve düğmeli gömleğini yırtarak açıyor. Ben de aynısını yapıyorum, ceketimi çıkarıyorum ve kazağımı başımın üzerine çekiyorum. Siyah dantelli sütyenimin görüntüsü Cameron'ın ilerleyişini belinde durduruyor; kemerini, düğmelerini ve fermuarını başarıyla çözmüş ve iç çamaşırının içinde müstehcen bir şekilde şişkin duran sikini ortaya çıkarmış.

Göğüslerimi avuçlarken adımı haykırıyor, küçük küreleri yoğurup kaldırıyor ve dokunuşuna doğru eğilmemi sağlıyor. Beni duvara yapıştırıyor, tam giriş bölgesinde, tenimi tatmak için ağzını daldırıyor. Şeytani dili dantelin kenarındaki bir çizgiyi yalıyor ve meme ucum sertleşiyor,

aynı ilgi için yalvarıyor. Kumaşı kıpırdatmıyor, onun yerine beni tam içinden emiyor, bu da bir şekilde yaramaz hissettiriyor. Başını kavıyorum, onu kendime çekiyorum ve daha fazlasını talep ediyorum, o da önce bir, sonra diğer meme ucunu ısıtır emiyor.

İhtiyaçtan bunalmış bir halde kalçalarım aramızdaki boşluğa çarpıyor ve kendimi onun aletinin sırtına sürterek rahatlamaya çalışıyorum. Ama çok uzakta ve inliyorum. "Sana ihtiyacım var Cameron. Şimdi. Lütfen." Geri adım atıyor, benim için dizlerinin üzerine çökecekmiş gibi bir hareket yapıyor ama başımı sallıyorum. "Sana."

Gözlerinde bir şey çıkıyor, onu ele geçirdiğini görmekten hoşlandığım ilkel bir içgüdü. Hırlayarak, muhtaç bir şekilde, "Eteğini yukarı çek." diyor. Hemen itaat ediyorum, ipeksi leopar desenli kumaşı topluyorum ve belimde bir banttı başka bir şey olmayana kadar vücudumda oynatıyorum. Bir parmağını yarığımın üzerinde gezdiriyor, şeffaf dantelin arasından onun için ne kadar ıslak olduğumu hissediyor ve gözlerini karanlık bir ışık dolduruyor. "Bunları mahvedeceğim."

"Yap hadi." Onları bedenimden söküp atacağını sanıyorum ama bunun yerine onları yana itiyor ve tutmamı söylüyor. Bacaklarımın arasına uzanıyorum, o bir parmağını içime sokarken külotumu dışarıda tutuyorum. Ne kadar iyi hissettirdiğini görünce ürperiyorum ama bu yeterli değil.

Sanırım bir hayal kırıklığı sesi çıkarıyorum çünkü Cameron kıkırdıyor ve bir parmağını daha sokup beni onlarla beceriyor. "Hâlâ daha istiyor musun?" diye soruyor ve bana üçüncü bir parmak daha sokuyor. Gerildiğim için inliyorum ama istediğim bu değil.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, ona uzanıyorum.

Parmaklarını benden çekip iç çamaşırını aşağı itiyor ve o anki, delice ihtiyacımın odak noktasını eline alıyor. Kendi meyve sularımı onun uzunluğunda yukarı ve aşağı kaydırıyor. "İstediğin bu mu?"

Nefes nefese başımı sallıyorum.

Ya da öyle sanıyorum çünkü bir sonraki bildiğim şey, Cameron'ın beni kucakladığı. Sırtımın üst kısmı duvara dayanmış, kollarım ve bacaklarım onun etrafına dolanmış, böylece çizmeli ayaklarım onun sırtında kesişiyor ve elleri kıcımlı o kadar sert kavıyor ki parmak izlerinin ısırtığı çok lezzetli bir şekilde acıtıyor, ama en iyi hissettiren şey sonunda ucunu girişimde hissetmem. Orada bir saniye duraklıyor, sanki beklentinin tadını çıkarıyor ve sonra bana çarpıyor, derin bir vuruşta dibe vuruyor. Sonunda arzuladığım dolgunluğa kavuştuğum için haykırıyorum.

Artık birikme yok. Bunun için daha fazla zaman yok. Cameron üzerime doğru gelirken güneşe çok yakın uçuyorum. O yüksekleri kovalıyor

Gözleri de benimkilere kilitlenmişti ve dişlerini sıkarken boynundaki tendonlar gerilmişti.

"Siktir." Çarp, çarp, duvara çarp. "Seviyorum..." Slam, slam, slam.

Tüm vücudum donuyor, patlamanın eşiğindeyim. Saf umudun eşiğinde.

"Bu amcık," diye homurdanıyor. Slam, slam, slam.

Ama bu yeterli ve zevk dalgalarının içine dalıyorum, beni ele geçirmelerine ve beni aşağı çekmelerine izin veriyorum. Bir şey haykırıyorum... belki onun adı... belki daha fazlası... belki de anlamsız, ama o kendi homurtusuyla cevap veriyor. O da boşalırken sıcaklığının içimde titreştiğini hissediyorum ve her damlasını istiyorum, bu yüzden sıkıyorum, onu sağıyorum ve orgazmını uzatıyorum.

Beni orada tutuyor, yüzü bir an saçlarıma gömülü, nefesimizi yakalıyoruz ve ağzı benimkini buluyor. Hâlâ onun üzerindeyken, sanki arzularımızın hiçbirini bastırılmamış gibi tutkuyla öpüşüyoruz.

Ama sonunda benden ayrılıyor ve ayaklarını yere indiriyor. Külotumu düzeltiyor, sızıntı yapan göbeğimin üzerine geri çekiyor ve sanki birleşik dölümüzün kaygan, ıslak karmaşasının tadını çıkarıyormuş gibi beni orada kavırıyor. "Sırada neresi var?"

Ağzım mı? Kıçım mı? Bunu hiç yapmadım ama bana kalırsa beni istediği yere götürebilir.

"Oturma odası?" diye önerdi sırtarak. Oh.

Nerede demek istiyor... evin içinde.

Ama hayal kırıklığına uğramadım. Hiç de değil, çünkü bu evde bir sürü oda var ve her birini vaftiz etmek için bütün gece vaktimiz var. Mutfak, yatak odası ve duş? Kontrol edildi, geçen sefer. Ön giriş? Tamam. Evet, oturma odası da olur.

Başımı salladım. "Ve sonra ofisin. Beni masanda yemeni istiyorum patron." Göz kırpıyorum, bunun sadece oyun için olduğunu ve artık profesyonel ilişkimizle ilgili hiçbir endişem olmadığını bilmesini sağlıyorum.

Çünkü yok. Aramızda sadece işveren-çalışan ilişkisinden çok daha fazlası var ve bunu görmemek, hissetmemek aptallık olur.

İnliyor. "Önce bu," diyor başını sallayarak. "Koş" diye eklediğinde gözlerinde bir parıltı vardı.

Söylediklerini anlamam için tek bir kalp atışı geçmesi gerekiyor, sonra çılgın atarak evin içinde, resmi oturma odasında koşmaya başlıyorum,

ve koridordan ofisine doğru gidiyorum. Cameron tüm yol boyunca peşimde ve bu heyecan verici, seksi bir eğlence. Özellikle de beni yakaladığında.

„MMM-HMM... günışığı... whoo-oh! Yürüyorum... mmm... güneş ışığı." Yeni favorim haline gelen ikinci el mağazasında rafları karıştırırken kendi kendime yarı mırıldanıyor, yarı şarkı söylüyorum. Evden çok uzakta değil, harika bir seçkisi var ve bazı mağazaların yaptığı gibi iyi şeyleri aşırı fiyatlandırmıyor.

İstesem de saklayamayacağım gülümsememden tam anlamıyla güneş ışığı fışkırıyor gibi hissediyorum. İstedğimden değil.

Şükran Günü benim yeni favori tatilim. Nasıl olmasın ki?

Harrington'larla akşam yemeği hayal ettiğimden daha iyiydi ve kafamda beklentilerimi oldukça muhteşem olacak şekilde oluşturmuştum. Yine de, misafirperver, arkadaş canlısı, eğlenceli ve bahsetmiş miydim... misafirperver olarak aşılar? Bu aidiyet duygusu ben oradayken daha da arttı.

Cameron ve ben boş evi sonuna kadar kullandık, orada burada ve her yerde seviştik, ta ki birden fazla O'dan yorgun düşüp onun yatağına düşene kadar, yatmadan önce bana hindi artıkları ve peynirli makarna yedirdi. Muzaffer bir şekilde 'karbonhidrat, orgazm ve Mısır pamuğunun' en sevdiğim üç şey olduğunu ilan ettim ve odanın etrafında Oprah tarzı işaret ederek, "Bir ısırik alırsın, becerilirsin ve çarşaf alırsın." Tamam, geriye dönüp baktığımda, çarşaf bu üçü arasında en iyisi olmayabilir, çünkü orgazmlar açıkça kazanıyor, ama Büyükanne Beth'in meşhur peynirli makarnası yakın bir ikinci. Neyse ki Cameron maskaralıklarına güldü ve bana ziyafet çekti, bu da benim için hem daha fazla makarna ve peynir hem de orgazm anlamına geliyordu!

Uyuduktan sonra, biri yatakta diğeri duşta olmak üzere iki tur daha için uyandık. Yemin ederim, kim yaşlı erkeklerin gençler kadar hazır olmadığını söylediyse Cameron Harrington'dan bahsetmiyor olmalı. Aramızdaki yaş farkına rağmen, ona ayak uydurmak için mücadele eden benim. Bu, vücudumun kontrolünü ele geçirmesiyle, bana yapabileceğini hiç bilmediğim şeyleri göstermesiyle ve beni kemiksiz ve nefessiz kalana kadar çalıştırmasıyla ilgili olabilir, ama her neyse, her saniyesinden zevk alıyorum.

O günün ilerleyen saatlerinde Miranda eve çok kafeinli ve şamatacı bir Grace getirdi. Miranda bize bilmiş bilmiş baktı.

Saatın geç olmasına rağmen neden yorgun göründüğümüzü tahmin ederken, Grace bizi alışveriş merkezindeki alışveriş gezileri hakkında bilgilendirdi, tabii ki Grace'in en sevdiği mağaza olan Starbucks'a uğramadan tamamlanmış sayılmazdı. Nane mocha Frappuccino içti -ki bu da yüksek kafein oranını açıklıyor- ve bunun sezonun olmazsa olmazı olduğuna yemin etti.

Bu hafta bir tane daha içmeye gideceğimizi tahmin ediyorum, böylece ben de deneyebileceğim.

Miranda bize Grace'i uyutmada iyi şanslar dileyerek havalı bir el sallayışla yanımızdan ayrıldı. Haklıydı ve sonunda bir tatil filmi maratonu yaptık. Grace *Elf*'i, ben *Noel Öncesi Kabus*'u ve Cameron da *Zor Ölüm*'ü seçti; bu da Cameron ve Grace arasında Noel filmi sayılıp sayılmayacağı konusunda hararetli bir tartışmaya yol açtı. Benden eşitliği bozan oylamayı yapmamı istediler ama ben ağzıma patlamış mısır tıktırıp kumandadaki play tuşuna basarak reddettim, bu da ikisini de güldürdü.

Ve şimdi, her şeyin normal akışına geri döndük. Çoğunlukla.

Cameron antrenmanı için erken kalkmıştı ama smoothie'sini almak için mutfağa uğradığında dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu ve işe gitmek için hazırlanmadan önce kışımı sıktı. Bu sabah Grace'i okula götürdüm ve Noel'e kadar olan uzun haftalar hakkında homurdanmasını dinledim. Açık olmak gerekirse, iki haftalık bir tatilden önce okulda tamamen makul bir üç haftası var, ama bu onun için neredeyse sonsuzluk demek. Postaneye bir sürü paket bıraktım, Kara Cuma satışlarımdan memnunum ve havalı parçaların değer görecekleri yeni evler bulduklarını görmekten memnunum. Ve şimdi, daha fazlası için alışveriş yapıyorum.

İyi bir satıcı olacağını düşündüğüm, canlı renklere ve vahşi desenlere sahip bir kazak buluyorum ve üzerinde iplik ya da leke olup olmadığını araştırmaya başlıyorum. Bir şey bulamayınca, "Sepete koyuyorum." diyorum. Bir kazak olduğu için cevap vermiyor ama bunun beni durdurmasına izin vermiyorum.

Kendi kendime şarkı söyleyip mırıldanarak daha fazla hazine arıyorum ve neyse ki birkaç tane buluyorum. Zaten harika bir gündü ve en sevdiğim kasiyer Patricia'nın kasada olduğunu görünce daha da mutlu oluyorum. "Hey, kızım, Şükran Günü'nü iyi geçti mi?"

Gülümsüyor, yorgun ama mutlu görünüyor. "Fena değildi. Çok iş vardı, özellikle de bu yıl hindi'yi yine ben yaptığım için. Ama bu seçeneği her yıl John'un tekrar yapmasına tercih ederim. Geçen yıl neredeyse araba garajını yakıyordu. Hindi kızartmayı kim duymuş ki?" Omuz silkmesi, *eğer* -ki bu büyük bir ihtimal- kocası bunu güvenli bir şekilde yapabilseydi, yine yemek pişirmesine o kadar da karşı olmayabileceğini gösteriyor. "Peki ya sen?"

"Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Aferin sana," diyor başını sallayarak. "Bekle, arkaya senin için bir şey koydum. Dur ben alayım."

Patricia'nın en sevdiğim kasiyer olmasının birçok nedeninden biri de bu. Sadece arkadaş canlısı ve konuşkan olmakla kalmıyor, aynı zamanda benim de herkes gibi para kazanmaya çalıştığımı anlıyor. Birisi fiyatlandırma tabancasıyla biraz mutsuz olduğunda fiyatlandırmayı ayarladı - yani, cidden, tasarımcı olsa bile lekeli ve eksik düğmeli kullanılmış bir Gunne Sax elbisesine 80 dolar ödeyecek biri var mı? Hayır, bu yüzden fiyatı makul bir kırka indirdi, temizlememe ve yeniden işlememe izin verdi, sonra da özel bir parça olarak sattı.

Şimdi de iyi şeyleri benim için mi saklıyor? Bu gidişle ona bir bulucu ücreti borçlu olacağım.

Elinde çikolata kahvesi, baldıra kadar uzanan, püskülleri konçlarla süslü bir deri montla döndü. Bu benim batı giyim hayalim ve çok satacağı kesin. Fiyatına bağlı olarak, muhtemelen bu ay sattığım diğer her şeyden elde ettiğim kârdan daha fazlasını bu tek parçadan elde edebilirim.

Gözlerimi kocaman açtım, nefes nefese kaldım ve ellerimi ağzıma götürmek için hamle yaptım, neyse ki temas etmeden hemen önce durdum çünkü ellerimi henüz sterilize etmemiştim. "Muhteşem," diyorum şok içinde, sanki bunu kendisi göremiyormuş gibi, o da heyecanla başını sallıyor.

"Seveceğini biliyordum." Bana uzatıyor ve ben de çenem açık bir şekilde göğsüme bastırıyorum.

"Bayıldım! Çok teşekkür ederim!"

Kasada birkaç tıklama yapıyor ve bana toplam tutarı söylüyor; montu eklemeyen önceki tutardan sadece elli dolar daha fazla. Başımı eğip ona sorgulayan bir bakış atıyorum, o da elini sallıyor, çok önemli bir şey değilmiş gibi davranıyor ama kesinlikle öyle. Kartımı okutup tekrar teşekkür ediyorum ve onu bu hafta içinde görmeye söz veriyorum.

Gün her geçen an daha da güzelleşiyor ve neredeyse dans ederek arabama doğru yola çıkıyorum. Grace'i okuldan aldığım da mutluluktan uçuyordum. Ya da belki kafeinden, çünkü o kadar güzel bir gündü ki önceden durup ikimize de naneli mocha Frappuccino aldım. Benimkinin yarısı bitti bile ve kendimi dünyaya kafa tutabilecekmişim gibi hissediyorum.

Grace arabama atlayıp krema dolu, kubbeli bardağı gördüğünde öyle bir çığlık atıyor ki kulak zarımın patlayacağına yemin edebilirim. A

Bir saniye sonra naneli çikolatayı nefes alması için gereken oksijen gibi emiyor.

"Teşekkürler Riley!"

Binicilik dersinde kafein seçimini ikinci kez sorgulamıyorum bile. Pegasus'la dörtnal sürüşü o kadar iyi hale geldi ki farkı ben bile görebiliyorum. Merkezde duruyor ve sanki Pegasus'la birlikteymiş gibi yumuşak bir şekilde biniyor, at onun altında işini yaparken sadece hayata tutunmakla kalmıyor.

Miller ona "İyi görünüyorsun Grace," diye sesleniyor ve ben de elimde olmadan gururla alkışlıyorum.

Miller başını çeviriyor ve tribünde, ringin kenarında durduğu yerden bana bakıyor. "Her ders için burada oturmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?" diye hatırlatıyor bana. "Hava taşak gibi soğuk ve dadı izliyorsa umurunda değil."

Birkaç haftadır Grace'in dersleri için ring ahırındayız ve teknik olarak ısıtmalı olmasına rağmen yine de soğuk. Kat kat giyinmeyi, mont ve bere takmayı, ayrıca üzerime sarmak için ağır bir battaniye getirmeyi öğrendim çünkü yapacağım bir şey varsa o da Grace'in derslerini izlemek. Her birini, her seferinde, ısınmadan soğumaya kadar ve sonra o işlerini yaparken yolundan çekilmek.

"Kesinlikle önemsiyor. Ben de öyle," diye karşı çıkıyorum. Sanki ne demek istediğimi kanıtlarcasına, Grace yanımdan geçerken bana bakıp gülümsüyor. El sallamıyor, bu da dengesine ve dizginlerini düzgün tutmaya ne kadar odaklandığını gösteriyor. "Onu ata binerken izlemeye bayılıyorum."

Gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ama dikkatimi Grace'e veriyorum.

"Hâlâ buradasın," diyor, sanki son otuz dakikadır yanımda durmasına ve benimle konuşmanın ortasında olmasına rağmen burada oturmama şaşırmış gibi.

Kaşlarımı çatıyorum. "Gözlem gücün hayret verici."

"Yani, düşündüğünden daha uzun süre buralarda takıldın," diye bilgi veriyor Miller.

Bir kahkaha atıyorum. "Teşekkür ederdim ama bunu iltifat olarak söylediğini sanmıyorum. Bir hakaret duyduğumda anlarım."

Dudaklarını büzüyor, yakalandığına şaşırmamış ama muhtemelen bu kadar açık bir şekilde söylenmeyi beklemiyor. "Kişisel bir şey değil, sadece onlarla uğraşmak için fazla yumuşak olduğunu düşündüm. Dadıların çoğu öyledir. Bu yüzden Warbucks Baba onlara kötü davrandığında ağlayıp işi bırakıyorlar."

"Yani bana sert mi diyorsun?" diye sordum.

'Ayakkabı uyuyor' der gibi omuz silkiyor. "Sonra senin bu saçmalıklara katlanamayacak kadar zeki olduğuna karar verdim." Bir süre bekliyor, sanki zeki olarak adlandırıldığım için minnettarlığımı dile getirmem gerekiyormuş gibi. Sessiz kaldığımda, düşüncesini bitiriyor, "Yine de buradasın."

Evet, işte burada.

"Ve şimdi de bana aptal diyorsun." Bana hiç pişmanlık göstermeyen, rahatsız edici derecede kendini beğenmiş, tek taraflı bir sırtışıla bakıyor. Güzel. Görünüşe göre, bunu yapıyoruz. "Bu senin işine yarıyor mu? Mesela kadınlara asılmaya çalıştığında?" Açıkça soruyorum, ses tonum minicik memelerim kadar düz. "Çünkü sana söylemeliyim, burası Sahra'dan daha kuru." Elimi battaniyenin altına gömülmüş olan kasık bölgemde gezdiriyorum, "ve büyük bir ick vakası hissediyorum."

Ahırdaki kokunun sebebi Miller'ın kendisiymiş gibi burnumu kırıstırarak elimi 'git buradan' dercesine ona doğru sallıyorum. Kaba davranmıyorum. Bu bizim anlaşmamız sayılır. O bir pislik, ben şirretlik yapıyorum ve sonunda birbirimize iyi günler diliyoruz. Arkadaşlık değil ama bu da bir şeydir.

"Sana asılmıyorum." Şüpheli bakışlarım karşısında ısrar ediyor, "Shana'yla görüşüyorum."

"Elbette görüşüyorsun, dostum." Olabilir. Bilmiyorum, ama bana bok atarken onu daha iyi hissettirmek için acele etmiyorum.

Bana ters ters bakıyor, sanki hakarete uğrayan kendisiymiş gibi davranıyor ve belki de başka bir evrende olsa bu huysuz tavrı üzerimde bir etki yaratabilirdi. Ama Cameron'ın kaşlarını çatma, gözlerini dikme ve suratını asma spektrumuyla kıyaslanamaz bile, bu yüzden Miller'ın hiçbir şey olmamış gibi geri tepiyor. "Sadece seni anlamaya çalışıyorum," diye açıklıyor bıkkın bir sesle. "Durumları o kadar kötü ki, çoğu insanın kağıt havlu rulosundan geçtiği gibi dadılardan geçiyorlar. Ama sen farklısın. Sen burada kalıyorsun."

Ona 'siktir git' demeye başlıyorum çünkü bu onu ilgilendirmez, ama sözlü olarak beni ezip geçiyor ve "Bu Grace için iyi. Senden hoşlanıyor ama bundan daha fazlası var. Daha az endişeli, kendine daha çok güveniyor ve eskisi kadar kalbi kırık görünmüyor. Her ne yapıyorsan, bunu anlamak istiyorum, böylece sen gittiğinde, bunu onun için yapmaya çalışabilirim. Ya da siktir et, belki diğer öğrencilerim için yaparım. Çok iyi bir öğretmenim ve daha da iyi bir biniciyim, ama benim bile hâlâ öğrenebileceğim şeyler var."

Gözlerimi kırıştırdım, tamamen şok olmuş bir şekilde sessizliğe gömüldüm. Miller'ın bu konuşmayla gideceğini düşündüğüm onca yer arasında kişisel gelişim, bırakın kısa olanı, uzun listemde bile yoktu. Genelde kendini beğenmiş ve kibirli biri olduğu düşünülürken, potansiyel gelişim alanlarını bilecek kadar kişisel farkındalığa sahip olduğunu düşünmezdim.

Ama şu anda onda herhangi bir saçmalık sezmiyorum. En azından bu konuda, bu yüzden onun sözüne inanmaya karar verdim, sadece geliştirebileceği bir şey gözlemlediğine ve içtenlikle sorduğuna inandım. "Sadece onları sev. Tek gereken bu. Onları o kadar çok sev ki onlar için en iyisini her şeyden çok iste."

"*Pshhaw*. Hepsi bu mu?" Miller alaycı bir şekilde soruyor, sesi yine kendisi gibi çıkıyor. "Onlara kurabiye vermemi söyleyeceğini ya da onları fazladan ev işleriyle tehdit edeceğini falan sanıyordum. Aşk ve tüm bu saçmalıklar için yeterince para almıyorum." Şapkasını çıkarıyor, keçesinde pek bir şey olmamasına rağmen tozunu alır gibi bacağına vuruyor, sonra tekrar başına koyuyor ve gözlerini göremeyeceğim şekilde aşağıya doğru çekiyor. Küstahça davranıyor ama önerimi duydu. Sanırım bunu kendisi bile ciddiye alabilir çünkü haklı. Zaten harika bir öğretmen, bu da nedense saklamayı sevse de önemseydiğini gösteriyor.

"Grace! Hadi ahıra gidelim. Bugün burası bir kutup ayısının kışından daha soğuk," diye bağıyor ringin kapısına doğru yürürken. Pegasus'u kolayca yönlendiriyor, ikisi de Miller'ı takip ediyor ve ben de onun işlerini bitirmesini beklemek için yerleşiyorum.

Evde, ben akşam yemeği için malzemeleri çıkarmaya başlarken o da at kokusu ve terden arınmak için hızlı bir durulama için üst kata çıkıyor. Kapı çaldığında bir soğan ve iki dolmalık biber doğramıştım. Cameron bugün birini beklediğini söylememişti ama o ya da Grace internetten bir şey sipariş etmiş olabilir, özellikle de Noel'e sadece birkaç hafta kalmışken, ellerimi havluya silerek kapıyı açmaya gidiyorum.

Keşke hiç zahmet etmeseydim. Çünkü kapıyı açar açmaz gelenin bir teslimatçı ya da rastgele ziyarete gelen bir Harrington olmadığını görüyorum. Austin'di.

Hemen kapıyı çarparak kapatmaya çalışıyorum ama eşikten kaydırıldığı ayağına takılıyor. Canını yakıyor olmalı, biliyorum ama yine de daha sert itiyorum. "Burada ne halt ediyorsun? Hemen git buradan."

Kahretsin, keşke botlarım hala ayağımda olsaydı, ama içeri girdiğimde onları çıkardım ve şu anda sadece tüylü çoraplarım var. Çok şirinler,

Üzerinde neon kirpiller vardı ama benim botlarımın Austin'in ayağını ezmesi kadar etkili değildi.

Ellerini kapıya dayadı ve itti. Onun gücüyle boy ölçüşemiyorum ve anında birkaç adım geriye tökezliyorum, artık en sevmediğim çoraplarımla kayıyorum. Kapı açıkken, sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. Etrafına göz gezdirirken ısıklık bile çalıyor; ışıltılı avizeye, süslü mermer zemine ve sonra benim nefret dolu bakışlarıma bakıyor.

"Rye, babanı bu şekilde karşılayamazsın."

"Sen benim babam değilsin. Çık dışarı, Austin," diye emrediyorum, sahip olduğum tüm zehri emre enjekte ederek ve açık kapıyı işaret ederek.

Beni tamamen görmezden geliyor, yıllar önce ve o zamandan beri olmasını dilediğim gibi ve yanımdan geçip gidiyor. Yemin ederim örümcek maymunu gibi sırtına atlayıp ona bağarmaya başlayacağım ama tek bir kelime beni durduruyor.

"Riley?" Grace merdivenlerin başında durmuş, yüzünde endişeli bir ifadeyle Austin ve bana bakıyor.

Hay sikeyim. Ne yapacağımı bilemiyorum.

Çünkü ne kadar istesem de, teknik olarak konsol masasındaki pirinç şamdanla kafasına vurup nefsi müdafaa iddiasında bulunabileceğimi sanmıyorum. Ama burada olmaya da hakkı yok.

O neden burada?

Tek bir kalp atışı süresinde durumu olabildiğince iyi ölçmeye çalışıyorum. En yüksek sesle bağırان içgüdü en bariz olanı.

-Grace'i koru. Onu Austin'den ve her türlü tehlikeden uzaklaştırmam gerekiyor ve bunu yapmanın en iyi yolu da elimdeki tüm kartları kullanmak. Savunmalar söz konusu olduğunda, 52 kartın ideal olduğundan emin değilim ama şu anda elimde olan bu.

Grace ile göz göze geldim. "Hey, tatlım, benim için Cole'u arayabilir misin? Ona bu gece Emmett'e bakmaya geç kalacağımızı çünkü *arkadaşımın* beklenmedik bir şekilde geldiğini söyle. Teşekkürler."

Kesinlikle öyle olmadığı halde Austin'e 'arkadaşım' demekten nefret ediyorum. Ama ona tam olarak babam da diyemiyorum çünkü bu Grace'in kafasını karıştırır ve şu anda gerçekten vaktimiz olmayan bir sürü soruya yol açar. Bu durumda, burada çok ama çok yanlış bir şeyler olduğunu ve yardımına ihtiyacım olduğunu anlaması için dua ediyorum.

"Tamam." Kaşları çatık ve gözleri benden evin derinliklerine doğru yürümeye hakkı varmış gibi yürüyen Austin'e doğru ping-pong yapıyor. Bunun tek iyi yanı Grace'le konuşmaya ya da üst kata çıkmaya çalışmıyor çünkü o zaman tam anlamıyla Anne Ayı bokumu kaybederim ve bu çöplük yangını durumunu hafifletmek için gerçekten çok uğraşıyorum.

"Acele et," diyorum ona ve sonra Austin'in peşinden resmi oturma odasına gidiyorum, orada kanepeye uzanıyor, iki kolunu arkaya doğru uzatıyor ve ayaklarını sehpanın üzerine atıyor. Botlarındaki kirin masanın tertemiz cam yüzeyine düştüğünü buradan görebiliyorum. Benim için her şeyi nasıl mahvetmek istediğinin bir sembolü gibi geliyor.

Her zaman yaptığı şey bu. Bunu şimdi görebiliyorum. Yıllar boyunca, ne zaman biraz mutluluk hissetsem, gelecek güzel günlere dair küçücük bir umut kırıntısı bulsam, o gelip her şeyin içine ediyor. O bir mahvedici ve gelecekle ilgili hayaller kurmaya cesaret edemememin en büyük nedenlerinden biri.

"Vay canına, Rye. Burada gerçekten gölgede kalmışsın, değil mi?"

"Söylemeye geldiğin şeyi söyle ve defol git," diyorum kapı aralığından, daha fazla yaklaşımadan ve onunla Grace arasında nöbet tutarak. En azından bunu yapana kadar gitmeyecek. Hayatımı olabildiğince mahvetmesi de bonus.

"Neden bu kadar şirret davranıyorsun? Böyle lüksün kucağında yaşayınca daha dostça hissedeceğini sanırsın. Hatta belki de cömert." Başparmağını ve ilk iki parmağını anlamlı bir şekilde birbirine sürtüyor.

Başımı sallıyorum, onun bu küstahlığı karşısında hayretler içinde kalıyorum. Bunca zaman ve verdiği bunca zarardan sonra, bunca dram ve travmadan sonra, her şey paraya mı indirgeniyor?

"Bu mu yani? Para mı istiyorsun?" Başını eğdi ve 'hayır demem' der gibi dudaklarını büzdü. "Kesinlikle hayır. Benden tek kuruş almadın ve asla alamayacaksın."

Ona tek bir kuruş bile vermediğimi hatırlattığımda çenesinin gerildiğini görüyorum. Hatta ayrıldığım zaman muhtemelen ona para kaybettirdim çünkü artık planladıkları gibi daha fazla çocuk alamıyorlardı. Beni resmi olarak evlat edinmesinin ve devlet tarafından finanse edilen destek çeklerimi kesmesinin tek nedeni buydu. En azından mahkemeye ve Beth'e söylediği sebep buydu. Hep daha fazlasından şüphelenmiştim, bu yüzden öğrenmek için etrafta dolanmadım.

"Takım elbiseli bir pislik için çalıştığın ve onun şımarık veledine baktığın için kendini bir şey mi sanıyorsun?"

"Bunu bir daha söylersen kıcını tekmelerim," diye tükürdüm.

Kartlarımı çok erken gösterdiğimde gözlerinde şeytani bir parıltıyla sırıtıyor. "Rye, ikimiz de onların seviyesinde olmadığını bildiğimiz halde kendini onların seviyesinde sanma. Bu zengin kaltak saçmalıklarının hiçbirini hak etmiyorsun." Cameron'ın evinin lüksünü işaret ederek elini sallıyor. "Sen atılacak bir şeyden başka bir şey değilsin, istenmeyen, tek kullanımlık bir kaltaksın. Şimdiye kadar hep böyleydin. Bundan sonra da öyle olacaksın. Kendi annen bile senden kurtulmak için öldü." Komikmiş gibi kıkırdıyor. İçimde öfke kabarıyor, ama misilleme olarak tek kelime edemedim, o tatlı sürtük Karma onu kendi tükürüğünde boğuyor ve öksürürken göğsüne vuruyor.

Sağ ol kızım, Karma'ya söyledim.

Ama o benim tetikleyicilerimi vuruyor, bir çocuk benim yaşadığım gibi bir şey yaşadığında çocuklukta zor bağlanan tüm o düğmelere basıyor. Kullan at mı? Evet, tüm eşyalarımı bir çöp torbasına doldurup yeni bir yere gönderildiğim her seferinde kendimi öyle hissedirdim. İstenmeyen mi? Öğle yemeğinde biriyle oturmaya çalıştığımda ve bana o koltuğun dolu olduğunu söylediklerinde de öyle. İzledim ve hiç kimse oraya oturmadı. Sadece beni istemiyorlardı.

-Onlarla oturmak için. Tek kullanımlık mı? Unutulabilir mi? Önemsiz mi? Evet, evet ve evet.

Yıllar boyunca bu yaraları açmak ve hasarı iyileştirmek için kendim üzerinde çok çalıştım, ancak hala oradalar... çok derinlerde, tam da Austin'in beni kesmeyi bildiği yerde.

Tüm bu kendi kendine terapi bana başka bir şey daha öğretti.

"Sen küçük bir adamsın, Austin Collins. O kadar zavallı ve omurgasızsın ki sadece çocukları avlayabiliyorsun, onlara hükmediyorsun çünkü diğer herkesin seni olduğun gibi gördüğünü biliyorsun." Kaşlarımı çatarak ve alay ederek ona yukarıdan aşağıya bakıyorum. "Zayıf iradeli, tembel, manipülatif, bir kullanıcı."

"Benimle bu şekilde konuşma. Ben senin babanım-"

"Sen benim babam değilsin!" Tersledim. "Ve bana nasıl baktığını gördüğümde neden bu kelimeyi ortaya atmanın sana herhangi bir iyilik yapacağını düşündüğünü bilmiyorum. Bana her zaman nasıl baktığını." Gözlerimi kısıyorum, suçlamanın her bir parçasının havada kalın bir şekilde durmasına izin veriyorum.

Tüm hayatımı kaçarak, kimse beni terk edemedim zararlarımı keserek ve bir ev, bir aile değerinde olmadığını hissederek rüzgar gibi oraya buraya sürüklenerek geçirdim.

Bu sefer her şey farklı. Sonunda uğruna ayakta durmaya degecek bir şeyim var. Sevgi.

Geçmişte benden her şeyi çaldığı gibi bunu da çalmasına izin vermeyeceğim. Austin'le işim bitti. Beni asla bir zamanlar sahip olduğu gibi elinde tutamayacak. O daha zayıf olduğu için değil, ben daha güçlü olduğum için.

"Beni her zaman küçük ve korkmuş tutmak istedin, umutsuz ve yalnız olmamdan hastalıklı bir zevk aldın ve bu uzun süre işe yaradı. Ama artık işe yaramıyor. Sonunda mutluyum ve bunu mahvetmene izin vermeyeceğim. Asla. Bu sefer karşılık vereceğim Austin ve bunu istemezsin."

Tehdidimi önemsemeyen bir ses çıkardı. "Hiçbir şey yapmayacaksın."

O gün telefonda söylediği buydu. O zaman Cole'u aramam için beni zorlamıştı. Şimdi ise tam gaz saldırıya geçmem için gereken itici güç bu çünkü savunma zamanı çoktan geçti.

"Çoktan aradım." Cameron'a gönderdiğim mesajı göremese de telefonumu kaldırıyorum. Sadece küçük bir X harfi. Ama Cameron, Grace ve ben şifreyi biliyoruz. Hannah'nın evinde onun yanına koşmamın sebebi buydu. Ve umarım Grace Cole'u aramış ve o da mesajı anlamıştır. "Calvary yolda. Muhtemelen polis de. Taciz, takip, haneye tecavüz, haneye tecavüz ve elimden gelen her şey için suç duyurusunda bulunacağım."

Yasal olarak ne yapabileceğim hakkında hiçbir fikrim yok ve tamamen kıcımdan konuşuyorum, ama her kelimesinde ciddiyim. Austin'e yaşatabileceğim her türlü cehennem bu noktada hak edilmiş durumda ve onu bir daha asla görmeyeceğim anlamına gelecekse, her bir görünüşünü, aramasını, para 'taleplerini' ve örtülü tehditlerini ortaya koymaktan çekinmiyorum.

Ayaklarını sehpadan çekip öne doğru oturdu. "Yapmazsın."

Bakışlarımı ona yöneltiyorum, burada hiç tereddüt olmadığını görebileceğinden emin oluyorum. "Yapacağım. Eyalete şikayette bulunacağım, bu da Beth'in tam olarak nerede olduğunu ve neler yaptığını öğreneceği anlamına geliyor. Sence bu onun seni terk etmesi için yeterli olur mu? Peki ya çocuklar? Başka birinin yanına yerleştirilecekler, senden başka herhangi birinin." Başımı sallıyorum, üzgünmüşüm gibi kaşlarımı çatıyorum. "Peki o aylık çekler olmadan nasıl hayatta kalacaksın? Yani, evsiz kalabilirsin, bir kanepeden diğerine zıplayabilirsin, asla yeterince yemek yiyemezsin ve bir gün daha iyi bir hayat yaşamak için dua edersin."

Cameron'ın resmi oturma odasına sanki kendi oturma odamış gibi bakıyorum ve bir an için ne demek istediğimi kanıtlamak istermiş gibi davranıyorum. Tarif ettiğim hayatı yaşadım ve k u r t u l d u m . Çok çalışmam, biraz şans ve

Birkaç gerçekten iyi insan bana şans verdi, ben de buna layık olmak için elimden geleni yaptım.

Austin bunun onda birini bile yapamaz ve o da bunu biliyor.

Elini fazla zorladığını anladığında gözlerindeki korkuyu görebiliyorum. "Rye, acele etmeyelim. Sadece nasıl olduğunu görmek istedim ve görünüşe göre işler senin için iyi gidiyor, bu yüzden yoluma gideceğim. Zarar yok, faul yok, tamam mı?"

Ayağa kalkar, ellerini kot pantolonuna siler, avuçlarının terli olduğunu belli eder.

Ama artık çok geç.

Uzaktan siren seslerini duyabiliyorum. Ve neredeyse sessiz olan garaj kapısı açacağı sessizce vınlıyor.

Ona ihtiyacım yoktu. İçimde yarattığı umut sayesinde en büyük zorbama kendim karşı koydum. Ama bunu tek başıma yapmış olsam da gülümsemekten kendimi alamıyorum çünkü... Cameron geldi.

CAMERON

On Dakika Önce

Telefonum arabamın hoparlörlerinden çalıyor ve ön paneldeki ekranda Grace'in adı beliriyor. Cevap vermek için bir düğmeye basıyorum. "Selam tatlım. Birazdan evde olurum."

"Baba!"

Ses tonu dudaklarımdaki gülümsemeyi anında siliyor. "Neyin var?"

"Bilmiyorum. Sadece garip hissettim, hani bir odaya girersin de herkes sessizleşir ve senin hakkında konuştuklarını sanırsın ya. İşte öyle hissettim."

Grace saçmalıyor, sesi sanki telefonda tam olarak konuşmuyormuş gibi gidip geliyor. "Grace. Bana sorunun ne olduğunu söylemeni istiyorum," diyorum sertçe.

"Ahırdan eve geldik ve ben duşta girerken Riley yemek hazırlıyordu-"

Sesimi sabit tutmaya çalışarak, "Daha hızlı," diye bağıyorum. Ama ayağım bilinçsizce gaz pedalına basmaya başlamıştı bile.

"Burada bir adam var. Riley'yi tanıyormuş gibi davrandı ama yüzü yanılttı. Sanırım ondan korkuyor ya da öyle bir şey? Cole Amca'yı aramamı ve arkadaşı burada olduğu için bebek bakıcılığına geç kalacağımızı söylememi istedi. Ama baba... Bu gece bebek bakıcılığı yapmayacağız. Zaten yemek hazırlıyordu. Bu garip, değil mi?"

Riley, Grace'e Cole'u aramasını mı söyledi? Beni değil mi? Bunda beni rahatsız eden bir şey var ama aynı zamanda Cole'u aramak bir şeylerin ters gittiğine dair yeterince işaret, özellikle de hayali bir bebek bakıcılığı işini atlama kisvesi altında.

"Riley şimdi nerede?" diye sordum.

"Süslü oturma odasında. Kadın kapı aralığında, adamı göremiyorum, o da içeride olmalı. Ama ona şekerlemeleri çıkarmasını söyledi.

gerçek kelime." Sesini alçaltıyor, zar zor fısıldıyor, "Baba, bir sorun var. Gerçekten yanlış."

Evimde ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama önceliğim Grace. "Tamam, geliyorum. Cole'u arayacağım. Senden yapmanı istediğim şey, banyona gitmen ve kapıyı kilitlemen. Ben ya da Cole Amca dışında kimseye açma, tamam mı?"

"Tamam ama baba?" "Tamam mı?"

"Korkuyorum." Sesi kısık ve boğazında düğümlendiğini duyabiliyorum.

Derin bir nefes alıyorum, sözleri içime bir yumruk gibi iniyor. "Biliyorum ama her şey yoluna girecek. Sadece benim için saklan, tamam mı?" Kızıma güvenliği için saklanmasını söylemek hiç bilmediğim bir korku ve bir daha asla hissetmek istemediğim bir işe yaramazlık duygusu. Dehşet içime işliyor, damarlarıma soğuk buz doluyor.

"Peki ya Riley?" Burnunu çekiyor.

İçime bir yumruk daha. "O güçlü. Dayanıklısıdır. İyi olacak. Şimdi saklan tatlım. Seni seviyorum ve yakında orada olacağım."

"Ben de seni seviyorum."

Hat kesildi ve yumruğumu direksiyona vurarak neredeyse korkuluklara çarpıyordum. Şeritte kendimi düzeltiyorum, ama yavaşlamak yerine daha hızlı gidiyorum.

Ne haltlar dönüyor burada?

"Cole'u ara," diyorum arabama. Telefon çalarken çenemi öyle bir sıkıyorum ki dişlerim çatlıyor.

"Ne?"

Başka bir şey beklemiyorum. Zaman varmış gibi hissetmiyorum. "Evde bir sorun var. Grace bir adamın orada olduğunu ve Riley'nin tuhaf davrandığını söyledi. Grace'e seni aramasını ve orada bir arkadaşı olduğunu, bu yüzden bakıcılık yapamayacağını söylemesini istedi. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

Cole'un "İşte, al onu," dediğini duyuyorum ve sanki Emmett'i arka planda sesini duyduğum Janey'ye teslim ediyormuş gibi bir itiş kakış oluyor. "Bir arkadaş mı? Öyle mi dedi? Riley'nin hiç arkadaşı yok ki."

"Biliyorum. Bu da ne demek oluyor?" Tersledim.

Sanki daktilo yazıyormuş gibi tıkırtılar duyuyorum. "Bir saniye bekle. Son birkaç dakikanın kapı zili kamera kayıtlarına bakıyorum." "Ne yapıyorsun?"

"Kahretsin," diye tıslıyor, belli ki videoda bir şey görüyor ve mahremiyetin ihlali konusundaki tüm endişelerim kayboluyor. "O bir arkadaş değil. Bu Austin. Polisi ara ve bizimle orada buluşmalarını söyle."

Hızla atan kalbim duracak gibi oluyor. "Polis mi? Austin kim?"

"Sana söylemedi mi?"

"Bana neyi söylemedi?" Yavaşça soruyorum. Ya da yavaş hissediyorum. Ağır çekim gibi geliyor ama sanırım sadece ben böyle hissediyorum çünkü dışarıdaki manzara ne kadar hızlı gidersem gideyim bir bulanıklık içinde vızıldayarak geçiyor.

"Siktir, Cam. Oraya mı gidiyorsun? Ne kadar uzaktasın?" Cevap vermem için bana zaman tanımıyor. Zaten orada olmadığım için bunun bir önemi olduğundan emin değilim, ki olmak istediğim şey de bu. "Şimdi arabama biniyorum ama muhtemelen on dakika uzaklıktayım. Ona zarar vermez. Ya da vereceğini sanmıyorum ama evinize böyle baskın yapacağını da düşünmezdim. Bu onun tarzı değil."

"Kimin tarzı? İçeri mi daldı?" Hangi sorunun önce cevaplanmasını istediğimden emin olmadan tekrarlıyorum.

"Austin Collins, Riley'nin babası. Yasal babası."

"Neyi?"

"Boş ver. Polisi arayacağım, böylece onlara işin özünü anlatabilirim. Sadece oraya git ve onu öldürme. Polis gelip ellerinde onun kanını görürse babamın parası bile seni kurtaramaz."

Bu çarpıcı tavsiyenin ardından hat kapandı. Tam o sırada Riley'den bir mesaj alıyorum. Tek bir X harfi beni her şeyden çok panikletiyor.

Çamur odaya daldım, kapı arkasındaki duvara çarptı. "Riley!" diye bağıryorum.

"Burada," diye cevap veriyor ve sesine doğru koşuyorum.

Hâlâ resmi oturma odasıdaydı ve hızlı bir taramayla yaralanmadığını anlıyorum ama gözleri vahşi ve çok hızlı nefes alıyor. Korkmuş görünmesi gerekirdi. Paniklemiş olmasını beklerdim. Ama öfkeli görünüyor. Her ne oluyorsa korkudan küçülmemiş. Savaşçı modunda, dik ve kendinden emin duruyor. Yine de, "İyi misin?" diye sordum.

Bir kez başını sallayarak evet diyor ama bu koşullar altında ona inandığımdan tam olarak emin değilim.

"Hey, dostum. Ben de tam çıkıyordum," diyor onlarca yıllık sigara dumanından sertleşmiş bir ses ve Riley'nin yanından geçip bol kot pantolon, kirli bir tişört ve yıpranmış botlar giymiş sarışın bir adam görüyorum. Ellili yaşlarının sonunda, belki de altmışlı yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyorum ve muhtemelen bir zamanlar yakışıklıydı, ama aradan geçen yıllar sert geçmiş ve bu yüzündeki sert çizgilerden belli oluyor. Geniş göğüslü, taş gibi sert görünen ve elinde birayla geçirdiği zamanı anlatan bir göbeği var ve bahse girerim beklemediğiniz bir güç yumruğu olan adamlardan biridir. Ama benim en çok gördüğüm şey yüzündeki boktan sırtış. "Rye'la eski günlerden konuşmaya geldim. Ama ben gidiyorum."

"Polis gelene kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Bu adama bir baş belası gibi emir verdiğimi söylemek isterdim ama bu sözler Riley'den geldi. Gözlerini diğer adamdan uzun süre ayırmak istemiyormuş gibi hızla bana diyor. "Onları sen ya da Cole aradınız, değil mi?"

Başımı salladım. "Ben de bazı cevaplar istiyorum."

"Konuşacak çok şeyiniz var gibi görünüyor, o yüzden ben... çekileyim başınızdan." Riley'yi atlatmaya çalıştı ama ben yoluna çıkarak ona soğuk ve sert bir bakış fırlattım.

Bu adam evime davetsiz girdi. Kızımı korkuttu. Riley'ye bir şey yaptı, ne olduğunu bilmiyorum ama belli ki aralarında bir husumet var.

Onu yumruklamak istiyorum. Kanlı ve kırık olana kadar ona saldırmak istiyorum. İçimdeki şiddetin arttığını hissedebiliyorum, ailemi koruma ihtiyacı beni ezerken ellerim iki yanımda kenetleniyor. Cole böyle hissedeceğimi biliyordu. Bu yüzden beni bu pisliği öldürmemem konusunda uyarmıştı. Ama içimdeki dürtü çok güçlü.

Neyse ki o sırada kardeşim geliyor. Daha sonra, Cole'un bunu nasıl bu kadar mükemmel zamanladığını merak edeceğim. Ama şu anda, onun burada olmasına ve dört polisin arkasından gelmesine seviniyorum.

"Bu o. Austin Collins." Polisleri sanki onlardan sorumluymuş gibi yönlendiriyor, ki bu tehlikeli bir oyun, ama ne isterse kabul ediyor gibi görünüyorlar ve iki memur Austin'i yakalayıp etrafında döndürerek ellerini arkasından çekiyor.

"Rye, onlara bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu söyle. Böyle olması gerekmiyor," diye yalvarıyor.

"Zaten hep böyle bitecekti," diyor ona odun gibi bir sesle. Her ne kadar adrenalinle çalışıyorsa da tükendi ve sarkmaya başladı.

Ona gitmeliyim. Gitmem gerektiğini biliyorum ama tünel görüşüm henüz netleşmedi ve hâlâ yapmam gereken bir şey var. "Grace'i almam gerek."

"Grace!" Riley haykırıyor. "O iyi, değil mi?"

Benimle gelmeye başladı ama polislerden biri onu geri çağırdı. "Hanımefendi, size sorularımız var." Donup kalıyor, belli ki yırtılmış, ama onu polis memuruna doğru yönlendiriyorum.

Kızımı görmeliyim, onun gerçekten iyi olduğunu kendi gözlerimle görmeliyim. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, onu daha fazla korkutmak istemediğim için kapısını açarken kendimi yavaşlamaya zorluyorum. "Grace? Benim, baba. Artık dışarı çıkabilirsin."

Banyo kapısı uçarak açıldı ve kendini bana doğru fırlattı. "Baba! Buradasın! Tanrım, çok korkmuştum! Ne oldu? Riley iyi mi? Cole Amca burada mı? Polis sirenleri mi duydum?"

Her kelime kalbime bir bıçak daha saplanıyor. Küçük kızım, benim için her şey demek olan biricik kızım dehşet içinde göğsüme gömülüyor ve yürümeye başlayan bir çocuk gibi kollarıma tırmanıyor.

elimini onun buklelerinin üzerinde gezdiriyorum, onu yatıştırıyorum.

"Şşş, her şey yolunda.

Her şey yolunda. Güvendesin."

Göğsümde kalbim sert ve hızlı çarpıyor. Bu çok farklı olabilirdi. Çok daha kötü olabilirdi.

Her şeyi yeniden kaybedebilirdim. Ama bu sefer daha da kötü olabilirdi.

"İYİ OLDUĞUNA EMİN MİSİN?" Cole bana sordu. En az üçüncü kez soruyor ve hâlâ kapının yanında duruyor, sanki beni bırakıp gideceği için kendini iyi hissetmiyormuş gibi. Bu iyi görünmediğime dair yeterli bir işaret.

"Evet. İyiyim. Sadece konuşmamız gerek," diyorum ona, sesim kendi kulaklarıma bile düz geliyor.

Benden aile odasındaki kanepeye kıvrılmış olan Riley'ye bakıyor. Polis Austin'i alıp gittikten sonra, ona karşı bir dizi suçlama sözü vererek, resmi oturma odasının kapısında durdu ve

Birkaç dakika boyunca gözleri boş bir şekilde kanepeye baktı. Birden, sanki biri uzaktan kumandayı ileri sarmış gibi harekete geçti, bir bez ve temizleyici kaptı ve sehpanın camını sanki onu ölümcül bir şekilde rahatsız etmiş gibi fırçaladı. Cole'dan kısa bir süre sonra gelen Janey, sonunda malzemeleri ondan almak ve onu aile odasına itmek zorunda kaldı, onu kanepenin bir köşesine sıkıştırdı, üzerine bir battaniye serdi ve çayını yaptı. Riley hâlâ bardağı tutuyor ama en sevdiği papatya çayından tek bir yudum bile aldığını sanmıyorum.

"Pekâlâ, ihtiyacın olduğu sürece Grace'in yanındayız. Hatta istersen bir gece bile," diye teklif ediyor ama ben başımı sallıyorum. O benimle aynı çatı altında olmadan uyuyamayacağım. Hatta bu gece kapısının önünde uyuyabilirim, sırf arada bir içeri bakıp hâlâ güvende olduğundan emin olmak için.

Ön kapının kapandığını duyuyorum ama burada bir heykel gibi donmuş bir şekilde durup Riley'ye bakıyorum. Kafamda karışıklıklar dönüyor ama sisin içinde yankılanmaya devam eden şey Grace'in telefondaki sesi. O çok korkmuştu ve ben kendimi çok işe yaramaz ve uzakta hissediyordum.

"Ne oldu?" diye bağırdım. Bu bir soru olmalıydı. Bu kesinlikle bana her şeyi anlatması için bir emirdi.

Riley gözlerini benimkilere dikince irkildi. Benimkilerin de içimdeki gibi soğuk olduğuna eminim ama onunkiler Austin'i dışarı çıkardıktan sonra dökülen gözyaşları yüzünden kırmızı çerçeveli ve kabarık. Tahmin etmem gerekirse, onun parçalanışına tanık olmasını, artık onu göremeyene kadar güçlü kalmasını istediğini sanmıyorum. "Otursan iyi olur. Bu uzun bir hikâye." Mutsuzca iç geçiriyor.

Kendimi kontrol altında tutmaya çalışarak keskin bir nefes alıyorum. Ama oturuyorum... Riley'den birkaç minder uzakta, kanepenin kenarına tünemiş, dirseklerimi dizlerime dayamış bir şekilde.

"Sana son koruyucu ailemden kaçtığımı söylemiştim. Austin'in eviydi. On altı yaşındaydım. Ama ben ayrılmadan önce, o ve Beth beni evlat edindiler." Sertçe yutkunuyor ve ben belli belirsiz çaydan bir yudum almasını diliyorum ama almıyor. Ve sanki acı çekmek istiyormuş gibi, daha fazla açıklama yapmadan tekrar yutkunuyor.

"Yani o senin baban." Suçlama çok acımasız ve muhtemelen onu yumuşatmak için başka bir şey söylemeliyim ama istemiyorum. Acıtmasını istiyorum.

"Hayır." Başını sertçe sallarken pembe saçları çılginca savruluyor. "O benim babam değil, babam değil, hiçbir şeyim değil. Ne olduğu umurumda değil.

İmzaladıkları kağıtta öyle yazıyor. Yargıca bunu istemediğimi söyledim ama bana bunun benim için iyi olacağını söyleyip durdular. Yanılıyorlardı, çok yanılıyorlardı."

Sanki neden bahsettiği hakkında bir fikrim varmış gibi atıp tutuyor ama bunların hiçbir önemi yok. Şimdi değil. "Tamam, bu uzun zaman önceydi. Bu gece kapımı kırmasına neden olan şey neydi?"

Artık videoyu gördüm. Austin'in verendamda durup birinin kapı ziline cevap vermesini bekleyişini izledim. Açı Riley'di ama Grace de olabilirdi.

Kapıyı ittiği kişi Grace olabilirdi, Grace davetsiz misafiri dışarıda tutmak için kapıyı kapatmaya çabaladı, Grace bu savaşı kaybetti ve o da zorla içeri girdi. O tehditkâr pislikle yüzleşen benim kızım olabilirdi.

Allah kahretsın.

Boğazımdaki safra yükseliyor ve kalbim daha hızlı atıyor. kulaklar.

"Bazen ortaya çıkıyor. Bence bu onun için berbat bir oyun. Mesela Saklambaç gibi bir şey. Beklenmedik bir yerde ortaya çıktığında ve ben donup kaldığımda verdiğim tepkiden iğrenç bir zevk alıyor. Kafamın içine korku tohumları ekerek beni sürekli tetikte tutmaktan hoşlanıyor. Eskiden kaçmamı istediğini düşünürdüm çünkü aklınca eninde sonunda ona geri döneceğimi düşünüyordu. Şimdi ise bunun onun için sadece bir oyun olduğunu düşünüyorum. Ayıyı sopayla dürtmek gibi. Bu onun için eğlenceli... ta ki ayı ısırana kadar."

Bence bu senaryoda Riley'nin ayı olması gerekiyor. Ama şu anda pek de zorlu görünmüyor. Yorgun görünüyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, gözlerim odanın karşısındaki duvara dikili. "Bunu daha önce de yaptı mı?"

"*Bunu* değil," diye düzeltiyor. "Çoğunlukla para istemek için ortaya çıkar ve bakımındaki evlatlık çocuklarla ilgili acıklı hikayelerle ona para vermem için beni manipüle etmeye çalışır. Ama ona sahip olduğum her kuruşu versem bile, o çocuklar hiçbirini göremeyecek. Mesele para değil, gerçekten değil. İsteddiği güç... benim üzerimdeki güç, bana neşe veren her şeyi benden alma gücü, böylece ben de onun kadar mutsuz olacağım çünkü kimse için önemli olmadığımı hatırlamamı istiyor."

"Son zamanlarda onu gördün mü?"

Neredeyse on yıldır dışarıdaydı, onu takip ediyordu ve o tek kelime etmedi. Ama ben bilmek istiyorum. Bunun olabileceğini biliyor muydu? Adamın burada, ona bu kadar yakın olduğunu? Grace'e bu kadar yakın.

"Geçen gün onu markette gördüm. Önemli bir şey değildi. Para bile istemedi. Sadece beni bulduğunu haber veriyordu. Bir süreliğine bu kadar olur diye düşündüm, özellikle de bu kadar uzakta yaşarken. Belli ki yanılmışım." İçinden soğuk bir ürperti geçiyormuş gibi titriyor.

"Onu gördün ve hiçbir şey söylemedin mi? Bana mı? Cole'a?"

Çünkü Cole'un da tüm bunları bildiğini unutmamıştım. Bunu benden saklayan sadece Riley değildi.

Başını iki yana sallıyor. "Bunu çözmeye çalışıyordum. Daha önce de hep yapardım ve Cole buraya geldiğimden beri benim için çocukları kontrol ediyor. En başta onu bu yüzden aradım. İyi olduklarından emin olmak için onun yardımına ihtiyacım vardı. Austin'le başa çıkabilirim." İç çekti ve sonra fısıldadı, "Onunla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm."

Bu ifadedeki gerçek çok ağır. Görünüşe göre her zaman yaptığı gibi bunu kendi başına yapmaya çalışmıştı. Ve bu her şeyi mahvedebilirdi.

"Güvende olduğuna ve Grace'in seninle güvende olduğuna dair serçe parmağınla söz verirken bahsettiğin şey buydu, değil mi? Başından beri bunun olabileceğini biliyordun." Sesim sert, kelimeler keskin.

Nefesi kesiliyor. "Cameron-"

"*Sen. Biliyordun!*" Kükreyerek ayağa kalktım. Ona doğru yaklaşıyorum ve o kanepeye, battaniyeye büzülüyor, çayının arkasına saklanıyor. Ama umursamıyorum.

Grace'i kaybedebilirdim. Ve bu Riley'nin hatası olurdu.

Hayır. Riley'i içeri aldığım için *benim* hatam olurdu. Ben daha iyi bilirdim. Dikkatimi Grace'ten uzaklaştırmamalıydım. En önemli şey o. Tek başına, dünyamdaki en önemli şey, ve yine de, şimdiye kadar tanıdığı en büyük tehlikeyi getirdim... Austin'i değil. Riley.

"Böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim," diye bağılıyor. "Kimin aklına gelirdi ki..." Elini resmi oturma odasına ya da belki de ön kapıya doğru sallıyor. "*Bu mu?*"

"Ya Grace ile dışarıda olsaydın? Ya o da seninle markete gelseydi? Ya bugün kapıyı açan o olsaydı?"

Bu soru ikimiz için de zamanı durduruyor ve nefes nefese, kızgın ve vahşi gözlerle birbirimize bakıyoruz.

Kapı zili videosunu zihnimde tekrar tekrar oynatıyorum. Ama her seferinde Riley'nin kararlı yüzünün yerini Grace'in korkmuş yüzü alıyor. Sonra telefondaki sesi kafamın içinde yankılanıyor.

"Cameron, özür dilerim. Sana söylemeliydim," diyor, sesi acı dolu.

"Evet, söylemeliydin, en başından beri. Bilseydim, seni asla işe almazdım. Asla riske atmazdım..." Çenemi sağa ve sola kaydırıyorum, vücudumun geri kalanı gergin olsa da bunu söyleyebilmek için oradaki gerginlikle savaşıyorum. "Grace."

Söylemek istediğim bu değil. Söylemek istediğim şey, kalbimi riske atmayacağım. Ama Grace'in aksine benim kalbim önemsiz. Kalbim daha önce kırıldı, paramparça oldu ve parçalandı ama ben yaşamaya devam ettim. Ama Grace? O acıyı, o korkuyu asla yaşamasın diye tüm hayatını onu koruyarak geçirdim ve yine de buradayız.

Hayatımdaki en önemli şey neredeyse benden çalınıyordu, tıpkı Michelle'in çalındığı gibi, bir başkasının hatasıyla.

"Onun benim önceliğim olduğunu, her zaman öyle olduğunu ve her zaman benim için ilk sırada yer alacağını sana en başta söyledim." Sesim çatlıyor ve boğazımı temizliyorum. "Ben onu seçiyorum. Onun iyiliğini, mutluluğunu ve en önemlisi güvenliğini. Bu yüzden üzgünüm ama gitmen gerekiyor." Sözlerimi söylerken gözleriyle buluşmadan ona bakıyorum.

Ayağa fırlıyor, kucığında biriken battaniye yere düşüyor ve elindeki çay bardağını bir takırtıyla masaya bırakıyor. "Beni kovuyor musun?"

Bu ondan çok daha fazlası.

Bir kovulma. Bir ayrılık. Bir çeşit ölüm. Kesinlikle ölüyormuşum gibi hissediyorum. Sanki biri kalbimi göğsümden söküp çıkarıyor.

"Riley-"

"Hayır, gitmiyorum. Austin'e söylediğim buydu ve ciddiydim. Artık kaçmak yok. Seni bırakmıyorum, Grace'i de bırakmıyorum. Biz bir aileyiz."

Yüzündeki kararlılığı görebiliyorum ve birçok yönden, geçmişinin ona olan baskısıyla savaştığı ve şimdi bir gelecek hayal etmeye istekli olduğu için onunla gurur duyuyorum. Ama ben yapamıyorum. O anda sıkışıp kaldım... yalan söylediği anda... isteyerek ve bilerek sahip olduğum en değerli şeyi, Grace'i tehlikeye attığı anda.

Riley ile bunu yapabileceğimi düşünmüştüm. Yaptığımı sanıyordum... Hayatıma devam ettiğimi, yeniden yaşadığımı, umut hissettiğimi. Aşık olacağımı. Ama bu şekilde değil. Kızım pahasına değil.

Yapamam. Yapmayacağım. Asla.

"Evet, öylesin. İyi olduğun şey bu, değil mi? Ayrılmak mı?"

Bu alçak bir darbe, kendi geçmişini ona geri fırlatıyor ve sanki ona tokat atmışım gibi geri çekiliyor. Sözlerimi geri almayı çok istiyorum ama yapamıyorum. Doğru oldukları için değil, gerçekten gideceği tek yolun bu olduğunu düşündüğüm için. Bu yüzden yanaklarımın içini ısıyorum, kendimi sessiz kalmaya zorlarken kendimi cezalandırıyorum.

"Çantamı toplayan ben olabilirim ama bu sefer giden ben değilim. Bu aile için, sen ve Grace için ve ilk kez kendim için bile savaştım çünkü burada bir geleceğim olabileceğine dair umut beslememe izin verdin, benim gibi birinin sahip olamayacağı bir şey." Acı acı gülüyor. "Sanırım haklıymışım. Bunu hak etmiyorum."

Ama hayatımın süslü ziynetlerine bakmıyor. Hayır, doğrudan bana bakıyor ve beni hak ettiğini düşünmediğini söylüyor.

"Sen de herkes gibisin, öyle ya da böyle eninde sonunda beni terk edeceksin." Elini kalbinin üzerine koydu. "Grace'e onu sevdiğimi söyle."

Yanımdan geçip gidiyor, aramızda o kadar büyük bir mesafe bırakıyor ki, dışarı çıkarken rüzgâr bile bana değmiyor. Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum, bu geceki her şeyi tekrar eden bir döngüde sıkışıp kaldım, ama Riley'nin merdivenlerden geri gelmesine yetecek kadar uzun bir süre.

Ön kapıda onu duyuyorum. "Hoşça kal

Cameron." Ve yalnız kaldım.

Yine yalnızdım.

Elimden geldiğince yüksek sesle çığlık atıyorum, yoğun kayıp duygusu kontrol edilemeyecek kadar fazla. Sonra daha önce yıkmadığım her şeyi yıkıyorum, lanet çay bardağını duvara fırlatarak başlıyorum. Beyaz boyanın üzerine sıçrayan kahverengi sıvıyı görüyorum ve sonra tek gördüğüm... kırmızı.

RILEY

Uyuşmuş durumdayım.

Belki vücudumun dağılmamam için devreye soktuğu bir savunma mekanizmasıdır, belki de üşüdüğüm içindir. Arabanın kaloriferi açık, dışarıdaki soğuk Aralık gecesine rağmen her şeyi sıcak tutuyor, ama içim üşüyor. Donmuşum. Ölüyüm.

Aynen öyle. Uyuşuk değil. Ölü.

Yine de sürmeye devam ediyorum, diğer farlar çoğunlukla görmezden geldiğim bulanık bir gösteri. Sonunda bir arabalı restorandan geçip otoparka park ediyorum ve kendimi tatsız patates kızartmalarını yutmaya zorluyorum.

Aptalca, Cameron ve Grace'in akşam yemeğini yiyip yemediklerini merak ediyorum çünkü pişirmeyi bitirmemiştim. Biberler ve soğanlar hâlâ mutfaktaki kesme tahtasının üzerinde mi? Muhtemelen değildir. Janey aldı Benimle ilgilendi ve muhtemelen onunla da ilgilendi.

Sanki orada olduğuma dair hiçbir iz yok. Odam bomboş, yataktan çarşafı çıkardım ve onları ve havlumu üst kattaki çamaşır odası sepetine bıraktım ve yemek yaptığımı gösteren bir Tupperware yemek artığı bile yok. Ben sadece... gitmişim.

Gittiğim diğer zamanlarda arkamda ne kaldığını hiç düşünmemiştim. Ama bu sefer farklı. Önemişim. Önemli olmak, bir fark yaratmak, benim için hala var oldukları gibi onlar için de var olmak istiyorum.

Durmak istemeyerek biraz daha sürüyorum. Nereye gittiğimi ya da ne yaptığımı bilmiyorum. Aslında, bu gece kat ettiğim yüz mil boyunca, sanırım eve on mil kadar yaklaştım.

Hayır, eve değil. Cameron'ın evi.

Etrafında dönüp duruyorum, üzerimdeki çekim gücünü kıramıyorum. Ama göz kapaklarım ağırlaşıyor ve sonunda uyumak zorunda kalacağım. İsteksizce, otoyolda bir otelin önünde durup içeri giriyorum.

Oda tutmak oldukça hızlı ve tezgâhtarın "bu gece bizi seçtiğiniz için çok mutluyuz" şeklindeki aşırı dostane tavrını bırakmasından sonra çoğunlukla acısız. Sanırım bunu anlayabiliyordu.

Burada olmayı ben seçmedim. Sadece gidecek bir yere ihtiyacım var.

Anahtar kartımı aldıktan sonra her şeyi üst kata çıkarıyorum ve botlarımı çıkarmadan önce hepsini gelişigüzel bir şekilde atıyorum. Yastık yığınının yığılıp hüngür hüngür ağlamaya başlamadan önce ancak bu kadar ilerleyebildim.

Bulduklarım ve kaybettiklerim için ağlıyorum. Cameron'ın içimde düzelttikleri ve kırdıkları için. Grace için ağlıyorum, ben orada olmadığımda kafasının karışacağını ve endişeleneceğini biliyorum. Cameron için bile ağlıyorum, çünkü onun incinmesini, korkmasını ya da kızmasını istemiyorum ve o bu gece bunların hepsini yaşadı.

Çoğunlukla sadece ağlıyorum çünkü göğsümdeki bu acı düğümünü serbest bırakan tek şey bu.

Ertesi sabah uyandıgımda tüm bunların bir kabus olduğunu umuyordum.

Bana bunun sadece bir rüya olmadığını, aslında gerçek olduğunu anında gösteren şey, diğer yatağın üzerinde duran eşyalarımın çöp torbası. İçimde derin ve karanlık bir şeyi tetikliyor ve Austin'in bana yine 'çöp' dediğini duyuyorum.

Bunun beni inciteceğini biliyordu. Bu yüzden söyledi.

Ve bir kural olarak, bu travma yüzünden taşınırken çöp torbası kullanmıyorum. Ama dün gece acelem vardı, kafam karıştı, ihanete uğramıştım ve başım dönüyordu, bu yüzden değerli kıyafetlerimi askılarından çekip rastgele bavulumla doldurdum. Bavul dolduğunda ve daha paketlemem gereken şeyler olduğunda, bir daha asla yapmayacağıma yemin ettiğim tek şeyi yaptım ve bir çöp torbası kaptım.

Artık zamandan başka bir şeyim yok.

Bu doğru. Ne yapacağımı bilmiyorum ama bir sonraki adıma karar vermek için bir yere ihtiyacım olacağını düşünerek bu odayı da bu gece için ayırttım. Burada mı kalacağım? Seyahat mi edeceğim? Ara mı vereceğim? Sadece birkaç ay önce aynı düşüncelere sahip olduğumu ve Cameron ve Grace ile işe girdiğimde hayatın beni tam da olmam gereken yere götürdüğünü düşünmek garip.

Şimdi, sorular ve olası cevapları beni istediğim şeyden gittikçe daha da uzaklaştırıyor gibi geliyor.

Her zaman istediğini elde edemezsin Riley.

Gerçek bu değil mi?

Her şeyden önce battaniyeleri atıp yataktan sürünerek çıkıyorum. Hem uykudan hem de ağlamaktan gözlerim kararmış bir halde çöp torbasını alıp içindekileri diğer yatağa boşaltıyorum. "Ben atılacak biri değilim," diyorum poşete, ama bu ifade en iyi ihtimalle zayıf, en kötü ihtimalle de yalan.

Bir plastik parçasının bu kadar çok şey ifade etmesi aptalca ama ediyor. Kendimden, ne kadar ilerlediğimden, kendime verdiğim değerden bir gerileme gibi geliyor.

Oda katlanarak daha dağınık görünüyor, ama içine eşyalarımı doldurduğum çöp torbası görüntüsü olmadan daha iyi hissettiriyor. Kapı çalındığında öfkeyle poşeti toparlamaya çalışıyordum.

Dersimi çok iyi almıştım ve bu sefer gözetleme deliğinden baktım. Janey, Kayla ve Miranda koridorda durmuş bana bakıyorlardı.

Cevap veremiyorum. Şimdi olmaz. Bu şekilde olmaz. Çok hassasım, çok hamım, iyileştigimi sandığım hasarın üzerindeki taze kesiklerden dolayı yaralarım hassas. Elimdeki çantayla oynayarak kapıdan geri çekiliyorum.

"İçeride olduğunu biliyoruz, o yüzden kapıyı açsan iyi olur Riley," diyor Kayla. Onun arkadaşça davrandığını, kardeşlerine bir şeyler söylediğini ve kibar olduğunu duymuştum. Kayla'nın bu versiyonu bunların hiçbirisi değil. Sesi soğuk, sert bir kaltak gibi geliyor ve bunun onun profesyonel versiyonu olup olmadığını merak ediyorum. Cameron bana onun yönetim kurulu odasında bir canavar olduğunu ve kendisini hafife alan insanları acımasızca düzeltmekten özel bir zevk aldığını söyledi.

Ben onu hiç küçümsemedim. Onun harika olduğunu düşündüm. Arkadaş olmamızı istedim ve bu tür bir bağ kurma yolunda ilerlediğimizi umdum.

Görünüşe göre değilmiş, çünkü daha önce işverenler için yaptığım gibi bana bir gizlilik sözleşmesi ve kıdem tazminatı sözleşmesi imzalatmak için burada olduğundan hiç şüphem yok. Cameron'ın demir yumruğu olmak için burada.

Bu işi bitirsem iyi olacak, o yüzden omurgamı sertleştirip kapıyı açıyorum. "Nerede olduğumu nasıl bildin?"

Geçerli bir soru. Buraya geleli on iki saatten az oldu ve belli ki buraya gelmek gibi bir planım yoktu, gözyaşlarımın tsunami boyutuna ulaştığını hissettiğimde gördüğüm ilk düzgün oteli seçtim, ama sanırım asıl demek istediğim neden Cameron'ın etrafında dolaşmadıkları ve burada oldukları.

Janey bana gökyüzünün mavi olduğunu nasıl bildiklerini sormuşum gibi bakıyor çünkü cevap çok açık. "Cole."

Gözyaşları yeniden başlıyor ve ben bir anda hüngür hüngür ağlayan bir felakete dönüşüyorum. "Özür dilerim, berbat haldeyim," diyorum onlara. Çoğunlukla Janey çünkü hemen kollarını bana dolayan o oluyor.

"Dağınık ol. Sorun değil," diye yatıştırıcı bir şekilde fısıldıyor, muhtemelen Emmett'in kahvaltısı da üzerindeyken tüylü kazağına sümük bulaştırmamı umursamıyor.

"Hepimiz dağılmış durumdayız, dünya dağılmış durumda, evren dağılmış durumda. Bence dağınıklık her şeyin doğru düzeni olabilir," diye onaylıyor Kayla, içeri girerken alaycı bir öfkeyle elini sallıyor. Bu erken saatte bile topuklu ayakkabıları, özel dikim kot pantolonu, kaşmir boğazlı kazağı, yün paltosu, mükemmel kıvrılmış saçları ve taze makyajıyla kusursuz görünüyor. Sanırım bu onun 'gündelik' versiyonu. Yine de, hafta içi olduğu düşünülürse, iş için giyinmemiş olmasına şaşırdım. İş yerinde olmamasına ve burada olmasına şaşıyorum, bu da bana muhtemelen imzalamam gereken bazı evraklar olduğunu hatırlatıyor.

Miranda onu takip ediyor ve sırtıma sıcak bir avuç koyduğunda endişesini hissediyorum. "Ah, tatlım."

Kayla'ya bakıyorum. "Sanırım ağabeyin prensip olarak seninle aynı fikirde değil."

Gözlerini deviriyor ve "Kardeşim tam bir salak" diye homurdanıyor. Gözlerimi kırıştırdım, bunu beklemiyordum.

Miranda hafifçe de olsa sustu. "Kayla, kardeşin hakkında böyle kötü konuşma. Bırak ben konuşayım. Oğlum bir aptal Riley. Özür dilerim. Elimden gelenin en iyisini yaptım ama onda benim hiç alakam olmayan bozukluklar var."

"Ne?" Birinden diğerine bakıyorum, şimdi kafam öncekinden daha karışık.

"Oturup konuşabilir miyiz?" Miranda nazikçe soruyor. Sanırım başımı sallıyorum ya da belki de hayır demiyorum, çünkü yatağın üzerindeki kıyafet yığınının yolundan çekiyor ve bacak bacak üstüne atarak oturuyor, sanki hayatımın yıkıntılarında değil de bir tahtta oturuyormuş gibi.

Kayla ceketini masanın üzerine bırakıp ucuz tahta sandalyeyi alıyor ve Janey beni diğer yatağa götürüyor. Ben oturuyorum, o da hemen yanıma yerleşiyor. Bu konuşma gerçekten berbat olacaktı gibi geliyor. Ama bir daha incinmekten başka bir şey hissedeceksem, bunu sindirmem gerekiyor ve Janey en iyi arkadaşıma en yakın şey, bu yüzden varlığına minnettarım.

"Dün gece ne oldu? Dün gece Grace'i almaya geldiğinde Cameron'ın anlattıklarını duydum ama-"

"İyiler mi?" diye sormak için araya giriyorum.

Başını sallıyor ama gözlerinden pek de öyle düşünmediği anlaşılıyor. "Bugün evdeler. Cameron Grace'in okula gitmesini istemedi. Sanırım onun yanında olmasına ihtiyacı var."

Gözlerim kucağıma düşüyor. Grace'i balonlu naylona sarmak ve aynı zamanda kollarının balonunda tutmak istemesi mantıklı ama bu beni daha da kötü hissettiriyor.

Guiltier. Çünkü bunu onların kapısına ben getirdim. Bu benim hatam.

"Bize ne olduğunu anlatabilir misin?" Janey tekrar soruyor ve Miranda başıyla onaylıyor. Bir planları var, bu çok açık, ama bunun tarafından manipüle edilmiş hissetmek yerine, memnunum. En azından biri neler olup bittiğini biliyor çünkü benim bilmediğim kesin.

"Austin'le olan kısmı biliyor musun?" Açıklığa kavuşturuyorum. Janey polisle birlikte oradaydı, yani her şeyi duydu, muhtemelen benimle, Grace'le, Cameron'la ve Cole'la konuşmaları arasında birkaç kez. Bunu Miranda ve Kayla'yla da paylaştığını varsayıyorum. Hepsi başını sallayarak onayladı. "Ondan sonra Cameron ne olduğunu sordu ve ben de ona Austin'in bazen ortaya çıktığını anlattım. Para istiyor ve beni manipüle etmeye çalışıyor ama asla tehlikeli bir şey yapmıyor. Düne kadar."

Sessizleşiyorum, kapıyı iterek açıp Cameron'ın evine girmesinin korkunç gerçekliği tekrar yüzüme çarpıyor. Önemli bir şey değilmiş gibi davranıyordu ama bu, benimle her zaman yapmaya çalıştığı güç oyununun büyük bir tırmanışydı.

"Cameron," diye hatırlatıyor Kayla. "Aptal kardeşimin ne yaptığını anlat bize."

Her nasılsa, ona tekrar isimler takması hem yardımcı oluyor hem de canımı yakıyor. Başımı iki yana sallıyorum. "O aptal değil. Grace'i koruyor, benim yapmam gereken bir şey. Austin'in bunu yapacağını hiç düşünmemiştim..."

"Hayır, o adamın yaptığı bir şey için kendini suçlamıyorsun." Miranda'nın tatlı, anaç doğası gitmiş, yerine beş oğlanı ve Kayla'yı yıllar boyunca hizada tutmak için kullandığı saçma sapan ses tonu gelmişti. "Ya da Cameron'ın yaptığı bir şey."

"Ben değilim," diyorum onlara. "Bu benim hatam. Austin'in eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyordum ve hiçbir şey söylemedim. Onu markette gördüğümde Cameron'a, hatta Cole'a bile söylemedim. Kendi başıma halletmeye çalıştım."

Her zaman yaptığım gibi, ama bu sefer farklıydı. Burada inşa ettiğim şeyi, onlarda ve sizde bulduğum şeyi riske atmak istemedim."

Yardım istemekten korktuğum için bencilce hepsini riske attığımdan utanarak başımı öne eğdim. Seve seve verecekleri yardımı.

Kayla yine o profesyonel, iş bitirici ses tonuyla, "Yani senin pozisyonun," diye başlıyor. Kafamı kaldırdığımda duruşu dimdik, gözleri soğuk ve sert, elleri belinde kenetlenmişti. "Sistem tarafından bir ömür boyu yüzüstü bırakıldıktan sonra, kimseye güvenemeyeceğiniz açıkça gösterildikten sonra, insanlar sizi o kadar düzenli bir şekilde terk ediyor ki, başa çıkma mekanizması olarak kara mizahı kullanıyorsunuz, ölüm laneti olmakla ilgili şaka yapacak kadar ileri gidiyorsunuz-"

"Kayla," diye tıslıyor Janey, Kayla'nın hayatın beni nasıl yüzüstü bıraktığına dair çamaşır listesini bölüp ondan bana bakıyor çünkü bahsettiği 'şaka' Janey ve Cole'a benimle ilk tanışmalarından birkaç gün sonra biyolojik babamın öldüğünü söylediklerinde yaptığım bir şakaydı, yani belli ki benim hakkımda konuşuyorlardı.

Ama Kayla, öldürmeye giden bir dişi aslan gibi onu görmezden geliyor. "Tüm bunlardan ve on yılı aşkın bir süre boyunca -gerçek bir çocuk olduğun zamanlar da dahil olmak üzere- hassas bir durumu bir şekilde başarıyla idare etmenden sonra, yirmi dört saatten kısa bir süre önce bir patron gibi karşısına dikilip haddini bildirdiğin adamı ilk gördüğünde Cameron ve Cole'a zor durumdaki bir genç kız gibi koşman gerektiğini mi söylüyorsun?"

Kulağa farklı geliyor. Beni güçlü gösteriyor. Güçlüyüm, zor kazanılmış bir güç olduğunda bunu inkar etmeyeceğim, ama bu tam bir resim değil. Bundan çok daha bulanık ve hepimiz bunu biliyoruz, kabul etmiyormuş gibi davransak bile. Ama bütün gece bunu düşündüm ve Dr. Google'dan travma odaklı kendi kendine terapi alarak bir ömür geçirdim, bu yüzden dün gece ne olduğunu oldukça iyi anladığımı hissediyorum. Austin'le olan kısmı değil, Cameron'la olan kısmı.

"Cameron haklı. Bana her zaman Grace'i ilk sıraya koyacağını söyledi ve kesinlikle, yüzde yüz öyle yapmalıydı. Ben de öyle yapmalıydım. Çünkü dün kapıyı açan ben değil o olabilirdi ve bu olsaydı her şey çok... çok farklı olurdu."

Üç kadın birbirlerine bakıyor ve yarattıkları imge karşısında duydukları dehşeti hissedebiliyorum. Bunu çok iyi biliyorum çünkü Cameron bunu önerdiğinden beri kafamın içinde dönüp duruyor.

"Cameron sert davranmış olabilir ama haksız değil," diye devam ediyorum. "Michelle'i kaybetti ve dün gece Grace'i de kaybedebilirdi. Eminim o da böyle hissetmiştir.

Neredeyse yapıyordu, bu da yaralarının her birini açtı. Beni uzağa göndermek onun travmasının tüm gücüyle ortaya çıkması demek." Kayla gözlerini kısıyor, bu konuda geldiğim noktadan benim kadar hoşlanmıyor. "Ama bana neden gitmemi söylediğini anlamış olmam bunu doğru yapmaz."

"Miranda da aynı fikirde, ama yine de umutla, "Belki ikiniz konuşabilirsiniz?" diye öneriyor. Bu konuda çok iyi bir kavrayışa sahipsiniz - gerçekten etkileyici - ama oğlumun duygularını açması için biraz zorlanmaya ihtiyacı var. Ben denedim, o zamanlar..." Duraklıyor ve neredeyse son dokuz yıldır Michelle'in adıyla ilgili yaşadığı engelle savaştığını hissedebiliyorum. "*Michelle* geçti, ama o kadar da iyi gitmedi." O zamanlar her ne oluyorsa aklından çıkmış gibi görünüyor.

Küçük bir itme mi?

Kollarımı dizlerime doluyorum, kendime sarılırken keşke Cameron dün gece tüm parçalarımı birbirine sarmış olsaydı diye düşünüyorum. Ama sarılmadı. Sarılamadı.

"Birbirimize aşık olduk. İkimiz de bunun olmasını istemedik ama oldu. Önce yavaş yavaş, sonra bir anda. Ama beni gerçekten sevmek istediğini sanmıyorum. Tam olarak değil, düzgün bir şekilde değil, iyisiyle kötüsüyle değil, ki hayat böyle bir şey. Bu çok acı veriyor ama gerçek bu." Miranda'ya bakıyorum, Cameron'a neden istediğim gibi davranmasını söyleyemediğimi anlamasını umuyorum. İşe yaramayacak ama aynı zamanda bu benim görevim değil. Bu benim rolüm değil. En önemlisi de, bunu yapmak zorunda olmamalıyım. "Hayatın bana öğrettiği pek çok zor ders var ama eninde sonunda karşımdaki kişinin arkamı kolladığına güvenmek istiyorum ve Cameron... ne kadar istesem de bunu yapmıyor. Benim verdiğim enerjiyi, ilgiyi ve sevgiyi geri verebilecek birini istemenin bencillik olduğunu düşünmüyorum."

Odada iğne atsan yere düşmez. Anlaşmalarının sessizliği neredeyse sağır edici.

"Michelle'e hâlâ aşık mı?" Janey nazıkçe soruyor.

Başımı sallıyorum. "Senin kastettiğin şekilde değil. Onu her zaman sevecektir. Sevmeli de. Ama onu geri tutan şey bu değil. Korkuyor. Savunmasız olmaktan, o kaybı tekrar yaşamaktan ve asla kaybetmemenin kesin yolu asla umursamamaktan. Grace onun için bu kadar ve sorun değil. Sadece düşündüm ki belki..."

Ne düşündüğümü söylememe gerek yok çünkü hepimiz biliyoruz. Daha büyük bir şey inşa ettiğimizi sanıyordum... bir aile, bir yuva, bir gelecek.

Ve eğer daha fazla zaman olsaydı ya da bu olmadan önce daha uzun süre birlikte olsaydık, farklı olabilirdi. Ama öyle değil.

Olan oldu.

"Onu öldüreceğim," diyor Kayla.

Janey başını sallıyor. "Bunu yüksek sesle söyleme. Cole bunun makul inkâr edilebilirliğini ortadan kaldıracağını söylüyor."

Ortamı yumuşatmaya çalışıyorlar ama faydası yok. Hepimiz bunun o olduğunu biliyoruz.

"Ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bilmiyorum ama size haber veririm, tamam mı?" Janey'e söyledim.

"'Bana haber verirsin' de ne demek?" diye karşı çıkıyor, benimle alay ediyor. "Cameron seni kovmuş olabilir ama ben kovmadım ve hazır olur olmaz evime gelmeni bekliyorum. Emmett, Riley teyzesiyle oynamak ve sana yeni numarasını göstermek için sabırsızlanıyor. Dün kendi kendine karından oturmaya geçti," diye gururla bilgi veriyor.

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. Bu nazik bir teklif, hatta cömertçe ve belki bir süreliğine kabul ederim. Ama ikimiz de biliyoruz ki hayatıma devam edeceğim. Artık beni burada tutan bir şey yok, o yüzden gitme zamanı.

Tekrar.

CAMERON

Sonrası

Ne kadar süre öfkелendiğimi bilmiyorum. Fiziksel ve duygusal olarak tüm bedenimi acıtacak kadar uzun. Ama sonunda duvarlarım tekrar yükseliyor ve kendimi kapatıyorum.

Boş ve her şeyden kopuk bir şekilde ortalığı temizliyor, duvara fırlatılan fincanın ya da çayın izinin kalmadığından emin oluyorum. Kanepeyi düzeltiyorum, duvardaki resimleri düzeltiyorum ve Riley'nin onu neden rahatsız ettiğini bilmediğim halde çoktan temizlediği sehpayı fırçalıyorum.

Sonra Cole'un evine gidiyorum.

Geç oldu ve Grace çoktan uyudu, bu yüzden onu gece için bırakmamı istiyorlar ama yapamıyorum. Sessizce reddediyorum ve kanepelerine oturuyorum. Grace kalırsa, ben de kalırım. Janey mazeret bildiriyor ve sonra Cole ile ben kalıyoruz. Bana bakıyor, ona bir şey söylememi bekliyor, herhangi bir şey. Ben de aynı nedenle ona bakıyorum.

O biliyordu. Tıpkı Riley gibi.

Bu tehdidin dışarıda bir yerde olduğunu biliyordu ve herkesten önce böyle bir şeyi bana söylemesi için ona güvenirdim. Tehdit değerlendiricisi o ama yine de kızımı, sahip olduğum en değerli şeyi tehlikeye atmama izin verdi.

"Siktir git," diye hırladım ona.

"Riley nerede?" Dudaklarından dökülen kızımın adı paramparça olmuş ruhuma bir kurşun gibi iniyor ve beni tekrar çileden çıkarmaya yarıyor.

"Onun için benden ve Grace'den daha mı çok endişeleniyorsun?"

Soğukkanlılıkla suçluyorum. "Evet." Cevabı daha da soğuk. "Sen iyisin. Grace iyi." El sallıyor

Elini Grace'in uyuduğu yatak odalarının bulunduğu koridora doğru uzatarak bu noktayı vurguladı. "Riley..." Sözüünü kesiyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Ama buna izin veremem.

Dokuz yıl önce cenazesinde Michelle'e Grace'e ikimiz için de bakacağımıza ve onun yapacağı şeyi yapacağımıza dair bir söz verdim. Ve bu

o zamandan beri benim itici gücüm oldu. Belki daha fazlası olabilir düşüncesiyle bu hedeften uzaklaştım ama bu hatayı bir daha yapmayacağım.

"Gitti," dedim Cole'a, daha önceki sorusunu yanıtlarken. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ne halt etti n sen?" diye suçlayıcı bir şekilde tıslayarak ayağa kalktı. Ayaklarım.

Ona bakıyorum, benim yaptığım varsayımıyla şok oldum. bu gece olanlardan sonra yanlış bir şey. Burada haklı olan tek kişi benim, kardeşim tarafından, rastgele bir adam tarafından ve en çok da sevdiğim kadın tarafından haksızlığa uğradım.

Aşk. Şimdiki zaman.

Kalbim zihnimi düzeltiyor ve bunun doğru olduğunu kabul etmek acı veriyor. Her şeyden sonra bile Riley'i hâlâ seviyorum. Ama aşk yeterli değil. Bu kolay bir aşk hikâyesi değil. Bu hayat ve karmaşık, bazen çirkin ve zor.

Cole'a bakıyorum, gözlerim soğuk ve dişlerim sıkılı, "Yapmam gerekeni yaptım." diyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Sen tam bir felaketsin Cameron."

Burnunu telefonuna gömüp beni görmezden gelerek odadan çıkıyor. Muhtemelen Riley'ye mesaj atıyordur. Umarım onu kontrol ediyordur. Biri yapmalı ama ben yapamam. Çok zayıfım ve Grace için güçlü olmalıyım. Çünkü o haklı. İçim dışım felaket ama Grace'in sahip olduğu tek şey benim.

Riley'nin de sahip

olduğu tek şey sensin.

Sahipti, düzeltiyorum.

Bu hatırlatma kırık kalbimin taze yarasına tuz basıyor ama içimi parçalasa da beni doğru olanı yapmaktan alıkoymasına izin vermiyorum.

Ertesi sabah Grace'in yanağımı dürtmesiyle uyandım. "Baba!" Sanırım fısıldamaya çalışıyor ama Grace olduğu için daha çok normal konuşma sesine benziyor.

"Selam," diye selamlıyorum onu, boğazım kaşınıyor ve sesim sert çıkıyor. Ne zaman uykuya daldığımı bilmiyorum. On dakika önce, belki? Sanki uzun zamandır uyumamışım gibi geliyor.

Uzun zamandır. Ya da belki de sadece kendimi bok gibi hissediyorum ve uykusuzluğun bununla hiçbir ilgisi yok.

Cole hışımla çıkıp gittikten sonra burada oturup boş boş duvara baktım. Daha önce de soğukkanlılıkla bu cehennemi atlatmıştım ama o zaman viski ve burbon bana yardımcı olmuştu. Umarım bu sefer içki olmadan da atlatabilirim.

"İyi misin?" Grace bana soruyor. Gözleri kısılmış, bakışları kurnaz ve hiçbir şeyi kaçırmayacağını biliyorum. Özellikle de gözlerimi... Gözlerimin pırıl pırıl olduğunu, muhtemelen kan çanağına döndüğünü ve kesinlikle lanetli olduğunu hissedebiliyorum.

Dudaklarımı yalayıp sesime hayat vermeye çalışıyorum. "Evet, ben iyiyim. Sen iyi misin? Senin için çok endişelendim ama dün gece buraya geldiğimde çoktan uyumuştun."

Omuz silkiyor, dünü unutturmaya çalışıyor ama telefonda sesini duydum, saklandığı yerden çıktıktan sonra bana sarıldığında korkusunu hissettim. "Ben iyiyim." İkimiz de numara yapıyoruz, iyi olduğumuzu gerçeğe dönüştürmeye çalışırken yüzde yüz yalan söylüyoruz. "Riley nerede?" Grace, Riley bir koltuk minderinin altında ya da perdelerin arkasında saklanıyor olabilir mi gibi etrafına bakınıyor.

İşte o an geldi. Riley'nin gittiğini ona söylemem gereken an. Ama bunu yapamam, bir anda olmaz. Zaten hayatında bu kadar kayıp varken bir de yara bandını sökmek istemiyorum.

"Baş etmesi gereken şeyler var, o yüzden şu an burada değil." Bebek adımları, yavaş yavaş yeni gerçekliğimiz haline getirebileceğim tohumları dikkatlice ekiyorum.

Riley'siz bir hayat.

Kulağa korkunç geliyor. Daha kötü hissettiriyor.

Grace cevabımı düşünürken kaşları çatıldı ama sonra başını salladı. "Bu mantıklı. Austin denen adam onu gerçekten korkuttu, değil mi? Krep ister misin? Riley bana sıfırdan nasıl yapılacağını gösterdi ve Cole Amca'da da muhtemelen malzeme vardır."

Mutfağa yöneldi, kilerdeki un ve şeker kaplarından kendine yardım ettikten sonra buzdolabını açtı. Süt ve yumurta çıkarıyor, sonra da derlediği malzemelere bakıyor. Zihninde tarifi kontrol ettiğini neredeyse görebiliyorum.

Ama benim takıldığım nokta Grace'in Austin'in Riley'i gerçekten korkuttuğunu söylemesi. Ama o korkunç anda Grace'in olabildiğince güvende olması için yapması gerekeni yaptı. Polise Grace'i gözden uzak tutmak için üst kata gönderdiğini, yardım çağırmasını söylediğini ve Cole'un onu bulacağına güvendiğini söylediğini duydum.

durumu anlamıştı. Kendini Grace ve Austin'in arasında tutmuş, gerekirse her şeyiyle onunla savaşmaya hazırdı ve sonra onu konuşturarak dikkatini dağıtmış, böylece polisin ve desteğin oraya ulaşması için zaman kazanmasını sağlamıştı. Tüm bunları kalbi hızla çarparken, korkusu artarken ve geçmişteki hayaletleri her şeyi tehdit eden sinsi bir sırıtışla ona musallat olurken yaptı.

Tüm bunları derin bir seviyede anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama en başta böyle olmamalıydı.

Grace gerçekten de herkes için krep yapıyor. Cole ve Janey, gülümsemeleri gergin olsa da, hem çabalarını hem de sonuçlarını överek onları mutlu bir şekilde yiyorlar. Bir tanesini yutuyorum, hiç tadına bakmıyorum ama ona lezzetli olduğunu söylüyorum. Riley'nin ona öğrettiğini söyleyerek övünüyor. Cole ve Janey bana hançer gibi bakıyor. Bir şeyler hissedebilseydim muhtemelen buna üzülürdüm ama uyuşmuş durumdayım, o yüzden umurumda değil.

Saat on buçukta eve vardığımızda Grace tereddütle "Eee... bugün okul yok mu?" diye sordu.

Kural olarak, ateşi çıkmadığı ya da kusmadığı sürece Grace'in okulu asmasına izin vermiyorum. Bir keresinde de bir binicilik yarışması için okula gitmemesi gerekmişti. Ama okula devam konusunu ciddiye alıyorum. Bugün umurumda değil. Onu burada, benimle birlikte, gözlerimi ondan ayırmadan ve güvende olduğunu bilerek istiyorum. Başımı sallıyorum. "Film maratonu?" Teklif ediyorum. "Ya da hangi K-drama'dan hoşlanıyorsan onu izleyebiliriz." Şu anda altyazıları okuyamayacağım ama nasıl olsa ekrana bakacağım için bunun bir önemi yok.

"Bir film iyi olur. Riley ve ben *Ruhların Simyası*'nın on yedinci bölümündeyiz ama onsuz izlersem beni öldürür."

Dilimi ısıırıyorum, ona diziyi kendi başına bitirmesi gerektiğini söylemiyorum.

Medya odasındaki büyük kanepeye battaniyelerden bir yuva yapıyoruz ve Grace yirmili yaşlarının sonlarında oldukları belli olan ama ergenlik çağındaki karakterleri canlandıran oyuncuların olduğu bir şey açıyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Önemli de değil zaten. O filmi izliyor, ben de göz ucuyla Grace'i izliyorum.

Onu kaybedebilirdim.

Ama kalbim kırık çünkü bir şey kaybettim... birini... Riley'i. Eve döndükçe bunu daha iyi anlıyorum. Onun yokluğunu burada hissedebiliyorum.

Burası çok sessiz.

Mırıldanma yok, şarkı söyleme yok, onu bunu yaparken bilezikleri şingırdamıyor. Hayat yok. Onu da yanında götürdü, beni yine içimde ölü bıraktı.

Çok sessiz.

Normale dönmeliyiz. Ya da Riley'den önce normal olan her neyse.

Erken kalktım, yine uyumadım, koşu bandında hızlı bir koşu yaptım, shake'imi hazırlayıp zorla içtim ve iş için giyindim -sıkıcı siyah takım elbise, düz beyaz gömlek, yavan siyah kravat, donuk düz çoraplar. Grace'e mikrodalgada krep yapıyorum, biraz donmuş olsalar da buzlukta hâlâ biraz olduğuna şükrediyorum.

Grace'i alnından öpüyorum ve bugün onu okula götürmeyi kabul eden annesinin yanına koşuyor. Janey öğleden sonra onu alacak.

Ben işe gidiyorum. Bir toplantıda oturuyorum, insanlar kâr ve zarardan bahsederken sessizce kaşlarımı çatıyorum, hiçbir umurumda değil. Jeannie öğle yemeği isteyip istemediğimi sordu, ben de hayır dedim. Yemek istemiyorum, başka bir not okumak istemiyorum, hiçbir şey istemiyorum.

Riley'i istiyorum.

Lanet olsun. Masamdan uzaklaşıyorum, pencereye doğru yürüyorum ve ufka bakıyorum. Orada bir yerde mi? Yakın mı? Uzakta mı? Bunu bilmemek bile içimde bıçak gibi bir sızı. Onu arayabilirdim ama ne diyecektim? Üzgün olduğumu mu? Öyleyim ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Michelle öldükten sonra, Grace'i ilk sıraya koymak doğaldı. Sahip olduğum tek şey oydu.

Sola.

Bu farklı hissettiriyor.

Riley'i kaderim tarafından değil de kendi eylemlerimle kaybetmek acı veriyor. kontrolümü kaybettiğimi fark ettim. Grace'i seçtiğim için bir an bile pişmanlık duymasam da keşke geri dönmenin bir yolu olsaydı. Riley'nin benim olduğu ve harika bir şey inşa ettiğimiz zamana. Bana ona musallat olan hayaletten bahsetmediği zamana. Kahretsin, daha on altı yaşındayken Austin'in evini terk ettiği zamana. Onu asla takip etmemesini sağladım.

Tüm hayatı boyunca onu güvende tutacaktım.

Ama geri dönemem. Bunu yapmanın bir yolu hiç olmadı. Gitmenin tek yolu... ileri gitmek.

Saat beşte, hiçbir şey başaramamış olarak ayrılıyorum. Kimse bunu fark etmedi ya da umursamadı. Bütün gün ofiste tepinerek ve hırıldayarak dolaşırken hepsi yolumdan kaçıyordu. Eminim yine bir uyarı gelmiştir. 'Cameron'a dikkat et, yine götlük yapmaya başladı', ki bu doğru.

Keşke daha da kötüleşeceğini ve bir daha asla düzelmeyebileceğini fark etselerdi.

Grace'i almak için Cole'un evinin önüne geldiğimde her şeyin daha da kötüye gideceğini fark ettim. Herkes burada. O kadar çok araba var ki, zengin pislikler için bir blok partisi gibi görünüyor. Derin bir iç çekip gözlerimi deviriyorum. Bunun olacağını tahmin etmeliydim, ama başkalarının ne yapıyor olabileceğini düşünemeyecek kadar kendi kafamın içinde kaybolmuştum.

Kapıyı çalma şansım bile olmadı. Ben garaj yolunda yürürken Cole kapıyı açtı. Kapının pervazına yaslanarak bana yukarıdan aşağıya bakıyor, kaşları benimkinin bir yansıması.

"Eğer bunu yapacaksak, hadi yapalım."

"Senin cenazen," diyor bana. Ve işte böyle, tüm eldivenlerin çıktığını biliyorum. Yas tutan birine yapmamanız gereken tek şey ölüm hakkında şaka yapmaktır. Eğer yaparlarsa, tamam. Nasıl başa çıkmaları gerekiyorsa öyle çıksınlar. Ama bunu onlara yapmazsınız, özellikle de ilk başta.

Onu geçip oturma odasına gidiyorum. Kardeşlerim ve eşleri burada. Kayla muhtemelen annem ve babamın temsilcisi çünkü bu müdahalenin onların bilgisi ve onayı olmadan gerçekleşmesi mümkün değil.

"Ne söylemek istersen söyle, zerre kadar umurumda değil. Bu benimle Riley ve Grace arasında ve hiçbirinizi ilgilendirmiyor, o yüzden siktirin gidin. Siktirin gidin. Siktirin gidin. Ve siktirin gidin." Bu kovmaların her biri kardeşlerimden birine yönelikti. Eşleri bunun dışında tutuyorum... şimdilik.

"Vay canına, şu süslü kelime dağarcığına ve centilmen davranışlarına bak. Neden altın çocuk olduğunu anlayabiliyorum," diyor Kyle. Genelde Harrington'lar arasında en kaba, en cilasız olan odur ama bin dolarlık takım elbiseme rağmen bu noktada ona fark atabilirim.

"Grace nerede? Eve gidiyoruz. Akşam yemeği hazırlamam gerekiyor ve muhtemelen ödevi vardır."

Kayla kıkırdadı. "İyi denemeydi. Cole senin geldiğini görünce onu Dani'yle birlikte dışarı gönderdik. Otursana." Çoktan çemberin içine çekilmiş ama benim için boş bırakılmış bir yemek odası sandalyesini işaret ediyor.

"Onur konuğu mu?" Alaycı bir tavırla soruyorum, hem sandalyeyi hem de siparişi görmezden geliyorum.

"Dün Riley'i gördük," diyor Kayla, dudaklarını kendinden emin bir sırıtışla büzerek. Bu küçük ifadenin üzerimde yaratacağı etkiyi biliyor ve kendimi yavaşça sandalyeye bıraktığımda dudakları soğuk, yırtıcı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Benim gibi düşüneceğini sanmıştım."

"O nasıl?"

"Senden daha iyi." Bu iğneleme beklenmedik ve umulmadık bir kaynaktan gelmişti -Janey. Her zaman tatlı, her daim mutlu olan kadın bana sanki ayakkabılarımla köpek boku getirmişim ve temiz halılarına sürmüşüm gibi bakıyor.

İronik bir şekilde, Riley'nin benden daha iyi durumda olması beni daha iyi hissettiriyor. Onun da benim gibi hissetmesini istemem. Tuhaf gelebilir ama yine de mutlu olmasını istiyorum. Sadece Grace ve benimle olamaz.

"Sen ve Grace için endişeleniyor, Austin'le olanlar yüzünden kendini suçlu hissediyor ve senin onu neden bir çöp gibi kaldırıma attığın konusunda oldukça anlayışlı."

Kayla'nın kırılmış ama daha ayrıntılı cevabı tam da beni olabildiğince incitmek için hazırlanmıştı. Ve beni kızdırmak için. Tam da onun bildiği gibi işe yaradı. "O bir çöp değil ve ona bir daha asla öyle deme," diye homurdanıyorum ve parmağımla onu uyarıyorum. Benden zerre kadar korkmuyor. Onu fiziksel olarak inciteceğimden değil, ama kelimeler de aynı derecede zarar verici olabilir ve Kayla yetenekli olsa da, ben de öyleyim.

"Ben yapmadım. Sen yaptın," diyor bana, yüzü son derece soğukkanlı bir şekilde ve böylece öfkem buharlaşıyor.

Hay sikeyim. O haklı. Bunu açıkça söylemedim ama hareketlerim çok şey anlatıyordu. Daha da kötüsü, Kayla'nın işi bitmemişti.

"Onu kovduğunda," diye bitirdi.

"Ne yaptın?!" Grace bağırarak arka kapıdan içeri daldı. Gözleri vahşi, elleri havada ve bakışları suçlayıcı bir şekilde bana kilitlenmiş.

"Grace, tatlım," diyerek onu yatıştırmaya çalışıyorum. Kapıyı dinlediğini bilmeliydim ama herkes beni yerden yere vururken Dani'nin onu meşgul ettiğini düşündüm. Dani, Grace'in arkasından içeri girdi.

işleri olduğundan daha da kötü hale getirme konusunda en ufak bir özür dilemiyor. Aslında Kayla'ya bir bakış atıyor ve en başından beri planın bu olup olmadığını yarı merak ediyorum ama Grace bağırduğu için sorma şansım olmuyor.

"Ne yaptın baba? Riley nerede? Polisle falan konuşuyor sanıyordum. Onu gerçekten kovmadın, değil mi?" Her soru bir öncekinin hemen ardından geliyor, histerik olmaya yaklaştıkça sesi daha da yükseliyor. "Onu seviyorum!"

Sonuncusu ruhunun derinliklerinden gelen bir yakarış ve kalbimi bir kez daha kırıyor.

"Grace," diyorum tekrar, "izin ver açıklamaya çalışayım."

"Hayır, onu kovabilirsin ya da her neyse. Sadece onu geri getir." Sanki Riley'nin sihirli bir şekilde orada belirmesini sağlayabilirmişim gibi yanındaki yeri işaret ediyor. "Her şey çok iyi gidiyordu! Sadece görmeni sağlamak için biraz daha zamana ihtiyacım var." Saçmalıyor... hayır, bana atıp tutuyor ve ben de sonuna kadar mantıklı, sakın bir yanıt hazırlamaya çalışıyorum, o sırada kafam gerçekten karışıyor.

"Neyi görmemi sağlayacak?" Anında şüphelenerek soruyorum. Kızım olabildiğince tatlı olsa da aynı zamanda çok zeki ve beni parmağında oynatarak istediği bir şeyi elde etmek için kullanacağından hiç şüphem yok. Tek soru, ne istediği?

Grace çok fazla konuştuğunun farkına vararak ağzını kapatıyor. Kendisine yardım edecek birini ararken gözleri etrafta geziniyor ama hepsi de ona bakıyor ve bu sorunun cevabını istiyor. Gözlerini devirirken oflayıp pufluyor. "Peki. Bilmek mi istiyorsun?" diye tersliyor. "Riley buraya geldiğinden beri ikinizi bir araya getirmeye çalışıyorum baba. Ve işe yarıyordu! Her gece verandada oturuyorsunuz ve sonunda sizi yan yana oturtabildim." Bana sinirli bir bakış fırlattı. "Sende gerçekten hiç rizz yok, değil mi?"

Rizz'in ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, umarım bende de yoktur. Ama hala devam ediyor...

"Sonbahar Balosu'nda birlikte dans etmenizi sağladım." Yaptığı şeyleri parmaklarıyla işaretlemeye başladı. "Sizi yalnız bırakmak istedim, bu yüzden odamda takılıp ödevlerimi yapıyordum, bu yüzden de notlarım hep pekiyi. Riley'i bir randevuya götürceğini düşünerek ikinizi yalnız bırakmak için yatıya kalmalar organize ettim ama sen evde kaldın. Cidden mi?" Yine gözlerini deviriyor, bir şekilde bana kızgın. "Ona sürekli seni övüyorum ama burada benimle çalışmalısın."

Zihnim bir kasırğa gibi dönüp duruyor.

Grace... Riley ile beni bir araya getirmeye mi çalışıyordu?

"Bekle, yani sen diyorsun ki..." Parçalar birleşiyor, resim netleşiyor. "Riley ile beni bir araya getirmek mi? Neden?" Aptal gibi görünmek istemem, Riley ile birlikte olmak istemem için düzinelerce neden sayabilirim ama bunların hiçbiri Grace'in bırakın değer vermeyi, fark edeceği şeyler bile gibi görünmüyor. Riley'nin küçük sivri dişinin hayatımda gördüğüm en şirin şey olması ve onu her gülümsettiğimde kendimi tanrı gibi hissetmem, bileziklerinin beni çıldırtması ya da yaşadığı travma karşısındaki iyimserliğinin ilham verici olması Grace'in umurunda mı? Muhtemelen hayır.

"Çünkü o benim gerçek bir aile olma şansım!"

Grace'in patlaması her şeyi durduruyor; zamanı, kalbimi, tüm dünyayı.

"Biz gerçek bir aileyiz," diyorum ona, içimden gelerek. Kartpostallardaki gibi mükemmel bir aile olmayabiliriz ama uzun zamandır iki kişilik bir aileyiz ve kendi başımızın çaresine bakıyoruz. Bundan emin oldum, çoğunlukla Grace'i her zaman ilk sıraya koyarak.

Grace duygularımı incittiğini fark ederek sarktı. Dramatik bir şekilde iç geçiriyor, sesi on iki yaşının izin verdiğinden daha fazla hayat yorgunu gibi çıkıyor. "Biliyorum baba. Ve seninle mutluyum, her zaman söylediğin gibi dünyaya karşı biz. Ama Riley bizim normal bir aile olma şansımız. Annemi seviyorum ama gideli uzun zaman oldu. Ve sen Riley ile gülümsüyorsun. Artık daha mutlusun... yani... genellikle," diye homurdanıyor. "Riley benim diğer çocuklar gibi yeniden bir anneye sahip olma şansım. Bunun için istediğim kişi o. Başından beri onu annem yapmaya çalışıyordum ve şimdi sen her şeyi mahvettin."

"Grace," diyorum usulca, gözyaşları yüzünden akarken onu kollarımın arasına alarak, "hayatında bir anne figürü eksikmiş gibi hissettiğini fark etmediğim için özür dilerim. Riley'nin neden bu rolü üstlenmesini istediğini anlayabiliyorum. O harika, o sihirli, o harika." Bana baktığında gözlerine dolmaya başlayan umudu görebiliyorum. "Ama aynı zamanda seni tehlikeye attı ve bu kabul edilemez. Seni riske atacak bir şeyi asla yapmam. Sen benim her şeyimsin."

"Beni o tehlikeye atmadı. O adam yaptı ve bu Riley'nin suçu değil." Başımı eğdim, onunla tartışmaya hazırdım ama bana fırsat vermedi. "Baba, bazen kötü şeyler olur ve bizi düşündüğümüzden farklı ve yeni bir yola sokarlar ve bu sorun değil. Riley bana bunu öğretti."

Sesi çok olgun, çok iyi ayarlanmış, çok... Riley gibi. İkisi de genç yaşta cehennemi deneyimler yaşamış ve Grace onu seven destekleyici bir aile tarafından çevrenme nimetine sahipken ve Riley koruyucu bakım sistemine girmişken, birbirlerinde benzer bir ruh bulmuş gibi görünüyorlar.

Kızım haklı olabilir mi? Tarihsel olarak tüm işaretler evet yönündeydi ama bu farklı. Bu... benim hayatım, onun hayatı ve Riley'nin de hayatı.

Grace'in argümanına karşı şeytanın avukatını oynayarak, "Belki de şu anda olmamız gereken yol budur," diye öneriyorum. "Ya tanışmamız, öğrenmemiz, sevmemiz ve sonra birbirimizin gitmesine izin vermemiz gerekiyorsa?" Bunu söylerken bile doğru gelmiyor. Aslında çok ama çok yanlış geliyor.

"Ya öyle değilseniz?" diye soruyor ve bu bana iyi geliyor. "Ya birlikte olmanız gerekiyorsa?"

Kolay satılan biri miyim? Tabii ki öyleyim, çünkü bana duymak istediğim şeyleri söylüyor. Riley'ye sahip olabileceğimi ama yine de ona öncelik verebileceğimi ve onun da bunu sorun etmediğini, aynı zamanda bunu istediğini.

"Oh, lanet olsun!" Tıslıyorum, tam boyumla ayağa kalkıyorum. "Ne yaptım ben?" "Her şeyi berbat ettim," diye cevap veriyor Grace, içinde ağır bir 'duh' dozu ile

sonuca vardı. "Ama bunu düzeltebilirsin. Sen her zaman bir şeyleri düzeltirsin. Sen benim babamsın ve babalar böyle yapar."

Bana son derece güveniyor. Keşke ben de kendime biraz güvenseydim çünkü her şeyi fena halde berbat ettim ve bunu düzeltmenin kolay bir yolu yok.

Kardeşlerime bakıyorum, içlerinden birinin bu çapta bir hatayı nasıl düzeltebileceğine dair bir fikri olması için dua ediyorum ama hepsi gözlerinde hüznle bana bakıyor. Grace'in sahip olduğu putlaştırılmış ben onlarda yok.

"Seni seviyor ama ona değmediğini hissettirdiğinde onu kaybettin. Senin onun hak ettiği sevgiyi gösterebileceğini düşünmüyor ve açıkçası haklı olmasından korkuyorum," diyor Kayla, hiç çekinmeden. O aşk dolu, tatlı ve şurup gibi bir kadın değil ve onun gözünde, bu ciddiyette bir hata, anlaşmayı tamamen bozar. Bir erkek ona bunu yapsa hiç sabrı kalmazdı.

Umarım Riley daha bağışlayıcıdır.

Neyse ki Janey biraz daha iyimser. "Siz birbiriniz için yaratılmışsınız," diyor. Tüm bu olanlar boyunca sessiz kaldı, sadece benim dönmemi izledi ama Riley'nin en iyi arkadaşı ve sanırım kasıtlı ya da değil,

Onun için yeterince iyi olup olmadığımı kontrol ediyordu. Umarım testi geçmişimdir.

Ona bakıyorum, kaşlarım soruyla kalkık. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Birbirinize gözlerinizdeki yıldızlarla bakmıyorsunuz, sanki dileklerin gerçekleşmesi kolaymış gibi. Birbirinize gerçekte -ve bazen içinde barındırdığı tüm karanlıkla- ama aynı zamanda sizi bekleyen bir ışıık ve sevgi varmış gibi bakıyorsunuz."

"Bana onun nerede olduğunu söyle." Bunu Cole'a yönelttim, çünkü bunu bilebilecek tek kişi oydu. Austin olayını en başından beri bana anlatmadığı için ona hâlâ kızgınım ama bunu bu şekilde telafi edebilir.

"Hiç sormayacaksın sandım," diye takılıyor, gülümsemeye karşı koyuyormuş gibi görünüyor. Telefonuna bakıyor, sonra başını tekrar kaldırıyor. "Açık olmak gerekirse, eğer onu bir daha incitirsen, seni bildiğim ıssız bir ormanda sığ bir mezara gömerim."

Gömmeyecekti. Yapamayacağı ya da yapmaması gerektiği için değil, kardeşim bir cesedi sığ bir yere gömmekten daha iyisini bildiği için. Eliyle on iki metre derinliğinde bir çukur kazar ve ısı sensörlerinin ceset olduğunu fark etmemesi için seni dikey olarak içine koyar.

"Eğer yine bu kadar kötü batırırsam, lütfen yap."

Talebi kabul ederek yere bakıyor ve telefonunu inceliyor. "Görünüşe göre hâlâ otelde. Adresi mesaj atıyorum."

Çoktan ayağa kalkmışım, ceketim elimdeydi ve başımı salladım. "Grace, burada biraz daha kalabilir misin? Söz vermiyorum ama Riley ile konuşmaya gidiyorum."

"Git getir onu baba!" diye umutla bağılıyor. "Riley'yi eve getir!"

Siktir, umarım bunu yapabilirim. Riley'yi göndererek Grace'e öncelik verdiğimi sanıyordum ve kızım için bu fedakârlığı yapmaya hazırdım. Ama her şeye sahip olabileceğim fikri -kızım güvende, kalbim dolu ve Riley mutlu- artık benim hayalim.

RILEY

Bugün berbattı. Bowling topunu tutan bir Dyson'dan daha berbattı.

Çoğunlukla yatakta kaldım, telefonuma baktım ve ilişkiyi kestim. Bir noktada, bundan sonra ne yapacağıma dair bazı kararlar vermem gerekecek ama bugün kendimi üzüntü içinde debelenmeye bırakıyorum.

Yarın kendimi kadere açıp beni nereye götüreceğini göreceğim.

Tabii ki o sürtük "Duydum. Şuna bir bak,' diyor ve beni istediği yere götürüyor, çünkü tam o sırada kapı çalınıyor.

Donup kalıyorum, gözlerimi sağa sola çeviriyorum, sanki kapıdaki cevap benimle birlikte odada olabilirmiş gibi. Tabii ki değil. Akşam yemeği için yemek sipariş etmedim, gecenin parasını çoktan ödedim, bu yüzden otel personeli olmamalı ve Harrington ekibi zaten söyleyeceklerini söyledi.

Yatağın üzerinde kendime yaptığım yuvadan çıktım ve gözetleme deliğinden dışarı baktım. Hemen dağınık saçlarımı düzeltmeye, kurumuş gözyaşı kabuklarını temizlemek için gözlerimin altını silmeye ve üzerimden hiç çıkarmaya zahmet etmediğim geceliğimi düzeltmeye başlıyorum. Çünkü Cameron burada.

Sanki bir serapmış gibi gözetleme deliğinden tekrar bakıyorum ama hâlâ orada. İş kıyafeti içinde iyi görünüyor, saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, çenesinde saat beş yönünde bir gölge belirmiş, ama aramızdaki kapıya bakarken gözleri perili. Kayla gibi o da burada olduğumu ve onu gözetlediğimi biliyor, ama gerçek şu ki, şu anda bizi ayıran iki santimden çok daha fazlası var. Acı ve ihanetten oluşan bir uçurum var.

Yine de kapıyı açtım. Her şeye rağmen onu severken kapıyı açmamazlık edemem.

"Cameron? Burada ne işin var?" Hâlâ kendimi daha az vahşi bir peri gibi göstermek için anlamsız bir çaba içinde kıpırdanıyorum ama bu kaybedilmiş bir savaş.

"Riley, konuşabilir miyiz? Lütfen?" Evet diyip demeyeceğimden emin değil gibi görünüyor ama elbette onu içeri alacağım. Geri çekilip içeri girmesi için ona alan açıyorum.

Otel odasına bakıyor, benim yattığım yataktaki dağınık çarşaf ve battaniye yığını ve diğer yataktaki düzgünce katlanmış giysi yığınlarını görüyor. Janey, Kayla ve Miranda dün ayrıldıktan sonra, kıyafetleri katlamak benim meşguliyetim olmuştu, zihnim koştururken ellerimi hareket ettiriyordum. Şimdi her şey derli toplu olduğuna göre, sanırım her şey her zamanki bavul ve spor çantası kombinasyonuma sığacak ve bırakın çöp torbasını, ek bir çantaya bile ihtiyacım olmayacak. Ayrıca şu anda Cameron ve benim için bir metafor gibi görünüyor - ben, tam bir dağınıklık ve o, tamamen organize ve temiz. En azından dışarıdan. İçeride, sanırım ikimiz de boku yemiş durumdayız.

Küçük alanda bir ileri bir geri volta atmaya başlıyor, ben de ona yer açmak için yatağa tırmanıp bacak bacak üstüne atarak oturuyorum ve onun giderek daha da sinirlenmesini izliyorum.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," diyor bana doğru yürürken. Dönerek otoparka bakan pencereye doğru yürüyor. Orada tekrar dönüp bana doğru geliyor. Oda büyük değil ve uzun bacaklı adımlarıyla on adımdan daha az bir sürede geçebiliyor, bu yüzden baş dönmesine yatkın olmadığını umuyorum, yoksa birkaç ileri geri turdan sonra düşecek. "Yol boyunca bunu düşündüm, ne söyleyeceğimi, ne yapabileceğimi, bunu nasıl düzeltebileceğimi." Düşünceleri kafasının içinde dönüp duruyormuş ve onları düzenli bir sıraya sokacak kadar iyi işbirliği yapmalarını sağlamaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor.

Bunu düzeltmek mi?

Bu sözler kalbimin göğsümde pıt pıt atmasına neden oluyor. Bunu düzeltmek mi istiyor? Ama oluşmaya çalışan umutlu heyecanı bir doz gerçeklikle bastırmaya çalışıyorum. Bu bir abrakadabra değil, bir asa sallamak tamir.

"Sadece konuşmaya başla," diye öneriyorum. "Söylemek istediğin şey ortaya çıkacaktır." Bu çılgınca bir fikirmiş gibi kaşlarını çatıyor, ama 'h a d i hayırlısı' dercesine

Omuz silkiyor, başlıyor, her şeyi akışına bırakıyor. "Öncelikle, çok özür dilerim. Panikledim. Çok korkmuştum. Grace'i telefonda duymadın. Sesi..." Kesik kesik bir nefes alıyor. "Senin de korktuğunu ve onu güvende tutmak için elinden geleni yaptığını biliyorum. Bunun için teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Bakışlarında minnettarlıkla bana bakıyor ve bunu içtenlikle söylediğinden hiç şüphem yok. Ama içten içe hâlâ Grace'in korunmaya ihtiyacı olduğu için beni suçluyor. Onun metodik zihninde denklemi görebiliyorum... eğer Riley yoksa,

o zaman Austin yok, ve bu nedenle, mutlak sıfır tehdit. Ben onun gibi sayılardan hoşlanan biri değilim ve ben bile bunun mantıklı olduğunu düşünüyorum.

Bu yüzden kendi tavsiyeme uyararak aklıma geleni söyledim. "Onu korumak zorunda kalmamalıydım. En başta tehlikede olması benim hatamdı." Suçluluk duygusu her kelimeyi ağırlaştırıyor ve aramızdaki havayı kalınlaştırarak ağır bir şekilde iniyorlar.

"Hayır," diyor kararlılıkla. "Kötü şeyler olur. Oldukça zeki biri bana bunu söyledi ve daha da zeki birinin ona bunu öğrettiğini söyledi." Bana dikkatle bakıyor ve Grace ile benden bahsettiğini anlıyorum. "Austin'in yaptığı şey için suçlanacak tek kişi Austin'dir. Rastgele biri ya da tanıdığımız biri de olabilirdi. Samantha kaçırıldığında yardım ettiği bir adamdı."

"Samantha ne zaman?" Ben haykırıyorum. O hikâyeyi hiç duymamıştım. Duymak istediğimden de emin değilim ama Cameron'ın ailesi böyle bir şey yaşadıysa, bu onun korkusuna ve tepkisine yeni bir katman ekler.

"Bu onun anlatacağı bir hikâye ama asıl mesele şu ki, bu senin suçun değil ve seni suçlamakla hata ettim. Özür dilerim."

Kendimi her zaman bir dereceye kadar suçlayacağım, ama sözleri suçluluk duygusunu biraz hafifletiyor, bunu takdir ediyorum. "Tamam," diyorum özrünü kabul ederek. Belki fazla kolaycıyım ama o anın sıcaklığıyla, korkunun da etkisiyle öfkelenmesini anlıyorum. Ve sorunlarımızın en küçüğü buyken bu konuda sert davranmanın bir anlamı yok. Çünkü başka hiçbir şey değişmedi. Grace hala onun önceliğidir ve bu asla değişmeyecektir, değişmemelidir de. "Bunu bana söylemeye geldiğin için teşekkür ederim," diyorum ona, ayağa kalkmaya başlıyor ve onu kapıya kadar geçirmeyi planlıyorum.

Ayaklarını dikeyyor. "Daha bitirmedim."

Donup kaldım. "Ne? Ben..." Şaşkınlıkla ona baktım. Özür dilemek için geldiğini ve şimdi de gittiğini sanıyordum. Tekrar ağlamaya başlamadan önce gitmesini istiyorum çünkü onu görmek çok acı veriyor.

"Riley, ben..." Duruyor, kelimeler boğazına düğümlenmiş gibi ağzı açık kalıyor.

"Sadece konuş," diye hatırlatıyorum, sesim biraz fazla çaresiz çıkıyor ama elimde değil. Onu burada daha uzun süre tutacak her şeyi istiyorum.

"Gitmeni istemedim. Seni kollarıma almak ve asla bırakmamak istedim. Toplanmak için yukarı çıktığında seni kovalamak ve kalman için tutmak istedim. *Söylemek* istediğim, söylemem *gereken* çok şey vardı ama söyleyemiyordum. Kendimi çok sıkışmış hissettim ve bu yüzden sessiz kaldım çünkü

kendime güveniyorum. Eğer bir şey söyleseydim, bu seni sevdiğim ve gitmeni istemediğim olurdu."

Tekrar volta atmaya başladı, kelimeler ağızından sert ve hızlı bir şekilde dökölüyordu, sanki istese de onları durduramazdı.

"Sen ne?" Onu duydum. Ama bunu ilk kez söylüyor ve ben tekrar duymak istiyorum. Tekrar tekrar duymak istiyorum, duyabildiğim kadar çok. Belki bu beni açgözlü biri gibi gösteriyor ama gerçek şu ki, beş yaşımdan beri kimse bana bu sözleri söyleyip de bunu gerçekten kastetmemişti, yani bu açgözlölük değıl. Daha çok *ihitiyaç* gibi.

Durdu, mavi gözleri benimkilere kilitlendi. Geçmişin ona musallat olduğunu görebiliyorum, ama daha çok, şu anın onun ödünü kopardığını görüyorum. "Seni seviyorum. Ve aşk konusunda gerçekten kötüyüm. Özellikle de böyle." Aramızda bir el sallıyor.

"Ne gibi?" Anlamadığım için soruyorum.

Sertçe yutkunuyor. "Michelle'i seviyordum. Belki hâlâ seviyorumdur? O benim her şeyimdi ve bana Grace'i verdi. Ama bunun ne anlama geldiğini bilmeden sonsuza dek söz veren çocuklardık. Tüm o günleri birlikte geçirmeliydik ama geçirmedik. Ve o öldüğünde, ben de öldüm. Ta ki sana kadar." Bakışları üzerime düşüyor, ama ilk tanıştığımızda hissettiğim yargılamadan ziyade, benimle seviştiğı zamanki tapınmayı hissediyorum. "Sen, gülünç pembe saçların ve beni sonsuza kadar eğlendiren bileziklerinle, hala çekincesiz açık tutmayı başardığın hasarlı kalbinle, bana ilk kez umut hissettiren parlak gülümsemele. Sen ve sırf seninle vakit geçirmek için verandada nefret ettiğim çayı içtiğim sessiz geceler, seni daha iyi tanıyabilmek için asla gitmeyeceğim yerlere yaptığım aptalca geziler ve "ya sonsuza kadar bizim olsa?" gibi çılgın fikirler. Beni hayata döndürdün ve yeniden hissetmemi sağladın. Ve ben bundan nefret ediyorum." Başını sallayarak ironik bir kahkaha atıyor. "Ve aynı zamanda seviyorum."

Tüm bunlara ne diyeceğimi bilemiyorum ve ağızından en aptalca şey çıkıyor. "Çaydan nefret mi ediyorsun?" Neyse ki bunu duymazdan geliyor.

"Michelle'e o sözleri verdiğim zamanki adam değılim. Kırıldım, yaralandım ve bir daha kimseyi sevebileceğimi düşünmediğim için iyileşme zahmetine girmedim, bu yüzden bazen çuvalalayacağım. Umarım bu kadar kötü değıldir," diye itiraf ediyor ve elini çenesinde gezdirirken mahcup bir ifadeyle bakıyor. "Ama seninle sonsuza kadar ya da ne kadar uzun olursa olsun birlikte olmak istiyorum. Tüm günlerimin ve tüm gecelerimin seninle geçmesini istiyorum, ister bir ister bir milyon olsun."

Söylediği her Şey kulaklarıma müzik gibi geliyor. Sevgiye, ait olmaya ve kabul görmeye dair kurduğum her hayal onun sözleriyle örölüyor. Ama atladığı önemli bir Şey var.

En önemli Şey.

"Peki ya Grace?" Sessizce söylüyorum. Çünkü o Cameron'ın önceliği olsa da benim de önceliğim. Onun kalbini incitecek bir Şeyi asla yapmam.

Bana küçük, tek taraflı bir gülümseme veriyor. "O konuda..." diyor ve Grace'in bizi bir araya getirmek için çevirdiği entrikaları, bizi baş başa bırakmanın yollarını planlamasını ve bizi hiç fark etmeyeceğimiz kadar gizlice bir araya getirmesini anlatmaya başlıyor. "Bunca zaman sinsi davrandığımızı sanıyorduk, asıl beyin oymuş."

"O kurnaz Şeytan!" Kıkırdıyorum, sırtışıım bunun bir iltifat olduğunu ve hakaret olmadığını gösteriyor. Cameron da aynı Şekilde sırtıyor. "Yani bizimle bir sorunu yok mu?" 'Biz' lafını Şimdiden sevdim.

"Bana verdiği talimat 'Riley'yi eve getirmem' yönündeydi ve ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliyim."

"Çok Şımarık," diye takılıyorum, Grace ona bir köpek yavrusu getirmesini söylese muhtemelen bunu da yapacağını biliyorum. Ama Şu anda onun istediğini yapmasının kesinlikle iyi tarafını görüyorum, çünkü benim de istediğim bu.

"Onun parmağında oynadığıma eminim," diyor bana serçe parmağını kaldırarak. Diğer serçe parmağını da sıkılmadan sırtarak kaldırıyor ve ekliyor: "Ve seninkinin de etrafında."

Eline, bronzlaşmış parmaklarına, özellikle de eskiden alyansının olduğu yere bakıyorum. O yüzüğü taktığına dair hiçbir çizgi, hiçbir işaret yok ama verdiği sözler hala kalbinde yazılı. Ve eğer onunla eve gidersem, iliŐkimizde her zaman başka bir kadın olacak. Geçmişinden bir hayalet.

Ama onun geçmişine kendiminkine duyduğumdan daha fazla kızmıyorum. Bizi biz yapan ve Şu anda bulunduğumuz yere getiren Şey bu. İkimiz de mükemmel değiliz, ikimiz de kolay değiliz ve ikimizin de bir insanın taşıması gerekenden daha fazla travması var.

Ama bence bunu yapabiliriz. Bence birlikte, birbirimizi iyileştirmek de dahil olmak üzere her Şeyi yapabiliriz. Ne de olsa daha önce bundan daha kötülerini de iyileŐtirdik ve bunu tek başımıza yaptık.

Ve tüm bunlar olurken, sahip olduğumuz her saniyeyi en iyi Şekilde değerlendirerek anlarla dolu bir ömür yaratabiliriz.

Michelle'e olan aşkını, Grace'e verdiği önceliği ve bana olan duygularının derinliğini, onun kimliğinin önemli parçaları olarak kabul etmeye yemin ederek serçe parmağımı onunkine doluyorum. Şaşırmış bir şekilde sırtını dönüyor ve gözlerimiz birbirine kilitlenmiş bir şekilde bir saniye öyle kalıyoruz.

"Seni seviyorum Riley," diye fısıldıyor. "Bu beni çok korkutuyor ama ne gerekiyorsa yaparım. Senin için her şeyi riske atabilirim."

"Ben de seni seviyorum. Ve senden asla benim için hiçbir şeyi riske atmanı istemem."

Elimi ağzına doğru çekiyor ama duraklıyor, gözlerini benimkilere dikeyor. "İşte bu yüzden yapardım." Ve sonra elimin arkasına bir öpücük konduruyor. Dudakları tenimde görünmez bir iz bırakırken verdiği sözleri hissedebiliyorum.

CAMERON

Bunu neredeyse mahvettiğime inanamıyorum. Ama Riley'nin bağışlayıcı bir kalbi ve anlayışlı bir aklı olduğu için çok mutluyum. Bunu ben düzeltmedim. Riley düzeltti, sadece kendisi olarak.

Elini tutarak göğsüme götürüyorum, çarpan kalbimi hissetmesini istiyorum. Artık onun için atıyor.

Yavaşça öne doğru eğiliyorum, verdiğimiz bu sözü bir öpücükle mühürlemek istiyorum. Daha fazlasıyla mühürlemek istiyorum ama bir öpücükle başlayacağım. Çenesini kaldırıyor, gözleri benimkileri arıyor ama hiçbir şüphe, hiçbir tereddüt bulamıyor. Beni geride tutan tüm engeller yıkıldı ve etrafımızda harabeye döndü ve şimdi sadece sonsuz olasılıklar var.

Dudaklarımız buluştuğunda Riley'nin iç çektiğini hissediyorum, sanki sonunda bana olabileceğimiz şey için tamamen rahatlayacak kadar güveniyor. Onu incittiğim için nefret ediyorum ve vücudunun her santimetresine sözler bastıracağım, her biri ona olan sevgimden bir daha asla şüphe duymayacağına dair bir yemin. Hayatımın geri kalanında her gün ona layık olmak için çalışacağım, onun benim yanımda kendini güvende hissetmesini, kollarımda bir evi olduğunu ve kalbimde yaşadığını bilmesini sağlayacağım.

Çenesini kavriyorum, parmaklarımın uçlarının saçlarını okşamasına izin veriyorum ve ağzını daha çok sahipleniyorum. Öpücüklerimi kulağına doğru bastırıyorum ve dişlerimle lobunu okşuyorum, sonra boynundan aşağıya doğru iniyorum. İlerlemem geceliği tarafından durdurulduğunda, aşağıya uzanıp kumaşı ellerimin arasına alıyorum.

Bir an için gözleriyle buluşuyorum, dudaklarının köşelerden yukarı doğru kıvrıldığını görüyorum, sonra geceliği başından çekip onu külotuyla bırakıyorum.

O kadar muhteşem ki. Çok hoşuma giden süsleri olmasa bile - mücevherleri, ara sıra taktığı gözlükleri, rengârenk saçları- sadece o, teninden başka hiçbir şeyi olmadan, güzelliğin ta kendisi. Oturuş şekliyle kalçaları kırbaçlanmaya değer görünüyor ve beli ellerim için yalvarıyor, ama beni çağıran göğüsleri, meme uçları çoktan incileşmiş ve sertleşmiş, dokunuşumu davet ediyor. Parmağımın göğüs kafesinden aşağıya doğru kaymasına izin veriyorum, daha fazlası için eğildiğini hissediyorum.

Birini ağzımla, diğerini elimle tutarak aynı anda iki meme ucunu da avuçluyorum ve Riley'nin kollarının beni sarıp kendisine bağladığını hissediyorum. Ama hiçbir yere gitmiyorum, o da öyle. Bir daha asla.

Taraf değiştiriyorum, diğer meme ucunun etrafında bir daire çizip yalıyorum ve sonra onu sertçe ve derinlemesine ağzıma alıyorum. Tüm göğsü o kadar küçük ki, muhtemelen hepsini bir kerede yutabilirim ve bunu aklımda tutarak onu daha da sert emiyorum. Göğüslerinin hassas uçlarını ısıriyorum, ağırlı, zevkli bir acıyla burada olduğumu hatırlamalarını istiyorum ve sonra onu yatağa geri itiyorum.

Ağladığı bu yatağı mutlulukla dolduracağım. Onu o kadar çok boşaltacağım ki burayla ilgili tek anısı bu olacak. Gözlerimi ondan ayırmıyorum, ben ceketimi ve ardından gömleğimi çıkarırken onun külotunu çıkarmasını izliyorum. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum ama pantolonumu yerinde bırakıyorum. Bu bariyere ihtiyacım var yoksa kendimi onun içine gömeceğim.

O konuya geleceğiz ama ödemem gereken bir kefareti var. Talep ettiğinden değil ama vermek istiyorum.

Onun üzerine uzandım, göğüslerimiz birbirine bastırıldı ve ipeksi yumuşak teni benimkinin üzerinde cennet gibi hissettiriyor. Vücudunun her santimini öpmek için önceki planıma devam ediyorum, dudaklarımı parmak uçlarına tek tek bastırarak başlıyorum. Elini yukarı kaldırıyorum, bileğindeki nabız atışına kadar ve sonra dirseğinin iç kısmına, orada hafifçe gıdıklanarak kıkırdadığı yere. Ellerini yatağa sabitliyorum, bu şekilde özür dilememe izin vermesini sessizce emrediyorum. Bana hiç karşı koymuyor, çarşafı yumruklarıyla kavırıyor ve kendini de yerinde tutuyor.

Omzunun dış tarafına, köprücük kemiğinin çukuruna ve göğüs kafesinin ortasına bir öpücük daha kondurduktan sonra yanağımı göğsüne dayayıp kalp atışlarını dinliyorum. Gümbürtü hayat gibi geliyor. Onun hayatı. Benimki. Bizimki.

Kaburgalarına, yan tarafına ve kalçasına daha fazla öpücük konduruyorum. Dudaklarımı onun tümseğine, klitorisinin çok üstüne bastırıyorum ve o karnını eğerek

daha fazlası için kalçalarını ağızıma doğru uzatıyor. Olmasını istediğim gibi, ama sadece benim için.

Her zaman, sonsuza dek, sadece benim için.

Omuzlarımla bacaklarını ayırıyorum, güzel amını bakışlarıma açıyorum. İçimde erkeksi bir gurur dalgası kabarıyor, çekirdeğinde görünen tüm ıslaklığın benim için olduğunu biliyorum. Vücudumdaki her hücre onun tatlılığını istiyor, ama umutsuzca istediğim tadı reddederek ikimizi de cezalandırıyorum. Bunun yerine yalıyorum, öpüyorum ve titreyen bir kalçasını, sonra da diğerini ısıyorum, ta ki o kıvranana, elleri tutuşuma karşı koymaya başlayana kadar.

"Beni affediyor musun?" Tenine karşı mırıldanıyorum, uyluğunun vücuduyla birleştiği hassas dikişi yalıyorum.

İçinden bir ürperti geçiyor ve "Hı-hı" diye inliyor.

"Seni ne kadar sevdiğimi anlıyor musun?" Diğer taraftaki aynı çizgiyi yalıyorum.

"Uh-huh."

Elimde kıvranmaya başlıyor ve onun kontrolü kaybetmesinden çok, ki bunu memnuniyetle ve zevkle karşılarım, kendime koyduğum tüm kısıtlamaları kırmak üzere olduğumdan korkuyorum. "Bana bak."

Kalçalarının arasındayım, bacakları omuzlarımin üzerinde ve ben emir verirken ellerim onu yatağa bağlıyor. Görünüşe göre, burada güç pozisyonunda olan benim. Ama kontrol kesinlikle onda. Özellikle de başını yataktan kaldırıp vücudunun aşağısından bana baktığında.

"Seni seviyorum Riley." Ve gözlerimiz hâlâ kilitliyken dilimin ucuyla ıslak girişini yalıyorum. İzlemeye çalışıyor, izlediğini söyleyebilirim, ama ezici zevk gözlerini geri döndürüyor ve başını yatağa çarpıyor.

Adımı göğsünden uzun ve alçak sesle inliyor ve bu bana inanıp inanmadığına... bana güvenip güvenmediğine... beni sevip sevmediğine dair yeterli bir cevap.

Sonunda en sevdiğim tadı -Riley'nin amını- tekrar dilime aldım. Onu yutuyorum, burnumu tümseğine gömüyorum ve ağızımı tüm merkezine sürüyorum. Onun kremasıyla kaplanmak, onun uyarılmasıyla işaretlenmek ve onun olduğunu iddia etmek istiyorum. Onu sert bir şekilde çalıştırıyorum, onu kenara götürüyorum ve sonra geri çekiliyorum, tekrar tekrar, lütfen boşalmasına izin vermem için bana yalvarana kadar.

Bir hırıltıyla çabalarımı bir kez daha yeniliyor, klitorisini ağızıma alıyor ve onu en yükseğe çıkarmak için dilimi hassas yumrunun üzerinde gezdiriyorum. "Yap hadi. Her tarafıma boşal ki seni içime çekebileyim," diye gürlüyorum.

Ona karşı, kelimeler kadar önemsiz bir şey için aramızda boşluk olmasına izin vermek istemiyorum.

Nefesi kesiliyor ve tüm vücudunun parçalanmanın eşiğinde olduğunu hissedebiliyorum. Onu daha da sert emmek için muzaffer sırtışıma geri çekiyorum. Ve paramparça olduğunda ödüllendirildim. Vücudu kasılıyor, dalgalar birbiri ardına onu sarıyor ve kalçaları başımın iki yanına kenetleniyor, tek düşüncem o olana kadar dış dünyayı boğuyor. Bunu atlatmasına izin veriyorum ve ancak sarsıntıların yavaşlamaya başladığını hissettiğimde ellerini bırakıyorum.

Ama sikimi çıkarmak için değil. İki parmağımı hâlâ titreşen amına sokuyorum. Karnını aşağıya doğru itiyorum ve içindeki sevdiği noktayı okşuyorum. Bana karşı çırpınıyor, "Çok fazla, çok erken" diye sızlanıyor.

Durmuyorum çünkü o bunu söylerken bile vücudu daha fazlası için beni kovalıyor, amcığı beni içinde tutmak için parmaklarıma kenetleniyor. "Benim için tekrar yap. Seni sertçe sikebilmem için dölle kirlenmeni istiyorum bebeğim. İhtiyacım var

seni sertçe becermek istiyorum."

Keşke onunla nazıkçe ve tatlı tatlı sevişmek istediğimi söyleyebilseydim. Ama istemiyorum. Kendimi Riley'nin ruhuna, kaldıracabileceği kadar derin ve sert bir şekilde kazımak istiyorum. Bu ilkel ve muhtemelen yanlış ama istediğim bu.

"Siktir Cameron. Yap lütfen."

Yanlış ya da doğru, Riley de bunu istiyor.

Yine de onu parmaklamaya devam ediyorum ve uyarılmış olmasına rağmen klitorisine tükürüyorum ve tükürüğümü başparmağımı yumrunun üzerinde kaydırmak için kullanıyorum. Bu işe yarıyor ve tekrar cenneti buluyor. Onun için elimden geleni yapıyorum, ama pantolonumu yırtıp kalçalarımın altına ittiğimde hala titriyor sanırım. Onları çıkarmak için yataktan kalkmam gerekecekti ve bunun için zamanım yok. Şu anda onun içinde olmalıyım.

Kendimi onun girişinde konumlandırıyorum ve gözleri benimkilere dikiliyor. Görüşünü temizlemeye çalışır gibi gözlerini kırıştırıyor ve sonra onu görüyorum... Riley'mi. Orada, mutluluğun sisinin ardında, sevgisi bana parlıyor.

"Seni seviyorum," diye haykırıyorum içine girerken. Bu sahip olduğum son şefkat denemesi.

Kahretsin, aynı anda nasıl bu kadar ıslak ve sıkı olabiliyor? Duvarları beni o kadar iyi kavırıyor ki, yemin ederim sadece onun içinde ıslanarak boşalabilirim. Ama ona tekrar tekrar vuruyorum ve bacakları belime sarılıyor, kolları omuzlarıma dolanıyor, sanki bizi yavaşlatmaya çalışsam bile çılgın bir yolculuk için tutunuyor.

Parmaklarımı başlandığımız noktadan geçiriyorum. "Bu amcığı seviyorum."

"O senin," diye nefes nefese kalıyor, ben onu sikerken nefes nefese kalıyor. Hatta parmağımı kalın sikimin yanına götürüyor, lezzetli gerginlikte tıslıyor. Ona bu şekilde birkaç vuruş yapıyorum, ikimiz de eklenen hisle inliyoruz.

Parmağımı amından çektiğimde dudaklarının üzerinde gezdirip sularıyla boyuyorum. "Bu ağzı seviyorum."

"Bir dahaki sefere çenemi kapatmamı dilediğinde bunu sana hatırlatacağım," diye pantolonunu indiriyor, dili parmak ucumu yalamak için dışarı kayıyor.

"Asla," diye yemin ediyorum, onu çabucak öpüyorum ve dudaklarında amının tadına bakıyorum.

"Bu kalbi seviyorum." İçine derinlemesine bastırıyorum ve göğsüne bir öpücük kondurmak için taşaklarımı kıçına dayayarak duraklıyorum.

"O da senin," diye haykırıyor. Küçük bir hareketsizlik anı bile kalçalarını çılgınca oynatıyor, beni kovalıyor, zevkinin peşinden koşuyor. "Cameron, lütfen."

Bacaklarını etrafımdan çözüyorum ve dizleri omuzlarına doğru gelecek şekilde geriye doğru bastırıyorum, onu etkili bir şekilde ikiye katlıyorum, bu da onu benim için daha da açıyor. Elleri her yerde, sanki tutunacak bir yer bulamıyormuş gibi vücudumda dolaşıyor ama tutunmasına gerek yok. Çünkü o benim, ellerim dizlerinin arkasında, onu merhametime bırakmış durumda.

Ama benim hiç merhametim yok. İkimiz için de.

Aşkı en beklenmedik yerde, en uygunsuz zamanda bulan ama her şeye rağmen onun gücüne boyun eğen iki kırık dökük, berbat insan.

İkimizi de bu mutluluk şansını yakalayacak kadar cesur olduğumuz için ödüllendiriyorum; onun istekli bedenine pervasızca giriyorum, onu derin ve hızlı bir şekilde kabaca beceriyorum, ta ki biz zevkten başka bir şey olmayana kadar.

Sanırım onun adını söylüyorum, ya da belki sadece saçma sesler. Emin olamıyorum çünkü nabzım kulaklarımda o kadar yüksek sesle atıyor ki tek duyabildiğim bu. Ta ki Riley boşalırken tiz bir teslimiyet çığlığı atana kadar. Bunu duyuyorum ve beni bu ana bağlamasına izin veriyorum.

Gerçek *sonramızın* başladığı an.

RILEY

Otelden çıkış yapmak zorunda kaldığımızda, boy aynasında el izi lekeleri vardı, sandalye kırılmıştı, her iki yatak da tamamen kullanılmış ve istismar edilmişti ve banyo... diyelim ki, makyaj masasının duvara sağlam bir şekilde tutturulmuş olmasına sevindim çünkü onu iyice test ettik.

Ayrıca her iki pembe kış yanağında da el izleri var, amım bir sürü dölle dolu ve Cameron'ın göğsünde ona istediğim gibi binmek için kaldıracı ihtiyaç duyduğum zamanlardan kalma yarım ay tırnak izleri var. Sanırım yaptığımız onca sikişten sonra enerjisini korumak için bugün fazladan bir protein içeceğine ihtiyacı olacak.

Resepsiyondaki tezgâhtar biz çıkış yaparken kibar ve düz yüzlü ama gözleri benden Cameron'a ve Cameron'dan bana kayıyor. Neredeyse bizi anlamaya çalıştığını görebiliyorum çünkü birbirimize uymuyoruz. En azından dışarıdan. Ama içeride, en önemli yerde, uyuşuyoruz. Belki *uyuşmuyoruz* ama birbirimizi tamamlıyoruz.

"Konaklamanız için bizi seçtiğiniz için teşekkür ederiz," diyor parlak bir sesle.

Cameron ona "Oda ücreti için kredi kartını değiştirmem gerekiyor, lütfen" diyor. Koluna dokunuyorum, başımı sallıyorum ve sessizce bunu yapmasına gerek olmadığını söylüyorum. Kendi otelimin parasını kendim ödeyebilirim. Çenesini indiriyor ve sesini alçaltıyor. "Kırdığımız sandalyenin ve kaldığımız sürenin geri kalanını da ben ödeyeceğim."

Ses tonu ciddi ama kıkırdamadan edemiyorum. O sandalyeye çok yüklendik ve devrildiğinde ikimizin de kolu ya da bacağı kırılmadığı için şanslıyız. Cameron otururken ve ben ona binmişken, sikişmenin ortasındaiken bacaklardan biri tamamen ikiye ayrıldı ve ikimiz de bir yığın halinde yere yuvarlandık.

Görünüşe göre Cameron yeterince sessiz değildi, çünkü tezgâhtar dudaklarını birbirine bastırıyor, gülmek için mesleki yaşamı için savaşıyordu. "Elbette efendim. Rezervasyonda şu değişikliği yapabilirim

sen." Muhtemelen kırık sandalyeye dikkat ederek birkaç düğmeye basıyor ve Cameron kartını uzatıyor. Kartı geri verirken de bize "İyi günler" diyor.

Dışarıda kahkahayı patlatıyorum, beceriksizce arabama doğru yürümeye çalışırken ikiye katlanıyorum. Cameron bavulumu ve spor çantamı yüklerken benimle birlikte gülüyor. Yatağı daha iyi kullanabilmemiz için yere atıldıktan sonra zaten yıkanması gereken tüm kıyafetlerimi yeniden katlamama ve paketlememe yardım etti.

Sürücü kapısında, ellerini kalçalarımaya koyarak bana doğru yaklaştı. Dışarıso soğuk, öğle güneşinde bile, ama otelde kendi arabalarımız olmasına rağmen kendimi ondan ayrılmak istemezken buluyorum. Benim yokluğumda fikrini değıştireceğini sanmıyorum ama yine de onunla kalma arzusu duyuyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına atarak.

Dudaklarımı yalıyorum, derin bir nefes alıyorum ve bu anı gerçekten içime çekiyorum. "Evet, sadece gittiğimizde neler olacağını düşünüyordum..." Duraksıyorum, bu kelimeyi benim söylemem gerekip gerekmediğinden emin değilim.

"Eve, Riley. *Eve* gidiyoruz. Grace'le konuşacağız, o da çok sevinecek, o yüzden kendini buna hazırlamalısın. Dolabı yeniden düzenleyeceğiz, böylece tüm kıyafetlerini benimkilerle birlikte oraya koyabilirsin. Sonra da güzel bir gece geçireceğiz. Muhtemelen akşam yemeğı yer, film izler, verandada çay içeriz." Başımı eğiyorum, çaydan nefret ettiğini hatırladığımda ona şirret bir bakış atıyorum ama o sadece bakıyor çünkü görünüşe göre beni yine de içecek kadar seviyor. "Ve sonra yatağı gidiyoruz, birlikte. Bundan sonra her gece yapacağımız gibi. Biz bir aileyiz. Sen, ben ve Grace."

Bu çok saçma. Çok hızlı. Ama yüzümü aydınlatan gülümseme parlak ve yılların özlemiyle dolu. Küçük rüzgâr kesiliyor, sanki kader bana da sakın olmamı söylüyormuş gibi havayı durgun bırakıyor. Burası ait olduğum, kaldığım, en derin köklerimi saldığım yer. "Tekrar söyle."

"Hangi

kısmını?"

"Hepsini."

Cameron karnının derinliklerinden gelen bir kahkaha atarken başını geriye atıyor. Yüzü o kadar rahat ve hayat dolu ki, kaşlarının çatıldığına dair hiçbir işaret yok. Bu gerçekten çok güzel bir manzara. Ona sırtıttığını görünce kaşlarını çatıyor. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Mutlu görünüyorsun. Bu hoşuma gitti."

Yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi, sonra kulağıma fısıldadı, "Mutluyum ve bu senin sayende. Tanıştığımız andan beri tek yaptığın bu... beni mutlu etmek. Sadece sana ihtiyacım vardı."

"Saçmalık," diye karşı çıktım, onu şakacı bir şekilde ittim. "Tanıştığımızda ne düşündüğünü bana zaten söyledin ve bir dadıya gerçekten, çaresizce ihtiyaç duymana rağmen kesinlikle 'bana ihtiyacım vardı' değildi. Üç aylık bir deneme süresi için seninle pazarlık yapmak zorunda kaldım, hatırladın mı?"

Geçmişini düşünüyormuş gibi başını eğerek mırıldanıyor. Sonra başını sallıyor. "Hayır, bu hiç bir şey çağrıştırmıyor. Sadece şöyle düşündüğümü hatırlıyorum... vay canına." Gülümsemesini gizlemeye çalışarak dudaklarını büzüyor.

"Lafı açılmışken, bu anlaşmayı yeniden müzakere etmemiz gerekecek," diye takılıyorum. "Eğer sadece dadı değilsem..." Sözümü kesiyorum.

"Sen hiçbir zaman 'sadece dadı' olmadın, patlama ya da başka türlü. Ve şimdi, benim olacaksın. Ve Grace'in. Ve biz de senin olacağız."

Daha çözmemiz gereken çok şey var ama oraya da ulaşacağız. Ama her şey sırayla.

"Hadi eve gidelim," diyorum kollarına gömülerek. Sonra bir parmağımı kaldırıp kendimi düzeltiyorum. "Bekle, Starbucks ve sonra eve."

Cameron gözlerini deviriyor. "Çok fena sıçtım." Ona ters ters bakıyorum ve o da kolayca pes ediyor. "Arabaya servis yapacağım ve seninle evde buluşacağım."

"Anlaştık!" Bağırıyorum ve arabama binmek için onu itiyorum. "Benimkine ve Grace'inkine ekstra krem şanti, tamam mı?"

Grace'le oturduğumuzda öğleden sonra olmuştu. Cole ve Janey, bu hafta zaten bir gün kaçırdığını ve bir gün daha kaçıramayacağını söyleyerek onu bugün okula gitmeye zorladılar.

Bu bana Cameron'ın da işe gelmediğini fark etmem için zaman verdi, çünkü kendimi *ona* o kadar kaptırmıştım ki bunu düşünmemiştim. Yine de aldırıyor gibi görünüyor, çünkü ben çamaşır yıkarken ve dolabını yeniden düzenlerken o da yanımdaydı ve bana ihtiyacım olandan daha fazla yer verdi.

Sonunda üçümüz oturma odasındaydık; Grace bir kanepede, Cameron ve ben diğerinde oturuyorduk.

"Grace, Riley ile çıkmamızın senin için sorun olmadığını söylediğini biliyorum ama ben... yani *biz*," diye düzeltti Cameron elimi tutarak, "seninle bu konuyu biraz daha derinlemesine konuşmak istiyorum."

"Evet, düşünüyordum da, benim bir annem var," diyor Grace düşünceli bir sesle ve Cameron'ın elini daha sıkı kavriyorum. "Yani sana öyle diyemem. Peki ya Miley? Ya da Momley? Sanırım en iyi seçenek bu, ha?"

Gözlerimi kırıştırdım. Onu doğru duymuş olamam. Bana seslenmek için isimler mi uyduruyor, Anne ve Riley'yi DJ tarzı, karışık bir karışımla mı harmanlıyor? Ama beklentiyle bana bakıyor, fikrimi bekliyor. "Burada bir *Renesmee* durumu olabilir," diyorum nazikçe.

"*Renesmee* kim ya da ne?" Grace soruyor, bu ağız dolusu isim karşısında kafası karışmış görünüyor.

"Kesinlikle," diyorum ona, kafamda bütün bir okuyucu neslinin 'ne?' diyen sesi. "Neden bana ne istersen onu demiyorsun, zamanla değişirse de sorun değil. Riley ya da başka bir şey bana uyar."

"Tamam, çalışacağız," diyor ellerini çırpmadan önce. "Yani, burada iyi miyiz?" Kendinden bizi işaret ediyor, görünüşe göre ilişkimizin bu yeni ilerleyişinden memnun olduğundan emin olmak için yaptığımız büyük kontrol konuşmasını bitirmiş. "Liam'a onu bu gece arayacağımı söyledim, böylece tarih sınavımıza çalışabileceğiz. A alarak diğer herkesin eğrisini mahvedeceğiz." Bu konuda sesi biraz fazla neşeli geliyor ama çok çalışarak iyi bir not aldığı için onu suçlayamam.

Ama Cameron'ın daha fazla güvenceye ihtiyacı var. Tüm hayatı boyunca Grace'e odaklandı ve onu rahatsız edecek ya da hayatındaki bir numaralı noktadan itilmiş hissettirecek hiçbir şey yapmayacağını anlıyorum. Bunu ben de istemezdim.

"Grace, bilmeni isterim ki ihtiyacın olduğunda benimle, Riley'yle ya da aileden herhangi biriyle her zaman konuşabilirsin. Hepimiz senin için en iyisini istiyoruz ve seni çok seviyoruz," diyor Cameron ve ben de aynı şekilde başımı sallıyorum.

"Baba," diyor ona alaycı ve acıyan bir bakış atarak, "başından beri istediğim şey tam olarak buydu. Bunu gerçekleştireceğini biliyordum." Bununla birlikte ayağa fırlıyor ve serçe parmağını ona doğru uzatıyor. "Söz veriyorum, sen iyiysen ben de iyiyim."

Adam parmağını kaldırıp onunkine doluyor. "İyiden de öteyim," diyor ona, gözleri benimkilerle buluşuyor. Bu, gülümsemesiyle birlikte, işlerin gidişatından memnun olduğunu gösteren büyük, neon, yanıp sönen bir işaret.

Sonra en güzel şey oluyor... Grace serçe parmağını bana uzatıyor. Benimkini onunkine doluyorum, göz yaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor. Onları tutamıyorum ve Grace gözlerini devirirken parmaklarını yanağımda gezdiriyor. "Tanrım, Riley. Sadece bir serçe parmağı sözü. O kadar da önemli bir şey değil. Çimenlere falan dokun."

Ama o da gülümsüyor, bu yüzden bunun benim için olduğu kadar onun için de çok şey ifade ettiğini biliyorum. Ergenler -ve neredeyse ergenler-değişken yaratıklardır, bazen duygularına o kadar derinden gömülürler ki onları dışarı çıkaramazsınız, bazen de hayatın yüzeyinde kayarak ilerlerler. Görünüşe göre Grace ikinci ruh hallerinden birinde. Şimdilik. Ama bu durum bir anda, rüzgarın esmesiyle ya da başka bir şeyle değişebilir. Büyümenin keyfi böyle bir şey.

Merdivenleri koşarak çıktığında Cameron bana doğru eğildi. "Bu ne demek oluyor? Çimlere dokunmak mı?"

Gülüyorum. "Gerçek anlamda. Gel, sana göstereyim."

Kanepeden bir battaniye alıp Cameron'ı bahçeye götürüyorum ve soğuk, sert zemine oturtuyorum. "Sunî çim ama idare eder," diyorum kuru bir sesle. "Otur."

Cameron bana şüpheyile bakarken kaşları şaşkınlıkla çatılıyor, ama kendini yanıma yere bırakıyor. Battaniyeyi etrafımıza sarıp soğuğa birkaç dakikalığına karşı koyuyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Sadece ol. Çimenlere dokun."

Bana yan gözle bakıyor, sanki hâlâ bunun bir oyun mu, şaka mı, yoksa bir tür şaka mı olduğunu sorguluyor, ama bir an sonra derin bir nefes alıyor ve sonra yavaşça nefes veriyor. Ve oturduk.

İkimiz, yeni yolculuğumuza birlikte başlıyoruz.

"Hey, bir soru daha. Grace bende rizz olmadığını söyledi. Nedir o?" diye soruyor.

Gülüyorum, başımı omzuna koyuyorum. "Sende bolca rizz var Cameron. Beni kendine böyle aşık ettin."

Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, sanki hala anlamaya çalışıyormuş gibi, ama sonra omuz silkiyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Sen öyle diyorsan."

CAMERON

"Bu da senin için," diyor Grace hediyeleri dağıtırken. "Ve sana, ve sana."

Tüm aile Noel için her zaman yaptığımız gibi annemle babamın evinde toplandık. Ama bu bir ilk çünkü Riley burada.

Noel'le ilgili Şükran Günü'nde olduğu kadar acı verici anıları yok; insanların Noel'de daha cömert davrandıklarını, çocukların hayırseverlerin düzenlediği çeşitli partilere gittiklerini ve melek ağaçlarından hediyeler aldıklarını anlatıyor. Ayrıca annesiyle birlikte geçirdiği bir ya da iki Noel'i de hatırlıyor; annesinin, küçük Riley'nin kendi ağacını seçmesine her zaman izin verdiği anlaşıyor.

Bunu duyduğumda, geçen hafta bir ağaç çiftliğine gezi düzenledim ve Grace ile birlikte Riley'nin ağacımızı seçmesine izin verdik. Doğru ağacı bulmak için bir saatten fazla sıralarda yürüdü ve ağacı eve getirdiğimizde kurarken ağladı ve şimdiye kadar gördüğü en güzel ağaç olduğunu söyledi. Ben de ona katılıyorum; ağaç büyük, dolu ya da süslerle kaplı olduğu için değil, bizim olduğu için güzel.

Yine de annemin yarattığı Noel büyüsü seviyesinde değil. Ama pek çok şey öyle değil. Her zaman ışıklarla, ağaçlarla -evet, çoğul çünkü en az dört tane var, bir heykelcik köyü sergisi, çelenkler, kapının yanında bir çift yedi fit uzunluğunda fındıkkıran ve daha fazlasıyla her şeyi yapar. O ve Ira her şeyi hazırlamak için haftalar harcıyor ve sonra da hepsini toplamak için aynı süreyi harcıyorlar.

Tüm bu süslü püslü şeylere rağmen benim en sevdiğim ağaç şu anda bulunduğumuz aile odasındaki ağaç. Annemin tek başına yaptığı ve her bir duygusal süsü özenle yerleştirdiği ağaç. Anaokulundaki partimden kalma buzlu çubuk kardan adamın hayatta kalmasının tek nedeni onun nazik bakımındır. Aynı şey, çocuklarının her birinden gelen sayısız diğer kusurlu, dağınık bir şekilde bir araya getirilmiş ve işaretlenmiş tarih parçaları için de geçerlidir.

Grace tüm hediyeleri dağıtmayı bitiriyor ve hepimiz kimin başlayacağını görmek için etrafımıza bakıyoruz. Biz her şeyi bir kerede dağıtan ama sonra her hediyein teker teker açılmasını izleyen ailelerden biriyiz. Çocukken bu tam bir işkenceydi. Şimdi ise hoşuma gidiyor.

Hediyeleri bu şekilde açmak aynı zamanda hepimizin Riley'nin mükemmel bir şekilde paketlenmiş her bir kutuyu heyecanla açmasını izleyebileceğimiz anlamına geliyor. Bu sefer kızımın anlaştık ve Riley'ye aldığımız hediyeyi en son o açsın diye yığının en altına koyduk. Ama Grace sabırsızlanmaya başladı. Açıkçası ben de öyle.

"Senin sıran, Riley-Miley-Ding-Dong!" Grace küçük kutuyu ikimizin elinden kaparak haykırıyor.

Riley gülüyor. "Bundan da emin değilim."

Grace'in Riley'yi çağırması için hâlâ aktif bir şekilde isim deniyorlar ve bu da haftalarca giderek daha yaratıcı kombinasyonlara yol açtı. Dürüst olmak gerekirse, sanırım Anne'de karar kılacaklar ve ben de şaşırtıcı bir şekilde bunu sorun etmiyorum. Bence Michelle de olur. Grace hayattayken Michelle'e hiç öyle demezdi. O zamanlar Grace çok küçük olduğu için ona anne ya da anne derdi. Çok büyüyene kadar ve Michelle öldükten çok sonra Grace ona anne demeye başladı çünkü arkadaşları annelerine böyle sesleniyordu. Bu yüzden Grace ve Riley gerçekten de Anne'de karar kılarlarsa, bunu mutlulukla kabul edeceğim, ancak aptalca isimleri denerken çok eğlenirken onlara herhangi bir baskı yapmayacağım.

"Bizden, ben ve babamdan!" Grace ona söylüyor. Heyecandan neredeyse yerinden sıçrayacaktı ve Riley de Grace'den bana bakarken gülümsemeye başlamıştı bile.

Bir saniyeliğine donup kalıyor ve kırmızı yeşil ekoseli paket kâğıdını yırtmadan önce o anı bilerek ve tamamen takdir ettiğini görebiliyorum. İçinde, bir fotoğraf boyutunda ama yaklaşık iki inç kalınlığında ahşap bir mücevher kutusu var.

Riley bana bakıyor ve sonra kutuyu açıyor.

Neye baktığını biliyorum ama şüpheye yer bırakmamak için Grace, "Bu bir tılsımlı kolye!" diye anons ediyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Riley, parmakları takıların üzerinde hafifçe dans ediyor. "Bu muhteşem." Kolyeyi eline alıp daha da yakından inceliyor ve ben de ona bu kalın, çift katmanlı, zincir halkalı, üzerinde düzinelerce takı olan altın kolyenin hikâyesini anlatıyorum.

"Sana bulabildiğim en gürültülü mücevher parçasını almak istedim. Küçük bir çan tılsımı bile var, böylece yürürken tam anlamıyla şingirdiyor." Gözleri dolmaya başlayan Riley buna gülüyor ve ailem de kıkırdıyor, gürültülü takılarının önemini anlamasalar da Riley'nin yapışıp çınlamasının cazibesinin yadsınamaz bir parçası olduğunu biliyorlar. "Bunu bir açık artırma sitesinde buldum. Önceki sahibi yıllar boyunca önemli dönüm noktalarını anmak için bu takıları toplamış. Bir güvercin, bir bebek ayakkabısı, bir piyano, bir Eyfel kulesi, muhtemelen doğum taşı olan bazı mücevherler, Colorado eyaleti ve daha fazlası var. Olduğu gibi bıraktım, cilasız, çünkü onu yaşadığı hayatın patinasıyla mı tercih edeceğinizi yoksa taze ve temiz mi isteyeceğinizi bilemedim. Ama cilayı satın aldım ve istersen yapabilirim?"

Tahmin ettiğim gibi kolyeyi göğsüne bastırdı ve bana "Hayır, ben onu bu haliyle seviyorum" dedi. Gözyaşları geri geldi, yavaşça yanaklarından aşağı süzülüyor, ama o kadar büyük gülümsüyor ki küçük sivri dişini görebiliyorum. Kahretsin, o şeyi seviyorum. Onun kimliğinin çok küçük bir parçası, ama bu küçük ayrıntıların her biri onu özel kılıyor. Tıpkı bu kolyedeki tılsımlar gibi.

"Sana takabilir miyim?"

Başını sallıyor ve saçlarını önünden çekerek dönüyor. Tokayı çabucak takıyorum ve o da arkasını dönüp bana bakıyor. "Nasıl görünüyor?"

"Çok güzel," diyorum dürüstçe, gerçi kolyeden değil kendisinden bahsediyorum.

Işıl ışıl parlıyor ve herkesin kolyeyi görmesini sağlayarak odaya bakıyor. Annem bile daha yakından bakmak için geldi, ki bu da planın bir parçasıydı. Annem ona "Sana çok yakışmış tatlım," diyor.

Riley arkasını döndüğünde, kredi kartı büyüklüğünde bir kutu daha tutuyorum. "Dahası da var."

"Sıra başkasında," diye itiraz etmeye çalışıyor, başkalarının ayaklarının dibindeki hediyeleri işaret ediyor ama kimse bu anı ondan alamıyor. Herkesin cesaretlendirmesiyle yumuşuyor ve ikinci hediye de açıyor. "Bu bir bilezik," diyor, gülümsemesi zincirin halkalarını izlerken hâlâ aynı parlaklıkta.

"Kolye geçmişle, yaşanmış bir hayatla ilgilidir. Bu ise kendi dönüm noktalarının anısına takılarla doldurman için," diyorum ona. "Bu gelecek için. Ama hile yaptım ve şimdi başlayabilesin diye ilkini taktım bile."

Parmağının ucuyla minik elmas takının üzerinde geziniyor. "Çok güzelmiş. Teşekkür ederim," diye fısıldıyor Riley.

Kanepeden kalkıp önünde diz çöküyorum ve cebimden hediyenin son parçasını çıkarıyorum. Bu şey bir haftadır bana yük oluyordu ve en az bir düzine kez neredeyse ona verecektim ama onun için mükemmel olmasını istediğim için tam bu anı bekledim. Riley, Grace ve beni sembolize etmek için harika bir iş çıkardığını düşündüğüm üç marki kesim taşla işaretlenmiş altın yüzüğü tutuyorum çünkü bu teklif üçümüzün tek bir ailede birleşmesi anlamına geliyor.

Riley nefes nefese kalıyor, elleri ağzını kapatıyor ve neler olduğunu hemen anlıyor.

"Sen hayatıma girip her şeyi dehşet verici, acı verici ama çoğunlukla en iyi şekilde sarsana kadar kaybolmuştum, kırılmıştım, sadece kendi halimdeydim. Beni kendimden kurtardın, uzun zamandır görmezden geldiğim yaralarımı iyileştirmem için beni teşvik ettin ve daha iyi olmak istememi sağladın. Hâlâ o noktaya geliyorum, ama geleceğim. Senin için her gün daha iyi olacağım." Bu yemini ettim, sonuna kadar gitmeye niyetliydim. Riley hayatın ona verdiği hasarı ve yaraları iyileştirmek için kendi üzerinde zaten çok çalıştı ve şimdi benim de aynısını yapmamın, ona layık olmamın zamanı geldi.

"Senin güvenliğin, emniyetin, huzurun olmak istiyorum. Kalbimde her zaman bir evin ve kollarımda bir yerin olduğunu bilmeni istiyorum ve bundan bir an bile şüphe etme, çünkü kırılmışlığımız mükemmel, pürüzlü parçalar gibi birbirine uyuyor. Seninle birlikte her fırtınaya karşı durarak, her gökkuşağını kutlayarak ve aradaki her günün değerini bilerek bir hayat kurmak istiyorum."

Benim elimdeki yüzüğe ve onun elindeki bileziğe bakıyorum, minik tılsımı açıklıyorum, "Sana, Riley Stefano'ya karım olmayı teklif ettiğim anı anmak istedim. Hemen olması gerekmiyor. İstedğin kadar bekleyebilirim ama sen hazır olduğunda ben de hazırım. Seni şimdi seviyorum ve sonsuza dek seveceğim."

"Psst, baba... gerçekten *sormadın*. Bunların hiçbirisi soru değildi," diye fısıldar Grace.

Şu anda özgürce ağlayan Riley, Grace'e bakarken gülüyor. Gözlerini tekrar bana çevirerek omuz silkiyor. "Haklı olduğu bir nokta var."

Başımı sallıyorum, ikiye karşı bir durumuna nasıl girdim bilmiyorum ama elimde olsa bile değiştirmezdim. "Benimle evlenir misin?"

Riley aynı anda hem başını sallıyor hem de evet diyor. Sonra tekrar söylüyor. "Evet!" Kollarına atlıyor ve beni heyecanla öpüyor.

Grace planlandığı gibi bir avuç dolusu altın konfetiye havaya fırlatıyor ve metalik pullardan oluşan bir bulut halinde Riley ve benim üzerime yağmasına izin veriyor.

Riley nefes nefese, dudaklarını benimkilerden çekerek etrafımızdaki ve üzerimizdeki parıltılara bakıyor. "Konfeti mi? Konfetilere bayılırım!" diye haykırıyor, sanki bunu bana ilk kez söylüyormuş gibi. Ama söylemiyor. İlk konuştuğumuz zamandan hatırlıyorum. Çok sevdiğini söylemişti, ben de kulağa korkunç geldiğini düşünmüştüm. Meğer haklıymış çünkü yüzündeki mutluluğu görmek için bu pisliği binlerce kez temizlerdim.

Yüzüğü parmağına taktığımda herkes bizi alkışladı ve tezahürat yaptı, hatta hareket hızım konusunda endişelerini dile getiren ama nihayetinde bana güvenen babam bile. O güvenmese bile ben her zamanki gibi gülümser, başımı salları ve ne istersem onu yapardım, bunu ikimiz de biliyoruz. Beklendiğı gibi, annem şimdiden bahar mekânları ile yaz mekânları hakkında konuşuyor, altı ay sonrası için bir düğün planlıyor.

Riley'nin istediğı buysa sorun yok. Eğer isterse kardeşlerimden birinin internetten nikâh kıymasına ve bunu hemen yapmasına izin verebilirim. Aslında bu kötü bir fikir değil. Eminim Kyle bunu gözünü kırpmadan yapardı.

"Luna'ya aldığım yeni boya fırçası setinin artık kıyaslanabileceğinden emin değilim. Geri kalanımız için bunu mahvettiğın için teşekkürler, dostum," diye alay ediyor Carter. Ama ben onun alaycı dürtmesinin beni rahatsız etmesine izin vermeyecek kadar mutluyum.

Annem ona, "Eğer bahsettiğı kırmızı samursa, sorun yok," diyor. Luna ve annem, annem suluboya hobisini edindiğinden beri çeşitli sanatçılar ve teknikler hakkında konuşmayı alışkanlık haline getirdiler. Ama bu olmasa bile annem bizi dinliyor ve muhtemelen her birimizin Noel dilek listesinde neler olduğunu biliyor.

Benimkinde sadece bir şey var ve onu da çoktan aldım. Riley.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Riley'nin üzerinde yüzük, bilezik ve kolyeden başka bir şey yokken ve belki birkaç parça simli konfeti kalmışken onunla sevişiyorum. Noel ağacının ışığı onu sıcak, renkli bir ışıltıya boyuyor

ve yatağımızda evindeymiş gibi görünüyor. Evet, yatak odamızda ikinci bir ağacımız var. Riley istedi ve ben de kesinlikle hayır demeyecektim. Ama doğrusu hoşuma gitti. Mevsimin büyüsünü birbirimizin kollarında uyandığımızda gördüğümüz ilk şey ve her gece yatağa girdiğimizde gördüğümüz son şey haline getiriyor.

"Mutlu Noeller Riley," diyorum ona, yavaş ve derin bir şekilde içine girerek. "Ho, ho, *ho*," diye bağırıyor ama sonuncusu biraz tiz çıkıyor çünkü gözleri dönmeye başlar.

Ve istediğim her şeyi elde ettim.

EPILOG

Riley

"Selam kızlar, herkesin günü nasıl geçti?" Cameron işten sonra mutfağa girerken şöyle diyor.

Grace ve ben bugün onun binicilik dersine gittik ve yaklaşık bir saat önce eve geldik. O zamandan beri yavaş yavaş akşam yemeği üzerinde çalışıyorum ve o da bana hala özel olarak 'konuşan' Liam ve kendisinden bahsediyor.

"Harika! Bella'nın öğle yemeğinde ne yaptığına inanamayacaksınız!" Grace, Bella'nın süt ve kolayı karıştırıp hepsini içmesiyle ilgili bir hikâyeye başlamadan önce şöyle diyor. Bu fikir midemi bulandırıyor ama Grace Bella'nın oldukça iyi olduğunu söylediğini aktarıyor. Onun sözüne inanmak zorundayım. "O tam bir vahşi!"

Bella ve Trinity ile arkadaşlıkları artık daha sağlam ve haftalardır Hannah'dan bahsetmiyor ki bu ergenlik çağında sonsuzluk demek. Büyük havai fişekler, kavgalar ve ne yazık ki dans savaşları olmadı, çünkü Grace buna bayılırdı. Benim kızım hareket edebiliyor. Ama sonuçta en iyisi bu. Hannah ve o bir sezon boyunca arkadaşılar ve umarım bu deneyimden bir şeyler öğrenmişlerdir. Grace'in de öyle olduğunu biliyorum ve bu dersi Bella ve Trinity için daha iyi bir insan ve arkadaş olarak uygulamaya koyuyor.

"Kulağa kesinlikle vahşi geliyor," diye onaylıyor Cameron, bunun doğru cevap olduğundan emin olmak için bana bakıyor. Gizlice başımı sallıyorum, sadece bir kez ve o da doğru cevap vermenin heyecanı ile sırıtıyor. "Ne yapabilirim?" diye soruyor bana, ellerini yıkamak için hareket ederek.

Ocağın üzerindeki büyük tencereyi işaret ederek, "Acı biberi karıştır," diyorum. Bu bizim rutinimizin bir parçası. Birlikte yemek pişirmek.

Cameron'ın Noel günü tüm ailesinin önünde yaptığı evlenme teklifinden sonra, yeni yılı baş başa kutladık, sadece üçümüz medya odasındaki büyük ekranda topun düşüşünü izledik. Grace okula geri dönmeye başladı ve biz çoğunlukla her şeyi aynı tuttuk, sabah ve akşam rutinimizi sürdürdük.

öğleden sonra programları ve aile yemeklerimizi sürdürmek. Cameron ve ben hala neredeyse her akşam verandada oturuyoruz -ve evet, o çay içiyor- ama sonra birlikte yatıyoruz.

Aslında en çok değişen şey Janey oldu. Emmett ile evde geçirdiği yaklaşık dokuz ayın ardından, yarı zamanlı olarak Ivy Bakım Merkezi'ne geri dönmeye karar verdi, bu da benim Emmett için haftada iki gün bakıcı olarak yeni bir işim olduğu anlamına geliyor.

Haftalarım bakıcılık, ucuzluk mağazası araştırması, online satış ve en önemlisi Grace'e annelik yapmanın mükemmel bir karışımı. Görünüşe göre kader her zaman işliyor ve beni tam da olmam gereken yere, tam da olmam gereken zamanda götürüyor.

"Bugün Cole'la konuştum," diyor Cameron, sesi hafif ama içinde daha sert bir şeyler duyabiliyorum.

"Ne hakkında?" Gözlerimi kısarak soruyorum. "Bitti."

Bu iki küçük kelime beni çok rahatlattı.

Sözüme sadık kaldım ve Austin'e karşı suç duyurusunda bulundum. Yasaklama emrini ihlal edip bana yüz adım yaklaşmadığı sürece, ki bunu yapacağını sanmıyorum, ona hapis cezası vermeyen bir savunma anlaşması kabul etti, sadece şartlı tahliye. Ona karşı çıktım ve artık benim üzerimde hiçbir gücü olmadığını biliyor ve ben de ona tekrar karşı çıkmaktan çekinmeyeceğim. Ayrıca, arkamı kollayan güçlü bir destek sistemim var. İtiraf anlaşması aynı zamanda artık koruyucu aile olamayacağı anlamına geliyordu ve Cole her bir çocuğu yeni yerlerine geçerken takip ediyor ve olabildiğince iyi olduklarından emin oluyordu. İdeal değil ve keşke daha fazlasını yapabilseydim, ama çocuklar güvende ve istikrarlı yerleştirmelerde, en önemli olan da bu.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Son çocuk koruyucu ailelikten başarılı geçişler konusunda uzmanlaşmış bir grup evine yerleştirildi. Kaynakçılık sertifikasıyla mezun olmasını sağlayacak bir iş-çalışma programına kaydoldu bile."

Rahat bir nefes alıyorum. Bu sadece bir çocuk, ama daha iyi bir hayata doğru yola çıkan her bir çocuk önemli. Çarpık bir şekilde, neredeyse benim yaptığım da buydu - beni hayal ettiğimden daha ileriye götürecek bir beceriyle bakımdan ayrılmak. Çünkü çöp torbaları dolusu kıyafetten Cameron'ınki gibi bir evde yaşamaya başlayacağımı asla hayal edemezdim. Bizimki gibi.

"Aklıma gelmişken, bugün Miranda'yla konuştum."

"MeeMaw H ne yapıyor? Tırnaklarımızı mı yaptıracağız?" Grace araya giriyor.

Cameron başını sallar. "O sadece özel günler için ve bunu sen de biliyorsun. Aksi takdirde tırnaklarınızı kendiniz boyayabilirsiniz."

Cameron ona çok sık hayır demiyor ama dediğinde de genellikle kolayca kabul ediyor. Gerçekten harika bir çocuk ve Cameron onunla harika bir iş çıkardı. Elbette önceki dadıların da hakkını teslim etmek gerek ama bence en büyük pay Cameron'ın ve Grace'in kendisine ait. Ve tabii ki benim de.

"Miranda'nın bana danışmak istediği bir fikri varmış." Şimdiden gülümsüyorum. Bana harika fikrini söylediğinden beri öyleyim. Çenemi yerden kaldırır kaldırmaz gülümsedim.

"Şimdi neyin peşinde? Sormadan bir mekanla mı anlaştı?"

Miranda düğün için heyecanlı olsa da asla böyle bir şey yapmaz. Ona Harrington'larla birlikte küçük bir tören istediğimi söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Kesinlikle bir zamanlar bahsettiği gibi sezonun olayı değil. Cameron'ın pek çok iş arkadaşı ve iş ortağı olduğunu biliyorum ama evlenmemiz onların pek umurunda değil ve ben böyle önemli bir şeyi önemseyen insanlarla çevrili olmak istiyorum.

"Ulusal Koruyucu Aile Günü için bir bavul kampanyası yapmak istiyor," diyorum ona. Gözlerini kırıştırıyor ve ben de başka bir dil konuşuyor olabileceğimi fark ediyorum. Anlamıyor. "Bavulları toplayıp koruyucu aile çocuklarına bağışlamak istiyor, böylece taşınırken çöp torbası kullanmak zorunda kalmayacaklar. Eyalette yaklaşık yirmi bin çocuk var ve her bir bavulun elli dolar civarında olacağını hesaplıyor ki bu da bir milyon dolar eder. Biraz bağış alacağını ve biraz da bağış toplayacağını, böylece sisteme yeni çocuklar girdikçe onların da bir bavul alacağını söyledi. Ama devlet için koruyucu çocukların çöp torbalarını ortadan kaldırmak gibi bir misyonu var."

Tekrar söylerken bile şok olmuş hissediyorum. Miranda bana bunun bakım altındaki çocuklar üzerinde yararlı bir etkisi olup olmayacağını sorduğunda tamamen şaşkına dönmüştüm. Sanırım yapmayı teklif ettiği şeyi tam olarak anlamadan önce birkaç kez 'evet' diye mırıldandım.

"Bu harika. Ona bu konuda da yardımcı olabileceğimizi söyle, finansal olarak ya da koordinasyon çabaları veya teslimat konusunda." Cameron omuz silkti. "Neye ihtiyacı varsa."

Aynen böyle. *Puf*. Bir parmak şıklatmasıyla, o da bu işe dahil oldu ve annesiyle birlikte pek çok çocuğun durumunu iyileştirecekler.

Harrington'ların ne tür bir servete sahip olduklarını hala anlamış değilim ama önemli değil. O Cameron'ın parası ve ben onu istemiyorum. Kıyafet satarak kazandığım paradan memnunum ve Cole bana iyi para ödüyor... *çok iyi*, sanki başkası için çalışacakmışım gibi beni kendilerine özel tutmak için buna değdiğini söylüyor. Ama Harrington'ların akıl almaz bir serveti var ve bununla iyi şeyler yapıyorlar, bavul anlaşması gibi. Miranda ayrıca, benim de tam olarak anlamadığım, ancak topluma geri vermenin bir yolu gibi görünen bir dizi başka hayırseverlik işi de yapıyor.

Sonuç olarak, sahip olunması gereken harika bir aile ve beni aralarına aldıkları için minnettarım.

Acı biberimizin üzerine soğan doğramak için kullandığım bıçağı yere bırakıp ellerimi havluya siliyorum. Cameron'a doğru yürüyorum ve onun alanına giriyorum. "Sen harikasin. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum ve eminim ki muhteşem olan sensin," diye düzeltiyor ve dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor.

"Ah, bir oda bulun," diye homurdanıyor Grace, bavullarla ilgili sıkıcı bir sohbeti dinledikten sonra birden dikkatini bize veriyor.

Bir an donup kalıyorum, şu ana kadar onun önünde onlarca kez öpüşmüş olmamıza rağmen çok ileri gittiğimizi düşünüyorum. "Yüzünü görmelisin Riley," diyor gülererek. "Sen iyisin. İstersen sevgi dolu ol. Bu beni hiç iğrendirmiyor," diye dalga geçiyor. Ama mutlu bir şekilde gülümsüyor.

Cameron da
öyle. Ve ben de
öyle.
Son.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER! Umarım beğenmişsinizdir! Kayla'nın kitabı bu serinin son kitabı ve ön siparişte. Bir neden seçim, Hokey romantizmi olacak. Şimdi [buradan](#) ön sipariş verin.

Bu serinin diğer kitaplarını okumadıysanız, Asla Asla Deme Serisine [buradan](#) göz atabilirsiniz.

SOSYAL

AYRICA LAUREN LANDISH TARAFINDAN

Koca Şişko Sahte Serisi:

Benim Koca Şişko Sahte Düğünüm|| Benim Koca Şişko Sahte Nişanım|| Benim Koca Şişko Sahte Balayım

Bağımsızlar:

The French Kiss|| One Day Fiance|| Drop Dead Gorgeous|| The Blind Date|| Risky Business

Doğruluk mu Cesaret mi?

Cesaret|| Gerçek

Bennett Boys Çiftliği:

Buck Wild|| Riding Hard|| Racing Hearts

Tannen Boys:

Rough Love|| Rough Edge|| Rough Country

Kirli Peri Masalları:

Güzellik ve Milyarder|| O Kadar da Beyaz Atlı Prens Değil|| Sonsuza Dek Mutlu

Sınırları Zorlamak:

Dirty Talk|| Dirty Laundry|| Dirty Deeds|| Dirty Secrets

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

